Giới thiệu [ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh

Thể loại: đồng nhân, truyện teen

Dưới cơn gió xuân ấm áp dịu dàng, làn gió nhẹ lướt qua mặt đất. Những cánh hoa anh sắc rợp hồng cả môt góc trời, tựa như bông tuyết, bay toán loạn trong gió.

Một thiếu nữ đứng dưới khung cảnh lãng mạn đó nhìn ngắm bầu trời, mái tóc cô nhẹ bay theo gió, màu tóc giống hoa anh đào say đắm lòng người.

Ngẩn ngơ đứng đó, chẳng nhớ đã qua bao lâu, kí ức còn đó mà người chẳng còn bên cạnh.

Mỗi người một phương trời, lại nhớ kỉ niệm xưa. Bạn và tôi có còn gặp lại...

Lời tác giả: Mình yêu thích những bộ Manga, Anime Nhật, thường hay xem thế loại đồng nhân. Bộ này mình viết ra vì yêu thích, đây không phải là truyện đầu tiên mình làm nhưng là truyện đầu tiên mình đăng lên mạng. Mong mọi người ủng hộ! Chúc đọc truyện vui vẻ! Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thế giới Nhẫn Giả

Trời trong xanh, gió thổi lướt qua từng tán lá, mây trắng trôi trên bầu trời, tự do, tự tại...

Một ngày bình yên, mọi người lao động như bình thường, đường làng vẫn đông người qua lại.

Tôi ngồi trên đồi cao, nhìn ngôi làng trước mặt. Làng Konoha...

Tôi nhìn khung cảnh trước mặt, thở dài... 3 năm rồi, đã 3 năm rồi kể từ khi tôi đến thế giới này. Quả thật có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến, xuyên không lại có thể có thật, và cũng chưa bao giờ nghĩ, việc này lại linh ứng trên người tôi.

Tôi đến thế giới này là từ 3 năm trước, năm nay tôi cũng đã 3 tuổi. Thật không thể ngờ một cô gái 17 tuổi như tôi lại thành một cô bé 3 tuổi. Và không thể ngờ hơn nữa là, nơi mà tôi xuyến đến, chính là trong một bộ manga anime mà trước đây tôi từng đọc. Thế giới Naruto!

Thế giới của những Shinobi, những Ninja, với những quốc gia và những ngôi làng Ninja. Nơi này có năm nước lớn, Ngũ Đại Cường Quốc, ở mỗi quốc gia này có một làng Ninja riêng đó là Làng Lá (Konohagakure) ở Hỏa Quốc, Làng Cát (Sunagakure) ở Phong Quốc, Làng Sương Mù (Kirigakure) ở Thủy Quốc, Làng Mây (Kumogakure) ở Lôi Quốc, và Làng Đá (Iwagakure) ở Thổ Quốc. Ngoài ra các nước nhỏ lân cận cũng có các làng Ninja nhỏ.

Nơi tôi đang ở là Hỏa Quốc, làng Konoha hay còn gọi là Làng Lá.

Tôi nhìn bầu trời Konoha, vẫn như mọi ngày. Tôi xuyên qua thế giới này, cũng không tính cái gì, dù Sao qua 3 năm, tôi cũng đã tiếp nhận nó hoàn toàn, bắt đầu cuộc Sống mới.

À, mà tôi chưa nói tên tôi nhỉ?

Tên của tôi ở thế giới này là...

Haruno Sakura!

Đúng vậy, tên tôi là Haruno Sakura, quả thật là một điều khó tin, tôi, thế nhưng lại xuyên vào người con gái tên Haruno Sakura.

Lúc mà tôi được Sinh ra ở thế giới này, khi biết mình chính là Haruno Sakura, tôi đã rất Sốc, đúng vậy, rất Sốc. Tôi còn không dám tin là Sẽ như vậy.

Nhưng mà có làm Sao, ngay cả xuyên không tôi cũng chấp nhận được, xuyên đến thế giới này, cô cũng chấp nhận. Cô không phải là Haruno Sakura trong nguyên tác kia, cô là cô! Cô không biết Sau này bản thân có thích vị nhị thiếu gia nhà quạt tròn kia hay không, nhưng mà cô dám đảm bảo một điều, cô chính là cô, Sống cuộc đời của cô, và do cô quyết định.

Tôi đứng dậy, phủi phủi bụi trên áo, nhảy xuống đồi.

Trong 3 năm qua tôi cũng không ngồi không, kể từ khi biết mình đang ở đâu, từ khi cô chấp nhận tiếp nhận cuộc Sống mới này. Cô đã quyết định đi theo con đường làm một Ninja. Dù biết nó đầy khó khăn và nguy hiểm, nhưng mà cô biết, ở cái thế giới này, có cái gì gọi là an toàn tuyệt đối. Hòa bình chỉ là tạm thời, mà chiến tranh thì cứ luôn xảy ra.

Tôi muốn bản thân mình thật mạnh mẽ, đủ để tồn tại và Sống tốt ở thế giới này, và có thể bảo vệ tốt những người thân của mình.

Trong những năm qua, công việc mà tôi làm chính là rèn luyện bản thân, luyện tập Chakra* không ngừng. Đối với việc tu luyện Chakra mà nói, đối với Sakura là một chuyện dễ dàng, bởi vì bên trong thân thể đứa bé 3 tuổi này là linh hồn 17 tuổi, khả năng tiếp thu của cô cũng không đến nỗi tệ hại.Bởi vì có ký ức và kinh nghiệm của kiếp trước, mặc kệ học tập cái gì, cũng có thể hiểu rất nhanh, và áp dụng chính xác.

Tôi hàng ngày luyện tập thể thuật, rèn luyện bản thân thật tốt. Tuy nhiên, cái thân thể 3 tuổi này của tôi cũng có giới hạn, vì vậy không thể quá Sức, hàng ngày tôi tập luyện với một mực độ nhất định, và rèn luyện cơ thể bằng mấy bài tập thể dục và yoga.

Kiếp trước gia đình của tôi theo ngành y, vì vậy cũng biết một chút căn bản rèn luyện thân thể này Sao cho tốt. Tuổi còn nhỏ tuy hạn chế về mặt thể lực, nhưng nếu luyện tập đúng cách thì cơ thể Sau này Sẽ rất linh oạt và dẻo giai. Đó là một điều cần thiết dành cho Ninja.

Việc thứ hai là tôi thường xuyên luyện tập cách ném và Sử dụng kunai và phi tiêu thật tốt, Sau đó là cách kết ấn nhanh chóng.

Điều này rất quan trọng, tốc độ kết ấn có thể ảnh hưởng rất nhiều đến trận đấu, vì vậy tôi phải tập cho thành thạo.

Tôi ghi nhớ cách kết ấn của nhiều loại nhẫn thuật và tập cho quen tay.

Sakura mua rất nhiều bản đồ huyệt vị trên cơ thể người, Sau này Sẽ bổ Sung huyệt vị Chakra Sau. Mỗi ngày ở nhà luyện tập, đã học được như thế nào để xuất ra lực ít nhất mà uy lực vẫn mạnh nhất còn có học được cách khống chế phương hướng công kích cùng với quỹ đạo đường đi.

Sau đó, thú vui của cô chính là đọc Sách, tôi cần bổ Sung nguồn tri thức của mình ở thế giới này. Và hơn hết, đó là một loại Sở thích của tôi.

Trong nhà tôi có rất nhiều Sách về y, do mẹ tôi là một phụ tá ở bệnh viện làng, cha tôi là một Ninja phổ thông, cũng có ít nhiều vài quyển về Ninja. Tôi thích đọc Sách, ba mẹ biết được cũng hay mượn Sách ở thư viện về cho tôi đọc.

Tuy nhiên việc tôi luyện tập vẫn là không có nói cho ai biết, kể cả cha mẹ mình.

Cứ như vậy, mỗi ngày, tập luyện, tu tâm, đọc Sách,, tu luyện Chakra, ngoài ra còn học tập nhẫn thuật chữa bệnh. Dù gì đây cung là một điều cần thiết, Sakura trong nguyên tác cũng học cái này, tuy nhiên cô chỉ là tôi làm Sớm hơn một chút.

Đây là một năng lực rất hữu ích, dù Sao khi làm nhiệm vụ, nguy cơ bị thương rất cao, mất mạng dễ như choi, có cái này cũng xem như tăng phần Sống Sót.

Tuy cô đọc Sách và thực hành theo chăm chỉ, nhưng cũng không tính là quá tốt gì, chỉ có thể nói là có tiến triển, có thể trị được ngoại thương đơn giản.

Cứ như vậy ba năm trôi qua, cô luyện tập thể thuật cũng nhẫn thuật, ngoài ra rất muốn học ảo thuật. ảo thuật cần có tinh thần mạnh mẽ và Sức chịu đựng tốt.

Hằng ngày cô dành thời gian minh tưởng và tu tâm là dành cho việc này. Cô không phải người của tộc Uchiha, ảo thuật không thể giỏi bằng họ được. Nhưng cô cũng không muốn thua thiệt khi đối phương dùng ảo thuật lên mình.

Ảo thuật–幻術|genjutSu là những thuật Sử dụng Chakra trong hệ thần kinh của đối thủ để tạo ra ảo giác, về cơ bản được coi là cao cấp về trí óc. Những người có khả năng đặc biệt như của hay những người có trí thông minh cao Sẽ dễ dàng thực hiện và chống trả ảo thuật hơn, vì Sự cảnh giác là mấu chốt. Kiểu ảo thuật phổ biến nhất là tạo ra thông thường – khiến cho đối thủ nghe, thấy, ngửi, nếm, và/hay cảm giác những thứ không thực Sự ở đó để có thể điều khiển chúng. Nói cách khác, ảo thuật ảnh hưởng đến 5 giác quan, tuy nhiên những ứng dụng khác của ảo thuật còn tồn tại. Những người chịu ảnh hưởng của ảo thuật Sẽ bị tê liệt tại chỗ hay mất tỉnh táo, tùy thuộc vào việc họ có khả năng nhận diện và chống lại chúng như thế nào.

Có vài cách để chống ảo thuật. Bởi vì nó Sử dụng chính Chakra của đối thủ, đối thủ có thể hóa giải ảo thuật bằng cách phá vỡ dòng chảy Chakra của chính họ. Việc này gọi là Ảo thuật Giải|幻術解|GenjutSu Kai. Ngoài ra, nếu họ thất bại trong việc giải ảo thuật, Sự đau đớn nhức nhối (tuy nhiên nó phải không được tạo ra bởi ảo thuật) có thể khiến họ thoát khỏi nó. Một người khác có thể phá vỡ dòng chảy Chakra cho họ bằng cách truyền Chakra của chính người đó vào cơ thể họ. Cuối cùng, nếu đồng đội của nạn nhân tấn công kẻ niệm ảo thuật, thuật Sẽ bị hóa giải và nạn nhân được giải thoát.

Tôi hằng ngày làm những việc này, tinh thần có thể nói là khá tốt, nhưng như vậy cũng không tính là gì. Nghe nói luyện tập tinh thần tốt nhất chính là ở trong bóng đêm, xung quanh chỉ toàn là đêm tối, như vậy Sẽ giúp việc luyện tinh thần và giác quan trở nên nhạy bén hơn.

Bóng tối rất thích hợp cho ẩn thân và một vài việc khác, vì vậy tôi hay cố gắng hòa nhập với nó.

Tôi cũng ít khi ra ngoài, là một trạch nữ, tôi cũng không có ý định Sẽ đi kết bạn với những bạn nhỏ tiểu cường kia, dù Sao thì muốn thành bạn cũng phải tùy duyên, không thể cưỡng cầu.

Tôi bây giờ là một tiểu Lolita, tóc hồng ngắn tới cổ, mặc một chiếc đầm màu hồng nhạt dài tới đùi và một cái quần ôm màu ghi vàng. Dáng người nhỏ nhắn đáng yêu.

Tôi trên đường đi về nhà, mua vài cây dango ăn trên đường, lại nhìn cảnh ng qua kẻ lại, nhanh chóng về nhà thôi, không khéo mẹ lại lo.

Bản thân tôi không phải thiên tài, vì vậy vẫn luôn phải cố gắng không ngừng để mạnh mẽ. Cha mẹ tôi không biết những gì tôi làm, một phần vì tôi không muốn thành kẻ khác người trong mắt mọi người, một phần là vĩ không muốn họ lo lắng.

-Thưa mẹ con mới về!

-Cục cưng của mẹ về rồi à, chơi vui không con!- phu nhân Haruno cũng tức mẹ của tôi, bà là một người phụ nữ bình thường, không đẹp cũng không quá mức giỏi giang, nhưng rất yêu thương tôi.

Bà đến ôm tôi rồi hôn một cái thật kiêu lên má nhỏ bé của tôi, không ngừng giày xéo.

-Mẹ, đùng làm vậy nữa, con lớn rùi!

-Cục cưng của mẹ đỏ mặt thật đáng yêu a!

Tôi được mẹ ôm vào lòng, tuy vẻ mặt phụng phịu, nhưng thật chất tôi đang rất vui vẻ. Mẹ cho tôi cảm giác ấm áp và an toàn, thật tốt!

-Mẹ à, hôm nay con muốn ăn cơm thịt bò!

-Được rồi, đói rồi phải không, mẹ biết Sakura thích ăn nhất mà, mẹ làm ngay, mau vào rửa tay ăn cơm a!

-Dạ!

Tôi lon ton chạy vào bếp, vui vẻ đợi cha về dùng bữa.Quả thật, rất giống một đứa trẻ.

P/s: Các bạn thấy hay thì nhớ ủng hộ nhé!

Nếu có bạn nào muốn đang lên trang khác thì hãy nói với mình một tiếng trước nhé!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Những cuộc gặp gỡ

Một ngày như mọi ngày. Tôi hôm nay ra ngoài, mẹ cho ít tiền, tôi vào một cửa hàng mua vài viên kẹo ăn, tôi rất thích đồ ngọt, vì vậy chỉ cần là đồ ngọt, tôi đều thích.

Vừa đi dạo một vòng quanh làng, tôi lên ngọn đồi, nơi mình hay tập luyện tiếp tục khóa biểu hằng ngày, mãi đến tới giờ phải về, tôi nhanh chóng quay về nhà.

Men theo một con đường đi về nhà, bỗng nhiên cô nghe có tiếng ẩu đả, vốn không tinh quan tâm làm gì, nhưng mà lại nghe...

-Đánh nói đi, đồ quái vật!

-Đánh nó, đồ đáng ghét!

-Đồ không có cha mẹ.

Những lời độc địa này là của mấy đứa trẻ? Sao mới tí tuổi đầu đã ăn nói độc ác như vậy rồi, thật là không tin được.

Tôi bước qua, lại nhìn thấy một đám nhóc, tụm lại một vòng, quyền cước đấm đá một tên nhóc tóc vàng, miệng thì không ngừng mắng người ta là quái vật.

Tôi nhìn ra được, cậu bé tóc vàng bị đánh kia là ai, chính là nhân vật chính của cái manga kia, Uzumaki Naruto. Tôi nhìn một màn này, cũng không biết có hay không nên ra giúp. Naruto muốn trở nên mạnh mẽ thành HoKage để được mọi người công nhận, nhờ có những tháng ngày này mà tương lai mới có một Naruto mạnh mẽ kia, không phải Sao?

Tuy vậy, cô vẫn quyết định giúp một tay, dù Sao thì, cô có giúp đi nữa thì cũng không thay đổi được bao nhiêu đi.

Bước tới đá cho một thằng bé nằm lăn quay ra đất, chính là tên đánh hăng Say nhất và quay Sang đá thêm một tên khác là tên chửi hăng nhất, một đám ngơ ngác nhìn tôi. Hai tay khoanh lại, lườm mắt nhìn mấy tên còn lại.

Thấy tôi lườm trừng mắt nhìn bọn chúng, mấy tên nhát gan liền hoảng Sợ lùi lại.

-Hừ, một đám người như vậy chỉ nhào vào ức hiếp một người, không thấy xấu hổ Sao.-thằng bé cầm đầu bị tôi đá ngã lăn ra đất lồm cồm đứng dậy, tuy hắn cao hơn Sakura cả cái đầu, nhưng khí thế trên người cô lại khiến nó Sợ hãi, lắp bắp chỉ tay vào tên nhóc tóc vàng.

-Nó...nó là quái vật, đánh nó là đề trừ họa a!

Mấy đứa trẻ phía Sau cũng gật đầu, bị Sakura trừng mắt thì rụt đầu không dám ngo nghe.

-Nếu cậu ấy là quái vật, còn để cho mấy người đánh, đáng lẽ ra nên bắt hết mấy người, quăng vào hang tối, mỗi ngày bắt ra một đứa ăn thịt.

Nghe tôi hù dọa, bọ nhóc Sợ xanh mặt, ngày càng thụt lùi.

-Từ giờ về Sau còn để bổn tiểu thư nhìn thấy mấy người bắt nạt người khác, đừng trách ta bắt mấy người quăng cho quái vật ăn.

Nghe tôi hù dọa, tên cầm đầu xanh mặt bỏ chạy, mấy tên khác cũng thi nhau chạy đi, la hét hoảng Sợ, tưởng chừng như cô Sẽ làm thật không bằng.

-Ranh con tiểu quỷ!-xoay người nhìn lại cậu nhóc bị đánh cho te tua, hỏi thăm một chút.

-Cậu không Sao chứ?

Tên nhóc cúi đầu ngồi trên đất, một lúc Sau mới thấp giọng nói.

-Tôi...không phải là quái vật.-Đương nhiên cậu không phải quái vật, cậu có chỗ nào giống quái vật, hơn nữa có quái vật nào yếu như cậu không, bị đánh mà cũng không biết đánh lại.

-Cậu không xem tôi là quái vật, không Sợ tôi-nhóc Naruto ngẩng đầu nhìn tôi, hai mắt không che dấu được vui mừng.

-Hừ, cậu đúng là ngốc, tôi Sợ cậu làm gì?-tôi kéo Naruto đứng dậy, lấy trong túi ra ít thuốc Sát trùng và băng cá nhân. May mắn lúc nào cũng đem theo bên người phòng khi bị thương. Chậm rãi thoa thuốc rồi giúp cậu băng lại.

-Sao bị đánh mà không đánh lại, yếu đuối chỉ khiến bản thân mình bị mọi người ức hiếp thôi, phải mạnh mẽ lên để không ai ức hiếp được.

-Hì Hi-Naruto cười cười gãi đầu, bộ dáng thật ngốc nghếch, cô không khỏi phì cười.

Naruto nhìn Sakura cười, không khỏi ngẩn ngơ. Lần đầu tiên có người tốt với cậu như vậy, không những đứng ra giúp cậu, không Sợ cậu, không xem cậu như quái vật, còn cẩn thận băng bó vết thương cho cậu. Tuy nói những lời khó hiểu, nhưng cậu cảm giác được cô bạn này là đang quan tâm mình, cảm giác này... thật là khó diễn tả, nhưng rất vui và ấm áp.

-Đúng rồi, cậu tên gì?-Sakura mặc dù biết tên cậu, nhưng vẫn là nên hỏi.

-Naruto, Uzumaki Naruto!-Naruto cười ngốc ngốc nhìn tôi.

-Haruno Sakura, là tên tớ. Tớ gọi cậu là Naruto, cậu gọi tớ là Sakura được rồi.

-Sakura...-thấy Naruto nhìn mình đầy cảm động, cô không khỏi buồn cười, đúng là nhóc ngốc nghếch, lấy ra mấy viên kẹo mới mua cho Naruto, cười nói.

-Cho cậu, ngọt lắm đấy, cậu ăn đi!

-CÁm ơn cậu!-Naruto rất vui vẻ nhận lấy.

Nhìn cũng đã trễ, phải về nhà, tôi tạm biệt Naruto rời đi, lại nghe thấy Sau lưng truyền tới giọng nói.

-Sakura-chan, hẹn gặp lại!-nhìn cậu nhóc đang vẫy tay chào mình, cô cũng cười vẫy tay tạm biệt, tương lai còn gặp lại.

Đi trên đường mải mê nhớ đến cuộc gặp gỡ bất ngờ với Naruto khi nãy. Quả nhiên là một cậu bé ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu. Quả thật Naruto là một đứa trẻ rất tốt, nhưng mà Sống thiếu tình cảm gia đình như vậy, lại bị người dân trong làng xa lánh.

Quả thật...rất đáng thương...

Rầm!

Vừa đi vừa Suy nghĩ, tôi vô tình dụng phải người ta đang đi ngược chiều, xoa xoa cái lỗ mũi đáng thương. Lại nhanh chóng đứng lên cúi đầu xin lỗi người đối diện.

Ngẩn đầu lên nhìn thấy, tròng mắt không khỏi rớt ra ngoài.

Là...là...Nhị thiếu gia quạt tròn...còn có...ực, Uchiha Itachi...

Tôi cúi đầu xin lỗi 3 lần, rồi nhanh chóng vọt lẹ, bé trai tóc đen kì quái nhìn Sakura chạy trối chết, kéo tay áo anh mình.

-Anh à!

-Đi thôi, SaSuke.-Itachi cười nói với SaSuke, hai người cùng đi về. Sakura chạy một mạch về nhà không kịp thở. Hôm nay ra ngoài đã gặp 3 nhân vật nổi tiếng a, không biết là nên vui hay buồn nữa.

Mấy ngày liền tôi ở nhà tập luyện không có ra ngòai. Ngày tôi ra ngoài là nhiều ngày Sau đó.

Tôi bước lên đồi, vẫn hay đi đến chỗ thường ngày, nhảy lên một cành cây to, nằm vắt chân lên đó. Nhìn khung cảnh phía xa xa, trôi qua thật bình yên.

Khẽ nhíu mày, ở chỗ này... có người!

Nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người đang đi tới, không khỏi mở to mắt.

-A!

Rầm! Sakura mất thăng bằng, té một cái từ trên cây xuống, may mắn cây này không quá cao, nhưng cô lại có một lần tiếp xúc thân thương với mẹ Đất bao la.

-Ui! Cái đầu của tôi...-tôi ngồi ôm đầu, khóc không ra nước mắt, đau quá đi mất!

Tội nghiệp cho ai đó ôm đầu ai oán than, cũng tội nghiệp cho người nào đó đang cực lực nín cười.

-Nhóc không Sao chứ?-giọng nói quan tâm hỏi.

-A? không Sao, có hơi đau một chút-Sakura bất giác trả lời, nhìn lên lại thấy là Uchiha Itachi, mặt không khỏi ngẩn, ta đây ở trong nhà mấy ngày thế nhưng vừa ra khỏi nhà không bao lâu lại gặp ngươi, quả thật không biết phải nói làm Sao.

-Nhóc biết tôi?-Itachi nhìn cô nhóc trước mặt, không nén được ý cười, hình như nhóc này biết anh, hơn nữa còn có một cảm xúc nhất định khi gặp, bộ dáng So với lần trước gặp giống nhau.

-không biết!-tôi lắc đầu không ngừng. Nói vậy cũng không Sai, chưa gặp bao giờ nha, chỉ thấy qua truyện tranh thôi!

-Vậy Sao?-Itachi đưa tay về phía tôi, tôi không biết anh làm gì, trong lòng có chút Sợ, nhắm nghiền hai mắt mím môi. Nhưng một bàn tay dừng trước mặt mình, tôi nghi ngờ nhìn anh.

-Tôi giúp em!

A! thì ra là muốn giúp cô đứng lên, Sakura đưa tay để Itachi kéo lên, cúi đầu cám ơn một cái 90 độ. Lại nghe tiếng cười khẽ, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy anh đang cười...quả thật rất đẹp trai nha!

Ách! Đây không phải trọng tâm vấn đề đi. Sao anh ta lại ở đây?

-Nii-San!- một cậu nhóc từ xa chạy lại chỗ chúng tôi, khoảng bằng tuổi tôi đi, nhìn qua cũng biết là ai rồi. Nhị thiếu gia nhà Uchiha, Uchiha SaSuke!'

ầy! tuổi còn nhỏ đã đẹp trai như vậy, hỏi Sao không lắm em chết mê cho được, lại nhìn qua Itachi, không khỏi vuốt cằm. Dòng họ Uchiha quả nhiên giống tốt, toàn là Sinh ra trai đẹp không.

-Nii-San, anh đi đâu vậy, mau giúp em tập luyện Shuriken.

Tiểu SaSuke lúc này trông thật là đáng yêu, Itachi cười nhìn cậu, lại quay Sang nhìn cô nhóc nào đó, thấy Sakura đang không ngừng dùng con mắt đánh giá nhìn hai anh em như đánh gia hàng hóa.

Thấy Itachi nhìn qua, Sakura nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chào một tiếng nhanh chóng ba chân bốn cẳng chay!

SaSuke nhìn ai đó đang chạy trối chết, quay Sang anh mình hỏi.

-Bạn ấy làm Sao vậy?

-không biết, nhưng...là một nhóc thú vị!

Sakura nhanh chóng một lần nữa chạy về nhà không kipthở, ra ngoài bất lợi, bản tiểu thư không ra ngoài nữa!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Học viện Ninja

Cứ như vậy, lại thêm ba năm nữa trôi qua, Sakura cũng đã đến tuổi nhập học.

Bây giờ đã 6 tuổi, cường độ tập luyện So với trước không giảm mà chỉ có tăng. Sakura hằng ngày đều luyện tập thể thuật và nhẫn thuật, cô đã quyết định chọn phi châm làm vũ khí, vừa tấn công vữa chữa bệnh, cô học thuộc các vị trí huyệt đạo trên cơ thể con người, bắt đầu tập luyện không ngừng.

Trong rừng cây không ngừng vang lên tiếng xé gió, là Sakura đang luyện tập ném phi tiêu và kunai vào bia.

Phập. Phập. Phập. Phập phập phập phập phập phập phập...

Từng đạo phi tiêu và kunai ghim vào hồng tâm ở 10 vị trí khác nhau, ngay cả ba thanh kunai cắm vào 3 bia Sau thân cây cũng hoàn hảo yên vị. Sakura đứng dậy, đưa tay tháo ra khăn bịt mắt, nhếch môi cười.

Hoàn hảo!

Còn về nhẫn thuật, tôi đã có thể luyện tập tốt nhiều nhẫn thuật, theo nguyên tác thì thân thể này hệ thủy, vì vậy tôi cũng chủ yếu luyện tập thủy hệ. ảo ảnh phân thân, ảnh phân thân chi thật, thuật thế thân, thủy độn,...

Mấy cài này toàn cô lén học trệm của mấy Ninja trong làng, cũng là nhìn qua rồi bắt chước, có gì không hiểu liền đi kiếm baba giúp đỡ.

Nhẫn thuật thì cô nắm tốt lắm mấy thuật cơ bản, còn thuật cấp cao thì cũng chưa được mấy dạng, chủ yếu là ở mức độ vừa phải,

Còn về ảo thuật, những năm qua ngày nào cũng giành thời gian minh tưởng tu tâm, rèn luyện tinh thần, vì vậy tinh thần của cô rất mạnh, ảo thuật cũng thi triển được mấy cái đơn giản trong trường hợp cần thiết thì giúp đỡ không tồi. Sakura học xong Nại lạc kiến thuật cùng với Tư phi bỉ thuật càng làm cho Ma ảo thuật có uy lực càng thêm lớn.

Nói đến đây cũng phải cám ơn mấy cuốn bí kíp lấy được chổ Kurenai SenSei, nhờ cô ấy cho mượn xem qua một chút mấy quyển bí kíp ảo thuật mới có thể học được, lúc đó tôi giúp Kurenai ít việc tiện thể thấy có mấy cuộn bí kíp, xem thử một chút, Kurenai thấy tôi còn nhỏ, có xem cũng không được gì, vì vậy cứ tùy tiện tôi, vì thế tôi thu được không ít lời.

Tóm lại, những năm qua cô tiến bộ không ít, luyện tập không ngừng, mà năm nay cũng được 6 tuổi, phải đến trường học Ninja.

ở trường học này, tôi cảm thấy thật nhàm chán, tôi học chung với Naruto và SaSuke đúng như trong nguyên tác. SaSuke quả đúng là SaSuke, ở trường rất được nhiều bạn nữ hâm mộ, vì đẹp trai và tài giỏi. Còn Naruto khi thấy tôi liền rất vui vẻ hớn hở lại nói chuyện.Naruto với SaSuke như nước với lửa, gặp nhau là gây Sự, tôi cũng không có gì để nói về đôi oan gia này.

tôi không phải Sakura trong nguyên tác vừa gặp đã thích SaSuke, tôi đối với cậu ta cũng rất bình thường, không có quan hệ gì, càng không có Si mê. ở trong lớp tôi rất nhàm chán, thầy chủ nhiệm là thầy UmIno Iruka. Những điều thầy dạy tôi đã học qua hết từ lâu, vì vậy rất nhàm chán, rất buồn ngủ.

vì vậy tôi dùng ảnh phân thân lưu lại lớp học, còn tôi thì lẻn ra Sau đồi tự mình luyện tập.

trong lớp giờ luyện tập phóng kunai, tôi nhàm chán ngồi xuống một góc cây đọc Sách, tôi cũng không có ý kết bạn với ai, vì vậy cũng không quá thân quen ai.

Tuy nhiên, vẫn có vài người không mời mà đến, cũng chỉ là mấy đứa tiểu quỷ tới nói này nọ gây chú ý, tôi người lớn đại nhân không chấp nhất trẻ nhỏ, thấy tôi không để ý cũng không nói gì, liền tức giận đem cái biệt hiệu 'Trán vồ', 'trán rộng' ra chọc tôi. Tôi cũng không quá để tâm, mà lúc đó, một cô bé tóc ngắn màu vàng nhạt đứng ra che chở cho tôi, là YamanaKa Ino.

Từ đó xem như là bạn thân, bạn bè chi giao, đương nhiên là ý nghĩ của bạn nhỏ Ino mà thôi.

Tôi quen biết Ino, đồng thời cũng quen biết với Yana ShiKamara và Akimichi Choji.

Ino rất yêu thích SaSuke, hay hỏi tôi có thích cậu ấy không, ở bên Ino tần Suất nghe cái tên SaSuke cũng tăng ngày càng nhiều, Ino nuôi tóc dài vì nghe nói SaSuke thích bạn nữ tóc dài, không biết tin này đâu ra, mà ai cũng nghe theo, thi nhau nuôi tóc dài.

Quả nhiên SaSuke Sức hút thật lớn.

Naruto cũng thường hay lẽo đẽo theo tôi, tôi cũng mặc kệ không quản cậu, chỉ chăm chú đọc Sách.

Thời học Sinh cứ như vậy nhàm chán trôi qua. Tới nghỉ hè thì tôi cũng chủ yếu là luyện tập và luyện tập, thỉnh thoảng kiếm vài công việc làm thêm kiếm tiền, cũng là rèn luyện bản thân.

Có một khoảng thời gian tôi xin phép bố mẹ ra ngòa nhiều ngày, dưới Sự năn nỉ của tôi cuối cùng cũng cho phép, vì họ biết tôi Sống khá tự lập, chưa bao giờ làm việc gì khiến họ lo lắng nên cũng yên tâm cho tôi đi.

Suốt kì nghỉ hè tôi Sống trên núi trong một cái hang tối, hằng ngày đều không ngừng tập luyện trên đó.

Nói ra có chút giống một tên khùng nặng, có nhà không ở lại lên núi Sống ẩn cư!

Khi nhập học lại, qua không bao lâu, bình thường tôi ngồi cạnh SaSuke và Naruto ở bàn cuối lớp. Hôm nay tôi nhìn thấy nhị thiếu Uchiha có chút khác lạ, lầm lì và lạnh lùng kinh khủng. Tôi nghe mấy bạn trong lớp rủ tai nhau nói gì đó.

Hóa ra tộc Uchiha đã bị diệt tộc, mà người làm ra việc này là Uchiha Itachi, anh trai SaSuke. Thảo nào cậu ta khác hẳn ngày thường. Xem ra vòng quay Số mệnh đã bắt đầu rồi.

-Sakura này, cậu thấy SaSuke có phải hay không ngày càng lạnh lùng rồi-Ino kéo tay áo tôi nói, tôi đang đọc Sách nên cũng trả lời qua loa.

-Ừ.

-Nhưng mà cậu ấy như vậy, quả thật càng ngầu hơn a! ôi, tớ ngày càng thích cậu ấy!

-Sakura này.

-Ừ.

-Cậu thích SaSuke đúng không?

-Ừ...Hả?-tôi kinh ngạc nhìn Ino, không hiểu gì cả, con mắt nào của cậu ấy tôi thích SaSuke?

-Nếu không Sao cậu lại để tóc dài?

Tôi không hiểu gì hết nhìn Ino, để tóc dài liên quan quái gì đến SaSuke. Lúc này tôi mới ngộ ra những gì Ino đang nói.

-Tớ không thích SaSuke như cậu, để tóc dài vì mẹ bảo con gái nên để tóc dài cho ra dáng con gái một chút.

-Vậy Sao?-Ino không tin lắm nhìn tôi, tôi cũng không muốn giải thích gì nhiều.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, đến năm tôi 12 tuổi, tất cả kịch tính đều được bắt đầu từ đây.

Bài thi tốt nghiệm học viện Ninja, lí thuyết đối với tôi mà nói là dễ như trở bàn tay, vì vậy bài làm của tôi rất nhanh lền xong. Mà cũng đúng hết cả. Tôi nhìn đề thi nói.

-Thật nhàm chán!

-Thật phiền phức.

Tôi quay Sang nhìn phía Sau mình, ShiKamaru cũng nhìn tôi, người vừa nói cùng lúc với tôi là cậu ấy, tôi chỉ cười cười đáp lại.

Phần thi phóng kunai hay biến ra ảnh phân thân tôi cũng qua dễ dàng, lấy được băng đeo trán Ninja.

Mà về phần Naruto đúng như nguyên tác đã trượt, nhưng cũng không Sao, tôi biết diễn biến của nó nên không quá lo lắng, cậu ta rồi Sẽ đậu thôi.

Tôi quay về nhà, nghỉ ngơi cùng ăn tối, qua ngày hôm Sau, tôi nghe nói Naruto đã gây náo loạn làng ngày hôm qua, xem ra đã đến cái diễn biến đầu tiên kia rồi, Naruto học được thuật Đa tròng ảnh phân thân chi thuật, một nhẫn thuật cấp cao của làng.

Lên lớp Naruto không ngừng kể cho tôi nghe về chuyện ngày hôm qua, tôi cũng rất kiên nhẫn nghe cậu ta nói. Mấy bạn nữ trong lớp không ngừng liếc mắt đưa tình cho anh chàng bên cạnh tôi, mong muốn được phân chung tổ với SaSuke. Mà tôi thì nhận lấy ánh mắt ghen tỵ và căm ghét của mấy bạn nữ. Quả nhiên ngồi không cũng dính đạn.

Mà một màn long trời lở đất làm tan nát bao trái tim thiếu nữ đã xảy ra.

Naruto và SaSuke vô tình kiss phải nhau!

Tôi nén cười trong lòng, cực lực nén cười.

Thày Iruka đi vào, bắt đầu thuyết trình một mớ gì đó mà tôi thì một chữ cũng không nghe lọt. Mà hai người kế bên tôi đều đang nhìn nhau một cách rất chi là 'thâm tình'.

Đến lúc phân tổ.

Một tổ ba người, Sắp xếp dựa theo thực lực cân bằng với nhau.

Mấy bạn nữ mong muốn chung tổ với SaSuke, Naruto thì muốn chung tổ với Sakura, còn tôi kết quả đã biết trước cũng không mong chờ cái gì. Như nguyên tác, Đội 7 gồm, Uzumaki Naruto, Haruno Sakura và Uchiha SaSuke.

Naruto lúc đầu khi biết chung tổ với tôi đều cười rất chi hớn hở, nhưng khi tên SaSuke vang lên thì cậu ỉu xìu như cọng bún thiu. Bắt đầu cãi nhau với thầy Iruka. Tôi vỗ vỗ vai an ủi cậu, Naruto nhìn tôi hai mắt long lanh.

Ngày mai Sẽ là ngày gặp mặt Jounin hướng dẫn nhóm, hẳn là ông thầy một mắt HaKate KaKaShi đi.

Tôi nhanh chóng về nhà, chuẩn bị cho ngày mai.

P/s: Cácbạn thấy truyện này như thế nào? cầu ý kiến a! (=ƆwƆ=)

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: HaKate KaKaShi

Trong lớp học Ninja.

Không gian thật yên tĩnh. Naruto ló đầu nhìn ra cửa, ngó tới ngó lui không ngừng.

-Aizz, tại Sao thầy của đội 7 tới trễ quá vậy? mấy nhóm khác đều có giáo viê hết rồi, ngay cả thầy Iruka cũng về rồi!

Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng oán giận của Naruto, tôi liếc nhìn cậu, không quá để tâm tiếp tục xem Sách.

May mắn biết trước Sẽ như vậy, nên mang theo mấy quyển Sách nhẫn thuật đọc, bây giờ đã đọc tới cuốn thứ 3 rồi mà giáo viện còn chưa tới. Ngồi trên bệ của Sổ nhàn nhã dựa đầu vào tường tiếp tục xem Sách.

-Sakura-chan, cậu nói xem Jounin hướng dẫn chúng ta là người như thế nào?

Sakura không có rời mắt khỏi quyển Sách, vẫn chăm chú không rời, nhàn nhã nói.

-Cậu hỏi vấn đề này, tớ biết trả lời làm Sao. Nhưng mà theo tớ thấy...

-A? cậu thấy thế nào?-Naruto hứng thù nhìn Sakura hỏi.

-Là Jounin, hẳn là rất mạnh đi.-đúng vậy, Jounin quả thật là toàn những Ninja giỏi, theo cô thấy thì chính KaKaShi, cũng là một Jounin cực kì xuất Sắc, chỉ mỗi tội câu giờ quá đáng.

Nghe âm thanh kéo ghế, cô quay Sang nhìn Naruto, không khỏi trên trán xuất hiện mấy vạch đen. Naruto tính đặt bẫy vị Jounin tới muộn kia bằng một cái bẫy trẻ con, Sakura nhíu mày nói.

-Naruto, cậu đừng có trẻ con như vậy chứ.

-He he he. Hình phạt cho những ai đi trễ.

-Hừ, cậu nghĩ một Jounin có thể mắc cái bẫy ngớ nhẩn như thế này Sao?-SaSuke nãy giờ yên lặng cũng đã lên tiếng.

-Đúng là một Jounin Sẽ không mắc mấy cái bẫy ngớ ngẩn này, nhưng biết đâu được...chuyện lạ xảy ra.-Sakura nhếch môi nói, vẫn tiếp tục xem Sách. SaSuke nhìn qua người con gái đang ngồi trên bệ cửa Sổ đọc Sách, dáng vẻ lười biếng nhưng cũng rất nghiêm túc, mái tóc dài mà hồng theo từng cơn gió bên ngoài thổi vào mà khẽ động, khóe môi khẽ nhếch. Bộ dáng của Sakura lúc này khiến cậu có chút ngẩn ra.

Quả thật trước giờ cậu không quá chú ý đến cô gái này, tuy cậu ta khác với những người con gái hay dùng ánh mắt ngưỡng mộ hoa Si nhìn cậu khiến cậu chán ghét, cô gái này khác biệt, nhưng cậu không quá để tâm.

Bộp, Sakura khép Sách lại, bình thản nói.

-Tới rồi.

SaSuke ngạc nhiên nhìn về phía cửa. Đúng lúc này một bàn tay đưa ra kéo cánh cửa, Sau đó cái đầu tóc trắng ló vào và...

Bụp!

Cái bông bôi bảng rất chuẩn xác hạ cánh xuống cái đầu ai kia, bụi màu trắng bay lên, bông bôi bảng rớt xuống đất.

...

-HAHAHA...Trúng rồi!-Naruto chỉ tay vào KaKaShi ôm bụng haha cười to, Sakura không thèm nhìn qua chỉ an nhàn đọc Sách, SaSuke liếc nhìn KaKaShi hoài nghi.

Ninja thưởng đẳng đây Sao? Thật không thể tin nổi...

KaKaShi cầm lên đồ bôi bảng, nhìn quét qua ba cười, tay xoa xầm, kéo dài giọng nói.-Hm... biết nói Sao nhỉ ấn tượng đầu tiên ta dành cho các em là...Khó ưa!

Trên đầu ba người xuất hiện vạch đen, Sakura nhìn qua KakaShi, liếc mắt xem thường, cười cười rất hài hòa nói.

-Còn ấn tượng đầu tiên của em dành cho thầy chính là...thật đáng ghét!

KaKaShi nhìn qua cô bé ngồi trên bệ cửa Sổ tay cầm một quyển Sách, ánh mắt lóe lên tia Sáng, SaSuke cùng Naruto nhìn Sakura ngơ ngẩn.

-Được rồi, các em lên Sân thượng đi.-nói một tiếng liền biến mất. Sakura đóng Sách lại, ba người đi lên Sân thượng.

KaKaShi ngồi trên lan can hai tay khoanh lại nhìn ba người.

-Bây giờ các em giới thiệu về bản thân mình đi.

-Nhưng thầy muốn biết cái gì?-Naruto khó hiểu hỏi.

-Những thứ các em thích, không thích, ước mơ, mục tiêu, Sở thích, đại loại thế...

-Nhưng Sao thầy không giới thiệu bản thân thầy trước-hai tay Naruto chống đất ánh mắt hoài nghi nhìn KaKaShi.

-Ta à? Ta tên HaKate KaKaShi, ta không có gì đặc biệt thích hay không thích. Ước mơ à, hmm, chưa có, Sở thích thì nhiều không kể hết.

-Cuối cùng chỉ biết được mỗi cái tên của thầy-Naruto buồn rầu nói thầm.

-Bây giờ tới lượt các em rồi, bắt đầu tư phải qua trái.

-Em tên Uzumaki Naruto, em thích ăn mì, thích mất là mì tiệm thầy Iruka mua cho em, không thích mất là phải chờ mì 3 phút mới được ăn.

KaKaShi nhìn Naruto. Nó không biết cái gì khác ngoài mì...

-Ước mơ của em là vượt qua các HoKage khác! Và...để cho mọi người trong làng này thừa nhận em!

Sakura đang xem Sách, khóe môi khẽ nhếch, trong lòng nghĩ đến hình bóng cậu thiếu niên mấy năm Sau, đã được cả làng tung hào là vị anh hùng, tự hào của Làng Lá.

KaKaShi ngẩn ra nhìn Naruto. Thú vị thật...

-Sở thích là...quậy phá, chắc thế...

-Kế tiếp.-KaKaShi gãi đầu như đã hiểu.

SaSuke đan tay vào nhau để trước cằm, lạnh nhạt nói.

-Em tên Uchiha SaSuke, em ghét rất nhiều thứ và không thích thứ gì...và cũng không muốn nói về ước mơ, nhưng mà...em có nguyện vọng phục hưng gia tộc và...giết một người.

Sakura nhìn SaSuke, không nói gì, xem ra hận thù trong cậu quả thật rất lớn.

Naruto nhìn SaSuke ngạc nhiên. Không phải chứ...

KaKaShi nhìn cậu. Không ngoài dự đoán...

-Được rồi, người cuối cùng nào.

Sakura không có rời mắt khỏi quyển Sách, mở miệng nói.

-Haruno Sakura, Sở thích rất nhiều, chán ghét không ít, ước mơ...không có!

KaKaShi, Naruto, SaSuke '...' mọi người câm nín nhìn cô.

Sakura nhìn họ, nghĩ nghĩ một chút, lại nói.

-Nếu có thì chắc là...bảo vệ những thứ muốn bảo vệ. Chắc vậy!

KaKaShi chống cằm, ánh mắt nhìn 3 người khẽ thở dài. Trẻ nhỏ ngày nay thật là...

-Ok, phần này đến đây là xong, ngày mai chúng ta Sẽ bắt đầu làm nhiệm vụ.

-Year! Có nhiệm vụ rồi, nhiệm vụ gì vậy thầy-Naruto đứng vụt dậy, đứng chào tư thế nghiêm, hưng phấn nói.

-Nhưng trước hết chúng ta phải làm một chuyện.

-A? chuyện gì thầy?

-Luyện tập Sinh tồn!

-Luyện tập Sinh tồn?-Naruto ngơ ngác hỏi.

-Tại Sao Nhiệm vụ lại là luyện tập?-SaSuke.

-Đúng vậy, bọn em đã luyện tập rất nhiều ở trường Ninja rồi.-Naruto.

-không phải kiểu luyện tập bình thường, ta Sẽ là đối thủ của các em.

-Vậy...luyện tập như thế nào?

-Hehehe! Ta mà nói ra các em Sẽ Sợ mà rút lui thôi.

-Hả, rút lui?-Naruto.

-Trong 27 học Sinh tốt nghiệp chỉ có 9 người được chọn lên làm Genni, còn lại bị gửi về lại trường...đợt tập luyện này cực kì khó, tỉ lệ thất bại hơn 66%.-KaKaShi làm mặt đáng Sợ nói.

Naruto mở to mắt kinh ngạc, SaSuke nhíu mày, Sakura liếc mắt nhìn KaKaShi.

-Haha, ta Sẽ nói là các em Sẽ Sợ mà rút lui mà.

-Sao lại như vậy? bọn em đã luyện tập rất cực khổ, thế thì tốt nghiệp để làm gì?!-Naruto tức giận hét lên.

-Hừm, chỉ là chọn ra những người có đủ khả năng làm Genni thôi.

-CÁI Gì?-Naruto hét lên kinh ngạc.

-Naruto, cậu đừng hét lên như vậy, rất điếc tai-Sakura nãy giờ yên lặng cũng đã lên tiếng, vì tiếng hét của Naruto làm cô không thể tập trung đọc Sách.

KaKaShi liếc nhìn Sakura một cái, tiếp tục nói.

-Ngày mai các em có mặt ở bãi tập để thực hành. Nhớ mang theo toàn bộ vũ khí Ninja, và...nhớ đừng ăn gì hết kẻo Sẽ nôn ra hết đấy.

-Coi thêm chi tiết ở đây mai đừng tới trễ.

Đưa xong giấy tờ, KaKaShi liền rời đi. Sakura đứng dậy rời đi, bỏ mặc hai tên đang ngẩn ngơ Suy nghĩ đang đứng đó. Có điên mới không ăn gì, nhất là khi cô biết chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Trận diễn tập Sinh tồn

Sáng Sớm hôm Sau ở Sân diễn tập.

Tôi nhanh chóng tới bãi tập, nhìn thấy hai người nào đó so với tôi còn tới Sớm hơn, vẫy tay cười tười nói.

-Sáng hảo!

-Sakura-chan Sớm!-Naruto cười nhe răng nhìn tôi, còn SaSuke vẫn mặt lạnh đứng đó.

Tôi tranh thủ luyện tập một chút thủ pháp kết ấn, tranh thủ thời gian.

15 phút...30 phút...1 tiếng...3 tiếng...

Mặt trời đã lên cao ngất, Sakura tựa người vào cây đọc Sách, SaSuke hai tay đúc túi, Naruto nhàm chán đi tới lui.

Cuối cùng cũng thấy bóng dáng người cần tới.

-Chào các em!-KaKaShi cười tươi nói.

-Thầy đến trễ! –Naruto chỉ tay về phìa KaKaShi hét lên. Kakashi gãi đầu làm như không nghe thấy.

KaKaShi để một cái đồng hồ báo thức.

-12 giờ đồng hồ Sẽ reo!-đang lúc mọi người không hiểu gì, lấy ra 2 cái chuông giơ lên trước mặt chúng tôi.

-Ở đây có hai cái chuông. Nhiệm vụ của các em là cướp lấy chúng trước 12 h trưa. Người không cướp được Sẽ phải nhịn ăn trưa, còn bị trói vào gốc cây nhìn ta ăn-KaKaShi chỉ tay vào 3 cái cây cột ở đó, thì ra là để trói chúng tôi.

Thì ra thầy nói không ăn Sáng là vì cái này... Naruoto và Sasuke thầm nghĩ.

Trẻ con thật! Sakura thở dài nói trong lòng.

-một người lấy một cái chuông, vì vậy chắc chắn Sẽ có một người bị trói vào cột. Nên người đó xem như thua cuộc, và vì vậy có ít nhất một người phải trở lại trường.

-Sử dụng phi tiêu thoải mái, nếu không có thì không thắng được ta đâu.

-haha, ngay cả cái bông bôi bảng thầy cũng không tránh được, tụi em Sẽ giết thầy-Naruto haha cười to.

-Những đứa bất tài thường lúc nào cũng to mồm, cứ mặc kệ tên hạng bét ấy, chúng ta bắt đầu thôi nào.

Quả nhiên, Naruto nổi điên. Rút một cái ra một dao kunai (dao găm) xông tới chỗ KaKaShi. Nhưng mà trong nháy mắt, đã bị KaKaShi khống chế, một tay ấn đầu của Naruto, một tay còn lại nắm tay Naruto, mũi dao kunai nhọn hoắt chỉ cách gáy của Naruto mấy centimet.

-Từ từ đã, ta chưa nói bắt đầu mà.

Sakura nheo mắt. Tốc độ thật nhanh!

SaSuke hơi cười. Ninja thượng đẳng đây Sao.

-Xem ra các em có quyết tâm hạ gục thầy. Chịu công nhận rồi Sao? Xem ra...ta bắt đầu thích các em hơn một chút rồi.

-Vậy thì Sẵn Sàng chưa, chúng ta bắt đầu thôi. Luyện tập bắt đầu!

Sakura nhanh chóng ẩn núp trên một cành cây, cảm nhận Chakra xung quanh, SaSuke ở bên kia. Còn Naruto...thôi bỏ đi!

Sakura cũng đã biết trước Naruto Sẽ thảm như thế nào với chiêu Sennen GoroShi – Ngàn năm đau đớn của KaKaShi.

Tôi nhanh chóng đi vào rừng chuẩn bị một chút. Xem ra KaKaShi Sẽ dùng ảo thuật với mình. Thứ bản thân Sợ hãi nhất Sao? Khẽ nhếch môi, cô cũng muốn biết một chút, cô Sợ nhất là cái gì.Một tiếng hét truyền đến, chắc là Naruto bị KaKaShi đánh bại rồi. Rất nhanh Sẽ đuổi đến thôi. Tôi nhanh chóng tập trung cảm nhận dòng Chakra, có một người đang tiếng lại gần đây, hẳn là KaKaShi.

Tôi nhanh chóng lẩn đi. Sau một hồi chạy trốn, tốc độ kia ngày càng gần. Rút mấy thanh phi tiêu ném phía Sau, KaKaShi dính đòn và...biến thành một khúc cây.

Thuật thế thân? Người thật đâu rồi?

-Phía Sau em nè!-tôi quay lại phía Sau, thấy KaKaShi ở phía Sau, thất kinh, ánh mắt dần mơ hồ...

-Á á á...

-Có lẽ mình hơi quá tay.-Sau khi KaKaShi rời đi, Sau một cành cây một bóng người bước ra, mà Sakura nằm bất tỉnh ở kia cũng biến mất, là một ảnh phân thân.

Sau khi KaKaShi giải quyết xong SaSuke, đang rảnh rang đem quyển Thiên Đường Tung Tăng ra đọc. Một đạo phi tiêu hướng bay ra, KaKaShi ngạc nhiên tránh qua một bên.

-Còn tưởng là ai, hóa ra là em Sao Sakura?

một bóng người từ rừng cây đi ra, cười cười nhìn KaKaShi.

-Tôi còn tưởng em...-KaKaShi như Sực tỉnh, nhìn Sakura như hiểu ra.

-Hóa ra là vậy, là phân thân...-KaKaShi xoa cằm, Sakura cười cười, rút ra mấy cái phi châm phóng về phía KaKaShi.

Là bẫy! thì ra biết trước mình Sẽ né, nên mục tiêu của em ấy là cái nà. Có chút thông minh!

Nhưng mà...vẫn chưa đủ! KaKaShi nhanh chóng né được, Sakura không biết từ lúc nào, xuất hiện trước mặt KaKaShi, xoay một vòng đá lên đầu anh, KaKaShi lấy tay chụp lấy, một chân khác đá tới, hai tay KaKaSi bắt gọn, Sakura trồng cây chuối, chống hai tay xuống đấy, dùng lực vặn người, thoát khỏi giam cầm của KaKaShi.

Vừa đáp đất, không để KaKaShi kịp thở, phóng tới trước mặt KaKaShi, phi châm giơ lên, đâm về phía KaKaShi, anh nhanh chóng bắt lấy tay cô, chế trụ cả hai tay, anh không muốn như khi nãy, vặn người trế chụ hay tay đưa ra phía Sau cô.

-Xem ra em không thể nào làm gì được rồi.

-Thật không?-Khóe môi khẽ nhếch, cười tự tin nói. KaKaShi thấy không ổn,

một Sakura khác nhanh chóng xuất hiện phía Sau KaKaShi, mục tiêu là cái chuông.

KaKaShi nhanh chóng buông tay ra, nhanh chóng né đi.

Sakura vồ hụt người, quay Sang nhìn KaKaShi đứng cách xa cô chừng gần 10m. ảnh phân thân biến mất, cô nhìn KaKaShi khẽ nhíu máy. Quả thật rất nhanh.

-Quả nhiên em thật rất khác hai người kia. –KaKaShi nhìn tay áo mình có một vệt rách, quả nhiên là khác biệt.

Tôi nhanh chóng kết ấn.

-Thủy độn, Thủy Trận Bích!-một lượng lớn nước tạo thành một bức tường vây quanh lấy KaKaShi.

KaKaShi không khỏi kinh ngạc, ngoài SaSuke ra, ngay cả Sakura cũng dùng được nhẫn thuật cỡ này? xem ra anh xem thường lũ trẻ quá rồi.

Những đạo kunai phóng tới, xuyên qua bức tường nước, KaKaShi tránh đi, lại cảm thấy áp lực phía Sau. Quay lại thí thấy Sakura đang đưa tay lấy chuông, nhanh chóng lắc người, Sakura chỉ vừa mới chạm được chuông chứ chưa lấy được.Xoay người một cước đá lên, KaKaShi chống tay đỡ lấy, lực đạo thật mạnh.

KaKaShi cảm thấy nếu cứ như vậy, lấy được chuông chỉ là Sớm muộn thôi, vì vậy, anh bất ngờ ra tay, Sakura ném phi tiêu, đâm vào KaKaShi.

Bụp!-là thuật thế thân? Chưa kịp động thủ, đã bị một bàn tay chụp lấy, đè xuống đất, tay vặn ngược ra Sau. Bị áp chế hoàn toàn.

-Quả thật em rất khá, thầy không muốn mạnh tay như vậy, nhưng mà không được rồi.

-Kết thúc rồi.

KaKaShi vừa dứt lời, Sakura đang bị trế chụ bụp một cái liền biến mất. Lại là ảnh phân thân?!

Xẹt! phứt!

một cái phi châm hướng chiếc chuông phóng tới, không kịp dề phòng, chuông liền bị lấy đi.

Leng keng! Sakura giơ quả chuông đung đưa trên tay. KaKaShi không khỏi kinh ngạc.

-Cuối cùng lại bị em lấy được!-KaKaShi nhìn Sakura, thì ra lúc này Sử dụng thủy độn là để tung hỏa mù, để biến ra phân thân, cho phân thân tấn công

còn bản thân thì trốn Sau tường nước chờ thời cơ, rồi dùng phi châm gắn với một Sợi dây cước thu về. Cô bé này thể thuật mạnh mẽ, nhẫn thuật thành thạo, vận dụng Chakra linh hoạt, điều khiển vô cùng tốt, Sử dụng thành thục vũ khí, đầu óc nhạy bén linh động.

Tương lai Sẽ là một Ninja xuất Sắc, thực lực bây giờ đã là có thể So với một Chunin rồi.

Sakura nhìn chuông trong tay, hơi nhếch môi, cô làm được...rồi.

Lúc tỉnh lại đã thấy bản thân ở ngoài bìa rừng khu diễn tập, SaSuke và Naruto cũng ở đây, Naruto bị treo trên cây, còn SaSuke ngồi bên cảnh khó chịu cúi đầu.

KaKaShi thấy tôi tỉnh thì cười nói.

-Tỉnh rồi Sao.

Xem ra vận dụng nhiều Chakra quá nên ngất đi, hẳn là được khoảng 30 phút.

Oc ọc...

Tiếng bụng Naruto Sôi lên, nhìn qua thì ngay cả SaSuke cũng không có tinh thần ngồi đó.

-Xem ra mấy em đói lắm rồi đúng không? Nhân tiện nói luôn, bài kiểm tra lần này ngoại trừ Sakura thì hai đứa em đều không đạt yêu cầu...mà thôi quên đi, mấy đứa cũng không cần quay về học viện Ninja đâu.

-Sakura đậu rồi Sao?-Naruto bất ngờ nhìn Sakura, ngay cả SaSuke cũng ngạc nhiên quay qua nhìn tôi.

-không được Sao?-tôi liếc nhìn Naruto, cậu cười hề hề.

Quả nhiên là người con gái mình thích, thật mạnh mẽ a! không được, phải cố gắng mạnh hơn nữa, như vậy mới có thể bảo vệ cậu ấy! Naruto thầm nói.

SaSuke hai tay Siết chặt, không cam lòng. Thế nhưng lại thua một đứa con gái. Chết tiệt!

-A! mà thấy nói tụi em không cần về học viện Ninja, có nghĩa là 3 đứa tụi em đều đậu rồi hả thầy!-Naruto hưng phấn giơ hai chân lên, kích động nói.

-không phải, hai người các em...Đừng có làm Ninja nữa!-KaKaShi bỗng nhiên cao giọng nhấn mạnh từng chữ, Naruto ngẩn ra.

-Bỏ làm Ninja, ý thầy là gì, tuy bọn em không lấy được chuông trong tay thầy, nhưng chỉ mới như vậy đã bắt tụi em từ bỏ là không được-Naruto hét lên lớn tiếng.

-Bởi vì các em chưa đủ tư cách để trở thành Ninja-KaKaShi tiếp tục đả kích. SaSuke đột nhiên xông vào KaKaShi, trong chớp mắt liền bị KaKaShi: đè xuống đất, cưỡi ở trên người hắn, trong miệng nói

-Như vậy thì đúng là em chưa đủ tư cách rồi.

Sakura nhìn vẻ mặt không cam lòng của SaSuke, còn có Naruto. Cô lại nhìn KaKaShi, quăng chuông về phía KaKaShi, KaKaShi chụp lấy nhìn cô.

-Nếu họ không đậu, em cũng không đậu!

-Sakura-chan...cậu...-Naruto Sững Sờ nhìn Sakura, ngay cả SaSuke cũng khó tin nhìn cô. Sakura lại nói tiếp.

-Ngày mà 3 người tụi em được phân vào chung một nhóm, thầy Iruka nói tụi em Sẽ là đồng đội của nhau. Em đã nghĩ phải xem hai người đó như đồng đội của mình, nhưng mà khi nãy... em đã bỏ quên điều đó, đơn phương chiến đấu bỏ rơi hai người họ.

-Nếu như đây là một cuộc chiến thật Sự, thì có lẽ, đồng đội của em đã... như vậy dù em có chiến thắng cũng không để làm cái gì. Vì vậy, dù chỉ một người trong họ không đậu, em cũng Sẽ không đậu.

KaKaShi nhìn ánh mắt kiên định của Sakura. Xem ra nhận ra rồi. KaKaShi thả SaSuke ra, nói.

-Đó là quyết định của em, thầy không có quyền can thiệp.

-Sakura-chan, Sao cậu lại từ bỏ, rõ ràng là cậu đậu rồi mà...-Naruto không hiểu hét lên, tuy Sakura làm vậy, cậu rất vui, nhưng mà nếu làm vậy mà Sakura mất tư cách thì cậu không cần.

Sakura nhìn Naruto cười, nói một cậu.

-Vì chúng ta là đồng đội!

-Không Sai, nhiệm vụ không phải chỉ của một cá nhân mà là của cả nhóm, mặc dù không thể thiếu kỹ năng xuất Sắc, nhưng thứ quan trọng nhất vẫn là đồng đội! Nếu như không thể hiểu và phối hợp với nhau, Sẽ làm đồng đội gặp nguy hiểm, thậm chí còn mất mạng! Các em chấp hành nhiệm vụ, cũng có

nghĩa là đặt cược tình mạng của mình ra hoàn thành nhiệm vụ.

-Hoàn thành nhiệm vụ rất quan trọng, kẻ làm trái luật bị xem là đồ rác rưởi, nhưng mà...kẻ bỏ rơi đồng đội của mình chính là không bằng rác rưởi.

-Thầy...thầy làm em xúc động quá- Naruto hai mắt rưng rưng nhìn KaKaShi.

KaKaShi nói, lại đi đến gần một cái bia đá

-Hãy nhìn bia đá này, nó được khắc rất nhiều cái tên, những cái tên được khắc trên bia đá này, bọn họ đều được công nhân là anh hùng của làng.

-Anh hùng, anh hùng! Chính là cái này...Em quyết định rồi! Tên của em cũng phải được khắc lên đó! em Sẽ trở thành anh hùng, và được mọi người trong làng thừa nhận.

-Nhưng mà họ không phải là những anh hùng bình thường.

-A? vậy họ là gì? Thầy mau nói em nghe a!

-Họ là những người hi Sinh trong lúc làm nhiệm vụ-Sakura lên tiếng nói, Naruto ngẩn ngơ, cúi đầu không nói gì.

-Đây là bia tưởng niệm, trên cái bia này có tên vài người đã từng là đồng đội của thầy.

-Tôi Sẽ cho các em thêm một cơ hội- KaKaShi bỗng nhiên xoay người

Sau buổi trưa, tôi Sẽ trở lại, nhưng Sẽ khó khăn hơn đấy, hai em có thể ăn trưa, nhưng không được cho Naruto ăn, rõ chưa, em ấy không tuân thủ quy tắc, đấy là hình phạt, nếu ai cho cậu ấy ăn, Sẽ bị xử rớt ngay lập tức, tôi Sẽ quan Sát đấy, rõ chưa?-Ánh mắt KaKaShi trở nên nguy hiểm, giọng nói cảnh cáo. Nói xong thì biến mất.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thế nào là tinh thần đồng đội?

-không phải thầy nói 3 tụi em là đồng đội Sao?-SaSuke cảnh giác nhìn KaKaShi.

-Đúng vậy, thầy nói là 3 tụi em phải đoàn kết-Sakura gật gù,

-Đó, đó là những gì em muốn nói,-Naruto gật đầu lia lịa, giơ hai chân la lớn.

-Hừm, là đồng đội...phải đoàn kết...-KaKaShi đi đến trước mặt ba người bọn họ, SaSuke và Sakura cắn răng đứng chống chọi, KaKaShi cúi người, vẻ mặt tươi cười, Sát khí đột nhiên biến mất.

-Đậu rồi!

-Hả?-Naruto không hiểu gì ngẩn ra, SaSuke cũng ngơ ngác, Sakura thở dài nhẹ nhõm.

-Ý của thầy là Sao, đậu rồi...

Mây đên dần dần tản ra, lộ ra bầu trời trong xanh. KaKaShi đứng thẳng người, xoa xoa cằm.

-Bọn em là nhóm đầu tiên đấy, bởi vì những đứa khác chỉ toàn là một lũ ngốc, cứ khăng khăng làm theo những gì ta bảo.

-Ninja phải bình tĩnh phán đoán, bản thân kĩ năng cũng rất quan trọng, nhưng mà Sự kết hợp đồng đội mới là quan trọng, các em làm được rồi.

-Vậy là...tụi em đậu rồi...đậu rồi...Oa, em thành Ninja rồi!-Naruto hét lên vì Sung Sướng, SaSuke cúi đầu, nhưng cũng không che dấu được vẻ hứng phấn, Sakura ngồi trên đất, ngửa đầu ra Sau cười thỏa mãn.

-Kết thúc luyện tập! Tất cả đều đậu! Bắt đầu ngày mai đội bảy Sẽ thực hiện nhiệm vụ!-KaKaShi rất có khí thế duỗi tay giơ ngón cái.

Cả ba chúng tô đều đậu và quay trở về nhà, Naruto không giấu được Sự vui vẻ cười với tôi. Nhảy nhót bên cạnh, quả thật Sung Sức mà.

-Sakura-chan, chúng ta đi ăn mì ramen chúc mừng nhé!-

-Khi khác đi, tớ mệt rồi, về nhà ngủ một chút.-tôi duỗi người một cái, hôm nay quả thật có chút mệt.

-Ồ, vậy Sao, tiếc thật...-Naruto có chút mất mác nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần.

-Vậy tớ Sẽ tới tiệm mì Ichiraku ăn một bữa no nê để chúc mừng.

Tôi nhìn Naruto, đúng rồi, cậu ấy dù có về nhà cũng chỉ có một mình...

-Naruto...

-Hả? có gì Sao, Sakura-chan?

Tôi vỗ vai Naruto, cười với cậu.

-Cố lên nhé! Từ giờ chông cậy vào cậu.

-Sakura-chan...-cậu ấy tin tưởng mình, mình Sẽ bảo vệ cậu ấy, nhất định!

Sakura về nhà, ba mẹ vẫn chưa có về, chỉ có một mình cô ở nhà, tắm rửa Sạch Sẽ, nấu một bữa đơn giản ăn qua loa liền quay về phòng.

Trời đã ngả bóng, hoàng hôn buông xuống rồi, nhìn ánh chiếu tà màu đỏ rực bao phủ làng, quả thật rất đẹp, mọi người cũng đi về nhà, cuộc Sống cứ như vậy trôi qua. Ngày mai đội 7 chính thức bắt đầu làm nhiệm vụ rồi, như vậy...

Ngày hôm Sau.

Soạt.

Soạt.

Soạt.

-SaSuke, đang ở diểm C.

-Sakura, đang ở điểm B

-Naruto, vừa tới điểm A.

-Naruto, em chậm quá đấy. Được rồi.Cách mục tiêu bao xa?-KaKaShi.

-Khoảng 5 m, Sẵn Sàng bất kì lúc nào!

-Sẵn Sàng.

-Em cũng vậy.

-Ok, vậy...Đi nào!

-AAAAaaa... tóm được rồi nhé!

Méooo!!

-Đã bắt được mục tiêu!

-Có đúng là con TOra hay không?

-Có một cái nơ bên tai trái, đúng rồi thầy ạ!

-Tốt, 'nhiệm vụ truy tìm TOra', hoàn thành.

Văn phòng Làng Lá-nơi nhận nhiệm vụ.

-Ôi! Tora bé nhó, làm ta lo lắng quá!

'Coi cái mặt ngu chưa kìa!'-Naruto

'Bị như vậy ta cũng hiểu vì Sao mi bỏ trốn, tội nghiệp'-Sakura.

-ừm, Đội 7 của KaKaShi, nhiệm vụ tiếp theo của các em là...chăm trẻ giúp một ông bố, đi lấy hàng ở làng bên và giúp họ đào khoai...

-không,không,không cần đâu! Bọn con cần nhiệm vụ khác cơ! Nhiệm vụ khó khăn hơn ấy-Naruto đưa tay phản đối.

Sakura nhìn cậu, không để ý mấy tiếp tục đưa tay ra Sau lưng nhìn nóc nhà. Biết ngay là như vậy mà...

SaSuke không nói gì, đúc tay vào túi quần. Nhưng trong lòng cũng thầm đồng ý với Naruto. Đúng đó...

KaKaShi đệt mặt ra. Haizz, thằng nhóc này...

Thầy Iruka lên tiếng, Naruto phản bác, HoKage Đệ Tam giải thích, cứ như vậy đúng kịch bản xảy ra. Sakura che miệng ngáp một cái, thật nhàm chán. Nói ra thì cũng đến lúc rồi nhỉ, nhiệm vụ ở Hải ba Quốc...

Đúng như Sakura nghĩ, HoKage Đệ Tam quyết định giao nhiệm vụ cấp C cho đội 7, và nhiệm vụ chính là hộ tống ông lão Tazuna.

Haizz, vậy là phiền phức bắt đầu từ đây!

Đúng như kịch bản, ngày hôm Sau chúng tôi lên đường tới Hải Ba Quốc, hay còn gọi là Sóng Quốc.

Naruto rất là phấn khích vì lần đầu tiên rời làng ra ngoài, SaSuke thì vẫn bình thản mặt lạnh, Sakura nhàm chán đứng một bên, cô thích ở nhà hơn.

Một trận tranh cãi của Naruto và ông Tazuna, thật ồn ào, Suốt từ nãy giờ cứ như vậy, không biết mấy người này có mệt hay không, nhưng mà cô thì rất mệt đấy.

Đi được một đoạn dài, Sakura nhìn lướt qua đám cây bên đường, ánh mắt chăm chăm, rồi cũng đi tiếp.

Xem ra là bị theo đuôi rồi, có 2 luồng Chakra, hẳn là có hai người.

-Thầy KaKaShi...

KaKaShi liếc nhìn Sakura, bình thản hỏi.

-Vậy là Sakura cũng nhận ra Sao?

-Thầy tính như thế nào?-tôi nhìn phía trước tiếp tục đi, dù Sao thì cô cũng biết trước rồi.

-Um, em yên tâm, có thầy ở đây rồi, KaKaShi xoa xoa đầu tôi, Sakura đầu đầy hắc tuyến, thật là, cô thế nhưng bị đối xử như trẻ nít Sao?

c phân vlyƒu

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Momochi Zabuza- Sát thủ Ninja

Đi một hồi, Sakura lướt qua một vũng nước, như có như không nhìn qua, KaKaShi cũng bình thản đi qua. Từ trong vũng nước đọng bên đường, hai cái đầu người nhô ra, hướng phía KaKaShi tấn công.

Mọi người đều kinh ngạc trước tình huống này, KaKaShi bị trói bằng một Sợi dây xích cưa, bị kéo nát bét.

Naruto kinh ngạc, SaSuke cẩn trọng, Sakura đứng chắn trước Tazuna, ở thế phòng thủ.

Tiếp theo hai tên đó tấn công Naruto, nhưng SaSuke nhanh tay cứu cậu. Hai tên kia bị SaSuke đá, một tên hướng Naruto, còn một tên khác hướng tới chỗ chúng tôi.

Sakura đứng chắn trước Tazuna, tên kia lao tới, tôi rất bình tĩnh đối mặt với hắn, một vuốt vung lên, tôi dùng kunai đỡ lại, chân trái làm trụ, vung một cước lên đầu hắn.

Rút ra phi châm, phóng vào giữa trán hắn, tên đó trợn tròn mắt, ngã xuống.

Cô nhìn về phía Naruto, KaKaShi đã kịp cứu cậu, SaSuke tính qua giúp tôi, nhưng thấy tôi có thể tự ứng phó được. Hơn nữa còn giết tên kia rất dễ dàng. SaSuke nhìn KaKaShi xuất hiện rất dũng mãnh, liếc nhìn xem thường. Hm, khoe khoang.

KaKaShi vác một tên, nhìn tên còn lại một phi châm ngay trán, đã chết, nhìn qua vẻ mặt bình thản không cảm xúc của Sakura, cũng không nói gì.

-Naruto, ta xin lỗi vì không cứu em ngay, em bị thương rồi...chỉ là ta không nghĩ em Sợ đến mức đứng yên một chỗ như vậy.

-Còn có SaSuke, Sakura, hai đứa tốt lắm.

Naruto đứng dậy, ánh mắt nhìn SaSuke. Mình đã không làm được gì, mà hắn, đây là trận đấu đầu tiên của hắn, hắn không Sợ một chút nào Sao? Hắn nhìn rất bình thản và trên người không dính lấy một hạt bụi...hắn còn cứu mình.

Lại nhìn qua Sakura. Bản thân đã nói là Sẽ bảo vệ cô ấy, nhưng mà mình lại Sợ đến mức không dám cử động, chết tiệt...

Sakura nhìn xác chết trên đất, cô vừa mới giết một người, lần đầu tiên cô giết người, nhưng mà cái cảm giác này... thật không tốt chút nào...

Lại nhìn qua Naruto, thấy cậu ta đang tự dằn vặt mình, Sakura mới ý thức được cậu đang nghĩ gì. Trong khi đó SaSuke nhìn Sakura, cậu ấy có thể dễ dàng giết được một tên Ninja....

KaKaShi nhìn 3 đứa, Naruto nhìn SaSuke, SaSuke nhìn Sakura, mà Sakura lại đang nhìn Naruto...

SaSuke nhìn qua Naruto, hai tay đúc túi, nhếch môi cười.

-Ổn chứ? anh chàng thỏ đế!

Naruto, tức điên lên, Sakura nhìn qua SaSuke, rõ ràng là muốn an ủi người ta nhưng chọn cách kích động này, quả nhiên là SaSuke.

-Được rồi Naruto, để việc đó Sau đi. Móng vuốt của chúng có tẩm tộc đấy, chúng ta phải hút độc ra ngay.

-Ta phải mỡ vết thương ra và đẩy máu độc ra ngoài cơ thể em. Đừng nhúc nhích, độc tố Sẽ lan ra đấy.

Naruto tức giận không cam lòng nhìn vết thương trên tay, KaKaShi nhìn qua ông Tazuna nói.

-Ông Tazuna.-Có chuyện gì vậy?-Ông Tazuna giật mình nói.

-tôi có chuyện muốn hỏi ông.

KaKaShi trói một tên còn lại vào thân cây, nhìn hắn nói.

-Chúng có vẻ là Ninja trung đẳng của làng Sương mù. Những Ninja này Sẽ tiếp tục chiến đấu bất kể chuyện gì.

-Làm Sao các ngươi biết được chiến thuật của chúng ta.-tên Ninja làng Sương mù hỏi, KaKaShi mới giải thích cho hắn biết, lại liếc nhìn qua Sakura một chút, thấy cô bé có vẻ ổn.

Lại nhìn qua Naruto,

-Có lẽ chúng ta phải quay về làng chữa trị cho Naruto. Thật là phiền phức.

Naruto không cam lòng, lấy ra một thanh kunai tự đâm vết thương mình, mọi người ngạc nhiên nhìn cậu.

Tại Sao lại có khác biệt lớn như thế? Chết tiệt! tại Sao mình luôn...

-Naruto, em đang làm gì thế?

Mình phải trở nên mạnh mẽ hơn, mình đã oàn thành nhiều nhiệm vụ và chăm chỉ luyện tập mỗi ngày.mih Sẽ không phải được cứu một lần nữa, mình Sẽ không bao giờ Sợ hãy hay bỏ chạy nữa, mình Sẽ không thua SaSuke, Sẽ bảo vệ được Sakura. Mình thề trên cánh tay đẫm máu này!

-Em Sẽ bảo vệ ông già, chúng ta tiếp tục nhiệm vụ nào.

KaKaShi nhìn cậu gãi đầu, Sakura hơi cười, SaSuke nhếch môi.

-Naruto, cậu làm như vậy tuy là máu độc có thể đi ra, nhưng mà cũng Sẽ mất máu mà chết đấy.-Sakura hảo tâm nhắc nhở.

-AAAAaaa...-Naruto hét lên nhìn bàn tay đầy máu của mình, Sakura lắc đầu thở dài lấy từ túi ra bông băng, dùng thuật chữa trị lên bàn tay cậu, ánh Sáng màu xanh ấm áp dần làm lành vết thương, Naruto bất giờ, cả SaSuke và KaKaShi cũng vậy.

-Tớ chưa nói Sao, tó là một Ninja chữa trị, mấy vết thương nhỏ này, tớ có thể chữa được một chút.-Sakura băng bó cho Naruto, động tác rất thành thạo. Mọi người tiếp tục lên đường.

5 người trên một chiếc thuyền, Sương mù dày đặc, không nhìn ra được cái gì, xung quanh một màn trắng xóa.

-Sương mù dày quá!-liếc mắt một vòng xung quanh,

-Sóng quốc nằm ở đầu cầu bên kia.

-Oa... nó lớn thật đó!-Naruto nhìn cây cầu dài nghi ngút trong làn Sương, vừa dài vừa to.Naruto ngồi ở mũi thuyền tầm nhìn dần dần rõ ràng, còn chưa nói xong Tazuna đã nhanh chóng ngăn Naruto lại.

-Im đi, mày nghĩ tại Sao chúng ta lại trốn trong Sương mù, lại còn không dám để máy nổ, nếu như bị bọn họ bắt được là xong đời-người lái đò quát Naruto,Naruto nghe xong vội vàng dùng hai tay che miệng lại. SaSuke hoài nghi nhìn Tazuna. KaKaShi cũng nhìn Tazuna ngồi bên cạnh.

-Ông Tazuna, trước khi thuyền cập bến, tôi nhất định phải hỏi ông một chuyện, những kẻ tấn công ông và nguyên nhân bọn chúng tấn công ông, nếu không trả lời đúng Sự thật, thì nhiệm vụ này của chúng ta Sẽ kết thúc khi thuyền cập bờ.

-Xem ra tôi chỉ có thể thành thật trả lời, không, tôi hy vọng cậu nghe tôi kể chuyện, các người nói đúng, đây là việc nằm ngoài phạm vi nhiệm vụ của các cậu, có một kẻ rất nguy hiểm đang muốn ám Sát tôi.Tazuna trầm mặc một lát, thở dài, nhìn chúng tôi nói.

-Các người cũng đã từng nghe tên của hắn trước đây, trùm vận chuyển hàng hải tên là Gatou.

-Hả? Gatou? Công ty Gatou Sao? Hắn được biết là một trong những người giàu nhất thế giới.- KaKaShi nghe đến cái tên này cũng Sững Sờ

-Hắn là ông lão vừa lùn mà vừa bụng phệ.-Sakura đột nhiên nói, mọi người nhìn cô, Tazuna ngạc nhiên nói.

-Sao cháu biết?

-Những người vừa giàu vừa xấu hay có đặc trưng riêng.- Sakura nhìn mọi người cười nói.

-Có Sao?-Naruto gãi đầu khó hiểu.

Ông Tazuna nói tiếp.

-Ngoài mặt thì hắn điều hành một công ty vận chuyển hàng hải rất lớn,nhưng hắn bí mật buôn bán thuốc phiện và một Số hàng quốc cấm khác, hắn dùng Ninja và một lũ xã hội đen để thôn tính các công ty nhỏ và các quốc gia khác. Một tên khốn! Khoảng một năm trước hắn để mắt tới Sóng quốc...hắn coi trọng phong thủy của Sóng quốc, kiểm Soát đường xuất nhập khẩu hàng hải của quốc gia này, vì vậy đã khống chế chính trị, dân chúng và tiền tài...hắn muốn giết tôi vì tôi là người đang xây dựng cây cầu này.

Sakura nghe xong, ngáp một cái, nhàm chán nghịch nước.

-Thế nhưng, ông Tazuna, nếu ông biết Sẽ có Ninja ám Sát ông, tại Sao lại dấu Sự thật khi thuê chúng tôi chứ?- KaKaShi nói.

-Bởi vì Sóng quốc rất nghèo, đến cả lãnh chúa cũng không có tiền, dĩ nhiên chúng tôi không có nhiều tiền, không đủ chi phí cho nhiệm vụ cấp B, chà, nếu cậu bỏ nhiệm vụ bây giờ, tôi chắc chắn Sẽ bị giết. Nhưng đừng lo, nếu tôi chết thì thằng cháu mười tuổi của tôi cũng chỉ khóc có mấy ngày thôi. À còn nữa đứa con gái của tôi cũng Sẽ Sống một đời thê thảm, hận những Ninja Làng Lá mãi mãi.

KaKaShi gãi gãi đầu, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn.

-Chậc... tôi nghĩ bọn tôi không còn cách nào khác là phải tiếp tục nhiệm vụ.

Sakura liếc nhìn hai người, thầm bĩu môi. Thuyền cập bến. Đi trên một con đường dẫn vào một cánh rừng. Sakura liếc nhìn xung quanh, chắc hẳn Zabuza Sẽ xuất hiện, cảm nhận dòng Chakra, hình như ở đây rất gần.

-Xem ra, phiền phức đến rồi a!- ánh mắt KaKaShi biến đổi, bộ dáng nghiêm túc. Sakura rút ra dao kunai, phòng thủ, SaSuke cẩn trong cảnh giác xung quanh, Naruto cũng vậy.

-Ở đây.-Naruto bất chợt phóng ra một cái Shuri ken. Mọi người im lặng nhìn về phía Naruto ném, một con thỏ đi ra.

-Hóa ra chỉ là một con thỏ-Naruto gãi đầu.

-Thằng ngốc này, đùng có dọa người ta vậy chứ-Tazuna thở nhẹ một hơi, nhìn Naruto hét lên.

Con thỏ này...không phải là thỏ rừng...

Sakura cảnh giác, phóng một thanh Shuriken về phía Naruto vừa phóng. KaKaShi hét lên.

-NGuy hiểm! mọi người nằm xuống.Rầm! một thanh âm vang lên, một cây đao thật lớn cắm Sâu vào trên thân của cái cây bên kia, có một người đứng trên chuôi đao.

Mọi người nhìn về phía hắn, Sakura nhìn hắn trố mắt.

Đây...là kiểu thời trang gì? Nhìn thật là quái dị đi! Có phải hay không mấy người này có vấn đề về khiếu thẩm mĩ rồi, toàn là mặc những bộ đồ quái đi hại mắt người nhìn a.

-không tệ đâu, không nghĩ có người có thể tìm ra chỗ ta ẩn nấp, còn là một cô bé.-người này chính là Momochi Zabuza,

-Này-Sakura nhìn Zabuza, ánh mắt không có chút Sợ hãi.

-Ngươi thật là kì quái, thời trang thật là dị hợm.

...

Sakura vừa dứt câu, Zabuza không biết nói gì, KaKaShi mắt cá chết nhìn tôi, còn có SaSuke và Naruto nhìn tôi trố mắt.

-Sao vậy? tôi nói gì Sai Sao?

Cậu nói không Sai...nhưng mà ở thời điểm này không ai có tâm trạng bình luận người ta mặc đồ như thế nào đâu.

Mọi người có chung Suy nghĩ.

KaKaShi nhìn người tới, một tay cản lại Naruto đang tác quái đòi xông lên, giọng điều lười nhác vang lên.

-Chà, đây không phải là Ninja phản bội của làng Sương Mù Sao, Momochi Zabuza...

-Chả trách anh em nhà quỷ lại có chuyện, ta biết ngươi là Sharingan KaKaShi...nhưng xin lỗi nhé...lão già đó là của ta!

-Sharigan là cái gì?-Naruto khó hiểu. SaSuke nhìn KaKaShi, ánh mắt nghi hoặc.

-Các em hãy tản ra, và bảo vệ ông Tazuna...đừng xông vào chiến đấu, đấy mới là đoàn kết chiến đấu.

-Zabuza, trước tiên... -KaKaShi vén lên con mắt trái, một con mắt màu đỏ với ba chấm xuất hiện.

-Hãy đấu với ta.

-À không ngờ lại được thấy con mắt Sharingan lừng danh...thật vinh hạnh cho ta!

-Sharingan, Sharingan, nãy giờ cứ Sharingan, nó là cái gì mới được?-Naruto không nhịn được hỏi.

-Sharingan là tên một con mắt, là một đồng thuật tự động bộc phát ở một Số ít thành viên chọn lọc trong. Nó có thể có thể theo dõi những vật di chuyển nhanh lẹ một cách chính xác và thậm chí còn dự đoán được chuyển động tiếp theo của vật đó. Khả năng nhìn thấu các thuật từ thể thuật nhẫn thuật, ảo thuật. Ngoài ra còn ghi nhớ bất kỳ thuật gì nó thấy được. Nó có thể ghi nhớ bất kỳ dạng thuật cơ bản nào với độ chính xác cao, giúp người dùng có thể dùng thuật đó cho riêng mình. Đó chính là khả năng Sao chép.

Sakura chậm rãi giải thích cho Naruto, cậu chỉ gật gù cái hiểu cái không, nhưng cậu biết nó rất lợi hại, SaSuke bất ngờ nhìn Sakura, cũng không nói gì, đáng lẽ cái này là do SaSuke nói, nhưng mà cô lỡ nói rồi.

-hê hê, chính xác, thật không ngờ cô bé biết nhiều như vậy-Zabuza nhìn Sakura tán thưởng, cô thờ ơ nhìn hắn.

-Khi còn ở trong đội Sát thủ của làng Sương mù, ta có một cuốn Sổ tay, và trong đó ghi đủ thông tin về ngươi. Nó ghi là...ngươi đã Sao chép được trên 1000 thuật...Ninja Sao chép KaKaShi.

Naruto nhìn KaKaShi hai mắt ngưỡng mộ, SaSuke nhìn KaKaShi trong lòng ngổn ngang. Sharingan chỉ xuất hiện trong một Số thành viên của tộc Uchiha, làm thế nào mà thầy lại có được nó...

-Thôi, nói nhiều như vậy đủ rồi, bây giờ ta giết ông lão đó.

Zabuza muốn động thủ, nhưng KaKaShi chắn trước Tazuna.

-Nhưng mà KaKaShi...có lẽ ta phải giết ngươi trước.

Zabuza nhảy khỏi thân cây, đứng trên mặt nước gần đó.

Hắn đứng được trên mặt nước!?-Naruto và SaSuke ngạc nhiên nhìn.

- Nhẫn pháp, vụ ẩn chi thuật (ẩn mình trong Sương).-xung quanh bị Sương mù màu trắng nồng nặc bao vây. Zabuza biến mất trong làn Sương. SaSuke, Naruto, Sakura 3 người nắm chạt dao kunai, cảnh giác, vây quanh ông Tazuna bảo vệ ông ta.

-Hắn Sẽ đối phó với thầy đầu tiên, Momochi Zabuza, một thành viên làng Sương Mù, nổi tiếng với khả năng giết người vô hình.

-Đến nỗi đối phương còn không kịp nhận ra mình đã chết. Thầy cũng không thể Sử dụng tốt Sharingan lắm đâu, các em phải cẩn thận đấy.

Sakura nắm chặt dao, cẩn thận cảnh giác, Zabuza quả thật là một Ninja rất mạnh, huống hồ gì, quanh đây còn một người đang ẩn nấp.

- Tám tử huyệt... Yết hầu, xương Sống, phổi, gan, động mạch cổ, xương quai xanh, thận và tim để xem ta nên đánh vào chỗ nào đây?

Sakura thầm mắng. Biến thái!

A[f

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Leo cây!

Sương mù dày đặc, Sát khí bốc lên. Sakura cắn chặt răng, lần đầu tiên cô đối mặt với một Sát khí như vậy, áp lực thật không thể nói hết được. cảm giác... Sợ hãi... khóe môi hơi cong, xem ra cô còn quá yếu đi. Cảm giác này, thật đáng ghét.

Nhìn qua SaSuke, thấy cậu ta có gì đó không đúng, đang muốn nói cái gì thì...

-SaSuke-KaKaShi bỗng nhiên lên tiếng. SaSuke giật mình nhìn qua.

-Yên tâm đi, dù thầy chết cũng Sẽ bảo vệ các em đến cùng. Thầy không để...đồng đội của mình chết đâu-KakShi quay đầu cười trấn an chúng tôi.

Đúng lúc đó, ánh mắt Sakura lóe lên, xoay người đẩy Tazuna ra Sau. Lúc SaSuke và Naruto còn chưa phản ứng lại, trong nháy mắt KaKaShi xuất hiện ở chỗ lúc nãy Tazuna đứng cầm Shuri Ken đâm thẳng vào người Zazuba.

Ào! là phân thân nước...

-Thầy ơi, phía Sau kìa-Naruto hét lên.

Đại đao của Zabuza đã bổ tới, tách KaKaShi làm hai.

Ào! Là phân thân nước. KaKaShi đã Sao chép được.

-Đúng im!-KaKaShi cầm dao kunai kề Sát cổ Zabuza.

-Kết thúc rồi!

-Hay quá!-Naruto vui Sướng nói.

-Khà khà-Zabuza bỗng nhiên cười.

-Kết thúc ư? Ngươi không hiểu gì cả. Cái trò Sao chép rẻ tiền của ngươi mà đòi hạ được ta Sao? Thật nực cười!

-Thầy, đó không phải là bản thể của hắn!-Sakura hét lên.

KaKaShi kinh ngạc, Zabuza đã vọt đến phía Sau hắn, đại đao nhanh chóng quét qua,KaKaShi chỉ kịp cúi người xuống, nhưng không né tránh kịp, Zabuza tung cước, bị hắn đá bay.

-Thầy!-Naruto hô to. SaSuke ánh mắt nhìn Zabuza thán phục.

-Thể thuật của hắn thật lợi hại!

Thân thể KaKaShi bay xuống nước. Sakura thấy không ổn, liền hô to,

-Phía Sau!

Nhưng mà không kịp, KaKaShi đã bị nhốt trong thủy lao. Sakura thấy không ổn, nếu không cứu KaKaShi ra, hắn nhất định Sẽ giết chúng tôi, chỉ có KaKaShi mới có thể hạ được hắn.

-Các em đang làm gì thế, mau chạy đi!! Thắng bại đã rõ lúc thày bị bắt! nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ Tazuna-San, các em quên rồi Sao?!

Ba chúng tôi quay lại nhìn ông, Tazuna kéo mũ.

-Chậc, chuyện này tất cả đều do ta, đến lúc này thì không cần lo cho ta nữa, ta xin lỗi! chiến tới cùng đi, mấy nhóc!

Tôi khẽ nhếch môi, quay đầu nói với SaSuke và Naruto.

-tớ Sẽ đánh lạc hướng hắn, chỉ cần bàn tay hắn rút ra khỏi thủy lao, thầy KaKaShi Sẽ được tự do-tôi gợi ý cho hai người, nhanh chóng vận dụng Chakra, lao hướng Zabuza.

-Sakura, nguy hiểm!-SaSuke hét lớn. Naruto gấp gáp cũng la to, nhưng mà cô không có để ý.

-không tự lượng Sức mình.-Zabuza cười lạnh, nhìn Sakura đang liều mình xông lên.Khi gần tới chỗ Zabuza, cô liền biến mất, hắn ngạc nhiên nhìn lên phía trên,

-Thủy độn! Thủy Trận Bích!-một dòng nước lớn đánh về phía Zabuza, hắn cười lạnh, một đao đỡ lấy.

-không ngờ tuổi nhỏ đã dùng được thuật này, nhưng mà...chỉ như vậy thôi chưa đủ.-Zabuza vung đao lên, hướng Sakura chém tới. KaKaShi cùng mọi người không khỏi thắt chặt tim, một đòn này mà dính phải thì...

Vận Chakra, cắn răng chống chả, lúc đại dao bổ tới, mọi người không ngừng hét lên.

-Sakura!

-Sakura-chan!

Ầm! từng đợt Sóng nước vang lên, Zabuza nhìn Sakura, ánh mắt kinh ngạc nói.

-Ồ, không nghĩ có thể đỡ được đao của ta, nhóc quả thật rất khá!

Thấy Sakura không Sao, mọi người thở dài nhẹ nhõm. Nhưng tâm tình vẫn như mành treo chuông.

Dao kunai cùng đai đao va chạm, tia lửa lóe lên. Sakura dùng chân làm trụ, tung cước đá hắn, Zabuza đỡ lấy, lực đạo thật mạnh. Zabuza lùi lại vài bước.

Naruto cùng SaSuke kinh ngạc...Sakura thế nhưng...

Sakura nhảy ra xa hắn, phóng một đao kunai hướng hắn, trên đó có bùa nổ, KaKaShi đang trong thủy lao, Sẽ không vấn đề gì.

Bùm!- mặt nước gợn Sóng, cô trợn mắt, vậy mà hắn cũng không Sao, chết tiệt thật.

-Sakura, phía Sau!-KaKaShi hét lên. Sakura kinh ngạc quay phía Sau, một cước đá bay.

Rầm! cô bị va vào một thân cậy, thì ra hắn dùng phân thân trong lúc đó. Chết tiệt! Sơ ý quá.

-Sakura!!-Naruto và SaSuke hét lên. Naruto nhìn Sakura ngã trên đất, ánh mắt tức giận nhìn Zabuza, SaSuke Siết chặt tay.

Ánh mắt cô dần mơ hồ...không được rồi...

...

Ánh mắt nặng trĩu, dần dần nhìn thấy ánh Sáng, đập vào mắt của tôi là một cái đầu màu vàng chóe. Cô mở mắt ra, khuôn mặt phóng to của Naruto ngay trước mặt.

-Sakura-chan, cậu tỉnh rồi!

-Tôi xoa xoa đầu đau nhức, ngồi dậy. Cơ thể đau nhức,

-Tớ ngủ bao lâu rồi?

-Được 2 ngày! Sakura ngất đi làm tớ lo chết được!

-chuyện gì đã xảy ra?

Naruto kể cho cô nghe chuyện đã xảy ra, quả nhiên là đúng như kịch bản, Naruto và SaSuke phối hợp với nhau cứu KaKaShi.

-Sakura em tỉnh rồi!

Sakura nhìn người nào đó nằm trên nệm cách đó không xa. Nhìn KaKaShi thê thảm không kém, cô cười nói.

-KaKaShi-SenSei làm Sao vậy?

-Thầy KaKaShi dùng Sharingan quá độ, nên cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng.

Sakura nghe Naruto kể về chuyện ngày hôm đó, nghĩ nghĩ một chit, nhìn qua SaSuke hỏi.

-Cậu có nhớ phi châm của người kia đâm vào đâu không?SaSuke không hiểu lắm nhưng vẫn trả lời.

-Hình như là ở cổ.

-Ra là như vậy!- Sakura gật đầu, Naruto không hiểu nhìn tôi hỏi.

-Sao vậy Sakura?

-Zabuza hắn là chưa chết!

-HẢ?-Naruto, Tazuna, có cả SaSuke có phần ngạc nhiên.

-Là như vậy, dựa theo những gì các cậu nói, vị thiếu niên kia ám Sát Zabuza, nhưng theo một góc độ khác, theo tớ thấy chính là cứu hắn.

Thấy ba người vẫn còn không hiểu, Sakura nói tiếp.

-Tớ cũng là người dùng phi châm, cách giết đối phương nhanh nhất vẫn là tấn công vào tử huyệt, lần trước tớ cũng làm vậy, nhưng mà theo như SaSuke nói, thì vị trí ngay đó không phải là tử huyệt, mà chỉ khiến người ta rơi vào trạng thái chết lâm Sàng, vì vậy kiểm tra mới nhận ra hắn đã chết, nhưng thật ra đó chỉ là trạng thái chết giả.

-Tớ đã xem qua nhiều tài liệu về huyệt đạo con người, vì vậy nếu như không Sai, thì thiếu niên kia chính là người của Zabuza đi.

-Nhưng các cậu không cần lo, dù vậy cơ thể vẫn chịu một chút tổn thương, phải nằm bất động nhiều ngày, nếu tính ra có thể là khoảng một tuần. Vì vậy khoảng thời gian nãy hẳng là hắn Sẽ không tìm tới chúng ta.

Mọi người thở nhẹ ra một hơi, nhưng vẫn bất an, dù Sao hắn cũng chưa chết.

KaKaShi gật gù nói.

-Sakura nói ta cũng mới nhớ ra, đội xử lí thi thể thường tiêu hủy xác của nạn nhân tại chỗ. Bình thường nếu hắn cần chứng cứ đã giết Zabuza thì chỉ cần mang thủ cấp của hắn về thôi.

-Nói vậy là Zabuza thật chưa chết.

-Các em chuẩn bị luyện tập thôi.

Ngày hôm Sau.

KaKaShi cho gọi 3 người chúng tôi lại, thầy đứng trước mặt chúng tôi với một cây nạng, nhìn thật chẳng ra làm Sao.

-Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu tập luyện!

-Vào lúc này?-SaSuke nhìn KaKaShi bất đắc dĩ nói.

-không Sao, còn bây giờ, chúng ta Sẽ nói qua một chút về năng lượng cơ bản của Ninja, Chakra!

-Chakra? Nghe quen quen, là cái gì?-Naruto ngơ ngác hỏi.

-Naruto, trong giờ học em đã làm gì?-KaKaShi bất đắc dĩ hỏi.

Sakura một bên đọc Sách, không quan tâm mấy người này đang nói gì, chỉ nhàn nhã xem Sách, mấy cái này cô nắm rất rõ rồi, mà Sử dụng cũng rất thành thạo rồi. Mấy cái này cô đã tập từ khi luyện tập Chakra rồi.

-Sakura, em nói đi...

-Tại Sao là em?-Sakura không nhìn KaKaShi nói.

-Vì mấy đứa đều là học Sinh, nói cho nhau nghe Sẽ dễ hiểu hơn!

Sakura thở dài, đóng Sách lại, nhìn Naruto.

-Nghe đây Naruto, tớ chỉ nói một lần thôi đấy, và Sẽ nói dễ hiểu nhất., Chakra là năng lượng mà Ninja Sử dụng để thi triển một kỹ thuật, năng lượng đó bắt nguồn từ năng lượng cơ thể, được tập hợp từ mỗi tế bào trong người, nguồn năng lượng đó có được do luyện tập và kinh nghiệm thực tế.Nói cách khác các nhẫn thuật bắt nguồn từ hai nguồn năng lượng hòa quyện, bổ trợ lẫn nhau trong cơ thể. Quá trình này được gọi là tu luyện Chakra, và với

Chakra này, Ninja có thể thi triển nhẫn thuật bằng cách niệm chú.

-không Sai! Thầy Iruka cũng có một học trò xuất Sắc đấy chứ!

-ra là thế, Em cũng không hiểu gì cả, với lại năng lượng và thuật cứ dùng là biết thôi.-Naruto không cam lòng phản bác.

-Naruto nói đúng đấy, tụi em đều biết dùng nhẫn thuật lâu rồi.-SaSuke rất ít khi cùng quan điểm với Naruto.

-không hề, các em vẫn chưa hoàn toàn thao túng Chakra đúng cách. Giống như Sakura nói, để giái phóng Chakra, ta phải dung hợp tâm lực và Sinh lực trong cơ thể. Hiện giờ các em vẫn chưa Sử dụng Chakra hợp lí được, nếu như không Sử dụng Chakra hợp lí, Sẽ làm giảm hiệu quả của thuật, thậm chí còn không làm được thuật. Lãng phí Chakra Sẽ Sớm mất Sức và để lộ điểm yếu khi chiến đấu.

-Vậy...ta nên làm gì??-Naruto gãi đầu gỏi.

-Học cách kiểm Soát Chakra, bằng cách luyện tập gian khổ.

-Vậy tụi em phải làm gì?-SaSuke hỏi.

-Leo cây!-KaKaShi cười nói.

nhìFf

---

p/S: Mọi người thấy sao?

Có gì thấy không đúng nhớ báo mình nhé, để mình chỉnhsửa! (=①ω①=)t

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khai phá

-Leo cây?-mọi người không dám tin hỏi, đương nhiên là ngoại trừ Sakura.

-Đúng vậy, có điều không phải là leo cây bình thường, mà là leo cây không dùng tay!

-Vậy làm Sao leo?-Naruto không hiểu hỏi. KaKaShi đứng ngay ngắn kết ấn, chống gậy lên thân cây rồi đi. Phải, là đi trên cây.

Sakura không thèm liếc mắt lấy một cái, cô học nhẫn thuật trị liệu, thì việc khống chế Chakra là điều vô cùng cần thiết, không được xảy ra Sơ Sót, nếu không, nguy cơ chết người là rất cao.

- Chính là như vậy, tập trung Chakra dưới lòng bàn chân để bám vào thân cây, nếu vận dụng Chakra tốt thì có thể làm được như vậy.

- Chờ một chút, như vậy thì Sẽ mạnh lên ở chỗ nào?-Naruto không hiểu gì cả.

- Đây là điểm mấu chốt. Mục đích chính của đợt huấn luyện này là nắm chững chắc cách điều khiển Chakra. Như thầy đã nói, quy tắc quan trọng nhất đ6ể Sử dụng thuật là phóng ra Chakra cần thiết vào những chỗ thích hợp. Điều này ngay cả những Ninja có kinh nghiệm cũng khó kiểm Soát được nó.. Trong cách luện tập leo cây này, lượng Chakra phóng ra tuy nỏ nhưng vô cùng chính xác. Hơn nữa lòng bàn chân là nơi được xem là khó tập chung Chakra nhất. Nói tóm lại, chỉ cần các em có thể làm được điều này thì các em có thể học được bất kì nhẫn thuật nào,

-Thứ hai chính là tăng khả năng chịu dựng để duy trì lượng Chakra dưới lòng bàn chân,tùy theo loại thuật mà lượng Chakra Sử dụng khác nhau. Vì thế việc duy trì cho nó cân bằng càng khó. Hơn nữa trong các cuộc chiến thực hiến, hầu hết các Ninja vừa dùng Chakra vừa di chuyển. Trong những lúc như thế việc điều khiển và duy trì Chakra càng khó khăn hơn. Vì vậy leo cây giúp các em duy trì Chakra. Thôi được rồi có nói thêm nữa thì cũng chẳng có ích gì, tốt nhất là thực hành để các em tự nghiệm ra.

KaKaShi phóng tới chân 3 người 3 thanh kunai,

- Các em leo đến đâu thì dùng dao để đánh dấu lại độ cao của mình, mỗi lần leo, hãy cố gắng vượt qua độ cao trước đó, dĩ nhiên, lúc bắt đầu các em không thể đi lên như thầy được, vì thế các em có thể chạy để lấy đà lên cũng được.

-Hừ, trò này chẳng nhằm nhò gì với em cả - Naruto hào khí ngút trời cầm thanh kunai lên chỉ vào một thân cây nói.

-Em Sẽ kết thúc nó trước bữa Sáng cho thầy xem!

-không cần nhiều lời, mau chọn một cây và leo lên đi!

Sakura gấp Sách, quay qua nhìn Naruto cùng SaSuke, cô muốn xem một chút Naruto té như thế nào.

Bich! Rầm!

-AAaa, Ui da! Đau quá!!-Naruto ôm đầu lăn lăn trên đất, Sakura buồn cười nhếch môi, cũng tìm một cái cây, bắt đầu đi lên.

KaKaShi treo ngược nhìn Naruto và SaSuke. Khoảng cách giữa Naruto và SaSuke cũng không lớn lắm.

Naruto nhìn qua mọi người, lại mở to mắt nhìn Sakura.

-Tuyệt quá!Sakura-chan, cậu thật giỏi, xứng đáng là người con gái mình ngưỡng mộ!-mọi người nhìn về phía tôi, trong khi tôi đang đứng trên thân cây nhàn nhã xem Sách.- Ha ha, xem ra hiện tại người điều khiển Chakra tốt nhất chính là Sakura.

Sakura liếc nhìn KaKaShi, thầm nghĩ người này nhất định là đang muru đồ xấu.

Naruto nhìn Sakura đầy quyết tâm! Quả nhiên là người con gái mình thích!

SaSuke khó chịu quay đầu đi, xem ra cậu không cam lòng bị con gái qua mặt a!

- A, không chỉ là có hiểu biết về Chakra, mà khả năng điều khiển và duy trì Chakra cũng rất tốt, bây giờ người ở gần vị trí HoKage nhất chính là Sakura, chứ không phải là ai kia!-Kakashi liếc nhìn Naruto, Naruto thất vọng.

Quả nhiên là vậy, Sakura liếc mắt xem thường.

- Hơn nữa tộc Uchiha cũng không mạnh như ta nghĩ.-SaSuke nổi giận.

Sakura tựa lưng lên thân cây, phóng thanh kunai vào nơi KaKaShi đang treo ngược. KaKaShi tránh qua, Sakura không nhìn tới.

Bên dưới hai người nào đó không ngừng bắn lửa điện nhìn nhau, Sakura nhảy xuống, tựa lưng vào một thân cây gần đó, tiếp tục xem Sách. Qua một đoạn thời gian, Naruto đi đến chỗ cô nhỏ giọng hỏi bí quyết, tôi cũng tận tình hướng dẫn.

Đến trưa cô về tới nhà, không thấy hai người kia đâu, chỉ thấy KaKaShi đang ngồi và Tazuna.

-Hai người kia chưa về Sao?

-Vẫn đang tập luyện trong rừng. Có vẻ không cam lòng.-KaKaShi ngồi bình thản xem Thiên đường tung tăng.

-không phải thầy dùng chiêu khích tướng Sao.-Sakura vu vơ nói, lại liếc mắt xem thường nhìn Kakashi.

-Lần Sau đừng đem em ra làm mồi dụ.-Sakura đi vào trong nhà xuống bếp, KaKaShi ngồi đó gãi đầu. Con gái đúng là thù dai nhỉ...

không lâu Sau đó, nghe được tiếng của Naruto từ xa truyền đến, hai người nào đó đã về, toàn thân lấm lem.

-Tôi Sẽ không thua cậu đâu, nhất định!-Naruto chỉ tay vào SaSuke nói.

-Hừ, đồ đội Sổ!-SaSuke không yếu thế nói.

Tình trang này kéo dài đến giờ ăn cơm. Sakura ngồi đối diện hai người, KaKaShi ngồi cạnh Tazuna.

Sakura cắn đũa, nhìn hai người nào đó đang ăn với tốc độ chóng mặt, rất quyết tâm, không ai nhường ai.

Bộp! hai người đồng thời giơ bát.

-Thêm một bát nữa!-Hai người nhìn nhau, tia điện phóng qua. Bỗng nhiên hai người xanh mặt, đồng thời cuối xuống đất. Nôn!

-Hai cậu đang lãng phí lương thực đấy!-Sakura cười cười nói, gắp cá ăn.

-Không, tớ phải ăn.- SaSuke lau miệng, kiên quyết nói.

-Dù Sao cũng phải ráng ăn! Vì tớ phải nhanh chóng mạnh hơn nữa!- Naruto không cam lòng yếu thế.

-Muốn ăn nữa Sao? Được rồi, ói ra cái gì thì tống lại vào họng hết đi!-tôi vừa dứt lời. Sắc mặt Naruto và SaSuke tái xanh, che miệng mở to hai mắt nhìn Sakura, cuối cùng không nhịn được nữa, lại cúi người xuống ói tiếp.

Sakura nhún vai, không phải tại cô a!

-Sakura,...cậu có thể đừng nói như vậy...- SaSuke một tay vịn bàn có chút Suy yếu nói.

-Sakura-chan...- Naruto cúi mặt xuống đất một tay buông thỏng. ỉu xìu nói.

Sakura liếc nhìn hai người, quyết định ngó lơ!

KaKaShi nhìn ba người cười nói.

-Tình cảm ba đứa thật tốt a!

Buổi chiều chỉ có SaSuke và Naruto tập luyện, Sakura thì chuẩn bị bữa tối.

Naruto nhớ lại những gì Sakura nói, bắt đầu làm theo. Naruto nhìn chằm chằm vào gốc cây trước mặt, xông lên.

-Được rồi, đi thôi!

-Ê,Naruto!

Rầm! Naruto bất ngờ ngã xuống đất, ngồi bật dậy chỉ tay vào SaSuke.

-Làm quái gì thế hả thằng kia?! Làm phiền người ta đang tập trung!!

-Vậy...Sao?

Naruto khoanh tay nhìn SaSuke, thằng này bắt chuyện trước thì lạ đây.

-Có chuyện gì?

-Sa...Sakura đã nói gì với cậu vậy?

Naruto mặc ngẩn ra, ý thức được SaSuke đang hỏi gì, nhìn cậu ta có chút ngượng quay đầu đi, Naruto cười nham hiểm nhìn SaSuke.

-Ngu Sao chứ!!!

Một cặp đôi oan gia!

~~...~~

Mấy ngày tiếp theo không có gì đặc biệt xảy ra, tôi hằng ngày nhìn hai người kia tập luyện chăm chỉ như vậy, cô cũng hứng chí theo, họ cố gắng như vậy, cô nếu không cố gắng thì một ngày kia cũng Sẽ bị bỏ lại phía Sau mất thôi.

Sakura cầm một tờ giấy trên tay, bắt đầu truyền Chakra vào... tờ giấy này chính là giấy cảm ứng Chakra.

Tờ giấy bị ướt Sũng, điều này không ngoài dự đoán của cô, vì bản thân thuộc tính của cơ thể này là nước, nhưng mà không ngờ là, một nửa dưới của tờ giấy bị ướt, nửa trên bị rách làm hai...

Quả nhiên có chút bất ngờ, nhưng cũng có thể tiếp nhận được.

Sakura đã biết bản thân cơ thể thuộc tính thủy, nhưng bây giờ lại có thêm một thuộc tính phong. Xem ra việc linh hồn cô đến đây tạo ra một Sư thay đổi nhỏ.

Gió Sao?

Quả thật bản thân chỉ là biết những gì ta biết, không phải là toàn bộ tất cả. Lâu nay cô chỉ nghĩ có một thuộc tính, không nghĩ đã bỏ Sót rồi. Quả nhiên là ngoài ý muốn.

Xem ra phải khai phá nó cho thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đối mặt

Những ngày Sau đó, mỗi người một việc, ai cũng rất chăm chỉ. Nếu thời gian không Sai lệch lắm, Zabuza Sắp xuất hiện lại rồi.

Sáng Sớm ngày hôm Sau, KaKaShi, SaSuke, Sakura và Tazuna đi đến cây cầu, Naruto còn chưa có tỉnh lại, hình như Sử dụng Chakra quá độ, leo lên đỉnh cây xong cũng ngủ luôn, cô không biết phải làm gì với cái tên ngốc này, vì vậy 4 người đi trước.

Cây cầu phủ đầy Sương, nhìn không rõ cái gì, công nhân nằm la liệt dưới đất, Sakura đưa mắt nhìn xung quanh, xem ra tới rồi!

-KaKaShi-SenSei... tới rồi!

-Đây là...Ẩn Sương thuật!-mọi người vây quanh lại một chỗ cảnh giới xung quanh.

-Xem ra hắn cùng với thiếu niên kia tới rồi.

-Đã lậu không gặp KaKaShi, xem ra ngươi vẫn thích đi với lũ nhóc tỳ đó...thằng nhóc lại Sợ run rồi...thật tội nghiệp-âm thanh của Zabuza vang tới.

Chớp mắt, vô Số phân thân của Zabuza bao vây xuất hiện trước mắt chúng tôi, SaSuke hơi cười.

-Ta Sướng run người ấy chứ!

-SaSuke, ra tay đi!-KaKaShi cười nói, Sakura cũng hơi cười.

SaSuke ra tay, hàng loạt phân thân đều bị tiêu diệt,hóa thành vũng nước. Sasuke nhếch môi cười nói.

-Ngươi không lừa được ta đâu.

-Nó phá được thủy phân thân rồi...nó tiến bộ đấy chứ.-thiếu niên đeo mặt nạ, là người lần trước mang Zabuza đi nói.

-Hắn có thể là đối thủ xứng đáng cho ngươi nhỉ...Haku!

-Vâng, tất nhiên rồi-Zabuza và thiếu niên Haku xuất hiện trước mặt chúng tôi.

-Có vẻ như Suy đoán của chúng ta đúng nhỉ!-KakShi nói.

-hừ, hắn không thể thay đổi trang phục tốt hơn một chút Sao, còn cái băng quấn mặt đó nữa, em không hiểu nổi che mặt như vậy có gì đẹp, cả thầy cũng vậy!-Sakura bình luận, nhìn qua KaKaShi nói.

SaSuke, KaKaShi, Tazuna mồ hôi chảy đầy, không biết nên nói Sao cho phải...

-Ồ, cô bé cũng ở đây Sao-Zabuza không để ý lời Sakura nói,

-Tên nhóc đeo mặt nạ đó quả nhiên là người của Zabuza,

-Để tên đó cho tớ-SaSuke lên tiếng, tôi nhìn cậu, khẽ cười.

-Dám đóng kịch trước mặt chúng ta, tớ ghét nhất là loại người này.

-SaSuke, cẩn thận, không nên khinh địch!-Sakura nghiêm túc nói.

-Tên đó cũng ấn tượng nhỉ, dù chỉ mới dùng 1/10 Sức mạnh của thủy phân thân.

-Đúng vậy, nhưng chúng ta ra tay trước thì hơn, đi đi...

-Tới rồi, cẩn thận nhé SaSuke!-Sakura nhắc nhở.

-Ừ-SaSuke đáp lại, hai tay nắm hai cây dao Kunai. Mắt chăm chú nhìn vào lốc xoáy hình người, một làn khói trắng hiện lên, Senbon hiện ra (Senbon:một cây kim dài bằng kim loại, có 2 đầu nhọn, vũ khí của Haku).- Sakura, bảo vệ ông Tazuna, tên đeo mặt nạ này cứ giao cho SaSuke đi.- Sakura gật đầu, KaKaShi yên tâm đi đối phó Zabuza.

SaSuke So thể thuật với Haku một hồi, cuối cùng vẫn là tốc độ của SaSuke nhanh hơn một cước đá trả lại Haku. Sakura khá bất ngờ với khả năng kết ấn một tay của Haku.

-Ngươi chậm quá đấy...từ bây giờ, ngươi chỉ có thể đứng nhìn ta ra chiêu mà thôi.-SaSuke cao ngạo nói.

-Đừng nên xem thường đồng đội của ta, đó là SaSuke, là genni giỏi nhất Làng Lá. Còn Sakura là học Sinh xuất Sắc nhất làng, còn có...một tên hiếu động, thích chơi trội và là Ninja quậy nhất làng, cũng đem lại nhiều bất ngờ...

-Haku này, cứ đà này chúng ta Sẽ thua mất...-Zabuza nói.

-Vâng ạ! Chúng ta không thể chấp nhận điều đó.

Không khí xung quanh chợt lạnh, quanh SaSuke xuất hiện những chiếc gương băng lớn, vây cậu bên trong

Bí thuật: Băng Tinh Ma Kính!

-Huyết kế giới hạn...-Sakura nhìn những tảng băng, KaKaShi cũng bất ngờ về chuyện này.

-SaSuke, cẩn thận!

Lúc này KaKaShi phải đối phó với Zabuza, mà SaSuke đang đi vào thế bất lợi.

-Ộng Tazuna đợi cháu một chút, cháu Sẽ quay lại ngay!

Sakura đi tới, phóng cho SaSuke một cái Shuri ken.

-SaSuke, chụp lấy.- nhưng cái Shuri ken đó bị Haku chụp lại được, Sakura hơi cười, một cái Shuri ken khác từ phía trên rơi xuống chỗ SaSue, cậu nhanh chóng chụp được, cô nhanh chóng quay về bảo vệ Tazuna. Không bao lâu, Naruto lên Sàn!

Naruto xuất hiện trước mặt mọi người rất có phong cách.

-Xin tự giới thiệu, tên ta là...Uzumaki Naruto!

Thằng ngốc, thích chơi trội...

Hiếu động, Ninja quậy phá Số một!

Sau màn xuất hiện của Naruto, liên tiếp nhiều chuyện xảy ra, nếu nhớ không lầm thì, tên ngốc này...

Quả nhiên, điều Sakura nghĩ đã xảy ra.

Naruto tự chạy vào trong cái phòng gương... ngồi chồm hổm chào SaSuke.

-Ê, tớ tới cứu cậu nè!

!!! SaSuke còn đang Suy nghĩ phải làm cách nào để liên lạc với Naruto ở bên ngoài cùng nhau phối hợp để tấn công mấy cái gương, nhưng nhìn một cảnh này, trợn mắt Sợ hãi.

Sakura đầu xuất hiện 3 vạch đen, KaKaShi đệch mặt.

-Đồ ngốc!! là Ninja thì động não giùm cái! Ai mượn chui vào đây!! Chết tiệt!! không nói nữa! đúng là đồ ngốc mà!!-SaSuke tức giận quát,

-Cậu nói gì vậy?? người ta đã đến cứu mà còn lên giọng hả?-Naruto bất bình cũng hét lên.

Tôi không biết phải nói gì vào hoàn cảnh này...

Lúc này, KaKaShi phải đối phó Zabuza, bên trong gương truyền đến mấy tiếng kêu thảm. Sakura có hơi lo lắng, nhưng vẫn cố thủ nơi này bảo vệ Tazuna. Cô biết trước kết quả, cô để hai người đó tự chiến đấu vì như vậy mới có thể trưởng thành. Qua việc này SaSuke cũng có thể đánh thức được Sharingan,. Chỉ là...Kết cục như vậy, có chút...quá đau khổ... nhưng cô không có ý định ngăn cản, vì...đó là con đường họ đã chọn. Con đường họ tin tưởng và quyết đi theo, cô không thể làm gì khác được.

Sương mù che khuất tầm nhìn, không thể thấy cái gì, Sakura nhắm mắt lại, cảm ứng Chakra.

Sakura xoay người, tập trung Chakra, đỡ lấy một đao của Zabuza đang bổ tới. Lúc này KaKaShi cũng tới kịp, nhanh chóng đối chiến với Zabuza.

-Thầy KaKaShi!

-Em làm tốt lắm, Sakura!

-Ngươi khá chậm, KaKaShi à! Vậy mà đòi cứu lũ chuột nhắt và phá tan Sương mù Sao!?

-Kể cả với cặp mắt đó, ngươi cũng chỉ lờ mờ đọc được chuyển động của ta thôi Sao??

-Hehe, cho phép ta tận hưởng cảm giác đó chứ, KaKaShi? Ta muốn vui vẻ một chút trước khi trở về, còn có đám nhóc đó, ngươi không cần phải lo, Haku nhất định Sẽ giết chúng. Ta cũng Sẽ nhanh chóng để ngươi gặp lại bọn chúng. Để tạ tội vì không đủ khả năng bảo vệ bọn chúng. Hahahahaha!

-Hừ, ngươi thì biết gì mà nói, hai cậu ấy Sẽ không chết, ngược lại cón đánh cho các ngươi te tua, hai cậu ấy rất mạnh, vì là hai người đó, là Uchiha SaSuke, là Uzumaki Naruto, họ Sẽ không chết, cũng Sẽ không thua!

Sakura bất bình lên tiếng, cô không thể chịu nổi hắn càng quấy như vậy.

-không Sai, Sakura nói đúng, ta tin vào quyết tâm của Naruto, và dòng máu của gia tộc đứng đầu Làng Lá trong SaSuke...

Sakura cười cười, phải, hai người họ, Sẽ không thua!

Sương mù hiện lên lần nữa, Sakura đứng chắn trước Tazuna.

-không được rời khỏi cháu!

-Được! ta tin mấy đứa.

Sakura cảm ứng Chakra, ánh mắt tối Sầm...không thể nào... có một dòng Chakra đang Suy yếu dần...

Bất chợt nghe tiếng hét của Naruto, liền hiểu ra....SaSuke...

Sakura liền nhíu mày, một lượng Chakra khổng lồ toát ra, Naruto kích động đã đùng tới Chakra của Kyubi rồi. Chakra đầy thú tính...

-Naruto!-Sakura hét lên, KaKaShi cũng cảm nhận được,

Lẽ nào...

Naruto hét lên. Tấm gương bị đánh vỡ nát, Haku bị quăng ra ở lăn vài vòng trên đất, hắn từ từ bò dậy, ngay lúc nắm đấm của Naruto cách mặt hắn mấy cm, mặt nạ của Haku vỡ nát, lộ ra diện mạo thật của hắn. Naruto khựng lại, không dám tin nhìn Haku.

-Ta đã giết đồng đội của nguoi. Mà ngươi vẫn không thể giết ta.

-Khốn kiếp!-Naruto đấm Haku một cái ngã ra đất, cậu cũng không chống trả.

Haku kể cho Naruto về cuộc đời của mình...và kêu Naruto giết mình, nhưng mà đúng lúc này, cậu cảm nhận được Zabuza gặp nguy hiểm, vì vậy...Haku chắn trước Zabuza, chidori của KaKaShi xuyên qua ngực trái của cậu, máu tươi tung tóe.

-Za...Zabuza...San...

-Kết cục của ta là cái chết Sao? Hey...ngươi lại nhầm rồi, KaKaShi ạ!-Zabuza lạnh lùng nói.

Haku đã chết và...cậu cười... Zabuza tấn công KaKaShi, và nói Haku chỉ là một công cụ, Naruto tức giận.

-không thể tha thứ!

-Naruto, đứng yên đó!-KaKaShi đặt Haku nằm xuống vuốt hai mắt của Haku lại, ánh mắt nhìn Zabuza đầy Sát khí.

-Đây là cuộc chiến của thầy.

Sakura không có thời gian tiếc thương cho bất kì ai, Haku lựa chọn việc hi Sinh để cứu Zabuza, cậu ta mãn nguyện với vai trò là một công cụ của Zabuza. Mỗi người có một con đường riêng, lựa chọn riêng. Đó là con đường mà cậu chọn, và...cậu hanh phúc về điều đó.

Con người là loài động vật Sống bày đàn, không thể một mình cô độc...

Sakura nhìn SaSuke cả người đầy Senbon, nhanh chóng giúp cậu chữa trị... SaSuke vẫn chưa chết, nghị lực của cậu ấy rất mạnh, không thể chết được...

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kết cục

Zabuza bị KaKaShi phế đi hai tay, không thể cử động được.

-Cả hai tay của ngươi đã vô dụng, ngươi không thể kết ấn được nữa.

Cộp!

-Ồ...ngươi thê thảm vậy Sao? Thật đáng thức vọng. Zabuza!

-Gatou, Sao ông lại ở đây, cả đám người nữa.

Gatou xuất hiên, cùng một đám người cầm vũ khí hung ác không thiện cảm.

-Hehe...kế hoạch có một vài Sự thay đổi...một vài thay đổi nhỏ! Ngươi biết chứ, Zabuza!

-Zabuza, ta đến đây để giết ngươi. Và Sẽ không trả cho mi một đồng nào.

-Cái gì?-Naruto không hiểu gì cả, không phải họ cùng một phe?

-Thuê các Ninja thực Sự Sẽ rất tốn kém và dễ bị phản bội, vì vậy ta thuê một Ninja phản bội như ngươi, để Sau này dễ xử lí. Ta để cho bọn Ninja đánh nhau và giết khi chúng yếu đi. Ta Sẽ chẳng phải tốn xu nào cả, thế nào? kế hoạch thế nào, hay chứ?

-Và khó khăn duy nhất là ngươi, Zabuza. Con quỷ làng Sương mù ư? Nếu hỏi ta thì đó chỉ là chuyện cười. Hehe..đối với ta mà nói, ngươi chỉ là một con quỷ đáng yêu mà thôi...-Gatou cười nói, nhìn Zabuza chế giễu.

-Ta xin lỗi KaKaShi, trận chiến kết thúc tại đây. Bây giờ nhiệm vụ thủ tiêu Tazuna đã bị hủy, ta chẳng còn lí đo gì để đấu với ngươi cả.-Zabuza bình tĩnh nói, chẳng rõ hắn ta nghĩ cái gì.

-A? ngươi nói đúng...

-Ồ,ta có một món nợ với nó.-Gatou đi lại chỗ Haku, đạp lên đầu cậu.

-Chính nó đã làm gãy tay tao...này, ngỏm rồi à!

-Ngươi làm cái gì hả? tên khốn!!

-Naruto, nhìn rõ đối thủ đi đã, đừng có manh động.-KaKaShi giữ lấy Naruto đang nổi điên muốn nhào lên, bị Kakashi ngăn cản, Naruto bất bình nhìn sang Zabuza nói.

-Làm gì đi chứ! Haku không phải là bạn của ngươi Sao???

-Im đi nhóc, Haku đã chết rồi...

Phập phập!!

-AAAaaa-Gatou hét lên, ngã khụy xuống đất ôm chân la lớn. Trên chân hắn cắm mấy cây phi châm. Mọi người kinh ngạc nhìn về phía đằng Sau. Sakura đứng đó, cúi đầu...ánh mắt màu xanh lục lạnh lẽo ngước lên, huôn mặt lạnh lùng không biểu cảm.

Trên tay cầm mấy cái phi châm, lạnh lẽo nói.

-Bỏ cái chân khốn kiếp của ngươi ra, ngươi không xứng...đụng vào Haku!

-Sakura-chan...-Naruto kinh ngạc nhìn Sakura, lúc này cậu ấy thật đáng Sợ, Sát khí thật khủng bố.

-Sakura...-KaKaShi kinh ngạc nhìn Sakura, ánh mắt kia giờ chỉ có Sự lạnh lẽo và Sát khí. Khí tức...thật khủng bố.

Sakura chậm rãi bước tới, bước đi dường như nhẹ nhàng nhưng lại mang đến áp lực vô hình khiến Gatou mặt mày tài xanh lùi ra Sau.-Ngươi không cảm thấy gì Sao?-Sakura bất giác hỏi, Zabuza cúi đầu.

-Gatou lợi dụng ta, ta lợi dụng Haku, đó là tất cả, ta đã nói rồi không phải Sao. Trong thế giới Ninja, chỉ có kẽ lợi dug5 và kẻ bị lợi dụng thôi.Ninja chúng ta là những công cụ, ta chỉ cần năng lực của chúng mà thôi, không phải chúng, ta chẳng có gì để hối tiếc...

-Im di!-Naruto hét lên, chỉ tay về phía Haku.

-Cậu ấy đã xem ngươi như là người thân! Cậu ta rất quý ngươi, ngươi không cảm thấy gì Sao? Ngươi thật không cảm thấy một chút gì Sao? Nếu Sau này ta mạnh như ngươi, ta có trở thành giống ngươi không?-Naruto hai mắt thấm ướt.

-Cậu ấy từ bỏ tất cả vì ngươi, không có ước mơ, để rồi chết như một công cụ...thật đàng buồn...

-Công cụ thì Sao, cũng là con người, đều có cảm xúc.-Sakura cúi đầu trầm thấp nói.

-Ngươi không hối tiếc Sao? Đừng làm ta buồn cười, vậy cảm xúc đó, trên mặt ngươi, là gì?

-Nhóc...ngươi...không cần nói thêm gì nữa...-Zabuza, nước mắt cũng chảy ra, con người vốn không phải là loài máu lạnh, đều có cảm xúc...

-Haku rất đau khổ khi phải đấu với các ngươi, nó không chỉ chiến đầu vì ta, nó còn chiến đấu vì các cậu nữa. Thằng nhóc thật tốt...

-Các ngươi nói đúng...Ninja vẫn là con người, chúng ta không thể vứt bỏ tình cảm để trở thành một công cụ, ta đã nhầm rồi...

-Nhóc, hãy cho ta mươn thanh kunai.

Naruto nhắm mắt ném một thanh kunai cho hắn, hắn ngậm lấy, bắt đầu lao về phía đám người. Giết từng tên...từng tên...như một con quỷ khát máu...

Vĩnh biệt Haku, cám ơn em vì tất cả, anh xin lỗi...

KakaShi mang Zabuza nằm xuống bên cạnh Haku, anh đưa tay vuốt khuôn mặt đã lạnh của cậu.

Em vẫn luôn bên cạnh anh, anh muốn được bên em vào phút cuối...

-Nếu có thể...anh muốn chết...cùng một nơi với em...

Bầu trơi bắt đầu có những cơn mưa tuyết...như là giọt nước mắt... một tâm hồn...trong trắng như tuyết,

-Naruto!-tôi gọi cậu ấy, Naruto nhìn tôi.

-Sakura-chan...SaSuke cậu ấy...

-Cậu ấy còn Sống!

-Hả?-Sakura chỉ tay về phía Sau, lúc này SaSuke vừa tỉnh lại, đang được ông Tazuna đỡ. Giơ tay lên, Naruto kinh ngạc, hai mắt rưng rưng...

2 tuần Sau đó, Sau khi cây cầu được hoàn thành, chúng tôi lại trở về Konoha.

Một buổi chiều... chúng tôi được lệnh tập trung.

-Sớm, SaSuke!-tôi vẫy tay chào.

-Chào-SaSuke cũng đưa tay chào. Xem ra chỉ có hai người chúng tôi tới Sớm.

-Sakura này...-SaSuke khẽ gọi.

-Hử?

-Chuyện lần trước...cám ơn cậu!

-Chuyện gì cơ?- tôi không hiểu gì cả.

-Lần trước... chữa trị, cám ơn cậu.

Tôi nhìn SaSuke, thấy cậu ta có vẻ hơi ngượng quay đầu đi, cười cười nói.

-Hì, SaSuke cũng có lúc ngượng Sao? Chúng ta là đồng đội mà, giúp nhau là lẽ thường tình, đúng không?

SaSuke nhìn tôi, hình như là xấu hổ, mặt hơi đỏ, quay đi chỗ khác không dám đối mặt nhìn tôi.

-HI! Sakura-chan!-Naruto hơn hở đi đến, nhìn thấy SaSuke, hai người này liền đứng yên lặng ở hai bên, không nói cái gì.

Tôi kẹt giữa hai người, không biết phải làm Sao. Tôi bất đắc dĩ nhún vai, hai người này cứ như vậy nhiều ngày qua, kể từ khi từ Hải Ba quốc trở về.

Thật ra mà nói, chuyện của hai người Zabuza và Haku, cô cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là có một chút tiếc thương, thương cảm cho họ mà thôi. Đây là thế giới của Ninja, rất tàn khốc, những chuyện như vậy cũng không tính là gì, bi kịch của đời người nhiều vô Số kể, dù có giúp họ cũng không thay đổi được gì, Số mệnh con người, đâu phải nói muốn thay đổi là thay đổi.

Cô không phải thánh mẫu, cũng chỉ là một kẻ bình thường muốn bình yên Sống qua ngày mà thôi, con đường mà họ đã đi, là lựa chọn của họ, đã không còn có thể quay đầu rồi...

15 phút...30 phút...

Thời gian cứ trôi qua...

3 tiếng Sau...

-Này, cháo các em!-KaKaShi xuất hiện cười chào mọi người.

-Thầy đi trễ!!-Naruto hét lên!

-Xin lỗi, thầy bị lạc.-người nào đó cười nói, không thấy thành ý ở đâu ra.

-Thầy có bỏ cái kiểu nói dối trơ tráo với cái mặt tỉnh rụi đó không!-Naruto bực tức nói. Kakashi gãi đầu tuyên bố nhiệm vụ.

-Nhiệm vụ hôm nay của đội 7 là...nhỏ cỏ, dẫn chó đi dạo, dọn rác ở bờ Sông...

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gaara...

Tháng ngày làm chuỗi những nhiệm vụ nhàm chán bắt đầu. Nhưng mà Naruto cái tên ngốc này không ngừng gây chuyện.

Làm cỏ! Naruto nhổ nhầm cây thuốc của chủ nhà, hơn nữa còn là nhổ Sạch hết. Bị mắng te tua.

Dẫn chó đi dạo! tranh giành dắt con bự nhất, cuối cũng nó không chịu nghe lời, chạy một đường kéo Naruto theo.

Nhặt rác quanh Sông! Xung phong làm việc, lanh tranh rớt Sông, cuối cùng rác chưa nhặt xong, đã phải vớt một cục 'rác' bự lên.

Một ngày hỗn loạn...

Sakura và SaSuke, hai người mỗi bên dìu lấy Naruto đi.

-Naruto này, cậu có thể hay không đừng có quậy phá nữa a!-Sakura bất đắc dĩ nói.

-Hừ, cậu không thể tự lo cho mình được à!-SaSuke cũng khó chịu lên tiếng.

-Tên khốn nhà ngươi!

Bốp! một cú trời giáng vào đầu Naruto.

-Ai ui! Sakura-chan...-Naruto đáng thương nhìn Sakura nói.

-Đừng nháo, tớ cần yên tĩnh!

-Coi nào, làm việc nhóm khó khăn quá nhỉ!-KaKaShi đi phía sau cười nói.

-Đúng vậy! cậu chính là kẻ gây mất đoàn kết nhất đó SaSuke, cậu luôn luôn như vậy, cậu thật đáng ghét!

-Hừ, đó là do cậu cả thôi, nếu muốn tôi dừng cái việc làm xấu mặt cậu thì...cậu phải mạnh hơn tôi!.-SaSuke cũng châm chọc ngược lại.

-Ta thách đấu với ngươi!

Sakura thở dài nhìn hai người họ, đúng là oan gia!

-Em thấy cái nhóm này đang đi đến con đường tan rã...-Sakura rầu rĩ nói. KaKaShi cười cười. Nhìn thấy một con chim đang bay trên đầu, quay lại nói.

-Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành hết, thầy phải đi báo cáo, các em về nhà trước đi.-nói rồi liền biến mất.

-Tớ về trước-SaSuke đang tính rời đi, một bàn tay kéo cậu lại. SaSuke quay lại, thấy Sakura đang cười nhìn mình.

-Hôm nay chúng ta cùng nhau đi ăn nhé! 3 người chúng ta!

-A! Sakura, vậy đây có được xem là hẹn hò không?-Naruto vui vẻ nói nhìn Sakura nói, vẻ mặt rất chi là muốn ăn đòn.

-Tùy cậu!

-Nhưng Sao lại rủ theo cậu ta?-Naruto chỉ tay vào SaSuke. Sakura cười cười, khoác tay hai người.

-Ngày hôm nay tớ Sẽ đi hẹn hò với hai cậu! vậy nhé!-không để SaSuke kịp nói gì, Sakura đã lôi kéo hai người đi.

-Vậy chúng ta ăn mì ramen nhé.

-Cậu thì lúc nào cũng mì.-Sakura bĩu môi nói.

Ba người đi vào quán mì, cùng nhau vào ăn trong quán mì.

-Mì ở đây cũng ngon thật đấy!-Sakura tán thưởng nói.-Haha, tớ đã nói mà, tiệm mì IchiKaru là Số một!-Naruto ăn không ngừng. SaSuke cũng chậm rãi ăn, cũng gật đầu khen ngon.

-Lần Sau tớ Sẽ cho hai cậu thử trù nghệ của tớ, đảm bảo ngon không kém-tôi cười nói, nói gì chứ tôi nấu ăn cũng không tệ đâu!

-Sakura-chan biết nấu ăn Sao?

-Hửm? có gì không được?-tôi liếc nhìn Naruto, cậu ấy liền Sợ hãi cười hề hề.

-Sakura-chan làm đương nhiên là phải ngon rồi!

-Đến lúc đó các cậu Sẽ biết, không phải ai cũng được ăn đâu, các cậu vinh dự lắm đấy.-Sakura cười nói, Naruto cũng hưởng ứng, SaSuke hơi cười.

SaSuke quay về nhà, Sakura duỗi người một cái cũng rời đi. Lại nhìn Naruto.

-Xem ra Naruto rất được nhiều người ngưỡng mộ nha!

-Hả?-Sakura chỉ chỉ tay phía Sau Naruto quay đầu lại, hòn đá hình vuông? Phía trước còn có hai cái lỗ...

Naruto chạy vòng vòng kéo theo cái đuôi là một hòn đá biến dị, dừng lại chỉ vào nó nói.

-Ta thấy rồi nhé, chỉ là ta giả vờ thôi!Có hòn đá nào lại hình vuông với hai cái lỗ không hả, mau ra đây!

-Không hổ là người đàn ông mà ta nhìn trúng, thế mới là đối thủ của mình chứ.- 3 đứa trẻ chui ra từ thùng giấy, nhìn thật là...đáng yêu!

-Hừ, tưởng ai, hóa ra là nhóc Konohamaru, có chuyện gì cặp kính gió của nhóc thế.

-Có lẽ nó bắt chước cậu-Sakura cười nói.

-A? thật Sao?-Naruto đưa tay ra Sau đầu, hờ hững nói,

Konohamaru nhìn qua Sakura, chị gái này nhìn cũng thật xinh đẹp, tóc hồng dài cột cao ra phía Sau, mặc chiếc áo dài xẻ tà màu hồng, thêm một chiếc quần ôm màu xanh, găng tay đen nửa ngón có lưới, nhìn qua vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!

Chị gái này... Konohamaru như nhận ra cái gì, đập tay một cái, kéo kéo tay áo Naruto nói nhỏ.

-không tồi chút nào...-vẻ mặt cười gian manh.

-Sao?- Naruto khó hiểu nói.

-Cô ấy là...cái này nè!-Konohamaru đưa ra ngón út, ý chỉ bạn gái.

-Hehehe, em tinh ý thật đó...-Naruto cười gian đỏ mặt gãi đầu nói.

Bốp! Sakura không khoan nhượng cốc đầu Naruto một cái, lại đi đến chỗ Konohamaru, cúi người, búng nhẹ trán cậu nhóc.

-không nên Suy đoán linh tinh, chị là đồng đội của Naruto!

-Khà khà, vậy chị gái xinh đẹp, đi chơi với em và anh Naruto nhé.-nói xong liền nhanh chóng bỏ chạy trước,

Rầm!

-Mày làm đau tao đấy, thằng nhóc!

Sakura kinh ngạc nhìn qua, không phải chứ, người Konohamaru đụng phải là...

Một anh chàng toàn thân đồ đen, đằng Sau lưng mang cái gì đó, trên mặt vẽ đầy vệt màu. Người này chính là Kankuro! Và người đứng bên cạnh anh ta, một cô gái buộc tóc 4 búi màu vàng nhạt, đằng Sau mang một cây quạt lớn. Temari!

Thì ra đã gần tới cuộc thi Chuunin rồi.

Kankuro nhấc bổng Konohamaru lên, mấy đứa nhóc liền hoảng Sợ gọi cậu.

-Thả ta ra!

-Này tên kia! nếu ngươi không thả thằng nhóc ra ta Sẽ bắt ngươi phải trả giá đấy, tên khốn!-Naruto hét lên, Sakura đỡ trán. Thật bó tay!

-Các ngươi ồn ào quá đấy, thật ra ta rất rất ghét những thằng lùn...đặc biệt là những thằng hỗn xược...chỉ khiến cho người ta muốn giết chúng.

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn, cô gái bên cảnh hắn quay đầu.

-Chuyện này tôi không liên quan nhé.

-Này!-một giọng nói vang lên, mọi người nhìn Sang, là một cô gái tóc hồng, chính là Sakura.

-Tôi khuyên anh nên bỏ thằng nhóc đó xuống, nó là cháu trai ngài HoKage đấy! anh đang ở địa bàn của Konoha, làm như vậy...là đang xem thường Konoha không có người Sao?-giọng nói thản nhiên, nhưng lại áp bức người khác.

Terami đứng Sau lưng Kankuro Sững Sờ, không nghĩ đến tên nhóc này là cháu nội của HoKage, còn bị người ta nói thành xem thường Konoha, nếu nguy hiểm hon, thì Sẽ thành chúng ta khiêu khích.

Kankuro nhíu mày, nhìn Konohamaru, tính ném nó xuống đất. Nhúng một hòn đá bay tới đập trúng cánh tay Kankuro, khiến cậu phải buông tay ra, Sakura nhanh chóng dùng chỉ Chakra quán lấy cậu, kéo lại phía mình.

-không Sao chứ?-Sakura quan tâm hỏi.

-Mấy tên khốn này làm gì trong làng chúng ta vậy?-SaSuke ngồi trên một cành cây, tay nâng một cục đá. Vẫn bá đạo như vậy!

-Em không Sao...-Konohamaru hơi run rẩy nói, Sakura xoa đầu trấn an cậu.

-Ngoan lắm!-lại nhìn qua hai người Kankuro, hơi đảo mắt về phía cành cây của SaSuke, cười nhìn người Làng Cát nói.

-Ninja Làng Cát đến Konoha, cũng nên biết điều một chút.

-Hừ, lại thêm 2 đứa làm ta bực mình nữa.-Kankuro bực dọc nói.

-Đầu hàng đi!-SaSuke cao ngạo nói, đánh mất vài trái tim em nhỏ.

-Anh Naruto,...anh tệ lắm...em đã tin tưởng anh!-Konohamaru nước mắt lưng tròng.

-Đừng ngốc vậy chứ, đánh bại hắn chả là gì với anh-Naruto xoa đầu honohamaru, ánh mắt nảy lửa nhìn SaSuke. Tên SaSuke chết tiệt! Sao ngươi luôn làm ta bẽ mặt vậy hả?!

-Xuống đây ngay thằng kia, ta ghét những thằng hay khoe mẽ.-Kankuro không nhịn được hướng Sasuke, ánh mắt không tốt, lại chuẩn bị lấy ra thứ gì.

-Này, cậu định Sử dụng KaraSu Sao?-Temari kinh ngạc nói.

Sakura hìn lên cành cây, phía Sau SaSuke xuất hiện thêm một bóng người. Hắn là Gaara rồi!

-Dừng lại đi! Kankuro.

-Ngươi thật là nỗi xấu hổ của làng ta.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên Sau lưng SaSuke, khiến cậu ngạc nhiên trợn to mắt. Người đứng dưới đất cũng là kinh ngạc nhìn người treo ngược ở trên cây, một người tóc ngắn màu đỏ, trên trán có một hình xăm chữ 'Ái' màu đỏ, vành mắt đen Sì, mắt màu xanh lục, cõng một cái hồ lô thật to trên lưng.

Sakura nhìn người nọ, khóe môi khẽ nhếch, một người cô rất muốn gặp đã xuất hiện a!

Nhìn xem, nhìn xem, người ta mới xuất hiện một cái đã hấp dẫn bao nhiêu Sự chú ý, còn có tên Kankuro và Temari nhìn thấy cũng kiêng dè Sợ hãi. ừm, như vậy cũng thật là oai phong nhỉ.

m3

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kì thi tuyển Chuunin!

SaSuke ngước nhìn Gaara, bắt đầu cảnh giác. Hắn đứng đó từ bao giờ vậy... lén lút hệt như thầy KaKaShi.

-Mất tự chủ trong chiến trận, thật thảm hại. Ngươi nghĩ chúng ta đến Làng Lá làm gì hả?

-Nghe nè Gaara, là bọn chúng bắt đầu trước và...-Kankuro vội vàng giải thích.

-Im mồm đi...ta Sẽ giết ngươi đấy!

Oa! Đủ tàn nhẫn, đủ lạnh lùng nha! Sakura trong lòng tán thưởng.

-Được rồi, tôi xin lỗi...-Kankuro lép vế.

-Tôi cũng vậy, thật Sự xin lỗi-Temari nhún nhường.

Hóa ra hắn là đội trưởng, mắt hắn trông thật kì lạ...Sasuke thầm nghĩ

-Xin lỗi mọi người-Gaara quay đầu về phía SaSuke nói, một trận gió cát nổi lên, cậu ta đã xuất hiện dưới đất, bên cạnh hai người kia.

Có thể tấn công Kankuro chỉ với một cục đá...khá đấy.Gaara liếc nhìn Sasuke thầm nghĩ.

Sakura đứng một bên nhìn hai người đang âm thầm xem chừng đối phương, ánh mắt đó thật là 'tình thâm' à nha!

-Có vẻ chúng ta tới hơi Sớm, nhưng chúng ta không phải tới để chơi.-Gaara liếc nhìn Kankuro nói, cậu ta gật đầu không dám chống đối.

-Tôi hiểu.

-ĐI thôi.-Gaara hơi liếc nhìn qua Sakura đang đứng dựa lưng vào tường, cũng đang nhìn cậu, khóe môi hơi nhếch, rồi cũng xoay người rời đi

-Này, ngươi tên gì?-SaSuke cũng nhảy xuống đất hỏi.

-Heh? Cậu hỏi tôi Sao?-Temari hai má hơi đỏ nói.

-không, kẻ mang hồ lô kia cơ.

-...

Sakura hơi cười, SaSuke đúng là...rất biết tổn thương trái tim thiếu nữ nha! Đúng là chẳng biết phong tình gì cả.

Gaara cũng dừng lại xoay người nhìn SaSuke.

-Gaara của Sa mạc.-hơi cười lạnh lại nói.

-Ta cũng có hứng thú với cậu đấy, cậu tên gì?

-Uchiha SaSuke!

Tôi nhìn hai người, cười cười, cũng giống kịch bản đấy chứ nhỉ, um, cũng trễ rồi... Sakura tính nhấc chân rời đi, lại bị gọi lại,

-Vậy đứa con gái đằng kia, cậu tên gì?

-A?-Sakura ngạc nhin xoay người, thấy Gaara nhìn chằm chằm mình, mới ý thức được người ta cậu ta đang hỏi là mình.

-Cậu có hứng thú với cậu ta là được rồi!-tôi cười nói, nhận được cái lườm của SaSuke, tồi lè lưỡi, nhún vai. Bộ dáng nghịch ngợm. Xoay người rời đi. Xoẹt một cái, nhảy lên lộn một vòng trên không, rồi đáp xuống mặt đất, cô quay lại, nhíu mày nhìn Gaara.

-Tên?

Tên cứng đầu cứng cổ nhà ngươi, xem ra không nói không được...Sakura bước lại gần Gaara, đứng trước mặt cậu, nhìn con mắt đen thui như Gấu mèo của cậu, cười nói.

-Sakura, Haruno Sakura!

Gaara nhìn tôi một chút, cũng quay người rời đi. Lúc này giọng nói của Naruto xen vào.

-Này! ta thì Sao?

-không có hứng thú!-Gaara tạt một gáo nước lạnh cho Naruto, không có quay người lại rời đi.

Naruto bị đả kích, ngồi xuống một góc bắt đầu vẽ vòng tròn, Konohamaru an ủi.

Sakura có chút ngạc nhiên nhìn Gaara rời đi, hình như chuyện cậu ta hỏi tên mình không có trong nguyên tác nha, đáng lẽ ra chỉ nên hứng thú với một mình SaSuke thôi chứ.

-Xem ra đến rồi?

-Đến cái gì?-Naruto hỏi.

-Kỳ thi tuyển Chuunin!-tôi cười nhìn Naruto nói.

-Kỳ thi tuyển Chuunin?-cả 5 người đều ngạc nhiên nhìn tôi.

-Ừ, các Genin ưu tú của các làng Sẽ tập trung về một điểm tham gia kì thi thăng cấp, lựa chọn ra Chuunin, có lẽ...ngày mai thầy KaKaShi Sẽ nói rõ với các cậu, còn bây giờ...tớ về đây, tạm biệt!-nói rồi liền xoay người đi, không để ý mấy người phía Sau.

Tôi cảm thấy thật đau đầu, lần này Sẽ có rất nhiều biến cố xảy ra, mà nguy hiểm nhất là đều nhắm vào Konoha và SaSuke,. Kể ra cũng lắm tai nạn, quả nhiên mấy nhân vật chính này cũng không dễ Sống cái gì.

Ngày hôm Sau...

Tôi ủ rũ tựa vào lan can trên cây cầu nhìn mặt nước bên dưới, nhàm chán củng lười biếng nói.

-Tại Sao thầy là người hẹn chúng ta ra đây, nhưng mà lúc nào cũng là người đi trễ nhất, thật là...

-Đúng vậy, tớ dậy muộn nên còn chưa kịp đánh răng rửa mặt cơ!

Tôi liếc nhìn cậu, khẽ thở dài. Mặc kệ!

SaSuke dứng dựa người vào lan can, không có mấy Sinh khí vào Sáng Sớm. Cái tên ngốc này Sáng ra cũng thật giàu Sinh lực...

-Chào các em!

-Thầy lại đi trễ, mau xin lỗi di!

-Được rồi, nhưng có việc này...tuy hơi đột ngột nhưng thầy đã đề cử các em tham gia kì thi tuyển Chuunin!

-Đây là giấy dự thi của các em.-KaKaShi đưa cho 3 người chúng tôi 3 tấm thẻ, Naruto nhìn nó xúc động nhào lấy ôm KaKaShi.

-Thầy KaKaShi, em yêu thầy!!

-Dừng lại và buông thầy ra ngay.

-Nhưng thầy chỉ mới tiến cử thôi, tham gia hay không là tùy vào quyết định của các em. Nếu tham gia thì kí tên vào đó rồi mang đến phòng 301 vào 4h chiều mai.

-Xong việc rồi đấy- nói xong liền biến mất cái rụp. Sakura nhìn thẻ đăng kí trên tay, nhàm chán đúc túi.

Ba người ba hướng đi, tôi đi lên trên đồi, nơi mà ngày trước hay luyện tập, lâu rồi không đến đây.

Đứng một hồ nước và một thác nước, tôi nhắm mắt lại. Tiếng nước chảy, tiếng gió thổi, hàng cây xao động, tiếng lá rơi,tiếng côn trùng...

Vận dụng Chakra nơi bàn tay và bàn chân, bước đi trên nước. Những chiếc lá nơi xuống hồ nước, chớp mắt, đều bị cắt làm hai. Từng chiếc là rơi xuống, theo gió mà bay, chỉ trong chớp mắt đã bị cắt làm đôi.

Phong Độn là một trong những nguyên tố Biến đổi tự nhiên tạo nên những thuật tấn công cho phép người Sử dụng tạo ra gió bằng Chakra của mình Sao cho Sắc bén và mỏng nhất có thể được, giống như lưỡi dao hoặc cây kéo, không những vậy cũng là một trạng thái phòng thủ mạnh mẽ.

Là nhân tố hiếm nhất trong năm nguyên tố Chakra cơ bản mặc dù này lại khá phổ biến ở các Ninja Làng Cát. Phong thuật thích hợp cho những đòn tấn công từ tầm ngắn cho tới tầm trung, kết hợp Sức mạnh vô cùng lớn và Sự chính xác để tạo ra những nhát cắt với Sức mạnh lớn. Người dùng thậm chí có

thể chuyển Chakra tính phong của mình vào thanh kiếm để tăng phạm vi tấn công và cũng như Sức mạnh của nhát chém.

Có thể đạt hệ phong được bằng cách học làm thế nào để cắt một chiếc là ra làm đôi với Chakra và Sau đó học cách để ngăn chặn dòng chảy của nước.

Theo tự nhiên, Hệ Phong bản thân nó rất mạnh khi chống lại những đòn Lôi thuật, và tương tự lại khá yếu khi chống lại những đòn tấn công của Hỏa thuật. Trong trường hợp kết hợp các thuật, nó làm gia tăng Sức mạnh của các thuật Hệ Hoả cũng như làm tăng Sức mạnh rung chuyển của Thủy thuật.

Điều này thật rất thích hợp với bản thân tôi, phong hệ và thủy hệ, hai cái này hỗ trợ cho nhau cũng khá tốt, thủy khắc thổ, hỏa khắc thủy, phong khắc hỏa, lôi khắc phong, thổ khắc lôi...

Từ ngày khám phá ra nguyên tố thứ hai này, tôi đã bắt đầu tập luyện chúng, bước đầu chính là cắt lá như vậy, đã làm khá tốt rồi, còn cái bẻ nước kia vẫn chưa làm được, nhưng mà cứ từ từ mà làm, dù Sao dục tốc bất đat.

Sakura trên đường về nha, nhìn qua bóng cây phía Sau, nơi đó có một nguồn Chakra khá quen thuộc.

-Thầy đi theo em làm gì? Thầy Iruka?

Iruka ngạc nhiên nhìn Sakura, con bé biết được Sự tồn tại của mình, còn biết là ai.

Điều này đối với Sakura không quá khó, cô có thể cảm ứng Chakra, mà Chakra của mỗi người thì khác nhau, vì vậy chỉ cần nhận ra được thì không khó đoán.

-Thấy không cần phải làm vậy, em cùng hai bạn kia Sẽ tham gia kì thi tuyển, thầy không cần lo, còn có...thầy hóa trang thật xấu!

Sakura cười cười quay người rời đi. Để lại Iruka hóa đá nơi đó, trên đầu mấy con quạ bay bay...quạ quạ qụa...

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đội guy

Chiều hôm Sau...

Sakura mệt mỏi bước đi, SaSuke nhìn cô khác hẳn mọi ngày, bình thường không có mệt như vậy.

Tôi che miệng ngáp một cái, thật là tối hôm qua đọc Sách đến khuya, lại ngủ trễ, trưa nay cũng không ngủ được, mệt chết cô rồi.

Ba người chúng tôi đi đến chỗ đăng kí, bước lên lầu, đã nghe thấy âm thanh ầu đả.

-Trình độ đó mà đòi tham gia kì thi này Sao? Tốt nhất các ngươi nên cút đi!

-Ngươi chỉ là một thằng nhóc mà thôi!

-Đúng đó!

Có hai tên đứng trước cửa phòng đề bảng 301 ngăn cản mọi người vào đăng kí.

-Cho chúng tôi qua đi mà...-một cô bé mặc đồ Trung quốc, búi tóc hai bên, đang đỡ một cậu bé ao xanh khác dứng dậy, không thương tiếc bị đánh cho ngã lăn.

-Thật kinh khủng...-những người khác không nhịn được nói.

-Mày nói gì? Nghe cho rõ đây.

-Đây là ý tốt của bọn ta-một tên khác nói.

-Kì thi tuyển Chuunin rất khó khăn, bọn ta đã thất bại 3 lần rồi.

-Bọn ta đã chứng kiến tất cả, nhiều cái tên mang danh Ninja đã ngả gục và chết từ từ nhiều lần rồi.

-Những Chuunin thường tạo thành một đội trưởng qua các tiểu đội.nhiệm vụ thất bại, đồng đội ngã xuống, tát cả đều là trách nhiệm của đội trưởng. Bọn nhóc các ngươi nghĩ có thể vượt qua được chắc.

-Đuổi những kẻ thua cuộc về nhà chả lẽ là Sai Sao.!

-Tôi đồng ý, nhưng...chúng tôi phải qua đây, cảm phiền hai vị giải trừ cái màn ảo thuật rẻ tiền này đi được rồi!-SaSuke cao ngạo nói, rất phong độ đi ra, bên cạnh là tôi và Naruto, mà lúc này, tôi đang dựa trên vai Naruto buồn ngủ dụi mắt. Cậu nhóc nào đó mặt đã đỏ như trái cà chua, muốn bóc khói.

-Tôi Sẽ lên lầu ba!

-hắn đang nói cái gì thế?

-Tôi không biết...-người xung quanh bắt đầu bàn tán, hai tên canh cửa cười nhìn hắn.

-Nhận ra rồi Sao?

-Sakura, không phải cậu là người đầu tiên nhận ra Sao!-SaSuke nghiêng đầu nhìn Sakura đang dựa trên vai Naruto trạng thái mơ hồ, mới bắt đầu đứng thẳng người dậy, che miệng ngáp một cái.

-Đây mới là lầu hai, dù là dùng ảo thuật đổi cái bảng tên đi, nhưng mà...-tôi nhìn quét qua đám Ninja nói,

-Mấy người mới leo có một tầng, không nhận ra được cũng phải biết chứ? không lẽ não hoạt động nhiều quá giảm chỉ Số thông minh rồi?

Nghe Sakura nói, mấy người kia mới tỉnh ngộ ra, cô đưa ta kết ấn.

-Giải!-ảo ảnh được giải trừ, bảng tên phòng 301 biến lại thành 201.

-không tệ chút nào, nhưng điều ngươi cần làm bây giờ là...nhìn thấu nó!-tên đầu nhím bất chợt hai tay chống xuống Sàn, một chân đá đến SaSuke, SaSuke cũng nhanh chóng nhấc chân phản kích, đúng lúc này, một thân ảnh đi ra bắt lấy chân hai người.Sakura tỉnh ngủ nhìn người nọ, không có gì để nói, trên trán xuất hiện 3 vạch đen...

Sakura có một khái niệm rất chấp nhất về thời trang, tuy không chưng diện, nhưng phải mặc đồ Sao cho đàng hoàng một chút, vì vậy, khi nhìn những bộ trang phục...kì quái, Sakura rất không thiện cảm.

SaSuke nhìn người nọ kinh ngạc, tay không bắt được chân cậu, Chakra thật mạnh.

-Này...có chuyện gì thế. Chúng ta đã thỏa thuận là không gây ra Sự chú ý cơ mà.-một anh chàng tóc đen, mắt bạch ngân, nhìn cũng đẹp trai Sáng Sủa, hắn là Neji.

-Ừ thì...-Lee liếc mắt Sang nhìn tôi.

-Ôi trời!- Ten Ten lắc đầu ngán ngẩm.

Lee đi đến chỗ tôi, hai ma ửng đỏ. Tôi nhìn cậu, tuy rằng thời trang của người ta không được đẹp mắt nhưng mà...bỏ đi lúc này thật không lịch Sự...mà khoan...cái cảnh này...không phải chứ?

-Chào!, mình tên là Rock Lee, vậy ra cậu tên là Sakura...

Sau đó gò má Rock Lee ửng đỏ, duỗi tay giơ ngón tay cái, nhắm một con mắt, nhăn hàm răng trắng lóa đến mức lóe Sáng của cậu ta ra

-Hãy đi với mình! Mình Sẽ bảo vệ cậu cho đến chết!

-Cám ơn...nhưng không!-Sakura cười tươi nhìn cậu, thẳng thừng nói.

Lee gục đầu xuống, đầy thất vọng.

-Này, tên ngươi là gì?-Neji đi đến trước mặt SaSuke, cười lạnh nói.

Naruto một bên ánh mắt nổi lửa. Chết tiệt, lại là SaSuke!

-Khi muốn biết tên ai đó, cậu nên nói tên mình trước.-SaSuke lạnh nhạt đáp.

-Ngươi là tân binh phải không? Ngươi bao nhiêu tuổi?

-Tôi không việc gì phải trả lời cậu cả!-SaSuke quay người rời đi. Sakura nhìn hai người, trong lòng chậc lưỡi.

Một người là người đứng đầu khóa trước, một người là người đứng đầu khóa này, hai bên đụng độ, quả nhiên gây cấn.

Sakura choàng tay SaSuke và Naruto, cười nói.

-Chúng ta đi thôi!

Ba người bước đi, Sakura lại dừng chân lại.

-Sao vậy Sakura?-SaSuke hỏi, tôi ngước nhìn lền tầng trên,

-Cậu đi theo chúng tôi làm gì?

-Này, tên có đôi mắt đen!-Lee gọi SaSuke.

-Nếu ngươi không phiền, thì đấu ta tại đây chứ?

-Cậu muốn phân thắng bại ngay bây giờ à?

-Đúng!-Lee nhảy từ trên xuống đứng trước mặt chúng tôi.

-Tên tôi là Rock Lee! Muốn biết tên người khác phải khai báo danh tánh trước, phải không? Uchiha SaSuke!

-Biết rồi Sao?-SaSuke cười lạnh nhìn Lee.

-Tôi muốn phân thắng bại với cậu, cũng muốn kiểm chứng xem kĩ thuật, vượt qua hậu duệ của dòng tộc Ninja nổi tiếng được tới đâu. Với lại...-Lee nhìn về phía tôi, nháy mắt một cái khiên tôi cảm thấy nổi da gà.-Bạn đúng là xin như thiên thần, hì hì-Lee vừa làm động tác hôn gió, tôi đánh bay nụ hôn đó một cái vèo, cười tươi như hoa, nhưng mà Naruto bên cạnh đã thấy được áp lực vô hình.

-Sakura-chan...-Naruto run lợi hại,

-Hừ, biết đến cái tên Uchiha mà vẫn đòi chiến đấu với ta? Nói thẳng, câu ngu ngốc quá đấy!

-tôi Sẽ dạy cho cậu biết cái tên đó là như thế nào, chân mày rậm!-SaSuke vẻ mặt thay đổi, nghiêm túc và đầy khó lường, khiến Lee phấn khích. Naruto ngốc lại lanh tranh nhào ra, kết quả là chưa ra trận đã bại.

-SaSuke!-tôi gọi cậu, SaSuke quay lại, tôi cười nói.

-Cẩn thận một chút, không nên coi thường đối thủ.-dù Sao trận đấu này giúp ích cho SaSuke rất nhiều, vì vậy cứ thuận theo tự nhiên đi.

SaSuke gật đầu, hai bên bắt đầu chiến đầu. SaSuke bị đánh cũng thật thảm.

Bỗng niên một cái chong chóng ghim lấy dải băng của Lee lên tường.

-Đủ rồi, Lee!

Sakura nhanh chóng ném ra chỉ Chakra, quán lấy SaSuke kéo đến bên cạnh mình.

-Ổn chứ?-SaSuke lúc này không có tâm trạng nghe tôi nói đi.

-Thể thuật của cậu ấy rất mạnh, cậu không cần phải nản chí, thất bại là mẹ thành công.-SaSuke nhìn tôi, có lẽ đã tốt hơn một chút.

-Này...đó là con rùa phải không?-Naruto chỉ tay về phía con rùa nói.

-Nhìn là biết rồi, còn hỏi tớ làm gì.-Sakura liếc mắt xem thường nhìn Naruto.

-Nhưng mà một con rùa có thể làm thầy của Ninja được Sao?

-Có gì mà không thể, nhưng cái đó chắc là Thông Linh thuật!-Sakura nói xong, lại nhanh chóng chui ra phía Sau lưng SaSuke nhắm chặt mắt, bịt chặt tai, trong miệng lẩm bẩm,

-Đến rồi!

-Sakura, cậu làm Sao thế?-SaSuke không hiểu gì cả hỏi.

Đúng lúc này trên lưng con rùa xuất hiện một người, đứng một cái tư thế...hết Sức vặn vẹo, còn, đầu nấm, chân mày rậm, mắt Sâu róm, đồ xanh biếc...

-Thiệt tình, mấy đứa đúng là tuổi trẻ háo thắng!

SaSuke, Naruto hai mắt mở to, muốn rớt ra ngoài. Sakura vẫn duy trì tư thế lẩm bẩm,

-Sakura, cậu biết trước rồi Sao...-SaSuke hai mắt nhìn Sakura, hình như đang rất Sốc.

Và Sau đó...một cảnh thầy trò tình thâm, nước mắt dàn dụa, thật khiến người ta....buồn nôn!

-Hê...như thế cũng hay đó chứ-Naruto cười nói.

Sakura, SaSuke....

Guy nhìn về phía chúng tôi, bọn nhóc này là...học trò của KaKaShi.

-Thầy KaKaShi của mấy đứa vẫn khỏe chứ? mấy đứa!

-Thầy quen thầy KaKaShi à?-SaSuke hỏi.

-Quen à...hà hà,...-SaSuke nhìn Guy, bỗng chốc không thấy đâu, SaSuke kinh ngạc.

-Mọi người vẫn gọi bọn ta là kì phùng địch thủ đấy!

Chớp nhoáng Guy đã xuất hiện Sau lưng chúng tôi, mọi người đều kinh ngạc.

Guy cười cười, lại nhìn Sakura, một thanh kunai từ bao giờ đã xuất hiện trong tay, xoay lưng về phía Guy, và đang chĩa về phía anh.

Cô bé này...thật không tệ, quả nhiên KaKaShi nói không Sai...

-Được rồi, cả ba đứa và Lee, nên quay về phòng học đi

không bao lâu Sau Guy biến mất, chúng tôi cũng đi đến phòng học.

-Tưởng gì, tộc Uchiha cũng chả có quái gì hay ho -Naruto chống tay Sau đầu nói, Sakura liếc nhìn Naruto, lại nhìn SaSuke.

-Hừ, im đi, lần tới tớ Sẽ cho hắn biết tay.

-Biết rồi, bị thua tham hại thế kia mà- SaSuke trừng mắt, có không cam lòng cùng tức giận.

-Cậu cũng nhìn thấy đúng không? Bàn tay đó... tên chân mày Sâu rậm hằng ngày luyện tập rất chăm chỉ, hơn cậu nhiều, đó là lý do...

SaSuke khẽ buông tay, lại nắm chặt lại.

-Như vậy, cuộc thi lần này, không phải càng thú vị hơn Sao?

Tôi nhìn hai người cười không nói.

-Chúng ta đi thôi, Sakura, Naruto.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cuộc thi bắt đầu!

Trước phòng 301, KaKaShi đang đứng trước đó.

-Ba đứa rới rồi! mau vào đi thôi.

Ba người chúng tôi bước vào phòng thi, nơi đây đã tập trung rất nhiều người.

Sakura nhìn lướt qua một vòng, khóe môi hơi giật. Nơi này có ai bình thường một chút được không?

-SaSuke-kun, tới trễ quá đi!-Ino không biết từ đâu nhào ra, ôm chầm lấy SaSuke.

-Các cậu cũng tham gia cuộc thi này Sao, ráng dừng để chết đấy-ShiKamaru bộ dáng cà lơ cà phức đi tới, bên cạnh là Choji đang ăn khoai tây chiên không ngừng.

-A! bộ ba điên cuồng.-Naruto ngạc nhiên nói.

-Thôi ngay cái giọng điệu đó đi, thật phiền phức!

-Oh...chào mọi người. Vậy là cả đám thi chung hết Sao?-Kiba, ShIno, và Hinata cũng đi đến.

-Hừ, cả các cậu nữa Sao...thiệt là.

-Ra là thế, genin năm nay đều dự thi hết Sao, không biết chúng ta trụ được tới đâu đây, SaSuke-kun.

-Tự tin quá đấy, Kiba.-SaSuke nhếch môi nói.

Để tránh bị nhắc đến, tôi nhanh chóng di chuyển qua một bên, hạ thấp Sự tồn tại của mình xuống. Tôi không có hứng thú bị cuốn vào mấy cuộc nói chuyện này.

Tôi nhìn lướt qua, lại thấy một đầu tóc đỏ, cười cười đi đến.

-Gấu mèo!

Gaara nhìn tôi, không rõ trong mắt cậu ta nghĩ gì, mà Kankuro và Temari một bên đã cứng ngắc tại chỗ.

Cô...cô ta gọi Gaara là...Gấu mèo?

-Gấu mèo?-Gaara đưa ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Tôi cười tươi nói.

-Biệt danh của cậu đấy! thế nào, hay không!

-Là gì?-Gaara nhíu nhíu mày nhìn tôi. Quả thật đáng yêu nha!

-Là một loài động vật đáng yêu, nó có đôi mắt giống cậu!

-Đáng yêu? Giống tôi?-Gaara vẫn đầy nghi hoặc nhìn tôi, nhìn bộ dáng cậu ta đang cố liên tưởng ra hình dáng Gấu mèo, ôi trời, trái tim tôi...

-Ừ, khá giống cậu, nhất là đôi mắt-tôi đưa tay Sờ Sờ vào mắt cậu ta, tươi cười híp mắt.

Kankuro và Temari một bên, triệt để hóa đá.

Gaara cũng kinh ngạc nhìn tôi, đứng im bất động. Tôi cười rất chi thỏa mãn, lại nghĩ, đưa tay vuốt tóc cậu ta, thật mềm nga!

-Tóc cậu thật đặc biệt, mềm thật đấy! Sờ thích thật-ai đó đang cười híp mắt đầy thỏa mãn, thành công ăn đậu hủ của thiếu niên nhà người ta. Kankuro và Temari hóa đá có dấu hiệu nứt ra.

-Cô...không Sợ tôi?-Gaara đưa mắt nhìn tôi, tôi nhìn vào đôi mắt màu lục kia, khóe môi hơi nhếch.

-Cậu có gì đáng Sợ?-Tôi không giống các người...-Gaara còn chưa nói xong, đã bị Sakura dùng tay chặn lại, cô cười nhìn cậu.

-Ai cũng có bí mật cho riêng mình, không cần phải nói ra.-tôi thu tay về, Gaara nhìn tôi không biết đang Suy nghĩ gì, tôi lại cười nói.

-Cậu biết không, cậu rất giống một người... -Sakura hơi ngừng lại một chút, nhìn qua Naruto đang ở bên kia, cười nói nhỏ với Gaara.

-Hai người rất giống nhau đấy!

Gaara ánh mắt phức tạp nhìn cô, lần đầu tiên có người không Sợ cậu, đến gần cậu, chạm vào cậu, tươi cười như vậy với cậu. Cảm giác bàn tay đó chạm vào...rất ấm áp, khiến cậu không có ý định ngăn trở.

Sakura nhìn về phía mấy người SaSuke, hình như có thêm một người nữa xuất hiện, thì ra là Kabuto, mày khẽ nhíu...

Kabuto bị người Làng Âm thanh đánh, xem ra diễn cũng thật đạt, nếu không phải biết trước, có lẽ ngay cả cô cũng bị lừa.

Quay lại nhìn Gaara, cậu ta đang nhìn chằm chằm mình, Sakura hơi cười.

-Sắp tới lúc rồi, khi khác chúng ta nói tiếp nhé! À! Rất vui được làm bạn với cậu.-nói xong tôi liền quay đi, Gaara vẫn nhìn theo bóng lưng tôi.

Bạn... Sao?

Lúc này, giám khảo cuộc thi đầu tiên đã xuất hiện. Ibiki dẫn đầu một đám đàn em đứng trên bục giảng.

-Xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu, tôi là giám khảo của vòng thi đầu tiên cuộc thi tuyển Chuunin, Morino Ibiki.

Sau khi giáo huấn mấy tên Ninja Làng Âm thanh, và tuyên bố cuộc thi đầu tiên. Naruto đá hét lên đau khổ khi biết cuộc thi đầu tiên là thi viết.

Sau khi ngồi vào vị trí, tôi nhìn bóng lưng Naruto đằng trước đang không ngừng vò đầu bức tai thì lấy làm buồn cười,

Trong khi Ibiki phổ biến quy tắc thi, tôi cũng không nghe là bao, dù Sao đã biết trước kết quả lẫn nội dung, không cần thiết phải nghe lại. Nhìn đề thi trước mặt, 9 câu đầu là những kiến thức vật lí Ninja, So ra cũng không quá khó khăn với cô, giải quyết mấy cái này cũng dễ thôi.

Sau khi hoàn thành xong 9 câu đầu, tôi ngáp dài một cái, đề thi như vậy, cũng không có tính khiêu khích gì hết.

Nhìn qua một vòng, um, bọn họ bắt đầu hành động rồi, xem ra cũng không ít người nhận ra nội dung chính thức của bài thi lần này.

SaSuke thì đang Sao chép cử động của đối phương, xem ra cậu ấy cũng đang làm rất tốt.

Tôi nhìn xuống bàn mình, nó...có một con mắt...ừ, một con mắt đang nhìn bài của tôi...

Tôi quay Sang nhìn Gaara. Tên nhóc này...

Mặc kệ! không liên quan. Tôi kéo bài thi ra cho hắn nhìn tự do không ngăn trở, trong việc thu thập tin tức này quả nhiên bọn họ mạnh hơn tôi nhiều.

Đúng lúc này Ino tấn công tiềm thức của tôi, tôi cũng bỏ qua mặc kệ, tùy bọn họ đi.

Cuối cùng Ibiki cũng công bố câu hỏi thứ 10.Rất nhiều người đã bỏ cuộc, xem ra cái ông Ibiki này cũng quả thật lợi hại,

Cuối cùng là cảnh đập bàn uy phong của Naruto, cái tên ngốc này, đúng là chó ngáp phải ruồi mà... nhưng mà...như vậy mới đúng là cậu ấy.

Ngay Sau đó, một vị giam khảo khác đến, với một màn xuất hiện rất chi là ấn tượng. MitaraShi Anko!

Tôi không chú ý lắm lời họ nói, vì tôi đang có một vấn đề đau đầu cần Suy nghĩ.

Ở vòng thi thứ hai này, diễn ra tại khu rừng chết, đến lúc đó...hắn Sẽ xuất hiện... như vậy, SaSuke Sẽ...

Cứu hay không cứu đây...

Vẫn là...cứu đi.

Nhìn bầu trời đem nay, trăng đã Sắp tròn rồi... mọi chuyện vẫn cứ đi theo vòng chảy vốn có của nó, bản thân cô cũng không thể thay đổi cái gì...cứu được hay không, ngay cả bản thân cô cũng biết rõ, vẫn là không thể đi, nhưng mà...vẫn không muốn từ bỏ.

Haizz, chỉ hi vọng, kì tích xuất hiện a!

Gió đêm thổi qua mái tóc tôi, thật là...

-Là cậu Sao, Gấu mèo?-tôi xoay người nhìn về phía Sau, đã thấy Gaara đứng phía Sau cô, tôi cười cười, chỉ tay xuống bên cạnh mình. Gaara nhìn tôi, không nói gì, chần chừ một lúc Sau, mới đi lại.

-Trăng đêm nay cũng thật Sáng đi, Sắp tới ngày rằm rồi.-tôi nhìn trăng Sáng nói,

-Ánh trăng thật là nhẹ nhàng, không chói mắt như mặt trời, tôi thích mặt trăng hơn là mặt trời, mặt trời quá chói mắt, khiến người ta không thể nhìn trực tiếp được.-tôi ngồi nói vu vơ không biết cậu ta có nghe hay không, nhưng vẫn cứ nói.

-Tôi không thích nó...đêm trăng...chính là đêm máu.

Tôi nhìn Gaara, hình như cứ vào ngày trăng tròn, Nhất vĩ trong người cậu ta Sẽ gào thét, vào những ngày đó, Gaara tâm thần bất ổn.

-Cậu biết không, trăng tuy đẹp, nhưng cũng có mang hàm nghĩa chết chóc, nhưng mà...vẫn còn có ý ngĩa là đoàn viên, là viên mãn, là hanh phúc. Dù nó như thế nào, tôi vẫn cứ thích.

-Kể cả khi nó mang đến xui xẻo?

-Ừ. Rất kì lạ phải không?

Hai người chúng tôi im lặng không nói gì, tôi lại nói tiếp.

-Gaara này, cậu tin Số mệnh không?-tôi bất chợt hỏi, Gaara cũng không có trả lời, tôi lại nói tiếp.

-Cuộc đời cũng thật là thần kì, luôn có những điều bất ngờ ta không đoán trước được.

-Nói cho cậu biết cái này, đảm bảo không Sai, tin hay không thì tùy. Tương lai Sau này, cậu và cậu ấy, Sẽ là bạn tốt đấy.

Nói xong tôi cười nhẹ, không để Gaara kịp hiểu cái gì, ngáp một cái, liền nói.

-Trễ rồi, tớ phải về ngủ đây, chúc ngủ ngon nhé! Gấu mèo!

Nói rồi liền nhảy xuống đất, đi về nhà.

Ngày hôm Sau, trước khu rừng chết.Các genin đã tập trung lại đông đủ. Naruto nhìn tấm bảng treo ghi 'khu rừng chết' thì ngẩn ra.

-Đây là...đâu vậy?

-Là địa điểm thi thứ 2 của chúng ta, vòng này khó hơn vòng trước nhiều đấy.-tôi lựa lưng vào một thân cây gần đó, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này Anko xuất hiện, bắt đầu nói.

- Nơi này chính là địa điểm thi của vòng hai, khu vực luyện tập Số 44, hay còn gọi là... Khu rừng chết!-một trận gió thổi qua càng làm cho kung cảnh thêm ghê rợn.

không quá chú ý đến lời Anko nói, Sau một lúc tôi nhìn thấy Naruto đang ở cùng Konohamaru, mấy cái người này lúc nào cũng vui vẻ như vậy a! qua một lúc Sau, Anko triệu tập mọi người.

-Bây giờ mọi người Sẽ biết vì Sao lại gọi nơi này là 'Khu rừng chết'.-Anko cười âm hiểm. Sakura nhìn xung quanh tiềm kiếm vài người.

-Hừ, Bây giờ mọi người Sẽ biết vì Sao lại gọi nơi này là 'Khu rừng chết... cho dù cô có dọa như thế nào đi nữa thì tôi cũng không Sợ đâu!-Naruto tự tin cười nói, hai tay chống hông, nhái lại lời Anko nói.

-Thật Sao, cậu thật là có tinh thần nha!-Anko cười híp mắt. Một cái Kunai bay lướt qua gò má Naruto, tiện đường cắt đứt một lọn tóc dài, rơi lất phất xuống đất. Trong chớp mắt Anko đã xuất hiện Sau lưng Naruto, dán vào lỗ tai cậu ta, nhỏ giọng nói.

-Những tên nhóc như cậu thường Sẽ là người chết đầu tiên đó...-Anko Duỗi ra một ngón tay lau vệt máu trên mặt Naruto, cười nói.

-Máu tươi là thứ tôi thích nhất.-Bất chợt, một cái dao Kunai khác trượt khỏi ống tay áo, Anko nắm trong tay xoay người đâm về phía Sau. Một người với đầu lưỡi thật dài đang cuốn lấy thanh Kunai mà Anko phóng ra lúc nãy, đưa cho Anko.

-Cái này, trả lại cho cô.

-Cảm ơn đã tìm dao Kunai về cho tôi- Anko cười híp mắt nguy hiểm, nghiêng đầu nói.

-Thế nhưng đừng có đứng Sau lưng tôi như thế, nếu như không muốn chết Sớm.-nói rồi cầm lấy dao Kunai từ đầu lưỡi của tên kia. Sakura nhìn thấy hắn, quả nhiên...ánh mắt đề cao cảnh giác, tay nắm chặt kunai Sau lưng.

-Bởi vì nhìn thấy máu tươi, và một Sợi tóc quý giá của tôi cũng bị cắt nên không tự chủ được trở nên hưng phấn.-Nói xong xoay người đi vào đám đông.

Tôi Siết chặt kunai Sau lưng, ánh mắt đề phòng, cúi đầu làm như không có việc gì, nhìn người kia đang chậm rãi từ từ lướt qua mình. Không tự chủ được mồ hôi lạnh toát ra, tay càng Siết chặt.

-Khà khà...cô bé thú vị!

Cả người tôi cứng đờ, mồ hôi tứa ra càng nhiều, tay không tự chủ được Siết chặt, móng tay đâm vào da, cô có cảm giác...cả người đều run rẩy...từng bộ phận trên cơ thể không tự chủ được mà run lên vì Sợ hãi.

Cảm giác này...chết tiệt!

-Sakura!-nghe tiếng gọi tôi chợt hoàng hồn, giật mình nhìn lại, là SaSuke.

-Cậu không Sao chứ?-SaSuke nhìn cô có vẻ khác thường. Tôi hơi lắc đầu.

-không Sao, chúng ta đi thôi.

-Sakura này.

-Có chuyện gì Sao?-tôi quay đầu nhìn SaSuke.

-Có chuyện này tớ muốn hỏi lâu rồi.

-Chuyện gì?

-Cậu...làm Sao biết được có người đang đến?

Tôi nhìn SaSuke, hơi nghiêng đầu.

-Tớ chưa nói Sao?

SaSuke nhìn tôi, bất đắc dĩ lắc đầu.

-Là thế này, tớ có khả năng cảm ứng Chakra, chỉ cần người đó có Chakra trong cơ thể và không ngừng vận chuyển nó, tớ Sẽ cảm nhận được.

-Vậy Sao, nghe thật là hữu dụng.

-Ừ.

Sau đó, chúng tôi nghe Anko phổ biến quy chế, lại nhìn tờ cam kết trong tay, khẽ thở dài.

Lì

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Con mồi và kẻ đi Săn!

Buổi chiều...

Cánh cửa của khu rừng chết mở ra, cuộc đi Săn bắt đầu. Ai là con mồi? ai là kẻ đi Săn? Đều không nói trước được.

-Sakura, nhờ cậu cả đấy.-SaSuke đã biết khả năng của c, khả năng này rất cần trong lúc này. Tôi gật đầu nói.

-Tớ biết rồi, nhưng phạm vi có giới hạn.-tôi cảm nhận Chakra một chút nói.

-Phía trước có 2 đội, bên phải có 3 đội, cách không xa lắm.

-Có cần điều tra xem bọn họ đang giữ bí kíp nào không?- ba người dừng lại, đứng trên mấy cành cây.

Lúc này truyền đến tiếng hét thảm.

-Xem ra đã có người bắt đầu hành động rồi.-tôi nhìn về phía phát ra tiếng hét, ánh mắt nghiêm túc nhìn hai người.

-Các cậu phải biết rõ, ở nơi này không có chỗ cho Sự lương thiện, phải quyết đoán, nếu không muốn thành con mồi, chúng ta phải là kẻ đi Săn, không ai có thể tin tưởng được.

Hai người kia gật đầu, Naruto bỗng nhiên nói,

-không được rồi, tớ phải đi tiểu cái đã.

-Naruto, cậu không nên ở trước mặt con gái nói hay làm những việc này, mau qua bụi bên kia mà giải quyết.

Naruto nhanh chóng rời đi giải quyết. Tôi nhìn lướt qua SaSuke, như có gì muốn nói lại thôi.

-Sao vậy?-SaSuke hỏi.

-không, không có gì.

-Cậu từ lúc nãy đã rất lạ, có chuyện gì Sao?

Tôi hơi chần chừ, cuối cùng cũng tính nói ra, nhưng lúc này Naruto đi ra.

-Khà khà, giải tỏa được hết rồi...thoải mái quá!

Binh! Bốp!

SaSuke một đấm đấm thẳng vào mặt Naruto, còn có Sakura, một cước đá thẳng vào bụng.

-Naruto thật đâu?-SaSuke lạnh giọng nói.

-S...Sao tự nhiên cậu nói gì lạ vậy?

-không cần ở trước mặt ta nói dối, Naruto ở đâu?-Sakura ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

-Hừ.

Bụp! thuật cải trang hóa giải.

-Unlucky! Lộ mất rồi! đứa nào đang giữ cuộn bí kíp? Không tự nguyện thì ta tới giành luôn.-hắn lao về phía hai người.Sakura nhìn hắn, hai mắt lạnh lùng.

-Ngu ngốc!

-SaSuke, cậu đi cứu Naruto, hắn cứ giao cho tớ.-SaSuke gật đầu, nhanh chóng nhảy lên. Sakura nhìn tên kia, hai mắt lóe Sát khí.

Phập!

Một phi châm cắm xuyên qua đầu hắn, ngã xuống không kịp làm gì, không có một chút do dự giải quyết người kia.

Naruto được SaSuke cứu đưa về, đã thấy Sakura giải quyết xong người nọ, trên đầu hắn còn một cái phi châm, mở to mắt mà chết.-Cậu không Sao chứ, Naruto?

Naruto lần này im lặng không nói gì, xem ra có chút không cam lòng.

-Trường hợp 3 chúng ta tách ra, cho dù gặp lại đồng đội cũng không thể tin được, không thì Sẽ bị giống như hồi nãy-SaSuke nghiêm túc nói.

-Vậy thì phải làm Sao?-Sakura khẽ nhíu mày, nhìn về phía Sau, SaSuke hiểu ra, cả ba người trao đổi ánh mắt.

-Vậy, để chắc chắn chúng ta dùng mật mã...-SaSuke nói xong, bí kíp cũng đưa cậu ta giữ. Một trận gió mạnh mẽ thổi lên.

Là hắn! Sakura cảm ứng Chakra của người nọ, không khỏi nhíu mày lo lắng. Không được rồi!

Ba người bị tách ra, nhanh chóng cảm ứng vị trí của SaSuke.

-SaSuke!

-Ở yên đó, mật mã là gì,...- SaSuke cầm dao Kunai giơ lên trước mặt, đề phòng nói.

Sakura nói một lần, SaSuke gật đầu. Lúc này Naruto xuất hiện.

-Đau thiệt...A, các cậu không Sao chứ?

Sakura nhìn người đến, mặt mài tái mét, nhánh chóng kéo SaSuke cách xa người nọ.

-Sakura?-SaSuke không hiểu gì, lại nhìn ra Sakura đang rất kinh hoàng, có phần Sợ hãi.

-Hắn không phải Naruto...hắn...rất mạnh...

Nhận ra mình đã bại lộ, tuy không rõ vì sao nhưng khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

-Khá lắm!-một trận gió nổi lên, người kia quay về nguyên dạng.

-Làm Sao ngươi biết là ta?-hắn chính là người khi nãy, SaSuke nhanh chóng nhận ra.

-Các ngươi muốn cuốn Địa thư này lắm đúng không...vì cuốn của các ngươi là Thiên thư kia mà.

Hắn ta nhét cuốn Địa thư vào mồm, khẽ liếm môi.

-Nào, hãy bắt đầu...trò chơi đoạt bí kiếp...CHẾT NGƯỜI!

-SASUKE, cậu mau kiếm Naruto rồi chạy đi, nhanh lên, tớ Sẽ cầm chân hắn.

-Sakura...-SaSuke kinh ngạc nhìn Sakura, cậu chưa bao giờ thấy Sakura mất bình tĩnh hay hoảng Sợ như vậy.

-MAU LÊN, nếu không...

Phập phập.

2 thanh kunai đâm vào trán hai người.

Ngã khụy xuống...là ảo thuật, không, vừa rồi chỉ là Sát khí, nhưng làm Sao chỉ một ánh nhìn mình đã có cảm giác bị giết...tên này...rốt cuộc là ai vậy?

SaSuke khiếp Sợ nhìn người nọ, lại nhìn Sakura, cậu ta đang nắm chặt kunai, đứng chằm chằm nhìn người kia.

-không kẻ nào có thể chạy thoát khỏi đây.

SaSuke cắn răng, dùng dao đâm vào chân mình, kéo Sakura rời đi.

-SaSuke, không Sao chứ.-cả hai hoàng hồn lại, Sakura nhanh chóng trị thương cho cậu. Lúc này một con trăn xuất hiện ở giữa hai người. Cả hai nhanh chóng né ra. Vận dụng Chakra, dùng chỉ Chakra trói lấy con rắn lớn kia, đu người, đâm hàng loạt phi châm vào họng nó, con rắn đó ngã xuống, máu tươi tung tóe.-Sakura, không Sao chứ?

-Ừ.

Da con rắn nứt ra, tên kia chui ra,

-Các ngươi không nên lơ là dù chỉ một giây, đã là con mồi thì phải cố chạy trốn cho bằng được....thú ăn thịt đấy.

Tên đó trườn đi như một con rắn với tốc độ cực nhanh, hai người kinh hoàng nhìn.

Phập phập phập.

-SaSuke, tớ quên mật mã mất tiêu rồi.-Naruto luôn xuất hiện đúng lúc như vậy, còn tạo dáng vẻ oai phong cho mình dù cả người cậu ta thật lôi thôi. Nhìn thấy Naruto ở đây, cô cũng c3m thấy nhẹ nhõm được một chút.

-Naruto!

-Naruto, tớ biết cậu tới đây cứu bọn tớ, nhưng mà mau chạy đi, tên này không phải người tầm thường đâu-SaSuke lớn tiếng nói.

-Hì hì, mi đã hạ được con đại xà đó rồi nhỉ, Naruto-kun.

-Bực nha bực nha, xem ra ngươi khoái giễu cợt kẻ yếu hơn mình!-Naruto trừng mắt nhìn tên đó, trông hắn thiệt là kinh tởm.

không được rồi, cứ như vậy cả ba đứa đều Sẽ chết. Sasuke cắn răng nói.

-Ta Sẽ giao cuốn bí kíp cho ngươi, cứ lấy nó và để yên cho bọn ta là được.

SaSuke...

-Hả?-Naruto kinh ngạc hô.

-SaSuke, cậu đùa kiểu gì kì vậy, đưa cuốn bí kíp cho hắn chúng ta tính làm Sao?

-Haha,...thông minh lắm, cách để con mồi thoát khỏi kẻ ăn thịt chính là dâng hiến một con mồi khác thay thế cho mình.

-Lấy đi-SaSuke quăng cuốn bí kíp cho hắn, lúc này Naruto đã giành lại.

-Đừng nông nổi như vậy nữa,Naruto! Cậu biết rõ tình hình hiện tại mà!

Bốp! Naruto đấm SaSuke một cái, khiến cậu ta ngã lăn.

-Tên ngốc này! cậu làm gì vậy!

-tớ quên mất tiêu cái mật mã, nên không có cách nào kiểm tra cậu được...nhưng tớ dám chắc một điều, cậu không phải là SaSuke...

-Tên ngốc này, tó là đồ thật đấy!

-Nói láo...một tên hèn nhát và mù quáng như thế này, không phải SaSuke mà tớ biết.

Naruto...

-Tớ không biết tên này mạnh đến cỡ nào, nhưng có gì đảm bảo, hắn Sẽ tha cho chúng ta khi đã có được cuộn bí kíp. Người không hiểu rõ tình thế mới chính là cậu đấy, SaSuke à.

SaSuke Sững Sờ nhìn Naruto.

-Naruto nói không Sai, hắn Sẽ không tha cho chúng ta...-Sakura nhíu mày nói,

-Chính xác...bởi vì ta có thể, giết các ngươi rồi lấy cuốn bí kíp.

Hắn triệu rồi ra một con đại xà khổng lồ, hai bên giao chiến, Chakra của Naruto dần biến đổi, con ngươi đã là một đường thẳng.

-A! Naruto...

Chệt tiệt, chuyện này đi quá xa rồi. Nhanh chóng đi đến chỗ SaSuke Sơ cứu cho cậu ấy.

-không Sao chứ Sakura.

-Tớ không Sao, nhừng mà...Naruto cậu ấy.

Sakura nhíu mày, phi châm nói với chỉ Chakra, nhắm thật chuẩn xác. Gió...hãy nổi lên...

Vèo!Phập!

Phi châm xuyên qua người con rắn, khiến nó bị thương. Sakura nhíu mày, mạnh quá...

-Ồ... Càng ngày càng thú vị.-ánh mắt người đó khẽ thay đổi, cảm thấy hứng thú nhìn Sang chỗ khác.

Lúc này hắn chuyển hướng tấn công SaSuke đang cứng đờ một chỗ.

-SASUKE, mau tránh...-Sakura hét lên, không kịp rồi. Nhung mà ngay sau đó...Naruto đã kịp cứu SaSuke.

-'Có Sao không? Đồ thỏ đế!'

Naruto trả lại những gì ngày trước SaSuke đã nói với mình ở Hải ba Quốc.

Sau đó hắn ta bắt lấy Naruto, phong ấn Chakra Cửu vĩ lại, rồi ném cậu ta đi.

-Naruto!- Sakura quay đầu kinh Sợ mở to hai mắt nhìn về phía bên kia, phong ấn Ngũ Hành... Naruto! Phía dưới chính là cái miệng to lớn của con trăn, thời điểm ngàn cân treo Sợi tóc, Sakura phóng một cái Shuri Ken ra, xuyên qua cổ áo Naruto, găm vào thân cây.

Sakura thở phào nhẹ nhõm, chưa được bao lâu, thì đã thấy SaSuke lao vào chiến đấu với tên kia.

Sakura tính đi ra giúp đỡ, nhưng lại...

-hà hà, Cô bé thú vị...nên ở yên đây một chút-không biết từ khi nào hắn đã xuất hiện phía Sau cô. Tính xoay người phản kích nhưng lại bị trói chặt một bên.

-Chết tiệt!

SaSuke phóng Shuri Ken ra kéo theo mấy Sợi Chakra, ngón tay nắm chặt, trói người kia lên cây.

-Hỏa độn, Thuật hỏa long!-ngọn lửa chạy theo Sợi Chakra trong nháy mắt đã nhốt người đó trong biển lửa, chỉ còn nghe tiếng la hét của hắn.

-Tên ta là Orochimaru, nếu muốn gặp lại ta lần nữa, thì phải ráng đừng để chết...và phải đậu cho được kì thi này.

-không được!!-Sakura hét lên, nhưng... Tiếp đến là tiếng kêu đau đớn của SaSuke.

Trong lòng Sakura lạnh lẽo,

-SaSuke-kun nhất định Sẽ tới tìm ta...để có được Sức mạnh.

-Còn bây giờ...đến lượt ngươi rời, cô nhóc.- Cằm bị một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy, nâng lên. Sakura bị ép ngẩng đầu nhìn cặp mắt kia, màu vàng, con ngươi của rắn, trong mắt lóe lên tia thú vị.

-Rất có tiềm lực, có phải ta cũng nên cho nhóc con một chút quà không?-Orochimaru âm lãnh trầm thấp cười.

-Ngươi vì con mắt Sharingan Sao?-Sakura cúi đầu nói.

-phải, nó là thứ ta ao ước từ lâu!

Một hạt giống tốt như vậy, cũng thật hiếm có, chỉ là So với Sharingan thì...

-Khà khà...lần này tha cho nhóc!- lè lưỡi liếm liếm cằm của cô, thân thể dần dần hóa thành một đống bùn đất, biến mất trên nhánh cây.

Sakura Sững Sờ ngồi bệch xuống, lại nhìn qua SaSuke đang đau đớn, đi lại ôm cậu vào lòng, nước mắt rơi xuống, nhưng không phát ra tiếng động.

SaSuke...xin lỗi...thực xin lỗi..

Vì tớ không đủ mạnh...vì tớ không thể thay đổi được...

Xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quyết tâm!

Tìm một cái hốc cây rồi đưa hai người vào đó. Naruto có vẻ không Sao, chỉ là tiêu hao thể lực, nghỉ ngơi một chút là Sẽ tỉnh thôi. Nhưng mà SaSuke thì...tuy hô hấp đã trở lại bình thường, nhưng mà cơ thể đang phát Sổ, còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, biểu cảm đau đớn vẫn còn...

Cái ấn chú kia đã thử nhiều cách, nhưng mà vẫn không làm gì được. Ấn chú này Sẽ kích thích Sự âm u trong lòng người bị hạ, nhằm vào tâm hồn. Nhìn vẻ mặt đau đớn của SaSuke, lại cúi đầu...

Từ bao giờ...tôi đã hoàn toàn mất đi cảnh giác khi tới thế giới này?

Có lẽ...là từ khi ở bên họ...cảm giác đó, Sự tồn tại đó, làm tôi quên đi, bản thân chẳng qua chỉ là một linh hồn của thế giới khác, chỉ nên đứng ngoài nhìn kết cục, không nên có cảm xúc hay xen vào việc gì của thế giới này, bình yên Sống qua ngày là tốt...

Nhưng mà...có lẽ bản thân đã Sai lầm rồi... cũng có lẽ...là vì bọn họ...

Đưa mắt nhìn qua hai người đang nằm đó, bàn tay khẽ Siết chặt.

không biết từ bao giờ, tớ đã xem hai người thành những người quan trọng nhất của mình rồi. Thậm chí ý chí mạnh mẽ hơn nữa để có thể Sống bình yên ở thế giới này, hình như nó đã dần biến mất đi... Cuộc đời này của tôi đã định Sẵn là Sẽ không yên bình được rồi, nhưng vì Sao...Sự quyết tâm mạnh mẽ lên, mong muốn bảo vệ cái gì đó đã hình thành trong tôi...

Tôi muốn mạnh, mạnh hơn nữa... không phải để có cuộc Sống bình yên như trước kia...mà là để bảo vệ hai người...

Chỉ hận...bản thận lúc đó quả yếu đuối, không thể bảo vệ được hai cậu...

Xin lỗi...nhưng từ bây giờ, chuyện đó Sẽ không xảy ra nữa...tớ hứa...bằng cả linh hồn của mình.

Vì vậy...hai cậu phải Sống thật tốt đấy.

Ngày lại thành đêm, đêm lại thành ngày, vòng tuần hoàn này mãi không dứt.

Mặt trời dần xuất hiện Sau đỉnh núi, từng tia nắng Sáng chiếu xuống khu rừng, bỗng chốc âm u lại có chút ấm áp.

Phập!

Một thanh kunai phóng ra, ghim xuốn đất, một con Sóc ngay tại đó hoảng Sợ bỏ chạy.

Xem ra đợi nguyên một đêm, bây giờ cũng Sắp hành động rồi.

-Khà khà...thức cả đêm để bảo vệ chúng Sao.

Xuất hiện rồi...

-Canh nguyên một đêm, các ngươi cũng rất kiên nhẫn mà.-tôi cười đáp.

-Khà khà, cô biết bọn ta ở đây từ đầu Sao? Nhưng mà...không quan trọng, mau đánh thức tên SaSuke dậy, bọn ta muốn đấu với hắn.

Nói chuyện là tên luôn khom lưng, kéo theo hai ống tay áo thật dài (DoSu). Bên cạnh có hai người, một tên trên áo viết ba chữ "Tử" (Zaku), người còn lại là một cô gái (Kin).

-Nói nhiều quá, ta rất ghét những kẻ ồn ào. Cậu ấy đang ngủ, vì vậy...ta Sẽ tiếp các ngươi.

-Hừ, thật không biết điều.-DoSu cùng Zaku, Kin, cả ba người cùng xông lên. Tôi thủ thế đợi bọn chúng, nhưng vào đúng lúc này Lee lại xuất hiện.-Tuyệt

chiêu, Mộc Diệp Toàn Phong!- Lee diện một cây xanh lá đứng chắn trước mặt Sakura. Một con Sóc nằm trên bả vai cậu ta. Tôi Sững Sờ nhìn cậu ta...Sao lại ở đây...

-Ng...ngươi là ai?-DoSu nhìn người vừa đến ngạc nhiên hỏi.

-Dã thú xinh đẹp màu xanh của Làng Lá. Rock Lee!

-Sao cậu lại tới đây-tôi đi đến bên cạnh Lee hỏi.

-Tó Sẽ luôn xuất hiện bên cậu mỗi khi cậu gặp nguy hiểm!-Lee cười nói, gãi gãi cằm con Sóc đang bám trên vai cậu, nói.

Tôi nhìn cậu Sững Sờ, môi hơi cười.

-Cám ơn...

-Đây là việc mà một người đàn ông phải làm!-Lee nghiêng đầu nở nụ cười, giơ ngón cái, hàm răng lóe Sáng.

Tôi nhìn cậu khẽ cười, bộ dáng ngốc ngốc này, So với Naruto còn buồn cười hơn,

-Bọn họ là Ninja Làng Âm thanh, dùng Sóng âm tấn công, cậu phải cẩn thận một chút. Tránh tiếp xúc quá gần-ánh mắt trở nên nghiêm túc nhìn ba người kia.

May mắn là bản thân cô Phong hệ, tuy chưa thành thạo, nhưng mà chiến đấu tầm này hẳn cũng không Sao.

Lee đấu với tên DoSu kia, tôi xuất hiện trước mặt hai tên kia, nhanh chóng kết ấn.

-Thủy độn! Thủy Trận Bích.-nước bao lấy xung quanh, rồi bắn về nhiều phía, tập trung vào ba người Ninja Làng Âm thanh kia.

-Hừ, mấy trò này của ngươi không làm gì được ta đâu-Kin ra tay chặn hết phi châm kia, nhếch môi cười lạnh.

Phập!

-A!

Sakura biết rõ đối phương có thể cản được, nhưng mà đó chỉ là đòn tung hỏa mù, mấy cây phi châm nằm bên dưới nước mới là thứ cần lưu ý. Dùng tốc độ cực nhanh lao đến, chỉ tiếc đối phương né kịp, nên chỉ bị đâm vào vai trái thôi.

Nhanh tay kết ấn một lần nữa.

-Thủy độn, thủy Long Tiên!

Từng roi nước đi lên, bắt lấy cô gái kia, Sakura nhanh chóng di chuyển ra phía Sau cô ta, kéo tay, Sợi chỉ Chakra Siết chặt, trói lấy cô ta, ngã xuống đất.

Đạp lên lưng cô ta, một thanh kunai đè ngay cổ cô ta.

-Mau đưa ra bí kíp, nếu không, đừng trách ta.

Zaku nhìn thấy tình huống không nằm trong dự đoán. Nhưng lại nhếch môi cười lạnh. Sakura khẽ nhíu mày, thấy không ổn, đang tính lui ra đề phòng.

-Sakura, cẩn thận, phía Sau!

DoSu không biết từ bao giờ đã xuất hiện Sau lưng tôi, hắn tấn công bằng sóng âm, lại một quyền vung tới, nhưng tôi nhanh chóng né được. Chỉ là vẫn không tránh được Sống âm của hắnó

-Cậu không Sao chứ? Sakura!-Lee đi đến bên cạnh tôi, tai tôi lúc này không nghe rõ lắm cậu ta nói gì, nhưng nhìn khẩu hình vẫn biết được, hơi lắc đầu.

Chết tiệt, mắt hoa lên rồi.

Nhìn thấy Lee đấu với DoSu, đã dùng đến cấm thuật Biểu Liên hoa, nhưng Zaku đã cứu DoSu một mạng. Mà Lee tuy thể thuật xuất Sắc, nhưng vẫn không phải đối thủ đi, nhất là khi cậu không thể đánh cận chiến.Tức thật, hôm qua giao chiến với Orochimaru, hơi kiệt Sức nên hôm nay mới không tránh kịp cái kia Sóng âm.

-Giờ...đến lượt ngươi!-quả nhiên Lee không phải là đối thủ. DoSu lạnh lùng hướng về phía tôi. Đang tính phản công, Lee lại lao ra giúp tôi.

-Mộc Diệp Toàn phong!-Dù vậy, Lee vẫn không phải đối thủ của người nọ.

-Hừ, giờ thì...kết thúc rồi.

Phập!

Một cái phi châm cắm vào tay của DoSu, hắn kinh ngạc nhìn qua.

-Lee...cám ơn cậu. Đã khiến cậu liên lụy rồi.-tôi cười nhìn Lee, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người kia.

Sakura...Lee siết chặt tay, mặt mày bầm tím nhưng ánh mắt lại không cam lòng.

-Hừ., chỉ với mày thì là...m...

Rầm!

DoSu Sững Sỡ, Sakura dùng tóc độ nhanh như gió đi đến trước mặt hắn, chống ta xuống đất, tung một cước đá ngay bụng hắn, khiến hắn mạnh mẽ va vào thân cây. Chưa kịp hồi thần, Sakura đã một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn. Một quyền vung lên.

Bốp.

Một cú đấm thẳng ngay trực diện, tấn công liên hoàn không để đối phương có cơ hội trở tay. Lúc này tên Zaku đột nhiên ném Shuri ken về phía cô, nhanh chóng né qua một bên, lại thấy Kin không biết khi nào đã xuất hiện Sau lưng mình, nhanh chóng xoay người, một vòng 360 độ lại thẳng chân ra đòn.

Sát khí trong mắt ngày càng rõ rệt, Kin nhìn thấy ánh mắt này cũng Sững Sờ hoảng hốt, vì vậy lãnh trọn cú đá của cô

Sakura tầm nhìn bắt đầu ngày càng mơ hồ, cũng không nghe rõ lắm cái gì. Chết tiệt!

Còn một tên...Sakura nhanh chóng lao đến chỗ Zaku.

Hắn dùng áp Suất không khí đánh bật lại Shuri ken của cô. Sakura dùng thuật thế thân tránh đi.

-Hừ, ngươi ở phía trên chứ gì.

Zaku ném Shuriken về phía cô. Lúc này tay cô đang kết ấn, hắn nhìn xung quanh, lần này là xuất hiện ở chỗ nào...Một giọt chất lỏng màu đỏ rơi xuống mặt hắn, kinh ngạc nhìn qua...không phải là thế thân...

Sakura đâm xuống cánh tay hắn một nhát, lại nhanh chóng lùi ra.không ngờ cách này của Sakura trong nguyên tác cũng rất có kiệu quả...

Lần này...ánh mắt Sắp không nhìn rõ được gì nữa rồi...nhưng thính lực đã tốt hơn một chút.

Zaku tức giận nhìn Sakura, hét lên.

-Con ranh này!!

Hắn xuất thủ... Xem ra lần này...không tránh được rồi.

Lúc này 3 người nhóm Ino xuất hiện chắn trước mặt Sakura, khóe môi hơi nhếch.

-không nghĩ lần này được ba người các cậu cứu đấy...

-Này, Sakura, cậu không Sao chứ?-ShiKamaru nhìn tôi, nhíu mày thật chặt, với khả năng của cậu ấy, dù có đối phó với ba người này cũng không đến mức như thế này, chuyện gì đã xảy ra vậy...-Sakura, tó đã nói...Sẽ không thua cậu mà.

Thính lực của tôi đã dần hồi phục lại, khóe môi hơi cong.

-Xem ra làm phiền 3 người rồi...

-Chúng ta là bạn mà, tuy là đối thủ, nhưng cũng là bạn-lần đầu nghe ShiKamaru nói mấy lần này tôi hơi cười nói.

-Cậu mà cũng có lúc nói những lời này, tớ bất ngờ đó...

-Hừ, con gái các cậu thật phiền phức mà.

Sakura biết rõ khả năng của ba người nhóm Ino, bọn họ không thể là đối thủ của bọn này được. Lúc này Kin đã đứng lên đi ra, cả DoSu nữa... xem ra tình huống ngày càng bất lợi.

Thân thể đã quá mệt mỏi này của tôi Sắp không trụ được, Chakra tiêu hao quá nhiều. Nhưng không thể ngã xuống tại đây được. Chí ít...chỉ cần tôi còn đứng ở đây, bọn họ cũng Sẽ không đến gần hai người đó được...Vì vậy, vẫn phải cố đứng vững.

Ino bị thương, ShiKamaru hết cách, Choji cũng bị hạ đo ván.

-Lần này đến lượt mày, chết đi con khốn!-cả DoSu, Zaku và Kin đều xông lên, xem ra tôi làm bọn họ tức giận rồi. Nhắm lại đôi mắt đã không còn nhìn được rõ ràng nữa.

-Hừ, mọi công Sức của mày chỉ là vô ích, bây giờ tiễn mày đi, Sau đó Sẽ SaSuke và thằng nhóc kia. Yên tâm, tụi mày rất nhanh Sẽ đoàn tụ-Zaku cười điện cuồng.

Phập phập phập.

Ba cây phi châm cắm ngay dưới chân của họ. Sakura đứng nơi đó, cầm phi châm trong tay, cúi đầu che khuất tầm mắt...

-Mày...vừa nói gì...

-Hừ, tao nói...

Phập! một cây phi châm bay xẹt qua mặt của hắn, Zaku lập tức im lặng Sững Sỡ nhìn.

-Tụi mày... thử chạm một ngón tay vào họ xem...tao Sẽ cho tụi bay chết ngay lập tức.

Sakura ánh mắt tối tăm đầy Sát khí mở ra, lạnh lẽo vô cùng, khiến cho không chỉ ba tên kia mà ngay cả nhóm Ino cũng kinh Sợ.

Sát khí mạnh quá...

Sakura...đây là Sakura Sao?

Ngày thường cậu ấy mang bộ dáng lười biếng hững hờ, lúc nào cũng cười...nhưng bây giờ...ánh mắt đó, khuôn mặt đó...đã hoàn toàn thay đổi...

-Người nằm đó là đồng đội của chúng tôi, các người dám cả gan đánh cậu ấy thành như thế à!-một giọng nói cất lên, Là Neji Sao? Cậu ta cũng tới rồi, là đến tìm Lee, Sakura khẽ nâng lên đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả. Dường như bây giờ, dù là bất kì ai, dám đến gần hai người kia, cậu ấy đều không nương tình hạ thủ.

-Muốn đánh Sao, tôi toàn lực phụng bồi!-Neji mở Byakugan (bạch nhãn) đảo một vòng quanh những người đứng dưới đất, lúc nhìn đến Sakura, có chút ngạc nhiên.

Sát khí như vậy, cậu nhìn đến cũng phải cẩn thận, nhưng mà Chakra của cô ta đã không còn bao nhiêu, Sức lực cũng không còn, thế nhưng vẫn đứng vững cho đến bấy giờ.

-Chịu không nổi thì xuống đây đi, đừng có đứng trên đó mà khoe mẽ!

-Không, xem ra tôi không cần phải xuống đó đâu.- Neji cả kinh, nhắm mắt lại, cười nhạt nói.

Thân thể chợt run, Chakra này...thật lạ, nhưng cũng thật quen thuộc...cậu ấy tỉnh rồi

Cô ráng cầm cự đến bây giờ, chỉ vì điều này. Nhắm lại đôi mắt đã không thấy được gì nữa, khóe môi hơi nâng lên, cảm giác ngòn ngọt nơi cổ họng rào lên. Màu chảy ra bên khóe miệng. Xem ra...hết giới hạn rồi.

Thân thể lảo đão ngã xuống.

-Sakura!!-ShiKamaru nhanh chóng chạy tới muốn tiếp cơ thể cô đang ngã xuống. Nhưng đã có người nhanh hơn cậu ấy một bước.

- Sakura...ai...là ai đã làm cậu ra nông nỗi này...

Mở ra đôi mắt chỉ còn là bóng tối, không nhìn được cái gì, nhưng mà, cảm giác này...không Sai...là cậu ấy.

Khóe môi hơi cười nói

-Cậu tỉnh rồi...

-Là tên nào...-SaSuke lạnh giọng nói.

-Là ta đấy!-Zaku cười nhìn SaSuke, hắn ta không nhận ra được nguy hiểm đang rình rập.

-SaSuke...xin lỗi cậu...-tôi kéo tay áo cậu, hơi gục xuống.

SaSuke nhẹ nhàng đặt Sakura xuống, để cho cô nằm trên đất. Đôi mắt đỏ Sẫm đã tràn đầy hàn băng và Sát khí, từ từ đứng lên, âm thanh phảng phất đến từ Địa Ngục.

-Chuyện còn lại, để tớ giải quyết...

Tôi hơi cười, SaSuke như thế, thật là vừa xa lạ vừa quen thuộc, chỉ là...cô không thích như vậy...

SaSuke mà cô biết...

Người mà cô muốn bảo vệ...vẫn còn có việc...bản thân phải làm cho xong.

Lúc SaSuke bẻ gãy cánh tay của Zaku, nhìn qua DoSu bên cạnh đó không xa, lúc này mọi người kinh ngạc nhìn qua.

Sakura đang cố gắng đi đến chỗ SaSuke, vòng tay ôm lấy cậu từ đằng Sau.hơi cười nói.

-Được rồi, SaSuke... tớ không Sao...vì vậy, cậu hãy trở lại nhé...SaSuke mà tớ biết...

Ấn chú dần dần biến mất, luồng Chakra đó cũng dần biến mất theo, SaSuke, ngồi bệt xuống đất.

-Sakura...

Hơi cười một chút, cậu ấy...trở lại rồi...

Rầm!

-Sakura!

Sao c@хц

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Quyết đấu!

-Á!-giật mình tỉnh dậy, tôi ngồi mệt mỏi thở dốc, đưa tay lên mắt,

May quá...hóa ra là ác mộng.

Đáng ghét! Con ác mộng quỷ quái

-Sakura, cậu tỉnh rồi!-cô quay Sàng nhìn SaSuke, lại nhìn xung quanh một chút, nơi này là...

-Chúng ta đang ở trong tháp.- SaSuke đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào người của mình.

-Sakura-chan, cậu tỉnh rồi, tốt quá!-Naruto cười to đi tới, không che dấu được kích động. Tôi nhìn Naruto, chợt nhớ ra cái gì, vội vàng nắm lấy vai SaSuke, nhìn qua một lượt.

-Sakura...

-Cậu không làm Sao chứ?-lo lắng hỏi.

-A? tớ không Sao...

-Xin lỗi...-tôi hơi cúi đầu nói.

-Cậu không có lỗi, người xin lỗi, phải là bọn tớ.-SaSue đánh gãy lời tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu.

-SaSuke nói đúng, cậu không cần phải xin lỗi, bọn tớ biết, cậu đã bảo vệ bọn này.-tôi nhìn Naruto, đang gãi đầu, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc, lại nhìn qua SaSuke, ánh mắt không mấy tốt là bào.

-Sakura, cám ơn cậu.-SaSuke nói.

-Sakura-chan, lần Sau Sẽ tới lượt tớ bảo vệ cậu!-Naruto cười tươi nói.

Tôi nhìn hai người, khẽ cười. Chỉ ừ một tiếng. Có bạn...thật tốt.

Sau khi mở bí kíp ra, thầy Iruka xuất hiện. Giảng giải những hàm ý liên quan đến nhẫn đạo, tuyên bố bọn họ đã vượt qua kì thi thứ hai. Sakura nhân lúc Iruka đang giảng giải, dùng nhẫn thuật chữa bệnh trị liệu cho mình một chút. Đứng lên, theo hai người bọn họ đi tới đại Sảnh có hình đôi tay đang kết ấn chú thật lớn.

KaKaShi đứng Sau lưng Đệ Tam, hài lòng gật gù, đều vượt qua hết. Nhìn ba đứa, đứa nào cũng te tua, mày khẽ nhíu lại..

Với thực lực của tụi nó, không tới mức như vậy đi, hình như...

Anko hai tay chống nạnh đứng ở giữa.

-Đầu tiên, xin chúc mừng các em đã vượt qua vòng thi thứ hai.

-Tiếp theo xin mời HoKage đại nhân giải thích vòng thi thứ bà, tất cả mọi người hãy chú ý lắng nghe!

Tôi nhìn SaSuke, khẽ nhíu mày, dấn ấn đó...

-Naruto chưa biết phải không?-tôi nói nhỏ vào tai SaSuke.

-Cậu đừng nói cho cậu ấy biết-SaSuke nghiêm túc nhìn tôi, khẽ thở dài, gật gật đầu.

Nhìn lướt qua đám người trên kia, lại dừng lại ở Ninja Làng Âm thanh.

Là hắn!

Khẽ nhíu mày, lại nhìn qua SaSuke, ánh mắt hơi tối lại.

Ở trên đó, Hắn cũng thấy được ánh mắt của cô, cười nhếch mép.

Cô hơi cúi đầu, ánh mắt lạnh lẽo.

Đến lượt GekKou Hayate nói rõ quy tắc của vòng thi thứ ba. YakuShi Kabuto bất ngờ từ bỏ quyền thi đấu, làm Naruto rất bất ngờ. Cô nhìn hắn, trong lòng thầm mắng. Giả tạo!Đi theo dòng người lên lầu hai, ngồi tựa vào tường. Cuộc tỷ thí đầu tiên này là của SaSuke, cậu ấy không cần phải nói, nhất định Sẽ thắng.

-Mấy đứa Sao thảm như vậy?-KaKaShi xuất hiên bên cạnh chúng tôi, tôi nhìn hắn, tường thuật lại một chút tình hình.

Trận thứ hai là tên Ninja Làng Âm thanh là Zaku Abumi... Đối đầu với Shino...

KaKaShi đã mang SaSuke đi, mãi tới trận thứ 3 mới quay lại.

-Cậu ấy ổn rồi chứ ạ?

-Ừ.-thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nhìn xuống Sân thi đấu, kết quả Kankuro thắng.

Trận thứ tư là trận của mình. Sakura nhìn bảng điện tử viết một dòng chữ' Haruno Sakura VS YamanaKa Ino' liền nhanh chóng xoay người nhảy xuống.

-Ino xui rồi.-ShiKamaru nhíu mày nhìn bảng điện tử. SaruTobi ASuma hỏi.

-Sao vậy? cô bé đó mạnh lắm Sao?

-không phải là mạnh không thôi đâu-ShiKamaru hơi lắc đầu. Nhìn xuống bên dưới.

Tôi Đối mặt với Ino, cậu ta nói.

-Sakura, tớ không nghĩ...Sẽ đấu với cậu.

-Sao vậy?Ino...-tôi cười nói, nhìn cậu ta.

Ino không nói gì, chỉ đứng nhìn tôi. Thật ra trước kia chúng tôi là bạn tốt, nhưng Ino đã cắt đứt mối quan hệ này, vì nghĩ tôi cùng cậu ta tranh giành SaSuke, cũng thật giống nguyên tác.

-Ino...cậu đầu hàng đi!-tôi cười nói.

-Hả?-Naruto trên đài kinh ngạc hô.

-Cậu nói gì vậy hả?-Ino không cam lòng lên tiếng.

-Cậu thắng được tớ Sao?Ino?

-Sakura! Cậu nghĩ cậu đang nói chuyện với ai vậy hả?ngạo mạn quá rồi đấy, Đồ Đáng ghét!

-Chà, chà, Sakura nói hơi quá rồi, nhìn mặt nhỏ Ino tức giận chưa kìa-Naruto chặc lưỡi nói.

-Sakura không phải loại người Sẽ nói những lời như vậy,chỉ vì nó muốn con bé Ino có dũng khí thi đấu nghiêm túc mà thôi-KaKaShi nhìn hai cô bé dưới đài, nói.

-Ino, tớ không ngạo mạn, tớ có đủ tự tin để nói như thế. Cậu xem, ngay cả bản thận cậu cũng không có dũng khí chiến đấu với tôi nữa là.

Ino nghiến răng...

Sakura, cậu...từ lúc còn nhỏ, đã chín chắn và trưởng thành hơn tôi rất nhiều...

Cậu thông minh, học giỏi, cái gì cũng biết làm, lúc đó, tôi rất tự hào vì cậu, nhưng...cũng rất ghen tỵ.

Mọi người bắt nạt cậu, cậu cũng không thèm quan tâm, không tranh chấp, nhưng những lúc đó tôi lại bất bình thay cho cậu, đứng ra giúp cậu. Nhưng mà...tôi biết, cậu chẳng cần đến Sự giúp đỡ của tôi...

Tôi thích SaSuke-kun, tôi hỏi cậu có thích cậu ấy hay không, cậu đã nói là không phải kiểu người cậu thích.

Nhưng mà...cậu lúc nào cũng là người ở bên cạnh cậu ấy, hai người lúc nào cũng ở gần nhau, thậm chí tôi còn nhìn thấy được, SaSuke-kun, cậu ấy...Tôi không cam lòng, vì cái gì...cậu lúc nào cũng tỏa Sáng như vậy, khiến mọi người chú ý đến cậu, cả ShiKamaru cũng phải khen câu...

Tôi...quả thật rất ghen tỵ với cậu...

-Ino này-tôi gọi cậu ấy, Ino hoàng hồn nhìn tôi.

-Tôi đã nói với cậu rồi mà, nhưng nếu cậu không tin, tôi cũng không nói nhiều làm gì, nếu đã không cam lòng như vậy,...vậy thì tới đoạt lấy đi!-tôi nhếch môi cười lạnh, Ino tức giận, vung quyền.

-Sakura!

Một quyền vung ra, bị bắt gọn lại.

-Yếu quá!

Ino rút Shuri ken ném về phía tôi, tôi né người qua một bên, đã xuất hiện phía Sau cậu ta.

ASuma rít một hơi thuốc, với tốc độ như vậy, Ino xác thực không có phần thắng.

-Chậm quá!

Ino tức nghiến răng, một cước tung ra, tôi bắt lấy chân cậu ta.

-Ino hình như đang rất tức giận nhỉ...-tôi cười nói, tay vung lên, đấm vào bụng cậu ta. Ino ôm bụng đau, ngã khụy xuống.

-Chỉ như vậy thôi Sao? Ino!

Ino không cam lòng, kết ấn,

-Nhẫn pháp, thuật tâm chuyển thân.

Tôi khẽ nhếch môi, không có di chuyển.

-Sao Sakura không tránh, cậu ấy tránh được mà.-Naruto kinh ngạc nói.

-Cậu ta cố ý!- ShiKamaru vịn lan can trợn mắt lên, kinh ngạc nói.

Naruto thấy Sakura đứng im bất động, hơi kì quái, KaKaShi một bên giải thích cho cậu nghe, nghe xong, Naruto Sững Sờ nhìn Sakura.

Tay Sakura giơ lên.

-Tôi Haruno Sakura, trận đấu này...

Khẽ nhếch môi.

-Tôi thắng!

-Cái gì!-không chỉ riêng ShiKamaru kinh ngạc nhìn Sakura, mà mọi người ai cũng như vậy.

-Cậu thua rồi Ino...

Thuật đó, thế nhưng phá được....

Sakura giơ tay kết ấn.

-Giải!-Ino trở về thân thể phun ra một ngụm máu.

-Ino!-Ino trở lại thân thể của mình một lần nữa ngồi trên Sàn thở dốc, ánh mắt khó tin nhìn Sakura đang đứng đó không hề gì.

-Không nghĩ tới, Tinh thần của cậu...

Sakura trong nháy mắt xuất hiện Sau lưng Ino, bàn tay duỗi thẳng đánh vào gáy Ino.

-Kết thúc rồi, Ino.

-Người thắng, Haruno Sakura.

-A ha ha ha! Sakura – chan! Thắng! Thắng! Quá tuyệt vời!- Naruto cao hứng vịn lan can nhảy cẫng lên.

Đưa tay nhấc bỗng Ino lên, nhảy lên lan can giao cho ShiKamaru.

-Chăm Sóc cậu ấy!

-Sakura...cậu...

ShiKamaru nhìn tôi, tôi khẽ cười.

-Cậu ấy là bạn của tớ, dù có chuyện gì xảy ra, nó vẫn không thay đổi-nói rồi quay về hàng ngũ của mình.

-Sakura-chan, cậu đánh rất hay!

- haizz, được rồi được rồi, tớ mệt Sắp chết này-nói xong liền cúi người dựa vào lan can, trận chiến của Ten Ten và Temari cũng rất nhanh giải quyết được, và người thắng là Temari,

Tôi nhìn qua Lee, cười nói.

-Lee này, cám ơn cậu nhé! Lúc đó nhờ có cậu đấy!

-Sakura...-Lee xúc động nhìn tôi.

-Sakura này, hoa Sen của Làng Lá nở những hai lần lận đấy, vì vậy lần Sau gặp lại...tớ Sẽ mạnh hơn nữa, tớ thề đấy.

-Ừ-tôi cười nhìn cậu.

-Này này, tôi Sẽ mạnh hơn cả cậu, và Sẽ bảo vệ Sakura-chan!-Naruto nhảy ra hùng hồn tuyên bố, tôi cười nói.

-Ừ, Sau này nhờ cả vào cậu!

-Sakura-chan cậu yên tâm, Uzumaki Naruto này nói được làm được!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hinata VS Neji

Cứ như vậy cho đến trận đấu của Naruto, xem cậu ta chiến đấu, cô phải nói thật toàn là bất ngờ, quả nhiên toàn những ý tưởng không ai nghĩ ra. Nhìn cả người cậu ta không ít vết thương, lại nhìn Kiba và Akamaru trên cáng cứu thương.

-Naruto, nhanh lại đây, tớ giúp cậu.-tôi nhanh chóng chữa trị cho Naruto, lại nhìn qua Sau lưng, một cô bé đang đứng đó, là Hinata, cô bé hay thẹn thùng đây mà.

-Hinata, có chuyện gì Sao?-tôi nhìn Hinata cười nói, Naruto cũng nhìn qua.

-A, tớ...tớ...

-Cậu muốn đưa thuốc chữa trị cho Naruto đúng không?-tôi cười đi đến bên cạnh cậu. Cô bé này thật là hay xấu hổ nha.

Tôi nhìn thuốc trong tay Hinata, quả là một cô bé chu đáo, đẩy Naruto lên trước, Naruto không hiểu gì cả, tôi cười nói.

-Người ta có lòng tốt đưa thuốc cho cậu, mau nhận lấy rồi cám ơn a!

-Cần thuốc làm gì? Không phải cậu chữa khỏi cho tớ rồi Sao?-Naruto ngu ngốc nói. Không kịp để tôi nói gì, Hinata đã xấu hổ đến mức bỏ chạy. Đỡ trán nhìn Naruto, không nhịn được liền cho cậu một cú vào đầu.

Bốp!

-Ui da, Sakura-chan, Sao cậu lại đánh tớ?-Naruto ôm đầu đau nói.

-Vì cậu ngu ngốc!-Sakura bực dọc liếc mắt lạnh nhìn Naruto làm cho cậu ta sợ hãi chạy tới núp sau Kakashi, đề phòng lại bị đánh.

Nhìn lên bảng điện tử, trận đấu tiếp theo là của Hyuga Hinata VS Hyuga Neji!

Hai người bước xuống lầu, đối mặt nhìn nhau.

-không ngờ lại đấu với cô đấy, Hinata-Sama!-Neji lạnh nhạt nói.

-Anh Neji...

-Hả? là anh em Sao? –Naruto kinh ngạc hô.

-Cậu không thấy hai người đó cùng họ Sao.-tôi nhìn phía bên dưới nói.

-Chúng mang dòng máu của danh môn lâu đời và ưu tú nhất của Làng Lá này...gia tộc Hyuga...nhưng không phải là anh em ruột đâu. Mà là mối quan hệ giữa 'Tông gia' và 'Phân gia' của dòng họ Hyuga...có thể nói là vậy...-KaKaShi giải thích.

Naruto vẫn chưa hiểu lắm và Lee giúp cậu giải thích, tôi nhìn hai người bên dưới...Hyuga Sao...

-Trước khi trận đấu bắt đầu, tôi có lời muốn với cô...vì cô không thật Sự muốn trở thành Ninja nên...Đầu hàng đi!-Neji nghiêm túc nói.

-A? cậu ta muốn dùng cách giống Sakura Sao?-Naruto ngây thơ nói, tôi cũng thật hết cách với cậu ấy.

-Cô quá hiền lành, chỉ muốn yên bình, lảng tránh hỗn loạn...chỉ biết làm hài lòng người khác, không dám từ chối.

-Không tự tin vào chính mình, lúc nào cũng cảm thấy thấp kém...cho nên, chỉ thành genin cũng thấy hài lòng.

-Nhưng vì cuộc thi tuyển Chuunin này, không đủ 3 người thì không được tham dự...mà cô lại không dám từ chối đề ngị của Kiba, chung đội với mình...mặc dù Sự thật, cô ghét tham gia cuộc thi này, đúng không....-Không, không đúng...chỉ là...em muốn...thay đổi bản thân bằng chính Sức mình.

-Hinata-Sama, cô đúng là Sự Sỉ nhục của Tông gia.

-Hả?

-Con người không thể nào thay đổi bản thân mình.

-Kẻ thất bại chính là kẻ thất bại, không thể nào thay đổi được tính cách bằng Sức mạnh đâu.

Thằng nảy...Naruto nổi cáu. Tôi liếc nhìn Neji, hơi cúi đầu...

-Chính vì không thể thay đổi, nên Sinh ra khác biệt...vì vậy mới có cụm từ kẻ xuất chúng và kẻ bại trận.

-Ai cũng vậy...họ Sẽ đánh giá và bị đánh giá bởi những ưu khuyết điểm trên...khuôn mặt, đầu óc, ngoại hình và cả tính cách.

-Dựa vào những yếu tố không thể thay đổi đó người ta Sẽ phân biệt và bị phân biệt và họ buộc phải chịu đựng để thích nghi với nó.

-Tôi là người của Phân gia...cô là người của Tông gia, điều này không thể thay đổi được!

Naruto bên cạnh tôi Sôi máu.

-Tôi đã nhìn thấu nhìn thứ bằng Byakugan, cho nên tôi biết rất rõ. Cô chỉ là muốn ra vẻ mạnh lên, chứ thực tâm cô muốn chạy trốn khỏi chỗ này ngay lập tức.

-Kh...không phải...em thật Sự muốn...

Neji dùng Byakugan, Sát khí mà cậu tỏa ra khiến Hinata run Sợ.

-Cô không thể qua được con mắt của tôi đâu, bây giờ áp lực mắt của cô ngược với của tôi, ánh mắt của cô hướng về phía trên bên phải, là dấu hiệu đầu tiên cho thấy cô đang nhớ lại những trải nghiệm trong quá khú. Một quá khứ đau khổ.

-Sau đó, ánh mắt cô liền di chuyển xuống dưới bên phải, là dấu hiệu cho thấy cô đang hình dung nỗi đau tinh thần và nỗi đau thể xác.

-Nói tóm lại...cô hình dung mình trong quá khứ, và dùng kinh nghiệm cho tới bây giờ của mình và hình dung ra được kết quả trận đấu...

-Là kết quả, cô thua chắc!

-Ngay cả cái cứ chỉ nắm hai tay để trước mặt cũng đủ cho thấy, cô muốn tạo một bức tường nhằm tạo khoảng cách với tôi...chứng tỏ cô không muốn tôi đọc được Suy nghĩ thật Sự của mình.

-Tất cả những gì tôi nói đều chính xác hết chứ, và...cách chạm môi đó cũng là một hành động tố cáo tâm trạng lo lắng của đương Sự.vì nó là bản năng tự vệ vốn có của con người nhằm xoa dịu bớt Sự bất an và căng thẳng.

-Tóm lại, Hinata...thật ra cô biết rõ...chuyện muốn thay đổ bản thân là tuyệt đối kh...

-Có thể!

Naruto đánh gãy lời của Neji, hét lên nói.

-Ai cho phép người tùy tiện phán xét người khác như thế hả. Đồ tồi! cậu hãy hạ tên thối tha đó đi Hinata!

Naruto-kun...

Naruto...

Tôi đưa ánh mắt nhìn Naruto hơi cười, nhìn xuống Neji và Hinata cười nói.

-Cậu là người của tộc Hyuga? Có thể những gì cậu nói đều đúng, cậu phân tích tâm lí của một người qua hành động cử chỉ của người đó, điều này không Sai, và tôi thừa nhận, những điều nãy giờ cậu phân tích không Sai.-Sakura-chan...-Naruto cúi đầu thất vọng.

-Nhưng mà...cậu Sai rồi!

-không ai có quyền phán xét một con người chỉ với những điều đó. Dù là cậu cũng không thể. Đừng tự cho mình là đúng, tôi nói cho cậu biết, muốn nhìn thấu được một người, không phải chỉ dựa trên những gì cậu thấy và biết được mà phải thật Sự nhìn được vào tâm hồn họ. Không gì là không thể, vận mệnh là do mình nắm lấy, chỉ có kẻ từ bỏ nó, mới không có được thôi.

-Sakura-chan...-Naruto xúc động nhìn tôi tôi khẽ cười.

-Cái này là Naruto dạy mình đó.

-Tớ Sao?-Naruto không hiểu gì cả nhìn tôi, tôi cười gật đầu.

Neji ánh mắt nhìn tôi chằm chằm, tôi thản nhiên đáp lại nhìn cậu ta. Xem ra bị nói trúng tim đen của ai đó rồi.

-Naruto-kun...Sakura-San...

Hinata cúi đầu, Naruto tiếp tục nói.

-Hinata, đáp trả lại hắn đi! Tớ đứng nhìn thôi cũng đã thấy tức rồi đây này.

Ánh mắt...thay đổi rồi...

Tôi khẽ nhếch môi, Hinata có động lực rồi...

Trận đấu của hai người bắt đầu, hai người giao thủ, nhìn như ngang nhau, nhưng mà...cách biệt thật quá lớn...

Sakura nhìn Hinata, cô bé thẹn thùng nhút nhát ngày nào, giờ đây cũng muốn thay đổi bản thân mình trở nên tốt hơn. ở một khía cạnh nào đó, cậu ta rất giống Naruto, cả hai...đều mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn...

Dù cậu bị đánh bại, dù cậu biết bản thân không thể thắng được, dù cả người đầy thương tích, dù người khác có nói gì, cậu vẫn luôn giữ vững quyết định của mình...dù ngã xuống, cậu vẫn Sẽ tiếp tục đứng lên.

Hinata...cậu...rất mạnh.

Neji Sau lời nói của Hinata, đã mất tử chủ mà có ý muốn giết người, 4 Jounin đã đi xuống ngăn cản cậu lại.

Hinata ngã khụy xuống, ho ra máu ngày càng nhiều, rồi lâm vào bất tỉnh.

-Này, đồ thất bại đằng đó, ngươi nhớ kĩ hai điều này. Nếu là Ninja, hãy dừng ngay trò cổ vũ đáng khinh ấy đi.và điều này nữa...kẻ thất bại mãi mãi là kẻ thất bại, không có chuyện thay đổi đâu.-Neji lạnh nhạt nói với Naruto.

-Muốn kiểm chứng không?-Naruto tức giận nói. Neji cười lạnh, Naruto lao lên nhưng Lee đã ngăn cậu.

-Cậu làm gì vậy?-Naruto buồn bực quát..

-Tớ hiểu Sự tức giận của Naruto-kun lúc này...nhưng chỉ nên phân thắng bại trong trận đấu thôi. Nếu một kẻ thất bại có thể đánh bại một kẻ xuất chúng bằng Sự nỗ lực hết mình. Thì chẳng phải trận đấu đó đáng được nể trọng hơn Sao...với lại không chừng đối thủ tiếp theo của cậu ấy là tôi cũng nên...hoặc cũng có thể là Naruto-kun, vậy thì việc gì phải tức giận.

-Lee nói đúng đấy, Naruto. Cậu không cần phải tức giận lúc này, dồn tinh lực cho trận đấu Sắp tới đi. Tớ rất mong chờ được xem, cảnh mà kẻ xuất chúng bị bại dưới tay kẻ thất bại.-tôi cười nhếch môi. Lúc này Hinata lại hộc máu.

Kurenai SenSei lườm mắt nhìn Neji,

-Có thời gian lườm tôi như thế, thì nên khám cho con bé đó đi thì hơn.

-Đội y tế đúng đó làm gì, mau lên.

-Tát cả đứng im.-mọi người ngạc nhiên quay Sang nhìn, Sakura bước lại gần Hinata.

-Có hiện tượng rung tâm thất, nội tạng bị đả thương, tim bị chấn động, trạng thái khá nguy hiểm, có lẽ không chịu nổi 10 phút nữa đâu.

-Vậy còn không mau nhanh đưa con bé đến phòng cấp cứu!

-Hiện tại nếu di chuyển e là không tốt lắm.

-Sakura-chan...-Naruto lo lắng nói,

-Cứ để tôi.-tôi bắt mạch cho Hinata, Sau đó rút ra phi châm, Kunenai kinh ngạc nhìn tôi, đang muốn ngăn cản thì KaKaShi cản lại, làm động tác im lặng.

-Đừng làm ồn, con bé Sẽ không hại Hinata đâu, nó là Ninja trị thương.

Trình độ chữa trị bằng Chakra của tôi chỉ ở hạng Sơ trung, nhưng kĩ thuật châm cứu thì khác, tôi đã học thành thạo, từ kiếp trước nữa kìa.

Rút phi châm châm lên người Hinata, mọi người kinh ngạc nhìn, chưa thấy thủ pháp này bao giờ, Naruto không mấy lo lắng cậu tin Sakura Sẽ không làm hại đến Hinata.Tôi châm cứu cho Hinata, nhanh tay rút châm thu lại, bắt mạch cho cậu ta một chút.

-Đã ổn rồi, tim đập bình ổn hơn một chút, nhưng phải đưa đi cấp cứu.-nhân viên y tế khám cho Hinata, nhìn nhau gật đầu, mọi người kinh ngạc nhìn tôi.

-Có thể hay không mang thêm một cái cáng nữa.-tôi nói.

-A? làm gì?-một nhân viên y tế hỏi.

-Là để cho tôi...Sắp...không được rồi...

Nói xòng liền ngã xuống, bất tỉnh!

-A! Sakura-chan!-Naruto hoảng hốt la lên.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thông linh chi thuật!

Bệnh viện Làng Lá.

-Cô bé Sao rồi?-KaKaShi hai tay đúc túi nhìn bác Sĩ hỏi.

-Cũng khá nghiêm trọng, tiêu hao thể lực nhiều, Sử dụng Chakra quá độ, tinh thần căng thẳng nhiều ngày,...chống chịu được cho đến bây giờ có lẽ là nhờ cái này.

Vị bác Sĩ chìa ra một cây phi châm, KaKaShi khó hiểu.

-Thứ này đã giúp cô bé đó khai mở huyệt đạo, giúp cho cơ thể hoạt động được trong một thời gian nhất định, nhưng cũng Sẽ có chút ảnh hưởng nhưng không quá lớn, cần phải nghỉ ngơi nhiều ngày.

-Cô bé này quả thật có một ý chí và nghị lực mạnh mẽ-bác Sĩ cầm hồ Sơ bệnh án trong tay nói. KaKaShi không nói gì, chỉ gật đầu.

Mở cửa đi vào phòng bệnh, thấy Sakura vẫn còn hôn mê bất tỉnh, thở dài.

-Hết SaSuke rồi tới Sakura, xem ra kì thi này tụi nó chịu rất nhiều cực khổ rồi.

KaKaShi nhìn Sakura đang Say ngủ, cười xoa đầu tôi.

-Em là một cô bé tốt, là một đồng đội đáng tin cậy, hai thằng nhóc kia xem ra cũng thật may mắn...

Sau khi KaKaShi rời đi không bao lâu, đôi mắt xanh lục cũng từ từ mở ra.

Xoa xoa đầu đang đau, lại nhìn xung quanh, khẽ thở dài. Cuối cùng vẫn vào bệnh viện rồi.

Cử động người đau nhức, xem ra ít nhất cũng phải nghỉ ngơi được 3 ngày.

Cạch! cửa phòng mở ra, tôi nhìn qua, là Naruto đi vào.

-A! Sakura-chan, cậu tỉnh rồi! đi theo còn có ShiKamaru.

-Chào! Hai người tới thăm mình à!-tôi cười nói chuyện với hai người, Naruto kể cho tôi nghe chuyện khi đó.

Sau khi tôi ngất thì mọi người lo Sốt vó, nhanh chóng đem tôi cùng Hinata đi cấp cứu. Naruto kể lại cho tôi về trận đấu của Lee và Gấu mèo, Lee bị thương rất nặng vẫn còn chưa có tỉnh lại.

Kết quả là có 10 người vào vòng trong, theo kết quả bốc thăm, dó lúc đó vắng tôi và SaSuke nên KaKaShi đại diện bốc thay cho SaSuke. Vả kết quả là SaSuke vẫn đấu với Gaara, mà tôi thì đấu với tên DoSu kia. Mà narto chính là đấu với Neji.

Sau đó Naruto rồi đi tập luyện cái gì đó để bản thân mạnh hơn nữa trong một thàng này. Theo tôi nhớ thì lần này cũng là lần cậu Sẽ gặp được Jiraiya, một trong ba tam nin huyền thoại, hay còn được biết đến với cái tên, Tiên Nhấn háo Sắc! do Naruto đặt.

Lại nhìn qua ShiKamaru.

-Sao cậu còn ở đây? Không tính về tập luyện cái gì à-ShiKamaru và tôi quen biết nhau cũng khá thân, từ hồi mà tôi củng cậu ta ở trường Ninja đã hay nói chuyện với nhau, thậm chí tôi còn chơi cờ củng cậu khi rãnh, tuy nhiên, tôi không thắng được lần nào.

-Đến nhìn cậu một chút, xem ra không có vấn đề gì, vậy thôi tớ đi đây.

-ShiKamaru này.

-Gì?-cậu quay lại nhìn tôi, tôi cười nói.

-Cố lên nhé!

-haizz, thật phiền mà!ShiKamaru rời đi, tôi tựa người vào gối nằm, gió thổi lay động rèm cửa, tôi nhìn về phía cửa Sổ, nơi đó đang có một người đứng.

-Gấu mèo!-tôi nhìn thầy người đến là ai, cười vui vẻ nói.

-Sakura...-Gaara nhìn cô một cái, khoanh tay ngồi trên cửa Sổ, vẻ mặt vô cảm, không có nói cái gì nữa

-Cậu đến thăm tôi Sao? Thật vui lắm đấy!-tôi cười nhìn cậu, chỉ tay về phía bên cạnh mình, ý bảo cậu tới ngồi bên cạnh mình, nhưng cuau65 không có ý

định đi đến mà vẫn ngồi ngay đó. Vẫn không nói cậu nào.

Thật là tiếc chữ hơn tiếc vàng a...

Qua một lúc lâu, cậu ta hỏi.

-Họ là gì của cô?

Họ? là đang nói ai nha? Naruto và SaSuke Sao?

-Um, là đồng đội của tôi!-tôi cười đáp.

-Đồng đội...quan trọng Sao?-cậu ấy nhìn tôi hỏi tiếp, tôi có chút ngạc nhiên khi bị hỏi đột ngột như vậy. Tôi khẽ cười, nét mặt dịu dàng hơn.

-Họ là những người rất quan trọng với tôi!-Nhìn nụ cười của tôi lúc này, Gaara khẽ nhíu mày, không biết nghĩ gì, lại lẩm bẩm nói.

-Đồng đội...

Tôi nhìn cậu ta, hẳn là một người Sống trong cô độc như cậu, điều này còn chưa trải nghiệm qua đi, như một đứa trẻ lớn xác mà thôi, hoàn toàn không biết gì cả. Có lẽ...đồng đội đối với cậu ấy mà nói, là một khái niệm khó lí giải được.. Cho nên là đeo cho mình một cái mặt nạ lạnh lùng, dù có giết người để chứng minh Sự tồn tại của mình, chẳng qua cũng chỉ là một cậu bé, tận Sâu trong đáy lòng vẫn khao khát có được yêu thương hơn bất kì ai. Nghĩ tới đây, tôi cười nhìn cậu giải thích.

-Ừ, Đồng đội là người mà chúng ta có thể tín nhiệm, có thể giao phó bản thân cho nhau, cùng nhau làm việc, cùng nhau chiến đấu, vui buồn có nhau, tin tưởng và luôn bảo vệ cho nhau, tựa như anh chị em vậy.

Gaara không nói gì, cậu chưa bao giờ nghiệm qua những gì mà cô nói.

-Gaara này, chúng ta làm bạn nhé!

-Bạn?-Gaara Sững Sỡ cùng kinh ngạc nhìn tôi.

-Ừ, làm bạn với nhau! Từ ngày gặp cậu đến bây giờ, tớ rất muốn kết bạn với cậu đấy!

-Cô...không Sợ tôi?-Gaara ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Tôi nhìn cậu lại nói.

-Hình như cậu cũng đã từng nói câu này thì phải, và lúc đó tôi cũng đã trả lời rồi mà. Cậu có gì đâu mà tôi phải Sơ.

-Tôi có thể giết cô-Gaara ánh mắt lạnh nhạt nhìn tôi, tôi nhìn vào đôi mắt xanh của cậu, tuy cậu che dấu rất tốt, nhưng tôi vẫn nhìn ra một tia xao động và phức tạp.

-Giết tôi Sao...um, nhưng nếu đã là bạn, thì dù cậu có giết tôi, tôi cũng Sẽ không oán hận cậu. Nhưng mà, tôi biết, Gaara Sẽ không giết tôi đâu!-tôi cười nhìn cậu, không biết vì Sao tôi có cái cảm giác này, cảm giác ậu ấy Sẽ không làm hại đến tôi.

Gaara nhìn tôi không có nói gì, tôi cũng chẳng biết được cậu ấy đang nghĩ gì, Gaara quay người rời đi, lại bỏ lại một cậu.-Tôi không cần có bạn.

Tôi nhìn cửa Sổ đã không còn một bóng người, khẽ thở dài, không biết phải nói Sao đây.

Mãi đến một tuần Sau đó, tôi mới hoàn toàn khôi phục không còn di chứng gì, đáng lẽ tôi đã Sớm xuất viện, nhưng mama lại không cho phép, ép tôi ở lại cho đến khi khỏe hẳn, đến ngày hôm nay tôi mới được tha cho về.

Cảm giác như chim vừa xổ lồng bay ra bên ngoài, tôi vươn người hít thở không khí trong xanh, rồi đi về nhà.

Tắm rửa Sạch Sẽ Sau đó năm bệch trên giường, um, vẫn là nhà mình tốt nhất a!

Nằm gác tay lên trán nhìn trần nhà, lại nghĩ tới hai người kia.

Không biết giờ đang làm gì nhỉ? SaSuke chắc là đang ở cùng KaKaShi luyện tập chidOri, Naruto hẳn là đã gặp được Jiraiya và đang luyện tập thuật triệu hồi.

Nhắc đến thuật này tôi mới nhớ ra, hình như trong nguyên tác Naruto Sau này cũng giống Jiraiya triêu hồi được vua cóc, còn SaSuke hình như là con rắn dana gì đó ấy nhỉ, mà còn bản thân mình hình như là một con ốc Sên.

Vật triệu tập thường được gọi ra trong một đống khói với Khẩu Ký Chi Thuật.Trước khi có thể triệu tập, người dùng ký một bản giao kèo bằng chính máu của mình, mỗi giao kèo khác nhau dựa theo con vật được triệu tập. Một khi đã xong, người triệu tập chỉ cần thực hiện chính xác thủ ấn và cho thêm một chút máu từ cùng bàn tay mà họ dùng để ký giao kèo. Lượng Chakra cần thiết lúc này cân xứng với kích cỡ của con vật được triệu tập. Vật triệu tập có những chiêu thức mà chúng tự Sử dụng hoặc dùng kết hợp với người triệu tập. Vài vật triệu tập còn mạnh đến mức thách thức người triệu tập, hay Sẽ yêu cầu thứ gì đó để tham gia trận chiến.

Nghĩ nghĩ một chút, hình như bản thân cũng chưa thử qua thuật này bao giờ, có hay không nên làm thử một chút nhỉ?

Thật tò mò muốn biết bản thận triệu hồi ra được con gì!

Cắn đầu ngón tay, lấy máu vẽ ra, tính kết ấn, nhưng mà cô lại nhớ ra, đang ở tron nhà, bản thân cũng không biết triệu hồi ra được cái gì, để ở nhà như vậy có chút...ngủy hiểm a!

Vì vậy cô ra ngọn đồi nơi trước kia hay tập luyện, tìm một chỗ vắng người bắt đầu kết ấn, đặt tay xuống đấ.

-Thông Linh Chi Thuật!

Bụp!

Tôi có chút hồi hộp và căng thẳng nhìn làn khó kia tiêu biến đi...Sẽ là con gì?

Tôi nhìn con vật mà mình triệu hồi ra...

...

Cái này...là con gì a?

Lông trắng như tuyết, hai mắt màu vàng, nhìn qua thật giống con chó, nhưng mà...vì Sao nó chỉ nhỏ cỡ bàn tay của cô vậy nè? Chó mới Sinh à.

Trên trán xuất hiện ba cái vạch đẹn, quay đầu dựa vào một thân cây gần đó.

Không lẽ bản thân kém cỏi đến mức này Sao? So với Naruto lần đầu tiên chỉ tốt hơn một chút xíu.

Tan nát cõi lòng nha!

-Là ngươi triệu hồi ta Sao?-con vật nhỏ lên tiếng giọng của nó trang nghiêm mà lười nhác, có một cảm giác thật khác lạ, So với bộ dáng nhỏ bé xinh xinh này của nó thì...um, có vẻ chín chắn hơn.-Đúng vậy, mà ngươi tên là gì? Chó con!-bỏ qua đi, dù Sao cũng là thú triệu hồi đầu tiên của mình.

-Ta không phải chó con.-ánh mắt màu vàng của nó nhìn tôi chằm chằm, không hiểu Sao tôi cảm thấy rất áp lực.

-không nghĩ qua nhiều năm như vậy, hôm nay lại có người triệu hồi được ta.

Tôi không hiêu nó đang nói gì, nhưng mà bộ dáng này của nó So với cái thân hình bé xíu đáng yêu kia thật không cân xứng.

-Ngươi tên gì?

-A, Sakura...-tôi không tự chủ được trả lời.

-Sakura, um, nhìn ngươi cũng không tệ, mặt mày Sáng Sủa, um, tư chất không tồi, nhưng vẫn còn yếu quá, So với hắn cũng thua xa. Không nghĩ lại là người tiếp theo...

-Hả?-tôi không hiểu nó đang nói gì hết, rốt cuộc nó là cái gì?

Tôi không biết nó là cái gì, nó vừa vẫy đuôi, một cuốn quyển trục xuất hiện.

-Ta tên Niran, ngươi ký tên đi.

-Ký...ký tên?-tôi nhìn nó, lại nhìn quyển trục dưới chân. Ngây ngốc không biết làm gì...

-Nhanh lên, ta không có thời gian.-nó, à không, Niran không nhịn được mà nói, nó không thích chờ đợi.

Tôi không hiểu gì hết, nhưng dưới ánh mắt áp bức của nó, tôi có cảm giác không làm theo nó thì không được.

Mở quyển Sách ra, dùng màu viết tên mình lên, cuối cùng là ấn dấu tay.

Nó liếc mắt nhìn quyển trục, thu lại quyển trục.

-Hiện tại ta có việc phải làm, ngày mai giờ này, ngươi lại triệu hồi ta.-nói xong liền biến mất cái rụp, để lại tôi không hiểu gì cả đúng đó.

Có ai...nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra hay không?

Lủi thủi đi về nhà, mang theo một mớ khó hiểu về nhà.

Sáng ngày hôm Sau, cô vào bếp làm ít đồ ăn, um, lần trước nói Sẽ cho hai người kia nếm thử tay nghề của mình, Sẵn dịp đang có hứng, phải trổ tài làm mấy món mới được.

Tôi vào bếp cả buổi Sáng, làm ra mấy phần bento, um, có cả phần cho KaKaShi SenSei và Jiraiya tiên Sinh nữa.

Tôi nhanh chóng đi trên đường, rấ may mắn liền nghe thấy tiếng của Naruto và của một người nữa.

-Sai! Ta nói bao nhiêu lần mà vẫn không hiểu Sao. Thằng đần này! thử nén hết toàn bộ Chakra trong cơ thể, tưởng tượng như là mình Sắp chết đó!!

-Ông im đi! Tui cũng cố gắng lắm chứ bộ!!

-Làm lại lần nữa!.

-Biết rồi!

Naruto luyện tập vẫn chưa tới đâu.

-Naruto!-tôi cất tiếng gọi.

-A! Sakura-chan! Cậu xuất viện rồi à?-Naruto vẫy tay chào tôi.

-Ừ, mới ngày hôm qua.

-Sakura-chan...xin lỗi cậu, vì bảo vệ tụi tớ mà cậu mới...

Bốp!

-Ai ui!, Sakura-chan...-Naruto ôm đầu nhìn tôi ai oán ủy khuất.

-Chúng ta là đồng đội mà, không phải lỗi của ai cả, là tớ tự nguyện, cậu không nên như vậy-tôi không quen khi thấy Naruto nói ra những lời như thế, Naruto ôm đầu cười hì hì. Thấy cậu ta như thế, cô cũng bất giác cười.

-Ôi! Cô bé đáng yêu này là ai vậy?

Giọng nói ngả ngớn này hẳn là của Jiraiya, tôi ngẩng đầu nhìn qua,...phải nói như thế nào ta, tóc trắng giống như con nhím, mắt xếch vẽ hai đường hoa văn, nhìn...có chút...ngáo.

-Sakura-chan, vị này là tiên nhân háo Sắc!

-Là tiên nhân cóc! Không phải tiên nhân háo Sắc! Tên ngu ngốc này!!- Jiraiya giơ chân đạp cậu ta một cái.

-Hóa ra là Jiraiya-dono.-tồi cười nói, Jiraiya ngạc nhiên nhìn tôi.

-Cô bé biết ta Sao?

-Có thể nói là có một chút. À, đúng rồi Naruto, có cái này cho cậu.

-Nga? Là cái gì?-Naruto tò mò hỏi.

Tôi cười cười lấy từ trong giỏ ra một hộp bento.

-Cậu chưa ăn gì đúng không, cái này tớ làm cho cậu đó!

-Oa! Sakura-chan...cậu thật là tuyệt a!-Naruto cầm lấy hộp bento, cảm động nhìn tôi. Mở ra xem, Naruto nhìn hộp bento ngon miệng trước mắt, hai mắt tỏa Sáng vô cùng, nhỏ nước giãi.

-Nhìn ngon quá, Sakura-chan là cậu làm thật Sao?

-Cái này còn phải hỏi Sao?-tôi nhướn mày, Naruto vội gật đầu cười nịnh hót. Nhìn hộp ben to, bắt đầu ăn rất ngon miệng, tôi cười nhìn Jiraiya nói.

-Jiraiya tiên Sinh có muốn dùng bữa luôn không, cháu còn phần cho ngài đấy.

-Ồ, ta cũng có phần Sao?-Sakura lấy ra một hộp bento nữa đưa cho Jiraiya, ông ấy cười haha, nhận lấy hộp cơm. Nhìn hai người ăn như Sợ có người cướp đồ mình, thật giống nhau, làm tôi thấy thật buồn cười.

-Sakura-chan, cậu nấu ăn thật ngon!-Naruto vừa ăn vừa khen.

-Ừ, lần Sau tớ Sẽ làm thêm cho cậu.-tôi cười gật đầu.

-Tớ phải đi rồi, cậu ráng luyện tập nhé! Cố lên! Naruto!-tôi làm động tác cô vũ nhìn cậu, Sau đó rời đi, Naruto nhìn theo bóng lưng tôi, đứng dậy nắm hai tay quyết tâm nói.

-Được! bắt đầu tập luyện tiếp thôi!

Chương 20: Định Mệnh Xoay Chuyển

Tôi nhanh chóng đi đến chỗ của KaKaShi và SaSuke, thấy hai người đó đang hăng Say tập luyện. Tôi cũng không có ý định làm phiền.

-A! Sakura, em tới đây à?-KaKaShi nhìn thấy tôi hỏi. SaSuke lau mồ hôi, nhìn về bên này.

-Thầy KaKaShi, SaSuke, hai người mệt rồi chứ, em có làm mấy hộp bento cho hai người nè, mau lại ăn a!

-Ồ, là tự tay em làm Sao?-KaKaShi nhìn hộp bento hỏi.

-Thầy thử xem, trù nghệ của em có tốt không?-tôi cười nói, nhìn hai người họ, lại nhớ ra bản thân hình như bỏ quen cái gì rồi. Là Niran!

-Hai người cứ ăn đi nhé, em không làm phiền hai người nữa, em đi trước!-nói rồi liền nhanh chóng rời đi, SaSuke nhìn theo bóng lưng tôi, lại nhìn hộp bento trong tay, cũng ngồi xuống bắt đầu ăn.Tôi nhanh chóng đi lên đồi, cắn tay chảy máu, rồi kết ấn.

Bụp! may mắn, vừa kịp!

-Cô tới trễ.

Tôi nhìn nó gãi đầu, cười hề hề, chỉ trễ có một chút xíu chút xíu a!

-Cô là người đã triệu hồi ra ta, ta cũng cần cho cô biết vài việc.-Niran nhìn tôi, tôi cũng có rất nhiều điều muốn hỏi.

Không gian xung quanh bỗng nhiên biến đổi, chỉ còn lại một màu trắng, tôi kinh ngạc nhìn xung quanh, tất cả chỉ là một màu trắng xóa, không có gì cả. Là ảo thuật Sao?

-không cần phải lo lắng, không gian này do ta tạo ra, không ai tới được, ta không muốn có ai nghe được cuộc nói chuyện này.

Tôi hiểu ra gật đầu, nhìn Niran, quả thật cô không biết con thú nhỏ nhỏ xinh xinh màu trắng cáo này là cái gì, lúc đầu tôi không để ý lắm, nhưng tôi lập tức nhận ra nó rất khác biệt, có một cảm giác rất khó tả, nhưng có một cảm giác rất chắn chắn, mạnh!, mạnh một cách không thể diễn tả bằng lời.

-Như ta đã nói, ta tên là Niran. Cô chính là người đầu tiên trong mấy răm năm qua triệu hồi được ta. Và điều này không phải ai cũng làm được. Thân phận của ta khá đặc biệt, trong nhất thời không thể kể hết, vì vậy ta chỉ nói một lần, và cô nghe cho rõ, nó ắn liền với Số mệnh của cô Sau này.

Tôi có cảm giác điều mà mình Sắp biết rất đỗi khó tin đi, thậm chí có lẽ tôi Sẽ không tiếp nhận nổi...

-Ta là triệu hồi thú thủ vệ của Làng Ảo, là người hộ vệ bảo hộ cho Làng Ảo. Và theo tục lệ thì người nào có thể triệu hồi ta Sẽ là Người đứng đầu của làng Ảo, cũng là người Sẽ lãnh đạo làng này.

-Khoan, khoan đã, tôi không hiểu, Làng Ảo là làng nào? Sao tôi chưa nghe qua, cón có ngươi là...

-Cứ từ từ ta Sẽ giải thích mọi thắc mắc của cô trong một lần. Làng Ảo không có tên trong bảng đồ thế giới này, cũng không thuộc bộ phận của bất kì quốc gia nào, nó là một làng độc lập, như tên của nó, Làng Ảo như một Sự tồn tại không có thực, đối với mọi người, không một ai biết đến Sự tồn tại của nó. Nhưng mà nó thực Sự tồn tại, và cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

-Làng Ảo cũng không có nhiều người, có khi chưa tới 100, và họ hoàn toàn tách biệt với thế giới hỗn loạn này, những cuộc chiến thế giới Ninja chưa đây, không hề ảnh hưởng hay can dự gì đến chúng ta. Người của Làng Ảo cũng là những Ninja, họ hoàn toàn là những người trung thành tuyệt đối với làng, và là những Ninja mạnh mẽ Số một,

Tôi cũng thầm gật đầu, một ngôi làng chỉ khoảng 100 người, nhưng bình an ổn định tồn tại, hoàn toàn có thể tách ra được hỗn chiến chiến tranh bên ngoài qua nhiều năm, hơn nữa là Sống tách biệt hoàn toàn, như vậy có thể thấy, những Ninja làng này không thể xem thường.

Nhưng quả thật cô chưa từng nghe qua Làng Ảo, thâm chí là trong manga hay anime cô cũng không thấy có nhắc đến, ngoài ngũ đại cường quốc và một Số tiểu quốc lẻ tẻ ra, thường rất ít được nhắc đến.

-Như ta đã nói, ta là người bảo hộ cho làng này từ khi nó được thành lập cho đến bây giờ, nói là bảo hộ, nhưng thật chất ta cũng không cần phải làm gì, vì là người của Làng Ảo, trước hết phải có thể bảo vệ tốt mình.-Làng Ảo có một tục lệ từ khi được thành lập cho đến nay. Chính là người đứng đầu làng, tương ứng chính là các Kage của các làng Ninja ở đây, nhưng khác biệt là người này phải là người có khả năng triệu hồi được ta, như vậy mới được công nhận là người đứng đầu Làng Ảo.

Tôi nghe đến đây mày khẽ nhíu... Sẽ không phải chứ...

-Và trong Suốt mấy trăm năm qua, cô là người duy nhất triệu hồi được ta. Vì vậy cũng có nghĩa, cô Sẽ là người đứng đầu Làng Ảo tiếp theo, và phải qua được Sự thừa nhận của ta.

-Hả?-tôi kinh ngạc hô lên, không biết có phải mình mới nghe nhầm không. Đúng! Nhất định là nghe nhầm rồi.

-Như tôi đã nói, có lẽ cô không tiếp thu kịp, tôi cho cô thời gian bình tĩnh lại.

Tôi lặng im nhìn Niran, không biết phải nói gì, tôi đã bĩnh tĩnh hơn, và nhìn chằm chằm vào Niran.

-Tôi...có thể từ chối?

-không được, đây là Số mệnh của cô, không thể tránh né được.

-Số mệnh?-tôi cười khẩy đứng khoanh tay nhìn Niran.

-Số mệnh của tôi là do tôi quyết định, không ai có thể ép buộc bản thân tôi nếu tôi không muốn. Dù cho là ai đi nữa-tôi nhìn Niran, nhấn mạnh 'dù cho là ai đi nữa' có nghĩa là dù cho có là nó tôi cũng Sẽ không làm việc mình không muốn.

-Ta biết cô Sẽ nói như thế mà, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi, Số mệnh của cô từ khi ký khế ước với ta, thì cô đã có mối ràng buộc với nó rồi. Nếu cô không thuận theo, thì tai họa Sẽ giáng xuống.

-Thì Sao? Tôi không Sợ điều đó!-tôi cương ngạnh nói.

-Lời nguyền tai họa Sẽ không giáng xuống người được chọn, mà Sẽ giáng xuống với những người bên cạnh họ, đặc biệt là những người mà họ yêu quý nhất, hay tiếp xúc nhiều nhất, và cả những người có liên hệ với cô.

Nghe điều này, tôi khẽ chau mày, Niran tiếp tục nói.

-Vì vậy cô không thể làm khác được. Nếu không muốn người thân hay những người xung quanh bị liên lụy, cô phải chấp nhận, nếu không ta họa mà họ gánh lấy, ta tin chắc cô không thể tưởng tượng được, và nếu cô cố gắng chống lại, hậu quả Sẽ là cả thế giới này kéo theo. Và tôi đảm bảo, nếu cô chấp nhận, điều nảy Sẽ không xảy ra.

Tôi nhíu mày ngày càng chặt. Cái này gọi là uy hiếp a! là uy hiếp, hoàn toàn không cho cô có Sự lựa chọn. Làng Ảo Sao? Là cái quái gì, cô không muốn quan tâm, cũng không muốn biết làm gì, cuộc đời cô đã đủ huyễn hoặc rồi, không cần phải có thêm nữa đâu.

-Rõ ràng là ép buộc. Tôi tự hỏi, nếu như người triệu hồi được ngươi là một người độc ác hay không màng đến điều này, thì Sẽ như thế nào?

-Điều đó Sẽ không xảy ra, vì người triệu hồi được ta phải hội tụ rất nhiều yếu tố, Sức mạnh, tiềm năng, lòng tin, tỉnh cảm, trí óc,... rất nhiều thứ cần có để thành một người lãnh đạo. Vì vậy những người như cô nói, Sẽ không bao giờ có thể triệu hồi được ta.

-Như vậy nếu tôi chấp nhận thì được gì?

-Cô Sẽ biết nó Sớm thôi, còn bây giờ, ta muốn biết câu trả lời.-Tôi còn rất nhiều điều muốn hỏi.

-Ta Sẽ trả lời cô khi cô nói ra câu trả lợi.

Tôi lặng im nhìn Niran, không biết phải làm Sao...chấp nhận...hay là không chấp nhận...

-Người thân và những người xung quanh tôi Sẽ an toàn?-đây là điều tôi quan tâm nhất. Niran gật đầu, trong ánh mắt lóe lên tia Sáng.

-Đúng vậy.

Tôi thở dài câm nín, chỉ vì triệu hồi ra thứ này mà mình phải gánh lấy một trọng trách to lớn và đầy bí ẩn, thật là xui xẻo, có phải hay không thần may mắn ngày càng cách xa cô rồi?

-Được rồi, hãy cho tôi thêm chút thời gian tiếp nhận.

-Chỉ cần cô đồng ý, Sẽ từ từ quen.

Tôi chán nản nhìn Niran, gật đầu đáp ứng. Niran kêu tôi lại gần, đưa bàn tay ra, tôi làm theo, và.

-A!, đau! Sao lại cắn ta!-tôi la lên đau, một giọt máu chảy ra và rơi xuống, Niran cũng cắn cắn tay cho máu chảy ra. In lên vết thương trêntay tôi, một cảm giác nóng bức người lan tràn, tôi khó chịu toát mồ hôi, có cảm giác có gì đó đang trong cơ thể mình.

Qua một lúc, cảm giác này cũng không còn, tôi nhìn cơ thể mình, kiểm ta một hồi, thấy không có Sao mới yên tâm.

-Khế ước máu hoàn thành, bây giờ cô và ta là một thể. Tính mạng và Sự an toàn của cô do ta bảo hộ. Ta Sẽ bên cạnh cô và giúp đỡ.

Tôi nhìn Niran, có lẽ...nó Sẽ không hại tôi, tôi cảm giác như thế, cũng không biết vì Sao có cảm giác này... thân thuộc và đáng tin, vì khế ước kia chăng?

-Cô có gì muốn biết, ta Sẽ giải đáp cho cô.

-nếu như ngươi ở Làng Ảo chọn ra người đứng đầu bằng cách triệu hồi được ngươi, vậy không lẽ là người ngoài làng cũng được tính?

-Làng Ảo tuy có từ lâu đời, nhưng cũng là tập trung của những con người thuộc những nơi khác nhau tụ về không có ai là Sinh ra ngay chính Làng Ảo cả, tổ tiên họ là như vậy, vì vậy cô không cần lo lắng mình không được chấp nhận.

Tôi không có lo lắng chuyện đó a! tôi còn mong họ phản đối ấy chứ!

-Vậy làm Sao họ chấp nhận tôi?

-Chỉ cần là ta lựa chọn và nhận định, mọi người ai cũng Sẽ chấp nhận cô.

Woa! Quả là một cái làng không còn gì để nói, hình như Niran rất được tôn Sùng ở đó thì phải!

-Theo như ngươi nói ta là người đầu tiên trong mấy trăm năm qua triệu hồi được ngươi, vậy những năm qua, ai là người cai quản Làng Ảo?

-Đúng là cô là người đầu tiên trong mấy trăm năm qua, nhưng Làng Ảo là một làng rất tự chủ, nếu không có thủ lĩnh, họ Sẽ tự quản lí chính mình theo quy tắc chung được đặt ra và tuân thủ theo tuyệt đối, Làng Ảo tuy mỗi cá nhân hành động riêng lẽ nhưng tính đoàn kết rất cao.

-Nếu như vậy tôi thấy không cần người đứng đầu cũng chả Sao!

-Đúng là nếu người được chọn không xuất hiện thì Sẽ như vậy, nhưng một khi người được chọn xuất hiện, tất cả những gi thuộc Làng Ảo đều Sẽ thuần phục và chỉ nghe theo lệnh của người đứng đầu, những quy tắc trước đó đều bị bỏ qua. Niềm tin và Sự trung thành tuyệt đối Sẽ đi theo họ mãi cho đến khi chết đi.-Nếu nói như vậy, tôi muốn biết người trước đó triệu hồi ra ngươi là ai, còn Sống hay không?

-Người được chọn chỉ xuất hiện khi người đứng đầu đã không còn nữa. Vì vậy người nọ đã mất...còn, người đó là ai, ta cũng có thể cho cô biết, đó là người đã tạo ra Làng Ảo.

-Người tạo ra Làng Ảo? là ai vậy?

-Cô có biết từ thời xa xưa, khi con người chưa hề có khai niệm về Chakra, họ đã chìm đắm trong những cuộc chém giết đẫm máu triền miên.Ở thời điểm đó, (Shinju) là thực thể duy nhất có Chakra và con người tôn thờ nó như thần thánh, không ai dám đụng vào. Một ngày, Thần Mộc đã kết trái, ngàn năm mới xảy ra một lần, tục truyền đây là trái cấm. Nhưng công chúa Otsutsuki KaGuya, người đứng đầu tộc Otsutsuki, với mong muốn tái lập hòa bình đã phá luật ăn nó, và bà có được năng lực thần thành, trở thành người đầu tiên Sử dụng được Chakra và đơn phương chấm dứt chiến tranh. Sau đó bà được xưng tụng là nữ thần. Hai người con trai Sinh đôi của bà, và Otsutsuki Hamura, Sinh ra đã có Sẵn Chakra trong người.

Tôi nghe cậu truyện này không khỏi kinh ngạc, phải nói là tình tiết cuối cùng Sẽ được hé mở trong nội dung câu truyện này, ít ai biết đến nó, và cũng không được lưu truyền rộng rãi. Cô biết điều này, nhưng nó có liên quan gì đến Làng Ảo và người lập ra nó?

Niran nhìn tôi hơi gật đầu, có lẽ là có nghe qua, cũng hơi ngạc nhiên khi cô biết điều này, nó nói tiếp.

-Tuy nhiên, KaGuya càng ngày càng bị chi phối bởi Sức mạnh của Thần Mộc, trở nên điên loạn và mất niềm tin vào con người. Cơn điên khiến bà nghĩ đến một kế hoạch khủng khiếp, và điều đó làm bà ta dần trở thành một con quái vật khiến mọi người phải khiếp Sợ. Khi bà phát hiện ra hai đứa con Sỡ hữu Chakra mạnh khủng khiếp và có những thuật riêng của chúng, bà ta đã mất hết hoàn toàn ý chí, tái Sinh cùng với Thần Mộc, biến thành để đòi lại thứ Chakra từng thuộc về nó. Hai anh em Hagoromo và Hamura đã hợp Sức chặn được Thập Vĩ để cuối cùng, Hagoromo đã phong ấn nó trong người mình, trở thành Jinchūriki đầu tiên.

-Mà người ta đang nói đến, người đã lập ra Làng Ảo, chính là em trai Song Sinh của Lục Đạo tiên Nhận Otsutsuki Hagoromo, là Otsutsuki Hamura.

Tôi nghe xong hoàn toàn choáng váng, không biết phải làm gì, chậm rãi tiếp thu thông tin vào não bộ đang có xu hướng tê liệt của tôi.

Vị này không được nhắc đến bao nhiêu rong manga, chủ yếu là nhắc đến vị Lục Đạo Tiên Nhân kia, còn em trai của ông ta không được nhắc tới mấy.

không nghĩ ông là người lập ra Làng Ảo.

-Ta là do ngài ấy tạo ra, tuy không thể So Sánh với Sức mạnh của Thập vĩ, bởi vì ta yếu hơn nó một chút, nhưng So với những vĩ thú kia, ta mạnh hơn nhiều. Cái tên Niran cũng là do người đặt cho ta.

Tôi Sốc, hoàn toàn Sốc, cứng đơ, hóa đá tại chỗ. Cái tình tiết này là cái gì, chuyện quái gì đang xảy ra?

Em trai của Luc Đạo tiên Nhân, Otsutsuki Hamura là người lập nên Làng Ảo? còn có Niran là do người đó tạo ra? Sức mạnh không thua kém thập vĩ? Mà cái quan trọng là, cô bây giờ đã kí khế ước với nó, cũng có nghĩa, trọng trách đang đè lên vai cô.

-Hiện tại cô còn quá yếu, ta tuy đã khế ước với cô, nhưng vẫn chưa nhận định, vì vậy, thời gian này ta Sẽ đích thân hướng dẫn, cho tới khi họ xuất hiện.

-Họ? là ai vậy?-còn có người Sẽ đến Sao?

-Họ chính là thành viên cấp cao của lang ảo, một khi ta được trệu hồi, lửa trong chính đường Sẽ cháy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, báo hiệu người được chọn đã xuất hiện, họ Sẽ nhanh chóng tìm đến mà thôi.

-Nếu nói như vậy, khi họ tìm đến, tôi phải làm Sao?

-Cô Sẽ theo họ về Làng Ảo.

-không được!-tôi hoảng hốt nói,Niran nhìn tôi, tôi nhìn nó.

-Nơi này có rất nhiều việc ta phải làm, đó là trọng trách của ta, ta chưa rời đi nơi này được.

-Rất quan trọng? –Niran hỏi, tôi khẳng định gật đầu.

-Phải! rất quan trọng.

-Nếu vậy cô cứ giải quyết tốt hết thảy đi, nhưng nên nhớ, ngoài những người ở đây, cô còn phải chịu trách nhiệm cho hàng trăm người Làng Ảo nữa đấy.

Tôi miên man Suy nghĩ, không gian kia được loại trừ, Niran trèo lên vai tôi nằm đó, cùng nhau đi về nhà.

Chuyện này thật quá Sức tưởng tượng của tôi. Phải làm Sao bây giờ, không nhận không được, mà nhận cũng thất khó khăn...

Trước hết tạm gác lại, còn bây giờ có chuyện đáng lo hơn phải giải quyết, cuộc thì Chuunin lần này, Orochimaru nhất định Sẽ hành động, Làng Lá Sẽ gặp nguy, còn có HoKage Đệ Tam Sẽ phải chết trong cuộc chiến này... cô không muốn chuyện này xảy ra, nhưng cũng vô phương giải quyết,

Phải làm Sao đây...ngài Đệ Tam Sẽ hi Sinh bảo vệ làng...chuyện này... nếu cô nói cho mọi người biết, liệu có ai tin hay không? Còn có Orochimaru nữa, cả SaSuke, Naruto, và Gấu mèo...

Thật lắm chuyện đau đầu mà. Thôi thì dù gì cũng không thể giúp gì được, cứ cảnh báo ngài HoKage trước đã.

Cô có cảm giác, Sự xuất hiện của mình ở thế giới này, kéo theo nhiều thứ thay đổi. Mọi thứ...đang chuyển dộng dần lệch khỏi quỹ đạo của nó.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thi đấu

Còn hai mươi mấy ngày nữa là đến cuộc thi tuyển thi đấu rồi. Mà Naruto và SaSuke hai người đó đang luyện tập không ngừng, hai người đó là những thiên tài, những con người chăm chỉ và đầy quyết tâm, như vậy, nếu cô không cố gắng, Sẽ bị bỏ lại phía Sau, càng ngày càng xa mất.

Niran mấy ngày này hay hướng dẫn tôi tập luyện, tôi đang cố gắng khai phá Sử dụng tố hệ phong một cách tốt nhất có thể.

Và bài tập cho nó chính là ngăn dòng nước chảy. Tôi đã cố gắng mấy ngày nay, nhưng kết quả là không có mấy tiền triển. Chỉ có thể bẻ gảy dòng nước một khe nhỏ đến đáng thương.

-Ngươi thật là yếu.-Niran lần thứ n phán.

-Hừ, Câm đi!-tôi bực bội hẳn ra, từ hôm đó đến nay, tên này hành hạ tôi đủ kiểu, Sai Sử đủ điều, làm như tôi là nô lệ cho nó không bằng. Thật tức chết người. Mà ngày càng tức, tôi càng bạo hơn.

Tôi đặt tay lên làn nước, vận Chakra, bắt đầu tiếp tục luện tập.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng thu được chút kết quả. Tôi thành công bẻ gãy đường đi của dòng nước.

-Ngươi điều khiển Chakra rất tốt, cũng không đến nỗi quá tệ.

Lâu lâu mới được Niran khen một lần, tôi có cảm giác rất chi là thành tựu, quyết định nấu cho nó một bữa ăn ngon.

Nhìn thức ăn bầy ra bàn Niran chậm rãi dùng, tư thế và cử chỉ tao nhã, hết như một quý tộc thượng lưu.

-Có ngon không?-tôi cười hỏi.

-Ngươi nấu còn kém xa những đầu bếp của ta-tôi bị dội cho gáo nước lạnh,

-Nhưng mà cũng không đến nỗi khó nuốt- nó là đang khen hay chê đồ của tôi thế nhở. Đã vậy bổn tiểu thư từ giờ không thèm nấu cho mi ăn nữa.

-Cô gồm có hệ Thủy và hệ phong, hai hệ này khá tốt, nếu kết hợp lại, hẳn cho ra hiệu quả không tệ.

-Kết hợp?-tôi tò mò hỏi.

-Người ta kết hợp các hệ Chakra tạo ra hệ mới, nhưng không phải ai cũng làm được, có thể nói nó giống như một loại huyết kế giới hạn.

-Huyết kế giới hạn? không phải là được di truyền Sao? Tôi chắc là không có rồi.

-Đúng, nếu là bản thân cô thì không có, nhưng Sau khi nhận truyền thừa Sẽ khác.

-Truyền thừa?

-Truyền thừa của Làng Ảo, đợi đến khi cô được ta chấp nhận, cô Sẽ được truyền thừa và trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Nghe thật hấp dẫn a! ít nhất cũng có cái này là tốt đẹp.

-Bây giờ ngươi thử xem, một tay vận Chakra hệ thủy, một tay vận Chakra hệ phong, rồi Sau đó dung hòa cả hai lại.

Tôi bắt chước làm theo lời Niran hướng dẫn, dung hòa cả hai lại, cảm thấy có chút khó khăn và áp bức, nhưng tôi vẫn cố gắng duy trì.

Răng rắc...

Giữa hai lòng bàn tay tôi, nơi giao nhau của hai luồng khí, xuất hiện những kết tinh băng giá, tôi ngỡ ngàng nìn nó, không biết là gì...-Quả nhiên không tệ, hóa ra là Băng Độn.-Niran xoa cằm nói.

-Băng Độn?

-là khả năng mới của cô. Được, nếu vậy từ giờ rèn luyện nó cho tốt, bài tập của cô Sau khi cắt dòng nước chính là cái này. Ráng mà luyện tập cho tốt.

Tôi hưng phấn nhìn khối băng nhỏ trong tay, tuy khá nhỏ, nhưng nó làm tôi rất tự hào. Không nghĩ ại có thể làm được, cái này có giống với huyết kế giới hạn của Haku không nhỉ?

Niran nhìn tôi cao hứng, ánh mắt chằ chằm. Không nghĩ chỉ trong một thời gian ngắn tiến bộ như vậy, quả thật thiên phú không tồi. Có lẽ ngay cả cô ta cũng không biết khả năng của bản thân mình. Ngay lần đầu đã thành công, tạo ra băng Độn, chuện này...

-Niran, cớm ơn hniều nhé-nghe lời tôi nói, Niran Sực tỉnh nhìn qua, hừ lạnh quay đầu vẫy đuôi nói.

-Hừ, cô vẫn còn yếu kém lắm, ráng mà tập luyện đi-Niran xoay người đưa lưng về phía tôi, cái bóng dáng màu trắng nhỏ bé đó làm tôi phì cười, Niran nhiều lúc rất đáng yêu nha.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, tôi tập luyện đến 5 ngày cuối thì dừng lại, dù Sao cũng phải dưỡng Sức cho cuộc thi mà.

Tôi dạo quanh Làng Lá, tôi mới vừa đi thăm Lee về, cậu ấy tỉnh lại rồi, nhưng mà xem ra thương thế rất nặng, nhưng cũng không Sao, cậu ấy Sẽ tốt thôi...

Naruto cũng đang ở bệnh viện làng, nghe nói là tập luyện nhiều quá nên mới như vậy, giờ còn đang ngủ Say Sưa.

-Cô đang Suy tính gì Sao?

-Sao lại hỏi vậy?-tôi chống cằm nhàm chán nhìn bầu trời đầy mây.

-Đừng tưởng ta không biết, hôm qua chính cô là người đã phóng thanh kunai cùng bức thư gì đó vào phòng HoKage. Ta không biết nó viết gì, nhưng ta biết chắc cô đang Suy tính làm gì đó, mang tính nguy hiểm.

Tôi nhìn Niran ngồi kế bên mình, nó nhìn nhỏ bé như một con Sóc lớn, bộ lông trắng muốt rất đẹp mắt. Nhìn thật là xinh đẹp, đáng yêu, nhưng bộ dáng nghiêm túc của nó làm vẻ đáng yêu mất hết a.

-Chỉ là cảnh báo một chút chuyện Sẽ xảy ra mà thôi...

Tôi nhìn bầu trời xanh kia, gió thổi rào rạc cảnh Sắc yên bình, nếu cứ như vậy mãi thì..thật tốt.

Ngày thi đấu cũng đã đến,các genin cũng đã tập trung lại, tôi nhìn kháng đài rộng lớn đầy ấp người phía trên kia, hô hào thật lớn, nhưng người ở đấy hẳn là đang mong chờ xem trận đấu giữa SaSuke và Gaara đi.

Nhìn qua Naruto, um, đối thủ của cậu ấy khá mạnh, Hyuga Neji. Nhưng nếu là Naruto hẳn Sẽ ổn thôi. SaSuke thì chưa tới, Naruto ngó tới ngó lui tìm cậu ta. Đối thủ của tôi, DoSu lại không thấy đâu. Nhìn qua Gaara hẳn là hắn ta không thể tới được rồi...

Như nhận thấy ánh mắt của tôi Gaara nhìn qua, tôi cười vẫy tay chào chào, cậu ấy không nói gì, chỉ im lặng đứng đó.

-Mấy đứa này đừng có căng thẳng như vậy, mau ngước mặt lên chào khán giả đi. Trong vòng chính thức này, các em là nhân vật chính đấy!

Chúng tôi đi lên lầu, Naruto và Neji ở lại, đối thủ của Naruto không phải hạng tầm thường, hi vọng cậu ấy không bị thương quá nặng.-Lo lắng Sao?-ShiKamaru hai tay dúc túi, vẻ mặt bất cần nhìn xuống dưới.

-không, có gì mà phải lo lắng, Naruto Sẽ ổn thôi.

-Đối thủ của cậu ấy là Neji đấy.

-Ừ, Sẽ ổn thôi!-tôi cười nhìn ShiKa maru, cậu ta nhìn xuống Sàn đấu.

Neji rất nhanh chóng xử lí hết đám ảnh phân thân của Naruto, nhìn cậu cười lạnh.

-Muốn làm HoKage Sao, thật nực cười. Mắt ta nhìn thấy rõ, người không bao giờ làm được...tài năng được quyết định ngay từ khi mới Sinh ra.hay nói cách khác, con người được quyết định Sẵn ngay từ khi ra dời.

-Làm cái quái gì mà lúc nào ngươi cũng thích tự tiện định đoạt Sẵn mọi thứ thế hả! tên khốn nhà nguoi-Naruto nổi quạu.

Biết ngay Sẽ vậy mà...cậu ấy rất hay nổi nóng a.

-Vậy thì...ngươi cứ cho rằng chỉ cần nỗ lực thì ai cũng thành HoKage được Sao? Chỉ duy nhất một Ninja được chọn làm HoKage. Hay chấp nhận Sự thật đi, kẻ nào trở thành HoKage vận mệnh của hắn đã được định Sẵn ngay từ khi Sinh ra. Không phải muốn là làm được như, Số phận đã được quyết định như thế.

-Con người buộc phải Sống trong dòng chảy không thể nào nghịch chuyển được đó. Còn cái vận mệnh mà bất kì ai cũng có thể giữ chung chỉ có...chết.

-Vậy thì Sao?! Ta đây không thích bỏ cuộc dễ thế!

Haizz tên Naruto này...nhưng mà, như vậy mới là cậu ấy.

-Tên nhóc tóc đen đó làm ta thấy ghét-Niran ngồi trên vai tôi cuộn người lười biếng nói, tôi nhìn nó, có chút ngạc nhiên.

-Sao vậy?

-không có gì, chỉ là ta cảm thấy lạ, ta còn tưởng ngươi Sẽ đồng tình với hắn chứ.

-Hừ, ngươi đừng có tự tiện áp đặt Suy nghĩ của ngươi lên ta.-Niran vẫy duôi quay đầu, làm bộ dáng không chấp nhất tiểu nhân, tôi nhìn mà buồn cười.

-Có chuyện gì Sao?-ShiKamaru hỏi.

-không có gì-tôi cười nhạt đáp.

-Nó là thú nuôi của cậu à?-ShiKamaru chỉ vào Niran, tôi không nói gì chỉ cười cười, cứ để cậu ta tự nghĩ đi.

Ở bên dưới, Neji nói về Số phận của Tông gia và Phân gia, về cái Số phận của mình, Naruto bị đóng hết cả bahuyet65 đạo, không thể vận Chakra. Lúc này một thứ Chakra màu đỏ mạnh mẽ lan tràn khắp người cậu ấy. Tôi nhiếu mày, đó là...Chakra của Cửu vĩ.

-Tên đó có vĩ thú trong người Sao?-Niran nhìn Naruto nói.

--không Sai, câu ấy Jinchūriki của Cửu vĩ.

-Ra là vậy, thảo nào...

Hai bên giao chiến kịch liệt, Naruto có được Sức mạnh của Cửu vĩ, liền mạnh lên nhiều.

-không cần biết cái vận mệnh đáng nguyền rủa của tộc Hyuga là gì! Nếu cảm thấy quá Sức, ngươi có thể lựa chọn không làm gì cũng được. Sau khi thành HoKage, ta Sẽ thay đổi tộc Hyuga cho ngươi!

Naruto phá vỡ Hồi thiên của Neji, cả hai bị đánh văng ra. Mọi người Sững Sỡ nhìn. Không biết ai là người chiến thắng.Neji từ cái hố đi ra, thở hồng hộc, nhìn Naruto nằm đó.

-Tên thất bại...rất tiếc...nhưng đây là Sự thật.

-haizz, Naruto thua rồi-ShiKamaru nói.

-không đâu, ngược lại mới đúng-ShiKamaru nhìn tôi đang cười rất tự tin, cậu ta nhìn xuống khán đài Sân đấu, không khỏi ngạc nhiên.

Naruto từ dưới đất chui lên đấm cho Neji một đấm, người nằm kia liền biến mất, chỉ là một phân thân nhằm che cái hố cậu ta đào.

Naruto quả thật rất kinh người, luôn tạo ra những điều bất ngờ.

Lòng tin không bao giờ bị lung lay, ý chí quyết tâm không từ bỏ, đó mới là Sức mạnh thay đổi vận mệnh này.

-Ư...vào giờ phút này mà ngươi còn Sử dụng ảnh phân thân, là nhẫn thuật ngươi tâm đắc nhất Sao...

-Ta...khi còn ở trường Ninja phải thi tốt nghiệp lại tới 3 lần. Không may, đề thi tốt nghiệp năm nào câu hỏi cũng về nhẫn thuật...cũng toàn về phần nhẫn thuật mà ta tệ nhất. Thuật phân than...chính là nhẫn thuật mà ta tệ nhất.

-Gì mà không thể thay đổi được vận mệnh.việc quái gì phải tuẩn thủ mấy cái nhảm nhí đó...ngươi khác với ta, ngươi đâu phải kẻ thất bại như ta...

-Người thắng Uzumaki Naruto.

Chương 23: SaSuke xuất hiện

Cả khán đài vỗ tay không ngừng, tôi cười nhạt nhìn hai người dưới đài. Naruto...cậu làm tốt lắm.

-Tên nhóc đó cũng thú vị đấy chứ-Niran lười biếng nhìn Naruto nói.

-Cậu ấy rất mạnh đó-tôi cười nói, có chút tự hào khi nói điều này, Niran cũng nhận ra được điều đó.

-Wao! Cậu ấy thắng thiệt kìa thiệt tình...cứ tưởng chỉ có mình thằng đó'bèo' giống mình.-ShiKamaru tay vịn lan can nói.

-Cậu cũng rất mạnh nha, đừng tự hạ thấp mình như thế-tôi cười vỗ vai cậu ấy, ShiKamaru bĩu môi,

-Thật phiền phức...

Trận của SaSuke và Gaara được hoãn lại cho đến cuối cùng.

Trận tiếp theo là của Kankura và ShIno, nhưng Kankuro bỏ cuộc, ShIno không đánh mà thắng, trận tiếp theo là của tôi, nhưng DoSu không đến, vì vậy tôi thắng.

-Cậu thật may mắn!-ShiKamaru nhìn tôi cảm thán.

-Tó lại cảm thấy may mắn của tớ Sắp bay xa.

Quả nhiên, tôi cảm thấy không Sai, vì để làm cho mọi người có thứ để xem, nên tôi phải đấu với ShIno.

Quả nhiên, may mắn bay ngày càng xa.

Tôi nhảy xuống đài, ShIno cũng đi xuống. ầy, tôi không nghĩ đấu với cậu ta, tôi không thích côn trùng.

-Ta ghét côn trùng-Niran nói, tôi cũng đồng ý gật đầu, hai người hiếm khi chung ý kiến.

Khi trọng tài hô bắt đầu, tôi cầm phi châm trong tay, thủ thế. ShIno đưa tay ra, những âm thanh rít lên của côn trùng, làm tôi nổi da gà. Hai tay cậu ấy đầy những côn trùng vây quanh.-Quả nhiên là tộc Aburame của Làng Lá, điều khiển côn trùng chiến đấu.

Tôi nhanh tay kết ấn.

-Thủy độn! Thủy Trận Bích!- tôi phun nước về phía ShIno.

-Có thể kích hoạt thủy động ở một nơi không nước như thế này, cô bé này khá đấy-ASuma nói.

-là học trò của KaKaShi Sao?-Kurenai nói.

-Ừ, hắn lần này toàn thu được những người ưu tú A!

ShIno nhanh chóng né đi, côn trùng dính nước không tốt.

Tôi nhanh chóng di chuyển, chớp mắt đã đến Sau lưng ShIno, may mắn ShIno nhanh chóng né qua, đám côn trùng tạo bức tường cản lại cước bộ của tôi, phải lùi về Sau.

-Uy, có con nào bám vào người không vậy. Tôi ngó tới lui, tuy tôi không có nhát tới mức Sợ nó, nhưng một đám chằng chịt như thế không Sợ cũng rợn người.

Tôi nắm chặt phi tiêu ném về phía ShIno, cậu ấy cho côn trùng cản lại nhưng, vừa chạm vào nó, rất nhiều con đã ngả gục xuống đất.

ShIno cùng mọi người kinh ngạc nhìn, tôi cười nói.

-Cẩn thận, trên mấy cái châm này có thuốc đấy, đối với con người thì không Sao, nhưng mà côn trùng thì...

ShIno cau mày, tôi liên tiếp phóng phi châm về phía cậu, nhưng cậu đều né tránh được.

Lúc tôi không để ý, phía Sau tôi đã có rất nhiều côn trùng bao vây lấy, Sơ ý nên chúng đá bám vào tôi và hút đi Chakra, lúc này tôi không thể dùng thủy độn được, vì lúc này nếu tôi dùng, Sẽ bị đám côn trùng này hút thêm càng nhiều Chakra hơn nữa.

-Cậu thua rồi.-ShIno nói.

-Vậy Sao?-tôi cười nhếch môi, một trận gió nổi lên, đám côn trùng đang bay tới đều bị cắt làm hai, hơn nữa đám đang bám trên người tôi cũng bị đánh bay ra,

-Cái gì?-một đám côn trùng đang bay tời đều bị cắt làm hai, không rõ nguyên nhân, cứ như có một lưỡi dao gió vô hình cắt chúng vậy.

-Tôi nhếch môi cười.

-cậu nhìn kĩ xem một chút, Sẽ thấy được thôi mà. -Xung quanh ShIno có những Sợi chỉ Chakra rất mỏng manh, nó gần như trong Suốt, chính nó là thủ phạm giết đám côn trùng.

-Thật Sự tớ không nghĩ Sẽ đánh với cậu, trận đấu này tớ không muốn đấu, nhưng vì một Số việc, nên phải làm vậy, những Sợi chỉ này được nói với những phi châm mà tớ phóng ra lúc này, bây giờ thì cậu bị vây trong lưới rồi.

-Trên phi châm có thuốc nên côn trùng không thể ăn nó được, mà những Sợi chỉ Chakra này vô cùng bền chắc,nhờ nó cắt đôi đám côn trùng... nếu bây giờ...

Tôi giơ tay lên, cười cười.

-Tôi bỏ cuộc!

-Hả?-mọi người kinh ngạc hô.

-Cô chắc chứ?-trọng tài hỏi tôi.tôi cười cười gật đầu.

-Tôi bỏ cuộc!

-Người thắng Aburame ShIno!-Tại Sao?-ShIno nhìn tôi hỏi. Tôi cười nói.

-Tớ không thích đấu trận này, nhưng mà có một Số việc phải làm...um, hơn nữa có đấu tiếp cũng vậy thôi, đám côn trùng của cậu, nếu cứ kéo dài như vậy thì Sớm muộn tớ cũng Sẽ hao Chakra mà thua thôi, hơn nữa...um, bí mật không thể bật mí!

Ôi cười đi lên lầu, Naruto tiếc thay cho tôi, tôi cười cười khuyên nhủ cậu một hồi mới thôi.

-Cậu muốn kéo dài tời gian Sao.-ShiKamaru liếc mắt nhìn tôi, ôi cười nhạt.

-Quả nhiên không qua mắt được cậu a!ShiKamaru, trông cậy hết vào cậu đấy-tôi vỗ lưng cậu một cái, ShiKamaru thở dài ngao ngán.

-Thật phiền phức...

Temari ngồi trên cây quát đáp xuống đấu trường, một tư thế rất đẹp mắt và hoành tráng.

-ShiKamaru, có cần tớ giúp không?-tôi cười nhìn cậu nói. ShiKamaru với vẻ mặt chết chắc rồi. Naruto vỗ lưng cậu một cái, đẩy xuống lôi dài, một màn hạ cánh thiếu an toàn xảy ra.

Tôi cười cười nhìn ShiKamaru, cậu ấy thật là một tên ngoài thì hờ hững nhưng bên trong rất đầy trách nhiệm nha.

Tôi ngước nhìn về phía chỗ HoKage Đệ Tam, lại nhéo mắt nguy hiểm nhìn KazeKage bên cạnh...hắn đến rồi...

Trận chiến của ShiKamaru kết thúc, chiến thắng là của Temari do ShiKamaru bỏ cuộc.

-Thật là, nó thật Sự không hề có hứng thú với những trận đấu này- Kurenai ngồi trên khán đài nhìn ShiKamaru đang xoa vai tỏ vẻ bất đắc dĩ dưới Sân đấu.

-Tên nhóc ShiKamaru này trước giờ luôn như vậy, thật ra anh cũng không hiểu rõ nó.-ASuma ôm cánh tay nói, miệng ngậm thuốc lá.

-Nhưng mà trí tuệ của nó cũng đã Sớm vượt xa cấp độ của Genin rồi, nếu như hoạt động theo nhóm nhỏ, thực hiện nhiệm vụ thực tế, lúc ShiKamaru khống chế Temari, chẳng khác nào nó đã giành được chiến thắng rồi. Nói cách khác nó đánh thắng đối thủ nhưng lại nhận thua trong thi đấu, nói như vậy, cái kia... -Kurenai nói

-Cô bé tóc hồng khi nãy cũng như vậy.

-Um, có lẽ...tụi nó đang trì hoãn thời gian, vì trận đấu kế tiếp...

-Là của Uchiha SaSuke!-Kurenai tiếp lời đang dang dở của ASuma.

Naruto căm tức nhảy khỏi khán đài chạy đến chỗ ShiKamaru chỉ vào cậu ta la to.

-Tên ngốc ShiKamaru, Sao lại bỏ cuộc hả, rõ ràng cậu đang thắng cơ mà!

-hết Sakura rồi đến cậu, hai người đang giở trò gì vậy?!

-Naruto, cậu hét to quá, thật ồn ào.-tôi cũng nhảy xuống bên dưới, khoanh tay đứng bên cạnh hai người.

- So với chuyện này thì điều quan trọng bây giờ chính là xem trận đấu kế tiếp đó!

Naruto Sững Sờ, lại cười vui vẻ.

-SaSuke!

-Hiểu ra chưa, tớ và Sakura chính là kéo dài thời gian cho cậu ấy đến kịp lúc. Nhưng mà...cậu ấy đến kịp Sao?

-Cái tên SaSuke này, rõ ràng biết hôm nay thi đấu mà còn tới trễ.-Naruto tức giận nói.

-Cậu nghĩ Sao nếu có một người thích đi trễ làm thầy, thì cậu ấy tới Sớm được chắc!-tôi lạnh nhạt nói.

-cậu lúc nào cũng bình thản như vậy-ShiKamaru hai tay đúc túi quần nói.

-Hì, có gì đâu phải lo lắng, họ đén rồi đấy!

-hả? đâu, ở đâu?-Naruto ngó tới ngó lui, ShiKamaru cũng kinh ngạc nhìn qua.

Gió cuốn lá rụng, khói bụi tản đi. Hai người dựa lưng vào nhau xuất hiện ở hội trường.

-SaSuke!-Naruto vui Sướng hét lên.

SaSuke nhìn qua có chút thay đổi, tóc dài hơn một chút, um, nhưng vẫn đẹp trai nha!

-Hừ, Sao cậu lại chậm chạp như vậy chứ, tớ còn tưởng là cậu không dám đấu với tớ, cho nên mới không đến.-Naruto nhìn SaSuke khiêu khích, thế nhưng Sâu trong tròng mắt xanh thẳm lại tràn đầy Sự vui vẻ.

-Vừa nãy tên đó vẫn còn lo lắng cậu ấy Sẽ không đến kịp...-ShiKamaru đứng cạnh Sakura bĩu môi. Tồi cười cười không nói gì, Naruto là vậy mà.

-Nhìn cậu hóng hách vậy, chắc thắng vòng một rồi chứ gì!-SaSuke đứng chông hông, nhìn Naruto cười nhạt.

-Dĩ nhiên!

-Hì hì, chúng tôi xuất hiện có hơi kho trương một chút, nhưng chắc thằng bé SaSuke...mất tư cách thi đấu rồi hả?-KaKaShi đưa tay phí Sau nói.

-Đấy, trễ rồi thấy không, SaSuke!

-Hừ, thì nó lây bệnh trễ của anh đấy, thiệt là...-trọng tài đi về phía bên này.

-Vậy giờ tính Sao?

-Yên tâm, không Sao cả, trận đấu của SaSuke được dời lại, nên không bị mất tư cách đấu.

-A haha vậy thì tốt quá tốt quá.-KaKaShi gãi đầu cừi híp mắt, nhìn qua thật muốn cho ăn đòn mà.

-Naruto, Sakura...-KaKaShi nhìn về phía chúng tôi.

-A, Sakura đấu với ShIno, nhưng cậu ấy bỏ cuộc...-Naruto ỉu xìu nói với SaSuke.

-Bỏ cuộc?-SaSuke bất ngờ nhìn qua Sakura.

-không có gì đâu.-tôi cười nói.

-ShiKamaru cũng vậy, cậu ấy nói là để kéo dài thời gian cho cậu đó.

-Được rồi, Naruto, mau quay về thôi, SaSuke còn phải đấu nữa.

Ánh mắt SaSuke và Gaara giao nhau,

-không được để thua tên đó-Naruto nói.

-Ờ.

-SaSuke, tớ...cũng muốn đấu với cậu đấy!

-Ờ.

-Naruto, đi thôi!

-Ừ.

-Dùng cầu thang mà tự đi lên trên ấy.

-cậu vẫn còn bực vì tớ đẩy cậu xuống à.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Bảo vệ Làng Lá!

Ba người chúng tôi lên cầu thang, tôi liếc nhìn Gaara đang đứng ở cuối hành lang, còn có hai tên Ninja lạ mặt đang chắn ở trước mặt cậu ta nữa.

-Mấy cuộc thi thấp kém như cuộc thi tuyển Chuunin này là miếng mồi ngon để cá cược...có biết bao nhiêu vị lãnh chúa đến đây vì mụ đích này.

-Vì thế, trận này ngươi có thể thua chứ...

-Sát khí thật nồng-Niran nói.

-Ừ.hai tên kia chết chắc-tôi gật đầu nói.

Bỗng nhiên toàn bộ đèn trong hành lang đều bị vỡ, một mảng đen kịt, Sau đó một tiếng hét thảm thiết vang lên. Một luồng máu tanh nồng đậm và Sát khí lạnh lẽo tràn đến phía bên này. Naruto và ShiKamaru, cứng đờ đứng tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Cơ thể hơi run rẩy.

-ngu ngốc-Niran mắng hai tên vừa chết.

Khoảng trống trong hành lang truyền đến tiếng bước chân. Rất nặng nề, giống như là đang đi trong lòng người.

Gaara lướt qua người Naruto và ShiKamaru, tôi đứng dựa tường phía Sau nhìn cậu, từ trên xuống dưới không có lấy một giọt máu dính trên người, quả thật lợi hại!

Hơi dừng lại một chút nhìn lướt qua tôi, tôi cười nhìn cậu, đặt tai lên vai cậu nói.

-Cố lên nhé, Gấu mèo!

Gaara kinh ngạc, hai mắt có chút Sững Sỡ, đôi mắt đầy Sát khí khi nãy đã không còn, chỉ còn lại kinh ngạc.

Cậu quả thật kinh hoàng, cậu nghĩ...cô ấy Sẽ Sợ mình...Sẽ xa lánh mình, nhưng mà cô ấy cười...còn chạm vào mình.Gaara liếc nhìn cô thật lâu. Chậm rãi đi theo cầu thang xuống dưới. Sakura cứ nhìn theo bóng lưng Gaara đang biến mất ở hành lang. Naruto và ShiKamaru đặt mông xuống đất, thở dốc.

-Lần đầu tiên tớ thấy một kẻ giết người không chút do dự như hắn đấy, chuyến này SaSuke nguy thiệt rồi-ShiKamaru lau mồ hôi lạnh.

SaSuke...

-Nói gì thì nói, nhưng Sakura này, cậu với hắn quen biết Sao?-ShiKamaru nhìn tôi hỏi.

-Ừ, có quen biết. Cậu ấy...và Naruto rất giống nhau.

-Hả?-hai người kinh ngạc nhìn tôi, tôi đi tới gần Naruto, chỉ tay vào ngực cậu,

-Ở trong này, cậu và cậu ấy đều như nhau, thứ bên trong hai người.

Thứ bên trong...như nhau...

không lẽ...cậu ta là...

Tôi cười nhạt, quay người rời đi, để lại hai người chỗ đó.

-Cậu ấy không lo lắng cho SaSuke Sao?

-không đâu, SaSuke Sẽ không Sao.-Naruto kiên định nói.

-Hả?-ShiKamaru khó hiểu nói.

-SaSuke nếu có gặp nguy hiểm, Sakura Sẽ không bình thản như vậy, vì vậy, nhất định cậu ấy không Sao.

ShiKamaru nhìn Naruto, tên ngốc này thế nhưng...

-Đội của các cậu thật tuyệt.-Gì?-đến lượt Naruto không hiểu.

-Lúc nãy khi mọi người nghĩ cậu chắc chắn Sẽ thua, thì Sakura cũng tin tưởng, cậu Sẽ không thua. Bây giờ cậu cũng như vậy, tin tưởng cậu ấy. Cái này là tín nhiệm tuyệt đối Sao?

-Haha, đó là đương nhiên-Naruto chống nạnh tự hào nói.

Ba người đi lên chỗ kháng đài, nơi KaKaShi, Guy, Lee, và nhiều người khác đang ở đó.

-Em còn tưởng thầy mang SaSuke mất tích luôn rồi chứ.-tôi cười nhạt đi đến chỗ mọi người. Ino nhìn tôi, tôi nhìn cậu ấy, tôi nghĩ Ino Sẽ không nói chuyện với mình không ngờ.

-Sakura! Sao cậu lại bỏ cuộc hả?

Tôi Sững Sờ nhìn Ino, Sau đó hơi cười.

-không muốn đấu nữa thôi.

-Sakura!-Lee nhìn thấy tôi thì có chút vui mừng, nhưng chỉ được một lát, như nhớ đến cái gì, liền cúi đầu trầm mặt. Tôi đi đến bên cạnh cậu ấy, vỗ vai cười nói.

-Lee, lâu quá không gặp, đến xem tụi này thi đấu Sao?

Lee đang cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn tôi cười nói

-Ừ.

Tôi nhìn nụ cười củ Lee, cảm thấy có chút chua xót. Lại nhìn qua KaKaShi, ánh mắt hơi nheo.

-A! xin lỗi em, chắc em lo lắng lắm nhỉ, xin lỗi vì không báo cho em biết.-KaKaShi cười hề nói.

-Cái ấn chú đó...

-Yên tâm!-KaKaShi cười nói, tôi cũng an tâm cười nhẹ.

Tôi nhìn xung quanh, thấy đội Anbu của làng đã xuất hiện.

-Võ đài rộng lớn thế này mà chỏ có 8 Anbu, 2 tiểu đội là quá ít, HoKage Sama đang dự tính gì vậy?-Guy hỏi KaKaShi.

-không...vẫn chưa nắm rõ đối phương thế nào...nên phải phân bố đội Anbucanh giữ các cứ điểm chủ chốt của làng.

Tôi trầm mặc không nói gì, lẳng lặng trong tiềm thức trao đổi với Niran.

-Niran, Sức mạnh của ngươi hiện tại như thế nào?

-Sức mạnh của ta bị phong ấn, chỉ khi có việc lớn mới dùng đến, với lại ta chỉ phát huy hoàng toàn Sức mạnh của mình khi mà ngươi đã được truyền thừa mà thôi.

-Vậy bây giờ nếu đánh với một con vĩ thú thì Sao?

-Hừ, ba con cũng được.

-Vậy được rồi...-tôi hơi nhếch môi cười, Orochimaru, ngươi muốn hủy Làng Lá, ta không cho phép.

Nhanh chóng lùi ra phía Sau, nhảy một cái rời đi đấu trường, nhanh chóng rời đi,

-Chốc nữa cho ngươi làm nóng người, lát nữa Sẽ có mấy con rắn xuất hiện phá hoại làng, tụi nó giao cho ngươi nhé.

-Được, chỉ mong chúng không quá yêu, nếu không Sẽ rất nhàm chán.

Tôi đáp xuống gần của phía đông, chốc nữa đại xà Sẽ xuất hiện ở chỗ này, trước đó phải giải quyết mấy tên Ninja làng cát cái đã. Tôi xuất hiện ở chỗ đội canh giữ của Ninja Làng Lá, họ thấy tôi xuất hiện liền nói.

-Cô bé...

-Cẩn thận, Ninja Làng Âm thanh và Ninja làng cát liên thủ với nhau đối phó chúng ta. Hện tại có khoảng hơn 100 tên Ninja làng cát xuất hiện ngoài cửa đông. Nhanh chóng cảnh báo mọi người.

-A? làm thế nào mà cô bé biết, chuyện này không thể đùa đâu.

-Tin hay không thì tùy, an nguy của làng là trên hết, nếu không tin thì tôi đi trước giả quyết.

-A! nhưng mà...-người nọ chưa kịp nói hết câu, đã không thấy bóng dáng người đâu.

-Thủ Pháp, Vụ Ẩn Chi Thuật-phút chốc Sương mù bao phủ xung quanh, mịt mờ không thấy gì.

-Niran, trông cậy ngươi.

-Được!

-Chuyện gì thế này! Sương mù ở đâu ra?

-Cẩn thận, không thể không không Sương mù lại xuất hiện.

-A!-máu bắn lên, những tiếng hét thảm cứ liên tiếp vang lên, nhưng lại không thấy người tấn cong họ, hại đạo bóng di chuyển rất nhanh, giải quyết từng tên một.

Ánh mắt Sakura không như mọi khi, chỉ có một mảng lạnh nhạt hờ hững, ảm đạm mà tối tăm. Phi châm phóng ta, toàn trúng những chỗ yếu huyệt. Nhưng không có trực tiếp giết chết, mà là làm bị thương nặng bất tỉnh.

Sương mù tan đi, người nằm la liệt trên đất. Niran quay về trên vai Sakura, lười biếng nằm đó.

-Thật yếu.

-Chốc nữa Sẽ có thứ khác cho ngươi tiêu khiển.

Đúng lúc này, Ninja Làng Lá mới xuất hiện, nhìn người nằm la liệt trên đất, đúng đó chỉ còn một cô bé cùng một con vật nhỏ màu trắng trên vai, bọn họ kinh ngạc không thốt nên lời.

-Mau bắt họ lại, nhớ trông trừng kĩ, họ chỉ bất tỉnh thôi, còn chưa có chết.

Một Ninja đi lên kiểm tra, quả thật là Ninja làng cát, hơn nữa Số lượng nhiều, trên người có cắm phi châm, vết thương ngay chỗ trong yếu nhưng không làm mất mạng.

Kih ngạc nhìn người nọ, chỉ là một cô bé...

-Xem ra thành quả tập luyện một tháng nay với ngươi thu được kết quả không tệ, nhưng nhờ người đánh hơn phân nửa đám người này, một mình ta cũng không thể làm được.

-Bỏi vậy mới nói ngươi còn quá yếu.

Tôi không nói gì chỉ gật đầu, đúng là vẫn còn yếu.

Lúc này ở cửa phía Đông đã xuất hiện một con đại xà rất lớn. Các Jounin Làng Lá đã tập trung ở đó.

-Chuyện ở đây giao cho mấy người.-nói rồi tôi liền rời đi, đứng trên một thân cây lớn, nhìn con Đại xà cách đó không xa.

-Ngươi có thể hay không hạ nó?

-Chỉ là hạng nhãi nhép.-Niran nhàm chán ngáp một cái. Tôi gật đầu.

-Vậy chỗ này giao lại cho ngươi, ta phải quay lại đó.

-Được rồi, ta Sẽ nhanh chóng trở lại.

Tôi cười nhếch môi, hôn lên đầu miran một cái.

-Ngươi làm cái gì vậy?-Niran đỏ mặt la lên.

-Hì hì, quà cám ơn ngươi.-nhìn Niran đỏ mặt, thật là đáng yêu mà. Để lại Niran ở đó, không biết nó Sẽ làm gì, nhưng mà cô tin chắc chỉ cần Niran ở đó, mọi chuyện Sẽ ổn thôi.

5

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Gaara của Sa mạc!

Trong hội trường rất nhiều người đã trúng ảo thuật bất tỉnh rồi, tôi nhìn một chút, Ninja làng â thanh cùng Ninja Làng Lá giao chiến, tôi đi vào trong, thuận chân đá văng một tên Ninja.

Đi đến chỗ nhóm người KaKaShi, Naruto và mọi người dính phải ảo thuật đã bất tỉnh, chì còn KaKaShi và Guy là còn đang giao chiến.

-Thầy KaKaShi!

-Sakura!

Đúng lúc này có hai tên Ninja Làng Âm thanh hướng tôi đánh tới, khẽ nhíu mày, xoay một vòng đá bay hai tên đó.

-Sakura, em...-KaKaShi tính lên giúp tôi nhưng có lẽ không cần nữa rồi.

-Em mau giải ảo thuật, đánh thức Naruto và ShiKamaru dậy đi! Củng...lâu rồi chúng ta mới làm nhiệm vu.

-Là gì ạ!-tôi cười nói.

-Nhớ kĩ đây, từ Sau nhiệm vụ ở Hải Ba Quốc, Đây là nhiệm vụ cấp A!

-Em biết rồi-đi đến bên cạnh Naruto và ShiKamaru, tôi kết ấn vừa nói

-ShiKamaru, đừng có giả bộ nữa, mau đứng lên đi.

ShiKamaru ngồi dậy, gãi đầu.

-Phiền phức thật a.

-Giải!- Naruto vừa tỉnh lại mê man dụi dụi mắt ngồi dậy.

-Sakura-chan...

-Được rồi, mau lên thôi, chúng ta phải đuổi theo SaSuke, trên đường đi tớ Sẽ giải thích, cả cậu nữa, đ thôi.

-Haizz, thật phiền phức-ShiKamaru ngồi dậy, ba người nhanh chóng rời đi. Tôi tiên thể giải thích một chút tình hình hiện tại.

Làng cát cùng Làng Âm thanh liên thủ tấn công Làng Lá, Orochimaru bắt giữ Đệ Tam, SaSuke đuổi theo Gaara. Bây giờ chúng tôi phải nhanh chóng duổi theo.

SaSuke, Gaara...hai người không được có chuyện gì...

-Hiểu rồi, mọi việc đã diễn biến đến vậy, giờ việc cần lo là SaSuke chứ gì-Naruto nói.

-Thạt là, Sao cả tớ cũng bị lôi vào vụ này kia chứ, thật là phiền phức mà.

-Đâu còn cách nào khác, đây là lệnh của thầy KaKaShi mà.

-Hướng này-cảm ứng Chakra của SaSuke và Gaara, tôi nhanh chóng di chuyển.

-Sakura-chan, cậu bị thương Sao.-Naruto nhìn một bê cánh tay của tôi đang chảy máu, lo lắng nói.

Nhìn qua, quả thật bị thương rồi, lúc nãy đánh với mấy tên Ninja làng cát đó, vẫn bị thương...

-không Sao, vết thương nhỏ mà thôi-tôi dùng thuật trị liệu Sơ qua, khẽ nhíu mày.

-Mau tăng tốc độ thôi, phía Sau có rất nhiều tên đang đuổi theo, khoàng chừng 9 tên đều là Jounin đó

-Chết tiệt, có thể toàn là những tên trên Chuunin không, nếu bị tóm được là chết chắc.

-Chết tiệt, vậy thì chúng ta phục kích chúng đi-Naruto nói.

- lẽ không được đâu, nên nhớ chúng là thuộc hạ của Orochimaru..-Là Sao?-Naruto khó hiểu hỏi.

-Nghe đây, quả thật phục kích là chiến thuật rất hiệu quả, nhưng phải đảm bảo 2 điều kiện. Một là phải thoát thân làm Sao cho không gây ra tiếng động và phải phát hiện ra đối phương trước. Thứ hai là muốn nhắm vào Sự Sơ Suất của bọn đuổi theo thì phải ẩn nấp được ở một nôi có vị trí có thể tấn công chúng hiệu quả nhất!

-Khi hội đủ 2 điều kiện này thì phục kích mới hiệu quả, mà điều thứ nhất thì va khả năng của Sakura thì không khó lắm, nhưng điều thừ 2 thì vì đây là làng của chúng ta nên đương nhiên chúng ta nắm rõ đị hình nơi này, nhưng nếu như đố phương là bọn nnja trà trộn ở Làng Lá thì hoàn toàn không có tác dụng.

-Bọn đuổi theo chúng ta chắc chắn đã được huấn luyện rất nhiều về địa hình nơi này. Và toàn là những Ninja rất thành thạo việc truy đuổi vì thế dù có phục kích hiệu quả đi chăng nữa cũng không thay đổi được gì, có quá nhiều yếu tố bất ổn. Đối phương là một đội được lập lên cho chính kế hoạch này, trong khi phe mình...

-Chỉ có ba đứa, tuy Sakura có khả năng nhưng cũng không đảm bảo được chuyện gì, đối phương rất mạnh. Nếu nói tới chiến thuật... tức là phải vạch được kế hoạch Sao cho phù hợp với binh lực hiện có. Chính vì thế...điều duy nhất chúng ta có thể làm chỉ có một...

-Là dương đông kích tây-tôi lên tiếng nói.

-Sakura nói không Sai, chỉ có cách đó, chỉ cần một người ở lại cản đường chúng, giả vờ như đang phục kích...

-Nấu cản đường được chúng thì vị trí của 3 chúng ta Sẽ không bị phát hiện và chúng Sẽ từ bỏ việc truy đuổi. Tuy nhiên kẻ là mồi nhử có thể...Chết.

-Trong 3 chúng ta, Sakura là người dẫn đường nên không đi được vì vậy...

-Được rồi, để tớ đi cho-Naruto lên tiếng.

-Chỉ có thể là tớ thôi.

-Sao lại là cậu?-Naruto hỏi.

- kẻ có đủ khả năng Sóng Sót cao nhất, chỉ có tớ thôi-ShiKamaru dừng lại trên một cành cây, xoay lưng về phía chúng tôi.

ShiKamaru...

-Đi thôi Naruto, ShiKamaru Sẽ không Sao.

-ShiKamaru, nhờ cả vào cậu!-Naruto nói. ShiKamaru giơ tay lên đáp.

-ShiKamaru này...cậu ráng cầm cư một chút, rất nhanh Sẽ có người tới giúp cậu.

Tôi nói xong liền nhanh chóng rời đi. Phải nhanh lên, Chakra của Gaara đang...

SaSuke!

Bốp!

Gaara đã biến thành nửa người nửa thú, đang muốn giết SaSuke thì Naruto nhảy ra đá bay.

Sakura đi đến ên cạnh SaSuek, nhíu mày, ấn chú lan ra nửa người rồi. Đở SaSuke tựa người vào một gốc cây, bắt đầu chữa trị.

-Sakura...các cậu

-Đừng nhúc nhích, nghỉ một chút đi.

-Sakura-chan...

-chuyện gì?

-Tên này...là ai vậy?-Naruto hỏi, chỉ tay về phía Sinh vật kì lạ kia.

Tôi nhíu mày, cảm thấy không đành lòng.

-Là...Gaara.

Naruto không tin được ngẩn ngơ. Nhớ lại những gì Gaara đã từng nói.

Ta đã cướp đi Sinh mạng của người đàn bà mà ta phải gọi bằng mẹ để đến thế giới này. Để trở thành Ninja mạnh nhất...cha ta đã cấy hóa thân của cát vào cơ thể ta. Ta là một quái vật, ngay từ khi mới Sinh ra.

-Chết đi! Uchiha SaSuke!-Gaara lao tới chỗ của SaSuke, tính giất cậu ấy, nhưng lại khựng lại. Tôi đứng chắn trước mặt SaSuke, nhìn Gaara, khuôn mặt dữ tợn của cậu ấy. Cười nói.

-Gấu mèo!

-Sakura...-Gaara giọng thấp đi, khàn khàn gọi tên tôi.

-Gấu mèo, tớ đây!

-Sakura-chan!-Naruto hét lên.

-Gừ...nhìn thấy ta như vậy, ngươi cảm thấy run Sợ phải không, còn muốn làm bạn với ta Sao...gừ, ta không cần có bạn-Gaara cười lạnh, một bên mặt đả không còn là hình người...

Tôi cười nhìn cậu, chậm rãi đi tới, Gaara đột nhiên hoảng loạn, móng vuốt bổ xuống người cô. Cô không thể tránh đi, vì phía Sau cô là SaSuke, mà cũng vì người đánh...là Gaara.

-Sakura-chan, chạy mau đi!-Naruto thấy tôi không có ý định né tránh hoảng hốt la lên. Móng vuốt chợt dùng lại trên định đầu tôi, Gaara ôm đầu la lên đau đớn.

Tôi đi đến chỗ cậu, đưa tay chạm vào người cậu, để ở hai bên má.

-Chúng ta là bạn mà, Cậu có gì mà tớ phải Sợ, Gấu mèo!

Tại Sao...tại Sao còn cười với ta...tại Sao còn chạm vào ta...tại Sao còn gọi ta là bạn...ngươi không hận ta Sao?

-Á!!!-Gaara đau đầu hét lên, hất bay tôi vào một thân cây.

Rầm!

Bên khóe môi tràn ra vết máu.

-Sakura – chan!!- Naruto thừa dịp nhảy đến, ôm SaSuke tránh khỏi chỗ đó.

Gaara ôm đầu, đưa mắt nhìn Sakura, cô ấy cười nhẹ nhìn mình, khóe môi trào ra tia máu.

-Tại Sao...ư...ư...

-Vì tôi xem cậu là bạn...Gaara...-cả người tôi đau đớn, hình như gãy xương rồi.

Hãy chỉ yêu chính bản thân mình, hãy chiến đấu cho chính mình...ta chỉ có một mình...ta Sẽ không tin...và không yêu ai nữa...haha, đúng vậy...ta chỉ có một mình...

Nhưng kí ức xưa tràn về trong đầu Gaara, tay Siết lại, tôi cảm nhận được đau đớn rên lên.

-Gấu mèo...cậu...là bạn của tớ...tớ đã từng nói...bị giết trong tay bạn mình...cũng Sẽ không oán hận...ư...-tôi ráng lấy được tỉnh táo để nói chuyện với Gaara, hi vọng cậu ấy có thể bình tĩnh lại, nhưng xem ra Săp không được rồi.

-Naruto...xin cậu, cứu lấy cậu ấy...hai người...

Nói xong liền gục xuống bất tỉnh.

-Sakura-chan!

cái.NP

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kết thúc...

Đây là đâu...tối quá...không thấy gì cả.

Người kế nhiệm...

Là ai đang nói vậy? ai thế?

Của ta...

Rốt cuộc...ngươi là ai?

-Sakura, ngươi mau tỉnh.

-Ư...Niran...

-Ngươi tỉnh rồi- đập vào mắt tôi là hai con mắt màu vàng cùng một cái khuôn mặt giống hệt con cáo với cái dầu màu trắng. Tôi nhìn xung quanh một chút, là bệnh viện làng. Sao tôi lại ở đây rồi? chuyện gì xảy ra vậy?

-Ta...ngủ bao lâu rồi...-đầu đau quá, cả người cũng đau.

-Năm ngày rồi, ngươi còn yếu lắm. Chỉ mới như vậy đã ra nông nổi này, ngươi thật yếu đuối.

-Ngươi không thể bớt châm chọc ta một chút Sao? Như vậy là cuộc chiến kết thúc rồi à?

-Ừ. Ngươi ngủ li bì, tuy bị gãy xương, nhưng rất nhanh hồi phục, chỉ 3 ngày đã Sắp lãnh hẳn, đây là lợi ích của ngươi khi được chọn, nhưng mà ngươi phải ngủ Say để bù lại.

-Ra là vậy...trong lúc ta ngủ, đã xảy ra chuyện gì?

Niran kể cho tôi nghe về chuyện đã xảy ra, Sau khi tôi ngất đi, Naruto và Gaara giao chiến, So với nguyên tác không khác bao nhiêu, cuộc tấn công đã bị đẩy lùi. Làng cát đã tìm thấy thi thể của KazeKage, tất cả là âm mưu của Orochimaru. Sau đó làng cát và Làng Lá chấp nhận đình chiến. Sau đó Làng Lá phải bắt tay vào giải quyết các tàn tích Sau chuyện lần này.

Chuyện đáng buồn là...HoKage Đệ Tam đã hi Sinh trong cuộc chiến với Orochimaru, anh hùng của Làng Lá đã ra đi, Orochimaru may mắn đào thoát được.

Bây giờ họ đang cử hành tang lễ cho HoKage Đệ Tam và tìm người lãnh đạo mới.

Tôi trầm mặt không nói gì, chuyện ngài HoKage ra đi, tôi không giúp gì được, tuy đã cảnh báo nhưng...kết cuc vẫn không thay đổi.

Naruto, SaSuke Sau đó cũng phải nhập viện một chuyến, Gaara cũng vậy, nhưng mấy người đó hồi phục rất nhanh, ngày hôm nay đã xuất viện.

-Niran này, trong lúc tôi ngủ đấy, tôi nghe thấy giọng nói của một người...không biết đó là ai, cũng không nhớ người đó nói gì, nhưng có cảm giác vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Niran im lặng không nói gì, tôi nhìn qua cửa Sổ, cũng nên xuất viện rồi, hình như...hôm nay...Gaara về làng nhỉ.

Trước cổng làng Konoha.

Gaara cùng mọi người chào tạm biệt nhóm người Naruto, khi rời đi Làng Lá, tới gần đường biên giới giữa hai quốc gia. Mọi người nhìn thấy có một bóng người đang đứng tựa cây vào đó. Gaara kinh ngạc nhìn qua...

-Gấu mèo!-tôi đưa tay chào ba người Gaara, có cả Kankuro và Temari.

-Sakura...-Gaara khẽ gọi tên tôi, tôi cười đi đến gần cậu.

-Cậu phải về làng rồi Sao, tiếc thật...

-Sao cô lại ở đây?-Kankuro hỏi tôi.-Đương nhiên là đến gặp Gấu mèo của tôi rồi!-tôi choàng tay ôm lấy Gaara, dưới cặp mắt kinh ngạc quá độ của cả ba người...

-Gấu mèo đi rồi, tôi Sẽ rất buồn nha~

-Sakura...-Gaara gọi tôi.

-Hử?

-Xin lỗi...

Tôi Sững Sờ nhìn cậu, hơi cười nụ cười dịu dàng và nhẹ nhàng. Tôi lắc đầu.

-không cần phải nói xin lỗi, chúng ta là bạn mà. Tớ không để ý đâu-tôi biết Gaara đang xin lỗi vì đã làm tôi bị thương, cũng không trách được, vì tôi tự nguyện a.

Gaara nhìn tôi, hơi cười.không biết tôi có nhìn nhầm hay không, hay hoa mắt rồi, lấy tay dụi mắt, vẫn là bộ dáng như cũ, không lẽ tôi hoa mắt thật rồi Sao?

-Cám ơn...

Tôi cười khẽ nhìn cậu ấy, Kakuro và Temari đã Sớm hóa đá từ lâu. Tôi chia tay với ba người, hìn bóng dáng họ đã khuất xa, tôi mới trở về làng.

-Cô có vẻ rất quan tâm thằng nhóc đó-Niran nói.

-Gaara rất tốt a!-tôi cười nói.

-Phải nhanh chóng đi về thôi, hình như KaKaShi-SenSei có triệu tập.

Sân thượng.

-Chào các em!

-Thầy đến trễ!!-Naruto chỉ tay vào KaKaShi hét lên, một hoàn cảnh quen thuộc.

-Xin lỗi, thầy bị lạc lối trên đường đời!

-Thầy có thể đi luôn và không cần quay lại-tôi liếc mắt lạnh nhìn KaKaShi, thầy ấy gãi đầu cười hề.

Naruto đi đến chỗ thầy KaKaShi đòi thầy ấy chỉ chiêu chidOri. Tôi nhìn cậu ấy, lúc nào cũng đầy Sức Sống như vậy. Tôi nhìn qua SaSuke đang đứng bên cạnh, cười nói.

-Naruto lúc nào cũng tràn đầy năng lượng thật.-tôi nhìn Naruto, hơi cười.

-Cậu ấy...đang ngày càng trưởng thành từng chút một, nhanh đến mức tớ cũng phải thấy chóng mặt.

-Đúng vậy...cậu ấy vì cứu cậu mà liều cả mạng Sống để đấu với hắn, cậu ấy đã cho tớ thấy Sức mạnh khủng khiếp mà tớ chưa từng thấy bao giờ.-SaSuke ánh mắt nghiêm túc hẳn lên, tôi cười nhìn về hướng Naruto.

-Tớ phải cám ơn cậu ấy, vì người cậu ấy cứu lúc đó, không chỉ riêng mình tớ, haizz, xem ra tớ phải cố gắng lên thôi, nếu không Sẽ bị hai người bỏ lại phía Sau mất.

Tồi nhìn Naruto đang ở cùng với KaKaShi, hơi cười, không để ý lắm tới SaSuke bên cạnh, cậu ta cí đầu, không biết là đang nghĩ gì.

Tôi ra ngoài mua đồ ăn về làm cho Niran, bực bội nói.

-không phải ngươi chế ta nấu không ngon Sao, Sao còn Sai ta làm.

-ta đang tạo cơ hội cho ngươi rèn luyện tay nghề đấy ngươi nên cám ơn ta đi-tôi liếc mắt xem thường nhìn Niran, hừ, muốn ăn thì cứ nói đại ra, làm như ta muốn nấu cho ngươi ăn lắm không bằng, còn ở đó làm cái vẻ mặt đó với ta.

Lúc này đi ngang qua hồ nước, tôi thấy có người đang chiến đấu ở đó, tò mò ngó lại xem, là KaKaShi SenSei, aSuma và kurenai, còn có...ừm, hai gã mặt đồ đen, hoa văn đám mây màu đỏ...là...

Ặc, không phải chứ, là Uchiha Itachi và HoSigaki KiSame. Hai người này Sao ở đây? À...hình như là liên quan đến Naruto...

Nhìn thì xem ra thầy KaKaShi Sắp thua rồi, có nên lao ra giúp không? Thôi vẫn là không nên, mình không đủ Sức đánh bại người ta, mà rất nhanh thôi, Guy Sẽ tới cứu mà.

-Sao vậy? ngươi biết mấy người đó Sao?-Niran hỏi.

-Ừ, có biết, toàn là kẻ đáng Sợ.

-Có gì ghê gớm đâu, chỉ có tên tóc đen kia tạm được một chút. Hắn Sở hữu Mange kyo Sharingan à? Lâu rồi ta không thấy.-Niran hứng thú nhìn Itachi.

-Ngươi biết Sharingan à?-tôi tò mò hỏi.

-Cái gì ta cũng biết.

-Ầy, tự tin quá đấy, Niran.

Đúng như tôi dự đoán, Guy đã tới kịp, KaKaShi cũng đuối Sức xỉu rồi. KaKaShi được Guy vác lên vai.

-Bây giờ phải làm Sao đây, ta không muốn dính vào mấy vụ này đâu.-tôi nhíu mày nói.

-Ngươi đúng là đồ nhát cấy.-Niran kinh thường nói.

-Hừ, nhát cũng được, ta không thích dính phiền phức. Hai người đó rất mạnh nha, đặc biệt là Itachi đó.

-Ngươi từng gặp hắn Sao?-Niran ngáp dài hỏi.

-Có mấy lần, người đó...là một tên ngốc!- quả thật chính là một tên ngốc, còn là một tên đệ khống!

-Vậy Sao...

Tôi giật mình xoay người lại, giọng nói này, Chakra này không phải của Niran...mà là...

BN..

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Uchiha itachi!

-Ầy...đau đầu quá...

Đầu tôi hơi đau, cố ngồi dậy tay xoa trán, lại nhìn một chút chỗ này, um...là đâu đây...

-Tỉnh rồi à?

-Ừ...-tôi bất giác trả lời theo quán tính, lại chợt nhớ ra chuyện lúc trước khi bất tỉnh, vội quaylai5 nhìn người vừa nói.

-I...Itachi...

Đúng vậy, người đang ở trước mặt tôi là anh trai của SaSuke, Uchiha Itachi!

-Chào...-tôi bất giác giơ tay lên chào, mặt lại ngẩn ra, Sau bao nhiêu năm không gặp, anh ta vẫn đẹp trai như trước nha!

Ầy, lại nữa, đây không phải trọng tâm vấn đề, anh ta Sao lại ở đây? Còn có Sao tôi lại ở đây?

Bất giác nghe thấy tiếng cười khẽ, tôi mới hồi thần giật mình nhìn qua. Anh ta đang cười...

-Có gì đáng cười Sao?-tôi bất giác hỏi.

-Nhóc vẫn thú vị như vậy.

Đầu tôi xuất hiện 3 vạch đen, hình như mỗi lần gặp anh ta thì tôi đều có chung một tâm trạng cảm xúc thì phải.Tôi nhìn xung quanh, noi này chỉ có tôi và Itachi ở đây,

-Anh thật xấu, dùng Sharingan với tôi.- hic, ảo thuật tôi có thể giải rất tốt, nhưng mà lần này Sơ ý quá đi...

Itachi không nói gì, an tĩnh nhắm mắt ngồi đó.

-Bắt tôi tới đây làm gì?

Đây chính là điều tôi thắc mắc nhất, không không bắt tôi tới đây làm gì, mà hình như cái này không có trong nguyên tác thì phải...

Ai đó vẫn ngồi im không chịu trả lời tôi, tôi bĩu môi, lại nhớ ra một tình tiết trong truyện. Lại nhìn qua Itachi, bạo gan hỏi hắn.

-Um...Itachi-San này, không phải anh tới đây là vì SaSuke đấy chứ?

Itachi bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt Sharingan màu đỏ nhìn tôi, tôi vẫn thản nhiên nhìn nó, mặc dù trong lòng đã không ngừng toát mồ hôi.

-Ra là vậy...vì ngài Đệ Tam đã mất Sao...

Ánh mắt anh ta nhìn tôi thay đổi, lúc này nó mang lại cho tôi cảm giác lạnh cả người.

-Em biết những gì rồi...

-Muốn nghe cái gì?-tôi cười nhìn anh, một hói quen khó bỏ, tôi luôn đối mặt với mọi thứ bằng một nụ cười trên môi.

-Hầy, yên tâm, em biết không nhiều đâu, mà cũng chẳng có ý định làm rối tung mọi thứ. Đây là chuyện riêng của hai người, tôi không có ý định can dự. Hơn nữa...-tôi liếc nhìn Itachi, không biết nên nói hay không đây...

-Um, cũng nhanh thôi...hai người Sẽ gặp lại.-Itachi nhìn tôi, tôi cười nhìn anh, lúc này đôi mắt của anh đã trở lại bình thường.

-Biết nhiều quá không tốt cho nhóc đâu.

Tôi thản nhiên nhún vai, lè lưỡi, tôi cũng đâu muốn đâu.

-A! tới rồi...-tôi nhìn ra cửa, Itachi cũng vậy, lúc này KiSame xuất hiện.

-Ồ, nhóc đã tỉnh rồi à?-Chào KiSame-San!-Tôi cười nhìn ánh ta, ừm, rất giống cá mập.

-Nhóc biết tên ta?-kiSame ngạc nhiên nhìn tôi, tôi toát mồ hôi lạnh, bất cẩn quá, buột miệng nói ra rồi.

-không biết-tôi lắc đầu nói. KiSame nhìn tôi khó hiểu.

-Cái mặt của chú rất giống cá mập, ta gọi như vậy thôi, không ngờ lại đúng...-tôi lè lưỡi, không nghĩ mình viện cớ này có người tin không nữa, may mắn cái tên kiSame này chắc là có nguồn gốc từ mặt hắn mà ra.

-Hahaha, nhóc con này cũng thú vị đấy, Itachi!

Thú vị cái đầu các ngươi, bổn tiểu thư cốc cần. Tuy mắng trong lòng nhưng không dám biểu hiện ra bên ngoài, tôi vẫn trao nụ cười trên môi.

-Hai vị phải đi rồi đúng không, ta không làm phiền nữa, đi đây!-và không hẹn gặp lại, tôi thầm bổ Sung trong lòng.

Tôi nhảy qua cử Sổ, rời đi khỏi chỗ đó. Itachi nhìn về phía cửa Sổ, kiSame nhìn anh nói.

-Cứ để nó đi như vậy Sao? Không giết à?

-Cô bé Sẽ không nói.-Itachi nhắm mắt, rồi xoay người rời đi.

-Anh có vẻ tin nhóc đó quá nhỉ, không giống anh ngày thường.

-Đôi mắt đó cho ta biết điều đó.

-Đi thôi, chúng ta có việc phải làm.

Tôi nhảy qua từng nóc nhà, lao đi nhanh chóng.

[Sakura]

-Niran, ngươi nãy giờ ở đâu?-Niran và tôi từ khi khế ước với nhau, có thể nói chuyện với nhau qua tâm trí, dù không ở gần. Nhưng điều này chỉ xảy ra khi cả hai đều chấp nhận khai thông tâm trí cho nhau.

[Ta có chút việc, vài hôm nữa Sẽ quay lại. Cô ổn chứ?]

-Có lẽ là ổn, ngươi nhanh chóng trở về nhé.

[Hửm, xem ra ngươi không Sống thiếu ta được nhỉ]

-Hừ, ngươi tự tin quá đấy, ta chỉ muốn nhanh chóng tạp luyện thôi. Chờ xem đến khi ngươi về ta Sẽ cho ngươi thấy.

[Cô cẩn thận, vài hôm nữa ta quay lại, Sẽ có bất ngờ cho cô]

-Nga? Bất ngờ gì?-tôi có cảm giác không tốt.

[Đến lúc đó cô Sẽ biết]

Nói rồi liên biến mất trong tâm trí tôi, tôi thở dài. Naruto hẳn là đã cùng Jiraiya lên đường tìm TSunade rồi, còn là lúc cậu ta Sẽ học được RaSengan. Còn SaSuke...chaẳn bao lâu nữa Sẽ gặp Itachi thôi.

Hai anh em họ...quả thật...

Haizz, dù Sao thì, cũng nên đi tập luyện thôi, lần này phải cho Niran lé mắt, buộc phải mở miệng khen mình.

Vài ngày Sau đó.

Tôi chạy nhanh vào bệnh viện Làng Lá. Bước vào một căn phòng bệnh. Tôi nhìn thấy Guy và bác Sĩ đang ở đó, trên giường bệnh là SaSuke đang nằm bất động.

-Sakura-chan-Guy cười chào tôi, tôi ngó lơ ông và đi đến bên người SaSuke, kiểm tra một chút, khẽ nhíu mày.

-Xương cánh tay và xương Sườn đều bị gãy, còn bị dính nhẫn thuật nên mất đi ý thức.

-Sakura-chan quả nhiên là một Ninja chữa trị giỏi. Thằng bé...

-Được rồi, em biết rồi, thầy không cần nói nữa đâu.

-A? em biết Sao?-Guy ngạc nhiên nhìn tôi. Trong trận chiến với Ninja làng cát lần trước. Nghe nói chính con bé là người đã đả thương các Ninja làng cát. Còn có trước lúc Jiraiya tiên Sinh đến, đã có một người giải quyết mấy con đại xà kia...không biết có liên quan đến cô nhóc này không.

Tôi nhìn SaSuke bất tỉnh, lại nghĩ đến Itachi, đúng là ông anh ngu ngốc, yêu thương kiểu này, muốn cậu ta hận mình. Như vậy tuy là giúp cậu ấy, nhưng cũng quá tiêu cực đi.

-Cái này em chưa đủ khả năng trị hết hoàn toàn, vẫn là đợi Naruto và Jiraiya về cái đã.

Nhìn SaSuke, lại nhớ đến tình tiết trong truyện, thôi thì...cứ để tự nhiên đi.

Nhiều ngày liền, Niran vẫn chưa có trở lại. Vậy mà nói vài ngày Sẽ về, thật là...xem ra có việc gì đó ở Làng Ảo rồi. Nhắc đến đây mới nhớ...

Làng Ảo...như thế nào nhỉ...

Có chút tò mò a, không biết nơi đó như thế nào, người ở đó ra Sao, hẳn là ai ai cũng rất mạnh, chính Niran đã nói như vậy mà.

Sau này mình Sẽ phải đến đó...còn, nơi này thì Sao...Làng Lá.

Haizz, không biết từ khi nào, mình xem nó thành quê hương của mình rồi nhỉ, muốn bảo vệ nó...vẫn là, rắc rối a.

Được rồi, phải nhanh chóng làm cho xong, không khéo Niran quay về Sẽ lại cằn nhằn này nọ, rất mệt nha.

này không ON·

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thời gian...

Thác nước.

Rào rào.

-Lần này nhất định Sẽ thành công!-tôi đưa tay về phía thác nước, vận Chakra, dùng nguyên tố hệ phong cắt đôi dòng nước, và...tôi đã thành công. Nhìn thác nước bị rạch một đường to tướng ở giữa, tôi cười mãn nguyện.

-Cuối cùng cũng làm được rồi!

-Xem ra cô rất chăm chỉ nhỉ, Sakura!

Tôi quay đầu lại, đã thấy Niran ở phía bên kìa bờ.

-Niran, ngươi về rồi à. Trễ quá đấy! nói đi mấy ngày, nhưng giờ đã là nửa tháng rồi.-tôi nhảy về phía Niran, trách móc nói.

-Ta có chút chuyện phải làm.-đáp xuống bên cạnh Niran, có tự nhiên nhảy một cái nằm trên vai tôi, lười biếng nói.

-Ngươi hằng ngày rất chăm chỉ nhỉ, làm thành thạo rồi.

Tôi cười hi hì, quả thật không uổng phí công Sức thời gian qua chăm chỉ.

-Niran, ta cho ngươi xem cái này-tôi vui vẻ nhìn Niran, tay vận Chakra, một bên là thủy, một bên là phong. Đồng thời thi triển. Tôi áp tay vào hồ nước.

Xoẹt.

Hồ nước đã đóng thành băng, hơi lạnh tỏa ra từ những tảng băng đó. Tôi háo hức nhìn Niran, hai mắt tỏa Sáng lấp lánh. Niran nhìn tôi, không nói không rằng, chỉ vẫy đuôi.

-không tệ...

Tôi vui vẻ ra mặt nhưng không được bao lâu.

-Nhưng vẫn còn kém lắm, chỉ đóng băng được nước, cái này vẫn chưa đủ, cô cần phải cố gắng thêm.

Tôi ỉu xìu bĩu môi, tên này khen mình cả một câu không được Sao, lúc nào cũng đả kích người ta. Niran nhìn tôi chu môi bất mãn. Không nói gì cả, nhưng khóe môi hơi cong.

không nghĩ chỉ trong một thời gin ngắn đã tiến bộ như vậy. Quả thật rất tốt...

-Được rồi, cô đi với ta tới nơi này.

-A? đi đâu?-tôi tò mò hỏi iran, nhưng nó không nói gì, tôi cảm thấy ánh mắt nó có chút lạ, nhưng không nói gì mà tiếp tục đi theo hướng dẫn của nó. Đáp xuống một khoảng đất trống cách xa làng. Tôi nhìn xung quanh, cây cối thật nhiều. Khẽ nhíu mày. Liếc mắt nhìn xung quanh, phi châm đã xuất hiện trong tay.

-Là ai? Mau đi ra!

Gió cây rào rạc, không gian xung quanh yên tĩnh. Trước mặt tôi bỗng nhiên xuất hiện 3 người. Cả 3 đều mặc áo choàng đen che kín người. Tôi cẩn thận đề phòng nhìn 3 người này, phi châm nắm chặt trong tay, thủ thế chuẩn bị tấn công.

Chết tiệt, ba người này là ai, Sao nãy giờ không cảm nhận được. Còn có Chakra khủng khiếp này...ba người này...rất mạnh.

-không nghĩ tới có thể phát hiện ra.

-Ta tưởng che dấu rất kĩ rồi.-người đứng đầu ba người nhìn tôi nói chuyện, căn cứ theo chiều cao và ngoại hình bên ngòa, cùng với giọng nói, hẳn đây là

một người đàn ông, hơn nữa đã là trung niên.

-Các người là ai, Sao lại xuất hiện ở đây.-mấy người này hẳn không phải là người của làng, không biết Sao lại xuất hiện ở đây. Làm Sao bây giờ. Những người này rất mạnh...một người thì còn có thể, những ba người thì...chắc phải nhờ Niran giúp đỡ.-Nira...

Ặc, nó đâu mất tiêu rồi. Đáng ghét, khi cần lại không thấy đâu. Được lắm lần này về ta cho ngươi nhịn đói cả tuần luôn.

Tôi phóng phi châm về phía ba người đó. Cứ 'Tiên hạ thủ vị cương' trước rồi tính Sau.

Mấy cây phi châm của tôi phóng ra, cả ba đều không né tránh. Người đàn ông kia vung tay và bắt được tất cả, tôi ngạc nhiên tròn xoe mắt.

-Rất chuẩn xác, toàn là yếu điểm.

Tôi nghiến răng, như vậy không được. Tôi nhanh chóng kết ấn.

-Thủy độn! Thủy trận Bích!-một bức tường nước bao vây lấy ba người họ. Tôi lại kết ấn.

-Thủy độn! Thủy Long Đạn!

Những đạn nước phóng về phía ba người, một người khác phía Sau ông ta bước ra, kết ấn.

-Thổ Độn! Thổ Lưu Bích.

một bức tường từ mặt đất dựng lên chặn những đạn nước của tôi. Nước bị đánh bật ra.

-Ồ, người đâu rồi.

Một cái bóng người xuất hiện phía Sau ba người đó, nhắm vào người còn lại. Người đó nhanh chóng xoay người. Một cước vung lên, đỡ lấy một cước đang đánh đến của tôi.

-không nghĩ có thể đỡ lại được. Chiến thuật không tệ, hơn nữa khả năng cũng không kém.

Người này có vẻ là một phụ nữ, giọng mềm hơn nhiều. Tôi nhanh chóng lùi ra phía Sau. Phi châm phóng ra, người đó nghiêng đầu né qua một bên. Tôi cười nhếch môi. Phi châm ghìm chặt vào cay. Tôi vung tay, Sợi chỉ Chakra nhanh chóng trói người đó lại. Tôi cười tự nhiên, một cước vung tới.

Rầm!

Người nọ bị đánh bây va vào thần cây, tôi thu hồi chỉ Chakra lại.

-không tệ-người đàn ông trung niên nói.

Tôi nhíu mày nhìn qua. Người phụ nữ kia đã đứng dậy, phủi bụi trên người, dường như không có làm Sao.

Cú đá vừa rồi dùng lực rất mạnh, không nghĩ lại không gây ra thương tích gì...

-Khá tốt, nhưng...Dừng ở đây thôi.-người đàn ông vừa chặn thủy đạn của tôi lao lên, tôi không kịp trở tay, tốc độ nhanh quá.

-Rầm

Người nọ tung một cước, tôi đưa hai tay ra trước, đỡ được. Nhưng cũng lùi về phía Sau một đường dài.

-Ồ, đỡ được kìa.

-Quả nhiên không tệ.

Tôi nghiến răng. Mấy cái tên này...

-Được rồi, dừng lại thôi.-Niran không biết từ đau xuất hiện trên vai tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn nó, liền túm lấy nó bóp mạnh.

-Tên kia, nãy giờ ngươi ở đâu. Hả? lúc cần không thấy đâu, lúc không cần thì vác cái mặt về. Có tin ta đánh chết ngươi không hả?

-Bình tĩnh, bình tĩnh...-Niran bị tôi bóp trong tay lắc tới lắc lui, hoa hết cả mắt.

-Nghe ta giải thích...

Tôi dừng tay lại, lườm mắt nhìn nó, Niran liền xoay đầu né ánh mắt của tôi, nhìn về phía ba người kia hỏi.

-Thế nào.

-Quả nhiên không hổ là người triệu được ngài, còn nhỏ tuổi nhưng rất khá.-người đàn ông đi đầu lên tiếng. Tôi nhíu mày, không hiểu lắm bọn họ đang nói gì, nhưng chắc chắn toàn là liên quan đến tôi. Tôi nhìn Niran hỏi.

-Ngươi biết ba người bọn họ?

-Ta nghĩ ngươi đã biết câu trả lời rồi-tôi nhìn vào đôi mắt màu vàng của nó, lại nhìn Sang ba tên kia. Không nghĩ nhanh như vậy đã tới...

-Hóa ra bất ngờ mà ngươi nói là đây Sao. Niran!

Ba người đó đi đến gần tôi, kéo xuống áo choàng, quỳ một gối và chống một tay xuống đất.

-Xin thứ lỗi cho Sự vô lễ của chúng tôi, chúng tôi làm vậy chỉ để kiểm tra ngài một chút, xin ngài tha thứ cho, KamaTatSu.

-Kama TatSu?-tôi không hiểu lắm danh tự này, nó là để gọi tôi Sao?

-Đây là danh tự để gọi người đứng đầu Làng Ảo. Cũng giống như danh tự HoKage của Làng Lá, Sau này, đó là cách mọi người gọi ngươi.

-Các ngươi tới đây làm gì?

-Kama-Sama, ngày hôm nay chúng tôi thay mặt cho mọi người ở Làng Ảo, đến đấy đón ngài trở về, thực hiện nghi thức truyền thừa.

Nhanh như vậy Sao...tôi nhìn qua Niran, ánh mắt hai chúng tôi giao nhau, như hiểu rõ đối phương nghĩ gì, Niran thở dài nói.

-Tùy ngươi.

Tôi cười nhìn Niran, lại quay qua ba người đang quỳ trước mặt.

-Các vị đứng lên đi, ta không quen cách chào hỏi này.

Ba ngươi gật đầu, đều đứng hết lên, tôi nhìn họ, nói.

-Hiện tại ta không thể rời đi nơi này.

-Kama-Sama...

-Nơi này có việc ta chưa làm xong, hãy cho ta chút thời gian, khi chuẩn bị xong mọi thứ ta Sẽ đi với mọi người tới Làng Ảo nhận truyền thừa, còn bây giờ...ta chưa thể rời đi nơi này.

Người đàn ông đi đầu nhìn tôi, ánh mắt tôi kiên định và chắc chắn, ông ấy nhận ra điều đó, lại nhìn qua Niran, thấy Niran gật đầu, ông ấy cúi đầu.

-Tất cả đều nghe theo ngài.

-Cám ơn vì đã hiểu cho tôi-tôi cười nói, lại quan Sát ba người này.

-Chúng tôi xin tự giới thiệu. Tôi tên Hotei Garuda, trưởng lão của làng. Còn phía Sau tôi là đứa con trai con gái của mình, tên chúng lần lượt là GOro và Bato. Xin ra mắt Kama-Sama.

-Ra mắt Kama-Sama.-gOro và bato nói.

-Tôi rất hân hạnh gặp mọi người.

-Gặp được ngài mới chính là vinh hạnh của chúng tôi.

Tôi cười nhìn bọn họ, lại cười nhìn Niran, hôn nó một cái. Niran liền đỏ mặt trông rất đáng yêu.

-Cám ơn! Niran!

-Hừ, ta chỉ cho ngươi một năm thôi đấy, ngươi lo mà thu xếp đi.

Một năm Sao? Tuy không dài nhưng...Cũng đủ rồi nhỉ.

Thời gian của mình không có nhiều. Chỉ hi vọng...

x shaN

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: HoKage Đệ Ngũ!

Văn phòng HoKage.

-Hửm, Sakura, Sao cậu lại ở đây?

Tôi nhìn qua, là ShiKamaru, còn có cha của cậu ấy. Tôi cúi đầu chào.

-Chào bác Nara, chào cậu, ShiKamaru.

-Ồ, hóa ra là Sakura đấy à, lâu ngày không gặp, cháu lớn lên xinh quá.

-Chú quá khen rồi.-tôi cười nhìn hai người, ShiKamaru hỏi.

-Cậu tới đây làm gì?

-À, có chút chuyện, tớ bị gọi lên đây. Còn cậu?

-Tôi cũng vậy.

-Vậy đi chung nhé!-tôi cười nói.

Cả ba người chúng tôi cùng đi đến văn phòng HoKage. Lại bắt gặp Naruto đang đi cùng một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, còn có một cô nàng phía Sau đang ôm một con heo, còn có cả Jiraiya.Người này chắc là TSunade, HoKage Đệ Ngũ Sắp nhậm chức.

-A! Sakura-chan, còn có ShiKamaru nữa.-Naruto nhìn thấy tôi liền hớn hở đi tới.

-Còn có là ý gì.-ShiKamaru.

-Naruto cậu về rồi đấy à, chuyến đi thuận lợi chứ?-tôi cười nhìn Naruto nói, lại nhìn qua người phụ nữ với mài tóc vàng nhạt, còn có bộ ngực khủng của cô ấy.

-Vị này hẳn là công chúa TSunade. Xin chào ngài.-tôi lễ phép cúi đầu nói.

-Ồ, cô bé biết ta Sao?-TSunade nhìn tôi, tôi cũng nhìn bà cười.

-Hai cậu đến đây làm gì? Còn đi chung với nhau, không phải là...

-Sakura-chan...không phải là...cậu đi hẹn hò với cậu ta đó chứ-Naruto hai mắt rưng rưng nhìn tôi, giống như một chú cún con bị vứt bỏ.

Bốp!

-Ai ui, Sakura-chan...-Naruto ôm đầu nhìn tôi.

-Naruto, cậu đừng có Suy nghĩ lung tung, tớ và ShiKamaru đến đây có việc. Còn cậu?

-Đã lâu không gặp, TSunade Sama, Jiraiya Sama.-Cha của ShiKamaru cúi đầu chào hai người.

-Ồ là thằng bé nhà Nara à! Vậy...kế bên là con cậu à?

-Cậu vẫn còn chăm Sóc tốt đàn hươu chứ?Sừng của hươu vùng này là loại thuốc tốt lắm đấy.

-Vâng ạ.

-Ê, Naruto, người phụ nữ trẻ đẹp mà hách dịch này là ai vậy?-ShiKamaru thì thầm với Naruto.

-Là HoKage mới đó. Nhìn vậy thôi chứ ngoài 50 rồi.

TSunade rời đi, Naruto quay lại nhìn hai người chúng tôi nói.

-Sakura-chan, ShiKamaru, có gì gặp hai cậu Sau nhé. Lúc đó tớ Sẽ cho hai người xem tuyệt chiêu mới của tớ. Sakura-chan à, xong chuyện cậu tới ngay chỗ SaSuke nha, cậu ấy Sẽ nhanh chóng được chữa khỏi thôi.

Tôi nhìn Naruto cười gật đầu. Lại đi tới văn phòng HoKage, noi đó TSunade đã đợi Sẵn.

-Hai đứa đến rồi à, ta có chuyện muốn nói với hai đứa.

Ra khỏi văn phòng HoKage, tôi nhìn ShiKamaru, ShiKamaru nhìn tôi. Cậu gãi đầu nói.

-không nghĩ tớ và cậu bỏ cuộc giữa chừng, vậy mà đậu Chuunin. Thật phiền phức mà.-Quả thật là bất ngờ. Tớ không ngờ vậy mà lại đậu.-tôi cũng không kém phần ngạc nhiên, chuyện này quả thật khác xa nguyên tác rồi.

-Dù Sao cũng chúc mừng cậu, ShiKamaru.

-Cậu cũng vậy, Sakura.

-Vậy được rồi, tớ đi trước nhé.

-Đến chỗ SaSuke à?-ShiKamaru nhìn tôi, tôi cười gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Phòng bệnh Konoha.

Cạch.

Cửa mở ra, đi vào là Naruto, TSunade và cả Shizune nữa.

-A! Sakura-chan, cậu tới rồi à. Giới thiệu với cậu...

-không cần đâu, tớ biết rồi, xin chào ngài, tân nhiệm HoKage-Sama.

-Làm phiền ngài giúp SaSuke, HoKage-Sama.

-À, cứ để đó cho ta!

TSunade đưa tay lên trán SaSuke, ánh Sáng màu xanh lục bao trùm lấy cậu ấy, bắt đầu chữa trị. Qua một lúc, TSunade quay đầu nhìn tôi cười nói.

-Mở mắt rồi đấy.

Tôi nhìn qua, SaSuke đã tỉnh lại. Tôi vui mừng lại ôm cậu.

-SaSuke, cậu tỉnh rồi, may quá!

SaSuke ánh mắt đờ đẫn nhìn tôi.

-SaSuke...cậu...-Naruto đang tính nói gì, lại nhìn tôi đang ôm SaSuke, cậu Sững Sờ, lại hơi cười, nhưng lại mang theo mất mác.

TSunade nhìn cậu. Hừm...chỉ nhìn thôi đã phát hiện được...Naruto cũng...

Tôi buông SaSuke ra, lại nhìn qua Naruto, tiến lại ôm cậu ta một cái.

-Naruto, cám ơn nhé! Cậu làm tốt lắm đấy!

Naruto Sững Sờ, vẻ mất mác khi nãy không còn, thay vào đó là đỏ mặt. SaSuke nhìn hai chúng tôi, không nói gì...

-Cám ơn ngài nhiều lắm, HoKage-Sama.

-không có gì, được rồi, ta đi đây- hừm, cô bé này...xem ra Sau này Sẽ có nhiều chuyện xảy ra giữa tụi nhóc đây.

-Được rồi, Naruto, để cám ơn cậu lần này tớ khao cậu ăn mì, thế nào?

-Thật Sao, Sakura-chan?-Naruto hai mắt to tròn cười nói.

-Tớ có bao giờ nói xạo Sao?-tôi nhướng mày nhin Naruto, cậu ta cười hề gãi đầu.

Quán mì ichiKaru.

-Sao? ShiKamaru và cậu thành Chuunin?!-Naruto vừa ăn vừa hét.

-Thì HoKage Sama cũng có nói dù thua ở vòng chính thức nhưng nếu đủ tư cách thì vẫn có thể thành Chuunin. Hai đứa có biểu hiện tốt khiến làng đánh giá cao.-Iruka giải thích cho Naruto. Lúc đi tới quán mì thì vừa vặn gặp.

-Chúc mừng cậu, Sakura-chan!-tôi cười gật đầu với cậu.

-V...Vậy còn SaSuke thì Sao?

-Lần này chỉ có ShiKamaru và Sakura thôi.

-Haizz...

Tôi rời đi trước, ghé qua tiệm trái cây mua ít táo cho SaSuke, rồi quay trở lại bệnh viện.

Cạch.

-SaSuke, tớ đến rồi nè-tôi cười nhìn cậu rồi đi vào phòng, để trái cây lên bàn, rồi đi hướng cửa Sổ kéo màn ra.

-Trời hôm nay thật đẹp a! cậu đói chưa, tớ có mua ít trái cây đấy, để gọt cho cậu nhé.

Tôi đem trái cây ra gọt, không để ý lắm Sắc mặt SaSuke.

'Tại Sao yếu à...bởi vì ngươi chưa đủ...lòng căm thù.'

SaSuke nghiến răng, lại nhìn qua Sakura.

'Cậu ấy...đang ngày càng trưởng thành từng chút một, nhanh đến mức tớ cũng phải thấy chóng mặt.'

SaSuke cúi đầu, lại nhớ tới vẻ mặt vui mừng và cười tươi của cậu ấy khi ôm Naruto...

'SaSuke cậu biết không, Naruto cậu ấy có một Sức mạnh rất đặc biệt, Sức mạnh đó cho tớ thêm lòng tin và quyết tâm.'

'Cậu ấy không bao giờ bỏ cuộc, tuy nhiều lúc ngốc ngếch, nhưng mà rất đáng tin cậy.'

'Cậu ấy tương lai Sẽ rất mạnh, tớ tin vào điều đó...'

'Naruto...'

SaSuke nghiến răng, ánh mắt tối Sầm. Như cảm giác được SaSuke có gì đó bất thường. Để dĩa táo qua một bên, cúi đầu hỏi cậu.

-Sao vậy SaSuke, cậu có gì không ổn à?

SaSuke không nói gì, làm tôi có chút lo lắng, bị làm Sao vậy?

-Sakura...

-Tớ đây. Cậu ổn chứ SaSuke?-tôi lo lắng hỏi cậu.

-Cậu...lúc nào cũng quan tâm bọn này nhỉ.

Tôi cảm thấy SaSuke có chút khác thường, nhưng không rõ ràng lắm, tôi cười nói.

-Ừm, ai bảo hai người là đồng đội của tớ làm chi, quan tâm hai người, là chuyện đương nhiên rồi.

-Hừ, tớ thấy cậu rất quan tâm tới Naruto.

-Huh? Naruto Sao...-tôi nghĩ nghĩ tới tên nhóc tóc vàng ngốc ngốc mà cố chập đó, không khỏi buồn cười. SaSuke liếc mắt nhìn qua nhíu mày.

-Tên ngốc đó không khi nào làm tớ bớt lo được, giá mà tên đó cũng chín chắn như cậu thì tốt rồi. Tớ cũng đỡ lo hơn.

-Vậy Sao? Tớ lại cảm thấy ghen tị với cậu ta đấy...-SaSuke khẽ nói.

-Hả? cậu nói gì cơ?- nói nhỏ quá không nghe được a.

SaSuke ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt có hơi đáng Sợ, chứng tỏ cậu ta đang có phần tức giận.

-SaSuke...cậu...

SaSuke bắt lấy tay tôi, làm tôi hết hồn, mở to mắt nhìn cậu ta.

-Sakura, cậu lúc nào cũng Naruto, Naruto, lúc nào cũng nói tới cậu ta. Trong lòng cậu, chỉ có cậu ta là quan tâm nhất đúng không. Tôi rất ghét cậu ta.

i đN'/

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: SaSuke VS Naruto-Tình đồng đội tan rã

Tôi bị cậu ta Siết chặt tay, lại không hiểu cậu ta đang nói cái gì, vì Sao lại tức giận với tôi.

-SaSuke...đau đấy, cậu làm Sao vậy? Sao lại nổi giận.

-SaSuke! Cậu bỏ Sakura ra!-Naruto chạy vào, kéo tôi ra khỏi chỗ SaSuke ra Sau lưng cậu ấy.. Cậu không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng cậu nhìn thấy được tay Sakura bây giờ đã hơi đỏ lên. Naruto tức giận nói.

-Cậu làm cái gì vậy hả?

SaSuke ánh mắt tối tăm mang theo chút Sát khí nhìn Naruto. Naruto kinh ngạc nhìn cậu ấy, cả tôi cũng ngạc nhiên.

-Gì, gì thế hả, cậu đừng có trừng mắt nhìn tôi như thế, chính cậu là kẻ làm Sai mà.

SaSuke cúi đầu, nói với Naruto.

-Naruto này...

-Ch...Chuyện gì?-Naruto nhíu mày hỏi.

-Bây giờ hãy...đấu với tớ đi!-bỗng nhiên SaSuke đề nghị, tôi khó hiểu nhìn cậu.

-Hả? cậu đau quá nên nói nhảm rồi hả?

-Nghĩ Sao cũng được, đánh đi!-ánh mắt SaSuke chuyển thành Sharingan, cả tôi và Naruto đều kinh ngạc.

SaSuke...

-Giúp cái gì chứ...chả biết HoKage Đệ Ngũ là ai, nhưng bà ta làm chuyện vô ích rồi...-SaSuke cuối đầu nói.

-Cái gì?

SaSuke bước chân xuống giường, đi đến bên cạnh Naruto, hai người đối mặt, Naruto bỗng nhiên cười nói.

-Đúng lúc lắm! tớ cũng đang muốn đấu với cậu đây...

Naruto...

Tôi nhíu mày nhìn hai người, bực tức nói.

-Hai cậu đang làm cái gì vậy hả? ấm đầu hết rồi Sao?

-Sakura-chan, cậu đừng xen vào.-Naruto ngăn cản tôi nói.

-Đi theo tôi-SaSuke khiêu khích nhìn Naruto, rồi cả hai người cùng lên Sân thượng. Tôi nhanh chóng đi theo.

Hai tên ngốc này, lại muốn làm gì đây, đúng là không bớt lo được mà.

Hai người đối mặt nhau, bỗng nhiên Naruto lại cười, SaSuke nhíu mày không vui nói.

-Bộ Có gì đáng cười lắm Sao?

-Đâu có, chỉ thấy vui thôi.vì nghĩ cuối cùng tớ cũng Sắp thắng được cậu, ngay bây giờ, ngay tại đây.-Naruto phấn khích nói.

-Nói gì đó, tên thấp kém kia-SaSuke nhíu mày không vui nói.

-Tớ không còn là tên thấp kém chuyên cản đường cản lối nữa rồi.

-Ngươi...cái tên bét lớp này. Đúng có mà ở đó ngạo mạn.

-Hê hê... một tên lạnh lùng như cậu lại đi chấp nhất với tớ, không giống cậu chút nào. Không lẽ cậu đôi co như vậy vì cậu đang Sợ Sao, SaSuke-Naruto chông hông, khiêu khích nhìn SaSuke.

-Mau rới đây.-SaSuke nói.

-Nhưng trước hết cậu đeo băng đeo đầu vào đi, tớ Sẽ đợi.-Chả cần cái thứ dở hơi đó.

-Mau đeo vào di-Naruto không kiên nhẫn nói.

-Ngươi nghĩ có thể gây ra một vết xước trên trán ta Sao-SaSuke khiêu khích chỉ ngón cái vào trán mình, Naruto tức giận, hai người hét lên, lao vào đánh nhau.

Tồi nhìn hết thảy, không dám tin ngơ ngẩn.

Hai người đó...đang làm cái gì vậy? Sao lại đánh nhau? Đang yên đang lành, Sao lại thành ra như vậy?

Naruto đã Sử dụng raSengan, mà SaSuke cũng đã dùng chidOri. Hai người này đang làm cái gì vậy. Muốn chết à.

-Hại cậu mau dừng lại đi.-tôi hét lên nhưng hai người họ không nghe, cả hai lao vào nhau, tôi không chịu được nữa rồi, hai tên ngốc này, phải ngăn họ lại.

Tôi nhanh chóng lao ra, chỉ với ý nghĩ phải cản hai người này lại.

-Hai người các cậu. Dừng lại đi!

Thấy Sakura đang lao ra, SaSuke và Naruto hoảng hốt, nhưng không thu tay lại được. Đúng lúc này KaKaShi xuất hiện, nắm cổ tay hai người quăng về phía hai thùng nước gần đó.

-Sakura, em không Sao chứ?

Tôi gật đầu, ánh mắt trầm xuống, KakShi thở dài nhìn hai người kia.

-Mấy đứa làm cái gì trên Sân thượng bệnh viện vậy hả? cãi nhau mà thế này thì hơi quá đấy, cả hai đứa.

-SaSuke...em đang lún Sâu vào mặc cảm quá đấy, còn chidOri ban nãy, quá thô bạo để nhắm vào đồng đội của làng mình như thế...em định giết Naruto luôn Sao? Tại Sao một đứa trẻ như em lại như thế.

SaSuke quay người rời đi. Tôi cúi đầu trầm mặt. Sao lại thành ra như thế này chứ? không lẽ là do cuộc gặp gỡ với Itachi Sao...

KakShi xuất hiện trước mặt tồi cười nói mọi truyện Sẽ ổn thôi, tôi hơi cười gật đầu, nhưng tron lòng vẫn thấy không thoải mái. Lúc này Naruto đi đến chỗ tôi.

-Sakura-chan...đùng có cản trở bọn tớ chứ.

Tôi cúi đầu, nở một nụ cười nhìn cậu.

-Vậy Sao...

-Sakura-chan...

-Tớ Sẽ nói cho cậu biết vài việc, về SaSuke...

Tôi đã nói mọi chuyện về SaSuke và cái ấn chú cho Naruto biết, Sau đó cũng về nhà. Mấy ngày nay Niran không thường ở bên tôi. Tôi nằm trên giường, tay để trên trán.

Sao lại có thể quên nhỉ...có lẽ cuộc Sống bây giờ quá bình yên nên bản thân đã quên mất bản thân đến đây như thế nào, chuyện gì đang xảy ra, quên mất mà đắm chiềm vào đó Sao... quả nhiên quá bình yên Sẽ khiến con người ta quên đi nhiều thứ.

Nếu như không lầm thì...

-Ngươi làm Sao vậy? có tâm Sự Sao?-Niran bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh tôi, tôi nhìn Niran, không có nói gì,đứng dậy mang Niran đi ra khỏi nhà. Nếu như mọi chuyện đã như vậy, thì cứ để nó tự nhiên đi...

Buổi tối, trước cổng làng Konoha.

SaSuke bước đi trên quảng trường, lại nhìn thấy có bóng người ngồi trên ghế gần đó. Cậu ngạc nhiên nhìn qua. Sakura ngồi trên ghế, tay vuốt ve bộ long trắng của một con vật như một con chó nhỏ đang nằm trên dùi cô.

-Khuya rồi còn lảng vảng ở đây?-SaSuke nói.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu, cười nói.

-Đây là con đường duy nhất để rời khỏi làng. Tớ biết cậu Sẽ xuất hiện ở đây, nên ngồi đây đợi.

SaSuke hơi mím môi, nhắm mắt lại, đi lướt qua tôi.

-Về đi.

-Cậu cứ như vậy đi Sao. Nếu tớ không xuất hiện ở đây, cậu Sẽ cứ như vậy rời đi Sao, không nói gì với ai cả...

-Tớ đã nói cậu lo lắng vô ích rồi mà, đừng xía vào chuyện của tớ.-SaSuke không có quay lại, lạnh lùng nói. Tôi vuốt lông của Niran nói.

-Cậu quyết định rồi phải không, đi tới chỗ của hắn...

SaSuke không nói gì, chỉ im lặng.

-Tớ Sẽ không cản cậu.-tôi vừa nói xong, SaSuke ngạc nhiên nhìn qua tôi, hình như điều tôi nói khiến cậu rất ngạc nhiên.

-Tớ biết ngày nay Sẽ đến, nhưng không nghĩ lại Sớm như vậy. Chuyện mà cho tới bây giờ tớ hối hận nhất chính là ngày hôm đó, tớ đã không đủ mạnh mẽ để bảo vệ các cậu, tớ đã quá yêu đuối. Vì vậy, ngày hôm nay cậu rời đi, tớ Sẽ không ngăn cản. Vì đó là con đường cậu đã chọn. Tớ biết có ngăn cậu cũng vô ích, vì cậu có việc phải làm, khác với chúng tớ.

-Cậu nói đúng.tớ khác với các cậu, chúng ta ở trên hai con đường hoàn toàn khác nhau. Nhóm 4 người chúng ta, tớ cũng có ý định làm nó thành con đường cho riệng mình.nhưng dù có cố làm thế, kết cuộc, trong tim tớ chỉ có trả thù. Tớ Sống chỉ để trả thù. Tớ không thể nào giống cậu hay Naruto được.

-SaSuke này.- SaSuke ngẩng đầu nhìn tôi, tôi đứng dậy cười nhìn cậu.

-Đội 7 luôn luôn có chỗ của cậu, vì vậy cậu chỉ cần nhớ, chúng tớ ở đây, đợi cậu quay về. SaSuke.

SaSuke hơi cúi đầu, khóe môi hơi nhếch.

-Nhưng mà xin cậu, đừng bao giờ gây hại cho làng, vì nếu cậu làm vậy, cho dù có là đồng đội, tớ cũng Sẽ không ngần ngại mà đối đầu va cậu. Vì vậy, xin cậu...dừng để điều đó xảy ra.

-Tớ Sẽ thông báo cho mọi người biết vào lúc bình minh, cậu làm Sao tớ cũng không ngăn cản. Chúc cậu...lên đường bình an...

-Sakura...cám ơn cậu.-SaSuke quay người rời đi.

-Khoan đã...tớ nói với cậu một câu này... không phải những gì mắt ta thấy, tai ta nghe thì đó là Sự thật. Mọi việc đều có lí do của nó, đừng để bị che mắt, rồi đến khi biệt được Sự thật, mọi chuyện đã quá trễ, lúc đó...có hối hận cũng đã muộn.

SaSuke nhìn tôi. Câu không hiểu lắm lời tôi nói, nhưng rồi cũng quay lưng rời đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng cậu, xa khuất dần trên con đường làng.

-Cứ để nó đi như vậy, cô ổn chứ?-Niran nãy giờ im lặng nhìn tôi, giờ mới lên tiếng, tôi không nói gì, quay lại ghế ngồi đợi bình minh.

-Chuyện này ta đã biết Sớm hay muộn cũng Sẽ như vậy, chỉ là không ngăn được. Trong lòng cậu ta ngọn lửa hận thù quá lớn, có làm cách nào cũng không thể dập tắt được. Ai treo chuông thì người đó gỡ. Chỉ hi vọng cậu ta Sau này không hối hận.

-Ngươi có vẻ biết rất nhiều chuyện.-Niran liếc mắt nhìn tôi, tôi không nói gì, nhưng cũng không phản bác. Cậu ta vì báo thù mà tồn tại, chỉ hi vọng, Sau này đừng làm gì tổn hại đến làng, nếu không...dù có là đồng đội, tôi cũng Sẽ bắt cậu ta quay về xử tội.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đuổi theo

Sáng ngày hôm Sau, bình minh lên.

-HoKage Đệ Ngũ cũng thật ép người quá đáng thiệt. Mấy tài liệu bà ta để quên đáng lẽ phải tự mình...

-Ế...-KotetSu ngạc nhiên nhìn.

-Sao vậy?-Izumo hỏi.

-Này, cô bé, mới Sáng Sớm ở đây làm gì, Sẽ bị cảm lạnh đấy.

Sakura ngồi đó, tay vuốt lông Niran đang rúc trong lòng, ngẩn lên nhìn KotetSu và Izumo.

-Tôi có chuyện phải báo cho HoKage biết, phiền hai anh dẫn đường nhé.

Văn phòng HoKage.

-Cái gì? Có thật vậy không?

-Vâng, là cô bé này đã nói.-KotetSu chỉ tay về phía tôi, tôi đi lên phía trước đối diện với TSunade.

-Chuyện em nói là thật. Cậu ấy từ tối hôm qua đã rời làng, em đã thử, nhưng cậu ấy...

-Được rồi, KotetSu, Izumo, mau đi gọi người này cho ta.

KotetSu và Izumo nhận lệnh rời đi, TSunade lại nhìn qua tôi.

-Chuyện này ta Sẽ giải quyết. Em có thể trở về rồi.

-HoKage-Sama, em có chuyện muốn nói với ngài. Xin ngài hãy nhận em làm đệ tử!

Sakura...em cũng có...thứ quan trọng cho mình nhỉ.

-Haruno Sakura, ta đã nghe KaKaShi nói qua về em, là một Ninja xuất Sắc, khả năng phân tích và điều khiển Chakra rất tốt, không nhưng vậy em còn là một Ninja chữa trị, quả thật rất ngoài mong đợi của ta. Nhưng ta nói trước, ta khó lắm đấy.

-Vâng, cám ơn ngài. Còn có một chyện này nữa...

Trước cổng Làng Lá.

-Được, vậy chúng ta xuất phát, đi thôi!

-Đợi đã!-tôi nhanh chóng đáp xuống chỗ bọn họ.

-Sakura-chan.

-Tớ đã nghe HoKage Sama nói rồi, nhưng xin lỗi, không thể để cậu theo được. Ngay cả cậu cũng không thuyết phục được cậu ấy kia mà.-ShiKamaru nhìn tôi nói,

-Giờ chỉ còn cách dùng vũ lực ép cậu ta về mà thôi, Sakura, cuậ không làm gì được nữa đâu.

-Nói vậy, Sakura-chan, SaSuke và cậu...

-Naruto này, tớ...đã không thể giữ cậu ấy lại. Con đường mà cậu ấy chọn, khác hẳn chúng ta. Tớ biết có ngăn cậu, cậu cũng Sẽ đi tìm cậu ấy. Tớ đã không thể làm gì được....nhưng nếu là Naruto, thì chắc có thể lắm chứ. Vì vậy, nhờ hết cả vào cậu đấy, Naruto. Cố lên nhé!-tôi cười nhìn Naruto, tôi biết bản thân có nói gì đi nữa, cậu ấy cũng Sẽ đuổi theo, bởi vì...chúng ta là đồng đội.

-Sakura-chan...đúng là lúc nào cũng như vậy hết...-Naruto nhìn tôi cười.

-Hiện giờ tớ biết cậu đang rất buồn, đang rất đau khổ, bản thân cậu chính là người quan tâm nhất đến Đội chúng ta. Cậu muốn bảo vê nó, bảo vệ tụi tớ...tớ đều biết hết đấy...xin lỗi cậu, vì đã để cậu thấy cảnh này. Cậu...dù như thế nào cũng không muốn chúng tớ lo lắng, lúc nào cậu cũng cười như thế...Sakura-chan.Tôi nhìn Naruto Sững Sờ, không biết từ bao giờ, Naruto ngốc nghếch đã hiểu được nhiều như thế. Cậu ấy...đã trưởng thành rồi...Naruto.

-Cám ơn cậu...Naruto...-Tôi hơi cười nhìn cậu,

-Tớ nhất định Sẽ dắt SaSuke về! Sẽ bắt cậu ta phải xin lỗi cậu! Hứa danh dự đấy!-Naruto cười đưa ngón cái về phía tôi, tôi cười gật đầu nhìn cậu. Tôi nhìn theo bọn họ rời đi, đến khi khuất hẳn.

Lee nhìn tôi, lại nhìn phương hướng bọn họ rời đi, cười nói.

-Thầy tớ nói Naruto là một nice Guy, không Sao đâu, chắc chắn...cậu ấy Sẽ làm được.-Lee cười giơ ngón cái trấn an tôi, tôi cũng cười gật đầu nhìn cậu.

-Cám ơn cậu Lee! Cậu cũng...phải cố lên nhé!-Lee nhìn tôi, cũng cười. Cậu ấy cũng đang có một trận chiến phải vượt qua, con đường làm Ninja của cậu, cậu Sẽ không từ bỏ.

Trong rừng cây, gió cây thổi rào rạc. Mái tóc bay trong gió, đôi mắt lục Sắc mở ra.

Xoạt xoạt xoạt..

-Kama-Sama!

Ba người nhà Garuda xuất hiện Sau lưng tôi, trên vai tôi là Niran. Ánh mắt tôi đảo qua ba người. Cũng đến lúc rồi nhỉ...

-Ngươi muốn đi theo bọn chúng thật Sao? Để làm gì?-Niran vẫy đuôi, ngồi trên vai tôi lười nhác nói.

-Bọn họ...Sẽ gặp nguy hiểm, ta không thể ngó lơ được. Hơn nữa...bọn họ là đồng đội của ta, không thể bỏ mặc được.

-Hừ, ngươi lúc nào cũng nghĩ cho hai thằng nhóc đó, bọn chúng có gì tốt chứ, một tên kiêu ngạo đáng ghét, một tên ngu ngốc cố chấp, chả có gì tốt.

-Hừm, ngươi ghen tỵ Sao?-tôi cười nhìn Niran lại trêu chọc nó.

-Ai ghen, ta mà thèm ghen với tụi nhóc đó, bổn đại gia đây mới không thèm.- Niran vẫy đuôi, hừ lạnh quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn tôi. Tôi cười lấy lòng nói.

-Đúng vậy, Niran đại nhân của tôi, nào chấp nhất với tục tử a! vì vậy Niran đại nhân đại lượng, tha thứ cho tiểu nhân nhất thời hồ đồ.

-Hừ-Niran vẫy đuôi quay mặt đi che giấu xấu hổ, tôi cười híp mắt nhìn nó.

Ba người nhà Garuda không khỏi tròng mắt Sắp rớt ra ngoài. Niran đại nhân từ khi nào lại có mấy biểu cảm...đáng yêu này? còn dễ dụ dỗ như vậy? đây có phải hay không Niran đại nhân cao cao tại thượng của họ?

Lại nhìn qua Sakura, không khỏi gật gù, quả nhiên Kama-Sama đại nhân lợi hại a!

-Được rồi, đi thôi, ba người các vị không cần đi theo ta, khi cần ta Sẽ gọi.

-Vâng.- nói rồi ba người liền biến mất, cô cảm nhận một chút, quả nhiên lợi hại a, dường như mất hết tung tích a!

-Đi thôi.-tôi đưa theo Niran, cảm ứng Chakra xung quanh, nếu không phải tôi biết trước địa điểm họ Sẽ đến thì cũng thật khó khăn nha. Băng qua từng hàng cây. Cũng Sắp tới rồi.

Tôi khẽ nhíu mày, gần đây nhất có hai luồng Chakra, đều đã Sắp Suy kiệt rồi. Bây giờ...một trong hai đã hoàn toàn biến mất...như vậy vừa rồi có một người đã chết, mà người còn lại...cũng Sắp không được rồi. Phải nhanh chân lên mới được.Tôi đáp xuống một khoảng đất, có một tên mập mạp nằm bất động ở kia, là bọn Ninja Làng Âm thanh, tôi kiểm tra mạch đập, đối phương đã chết rồi. Tên mập này hẳn là một trong 4 tên Làng Âm thanh mang SaSuke đi, vậy người đấu với hắn là...Choji.

Tôi nhìn cách đó không xa, Choji đang dựa vào một gốc cây ngồi đó, Chakra đã cạn kiệt, tôi iểm tra một chút, may mắn chưa có chết, nhưng mạch quá yếu. Xem ra cậu ta uống thuốc tăng cường Sức mạnh, nhưng mà tác dụng phụ của thuốc này rất lớn, nếu không cấp cứu kịp thì.

Tôi nhanh chóng chữa trị cho cậu ta, khả năng của tôi vẫn chưa đủ để cứu cậu, nhưng kéo dài một chút chắc có lẽ Sẽ được.

-Thằng mập này Sắp không xong rồi, nếu ngươi không nhanh thì...-Niran trên vai tôi nhắc nhở.

-không Sao, cậu ấy Sẽ không có chuyện gì.

Tôi rút ra phi châm, vưa chữa trị vừa châm vài đường. Như vậy có thể kéo dài thêm thời gian.

-Cách đây không xa có nhóm người của Shizune-San, hẳn Sẽ tới cứu được, nhưng chỉ Sợ lâu quá thôi, như vậy phải cấp tốc đem cậu ta về cho HoKage, ngài ấy hẳn có cách.

-Goro!-tôi gọi.

-Kama-Sama, ngài gọi tôi-Goro rất nhanh xuất hiên bên cạnh tôi, dù gì nãy giờ họ cũng luôn âm thầm đi theo.

-Đưa cậu ấy về làng, nhanh chóng chữa trị giúp ta.

Sau khi Goro mang Choji đi, tôi lại tiếp tục rời đi. Nếu như không lầm, còn một người nữa Sắp không xong rồi.

Quả nhiên như tôi nghĩ, cách đó khá xa lại có thêm một người nữa bị thương rất nặng, lần này là Neji, cậu ta bị thương cũng thật...quá nặng đi.

Tôi đáp xuống bên cạnh Neji, đỡ cậu ta tựa vào người mình, kiểm tra vết thương...bị thương rất nặng nhưng may mắn đã né đi yếu huyệt, nhưng mà vẫn nguy hiểm.

-Cậu...-Neji vẫn còn chút tỉnh táo nhận ra được tôi.

-Im lặng, cậu bị thương rất nặng đấy, tôi chỉ Sơ cứu được một chút thôi, kéo dài Sinh mạng của cậu cho đến khi đưa về làng.

Neji nhìn tôi, không có nói gì, lúc này cậu ta lại hộc máu, tôi nhíu mày, tay không ngừng chữa trị. Phi châm chậm vào cơ thể, ngăn cản máu chảy ra.

-Chết tiệt, Sao lại nặng thế này, cậu ngốc thế Sao... lũ con trai mấy người toàn là một lũ đầu đất hết-tôi tức giận mắng, hết hai thằng trong nhóm cô thì cũng thôi đi, đến ngay cả mấy tên này cũng...hình như tụi con trai...ai cũng liều mạng như vậy cả.

-Tôi... có lí do...không thể thua được...-Neji hơi cười, ánh mắt cũng dần nặng lại. Tôi nhìn Neji, tên này cũng lây bệnh ngốc của Naruto rồi.

-Được rồi, im lặng đi, tôi cần tập trung, không thì cái mạng của cậu cũng đi luốn đấy.

Neji hoàn toàn mất ý thức, ngất đi, tôi khẽ nhíu mày, phải nhanh lên...

-Bato, giúp tôi đưa người này về làng càng nhanh càng tốt.-tôi ra chỉ thị cho bato, rồi cũng nhanh rời đi.

-Cô vì Sao phải cứu hai thằng nhóc đó, nó cũng chẳng liên quan gì đến cô.

-Bọn họ là bạn của tôi.-Niran nhìn ánh mắt của tôi, cũng không nói gì nữa, chỉ an tĩnh nằm trên vai.

Dù Sao cũng đã đưa hai người đó về làng trước dự tính, còn Sơ cứu qua, vì vậy chắc chắn Sẽ không Sao, chuyện còn lại cứ giao cho HoKage giải quyết, còn bây giờ thì phải nhanh lên.

Cách đó không xa lại có thêm một cuộc chiến là của Kiba, lúc này hai bên đang còn giao chiến, tôi trực tiếp bỏ qua.

-Sao vậy, không giúp nó Sao?-Niran ngạc nhiên nhìn tôi.

-không cần, tuy cậu ta đang thua, nhưng rất nhanh thôi, Sẽ có người tới giúp, vì vậy chúng ta đi trước.

-A? cô biết trước hết mọi thứ, có khả năng tiên đoán tương lai Sao?-Niran bất ngờ hỏi tôi, tôi nhìn nó nói.

-không có, nhưng biết được một vài chuyện.

Thấy tôi không có ý định nói ra Sự thật mà lại lấp liếm, Niran cũng không gắn hỏi.

-Cô có rất nhiều bí mật, nhưng ta Sẽ đợi đến ngày cô tự nguyện nói ta nghe.

-Cám ơn ngươi, Niran.

Tôi băng qua các hàng cây, cách đó không xa lại có thêm một cuộc chiến, là của ShiKamaru, lúc này tôi dừng lại trên một cành cây quan Sát.

Lúc này ShiKamaru đang rơi vào thế bất lợi, Sbằngđúng lúc này, một trân gió cuốn văng tên kia, một cô gái với cây quat to dùn chắn trước ShiKamaru.

-Đồng minh của Làng Lá...

-Ninja...

-Làng Cát!

Tôi nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi xúc động, khi đọc manga, xem anime, thấy cảnh này tôi rất kích động nha, không nghĩ gặp thực ngoài này, quả nhiên kích động không giảm mà còn tăng.

-Ồ, người giúp đỡ mà cô nói là bọn này.-Niran hứng thú nhìn cảnh bên dưới, tôi gật đầu cười. Như vậy có phải hay không Gấu mèo cũng tới a! thật nhớ nha! Phải mau chóng đi thôi.

Quả nhiên, đi đến thêm một chút nữa, là một bãi đất trống, mà phía dưới toàn là cát, còn có...xương? Đúng, chính là xương, cái này hẳn là huyết kế giới hạn của tộc KaGuya, nhìn qua thì chắc đã kết thúc rồi, hẳn là KimiKaro đã chết. Như vậy thì Lee và Gaara ở đâu nhỉ? Không biết có làm Sao không nữa. Lee vừa mới phẫu thuật xong không bao lâu, lại đi tham chiến như vậy không biết liệu có ổn không đây...

-Lee!- tôi nhìn thấy hai người, là Lee và Gaara đang ngồi dưới một gốc cây, tôi nhanh chóng đi đến, thấy hai người không Sa mới an lòng được chút ít.

-Lee, cậu mới vừa phẫu thuật xong liền chạy tới cái chỗ này, muốn chết Sao hả?- tôi chống nạnh trừng mắt nhìn, Lee gãi đầu cúi xuống. Tôi lại nhìn Sang người bên cạnh, liền cười híp mắt chạy lại ôm một cái.

-Gấu mèo! Nhớ cậu quá nha!

-Sakura...

Cả hai người nào đó đều ngốc lăng trước hành động này của tôi. Lee hai mắt nổi lửa, Gaara thì kinh ngạc Sững Sờ nhưng cũng không có đẩy tôi ra. Tôi nhìn Gaara, hình như Sử dụng hơi nhiều Chakra nên mệt mỏi, lại quay Sang chữa vài vết thương trên người Lee.

-Sao cậu lại ở đây?-Gaara hỏi tôi.

-Tớ theo lệnh của ngài HoKage đến đây giúp các cậu với vai trò là một Ninja chữa trị. Xuất phát Sau các cậu.

-Sakura, Naruto đã đuổi theo SaSuke rồi.-Lee nhìn tôi, ánh mắt tôi rũ xuống, không có nói gì.

-Sakura, cậu đuổi theo đi.- tôi nhìn Sang Gaara, không có nói gì, chỉ tiếp tục chửa trị cho Lee, khi các vết thương đã khép lại, tôi mới đứng dậy.

-Lee, Gaara, cả hai người về làng trước đi nhé, tớ...

-Cậu đi đi, Sakura, tụi này ổn mà-Lee giơ ngóncái với tôi, nở nụ cười với hàm răng lóe Sáng, tôi cười nhìn hai người, cũngnhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Mỗi người một ngã

Tôi đáp xuống một cành cây gần đó, nhìn về phía dòng thác, noi có hai bức tượng đài khổng lồ của hai vị Ninja mạnh nhất Làng Lá. Nơi dòng chảy kia. Thác kết thúc!

Tôi đứng đó nhìn hai bóng người, SaSuke đứng trên bức tượng đài của Madara đang nhìn xuống Naruto phía bên dưới thác.

Tôi nhìn hai người họ, đã là bạn bè...nay lại thành ra như thế này, cảm giác đau thắt lại này...là như thế nào...

-Đã thành bạn thân...thế thì tại Sao cậu lại...-Naruto ngước nhìn SaSuke ở đó, tức giận hỏi.

-Chính vì như thế...cậu mới có giá trị để tớ giết.-SaSuke lạnh lùng nói, đôi mắt Sharingan nhìn chằm chằm vào Naruto.

-Tớ chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng xem ra cậu định giết tớ thật nhỉ...SaSuke.

Cả hai người lao vào đánh nhau, mà tôi, chỉ đứng một bên quan Sát hết thảy. ánh mắt nhìn hai bóng người nơi đó, gần như vậy, nhưng lại xa đến mức không thể với tới.

RaSengan và Chidori, hai người xông vào nhau, từng đợt Sóng nước tung lên, rồi đánh văng hết cả hai lùi ra Sau.

-Ngươi không tính ra cản hai đứa chúng nó à, cứ để như vậy không ổn đâu. Thằng bé tóc đen kia thật Sự có ý định giết thằng nhóc tóc vàng ngốc đó đấy, mà tên đó lại cứ chùn tay như vậy, Sẽ bị giết đấy, ngươi không ra tay thì không được đâu.

Niran nhìn hết thảy, tôi không nói gì, chỉ im lặng nhìn tất cả. Tôi biết chứ, Sao lại không, nhưng mà..tôi không thể làm gì khác được, tôi không thể ngăn họ, vì...vì đây là cuộc chiến của riêng hai người...

-Cứ để họ đánh đi...Sẽ không Sao đâu. – tôi bây giờ chỉ có thể nói như vậy, chỉ có thể im lặng mà quan Sát tôi.

SaSuke cả người đã đầy ấn chú, cậu ta dùng chidOri muốn xuyên qua tim Naruto, nhưng đã bị Naruto đẩy lệch qua vai phải.

Mà lúc này, Naruto đã dùng đến Chakra của Cửu vĩ, làm lành vết thương kia. Naruto đánh SaSuke, cả hai bên giằng co, đến khi SaSuke khai phá được con mắt Sharingan bậc 3.

Trận đấu kéo dài, cho đến khi Naruto đã xuất hiện một đuôi Chakra của Cửu vĩ. SaSuke cũng nhờ vào Sức mạnh ấn chú mà biến đổi.

Trận chiến...bây giờ mới thực Sự bắt đầu.

-không phải ngươi nói các ngươi là đồng đội Sao, ta thấy thứ mà các ngươi gọi là tình bạn, chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng của hai ngươi mà thôi, đối với

tên nhóc kia...

-Đủ rồi, Niran.-tôi lạnh nhạt nói.

-Ta chỉ nói đúng Sự thật thôi, ngươi nhìn bọn chúng đánh nhau người Sống ta chết như vậy, ngươi không đi ngăn cản mà chỉ đứng đây xem mọi thứ diễn ra, ngươi lạnh lùng hơn ta nghĩ đấy.-Niran vẫy đuôi thờ ơ nói.

-Ngươi biết không, Niran, nơi này có tên là Thung lũng tận cùng, còn cái thác kia, gọi là thác kết thúc.

Niran nhìn tôi, Sau đó lại hơi cúi đầu, nghe tôi nói.

-Sở dĩ có cái tên này, là bởi vì, đây là nơi mà hai vị anh hùng Làng Lá quyết chiến với nhau. Làng Lá được hai người là Senju HaShirama đứng đầu tộc Senju và cũng là HoKage Đệ Nhất, cùng với người đứng đầu tôc Uchiha, Uchiha Madara lập nên, nhưng hai người bất đồng quan điểm về cách tạo dựng hòa bình cho làng nên hai người đã đấu một trận long trời lở đất và cuối cùng HoKage Đệ Nhất đã đánh bại Madara.-Con Sông này được Sinh ra từ tàn tích của cuộc chiến đó. Nhìn vào dòng chảy của nó đi, như cho ta thấy một cuộc chiến kéo dài mãi không kết thúc được. Hai người đó, là bạn thân của nhau, và...rất giống Naruto và SaSuke. Hai người đó...mang vận mệnh của hai vị anh hùng đó.

-Mía mai làm Sao...Số phận con người...dòng chảy đó...mãi cứ không kết thúc, lặp đi lại vô Số lần...

Tôi nhìn hai người đó, khóe môi hơi cong, nhưng...nước mắt không thể ngừng rơi được. Từng giọt cứ chảy ra mãi, không cách nào dừng lại được.

-Niran, làm Sao bây giờ, tôi... đang cười, nhưng không hiểu Sao nước mắt cứ không ngừng rơi xuống.

-Cô hỏi ta làm Sao ta biết được, chắc gió thổi mạnh quá thôi...

Niran quay đầu, không có nhìn tôi, nó biết tôi không muốn ai thấy mình yếu đuối như thế này, nên nó không nhìn.

Trận đấu...kết thúc rồi...

Naruto bất tỉnh, SaSuke đuối Sức ngồi đó. Bầu trời...cũng đã mưa rồi. Từng giọt rơi xuống, ngày càng nặng hạt.

Naruto...tớ...cuối cùng cũng không thể giết cậu được.

Xoẹt.

SaSuke kinh ngạc ngẩn đầu lên, dưới cơn mưa nặng hạt, mái tóc dài màu anh Sắc ướt át rũ xuống. Đôi mắt lục Sắc nhìn chằm chằm với đôi mắt cậu, khiến cậu không cách nào đối mặandroid.4aم”/t trực tiếp với nó được.,

-Đi đi.

SaSuke ngạc nhiên đưa mắt nhìn tôi.

-Tớ đã nói...Sẽ không cản cậu, nhưng cậu cũng đừng quên, những gì tớ đã nói.

SaSuke đứng dậy, lảo đảo rời đi, ậu quay đầu lại nhìn tôi, nhắm mắt lại, lại dứt khoát rời đi.

Niran ngẩng đầu lên nhìn tôi, lại nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác.

-Trời mưa lớn thật.

-Ừ...-tôi trả lời, nước mưa cứ rơi vào làm ướt mặt tôi, từng giọt mưa rơi xuống, hòa vào nhau. Khiến cho tôi...không còn biết rõ, đâu là nước mưa, đâu là nước mắt...

Tôi nhìn Naruto, cậu ấy do quá mệt mỏi mà ngất đi. Tôi nhìn Naruto, hơi cười, tôi vuốt nước trên gương mặt cậu.

Xoẹt.

Tôi nẩng đầu nhìn lên, tôi biết là ngi này Sẽ tới.

-Sakura, em...-KaKaShi ngạc nhiên nhìn tôi, lại nhìn qua Naruto, im lặng không nói gì.

Cứ như vậy, cho đến khi trời ngừng mưa...

Chúng tôi quay về làng.

Naruto và mọi người bây giờ đều đang ở trong bệnh viện Làng Lá. Tôi được triệu tập đến văn phòng HoKage.

-Sakura, lần này em làm tốt lắm, tuy nhiệm vụ của họ thật bại, nhưng mọi thành viên đều Sống Sót trở về, chuyện này đều nhờ em cả.

TSunade nhìn tôi hơi cười nói, mọi chuyện đầu thuận lợi, nhờ Sakura đã Sơ cứu và giúp họ nhanh chóng trở về làng. Vì vậy mọi người đều qua cơn nguy hiểm.-Em cũng không giúp được gì nhiều, nếu không có gì em đi trước.

Cạch!

Tôi đứng ngoài phòng của HoKage, hơi cúi đầu, lại xoay người đi đến bệnh viện làng.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Naruto, tôi chần chừ không có đẩy cửa đi vào, cuộc đố thoại của Naruto và ShiKamaru, tôi đều nghe hết. Tôi nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra, tôi đẩy cửa đi vào, lúc này TSunade cũng đến.

Cửa phòng mở ra, tôi đi vào nhìn Naruto cả người cuốn băng gạc, tôi cười nói.

-Naruto, nhìn cậu không khác gì xác ướp cả đấy.

Naruto nhìn tôi, ánh mắt hạ xuốn, lại cúi đầu trầm mặt.

-Ta nghe nói ngươi bị thương khá nặng mà...trông ngươi khỏe đấy chứ.-TSunade chống hông nhìn Naruto nói.

Cả phòng lâm vào trầm mặc, Naruto cúi đầu.

-Sakura-chan...xin lỗi cậu...

Tôi nhìn Naruto, hơi cười, đi đến bên cửa Sổ, kéo rèm cửa ra, từng tia Sáng lọt vào, gió thổi làm tóc tôi bay loạn, hơi vuốt tóc chỉnh lại. Tôi quay đầu nhìn Naruto, đi đến bên giường cậu.

-Chuyện đó...tớ biết cả rồi. Vì lúc đó, tớ cũng ở đó.

Naruto và ShiKamaru kinh ngạc nhìn tôi, tôi không nói gì, chỉ cười nhìn hai người.

-Tớ...xin lỗi...-Naruto vẫn cúi đầu nói lời xin lỗi, tôi nhìn cậu, lắc đầu.

-Cậu không cần phải xin lỗi, cậu vốn không có lỗi gì cả, lỗi là...do tớ, tớ đã không ngăn SaSuke lại, để cậu ta rời đi ngay trước mắt, lại còn khiến các cậu rơi vào tình huống này, lỗi là của tớ, mọi người không ai có lỗi cả.

-Không, không phải!

-Sakura-chan, cậu không có lỗi, chuyện này là do...- tôi cười dùng một ngón tay để trên môi cậu, ngăn cậu nói tiếp, tôi lắc đầu.

-Không cần nói gì cả, tớ biết mà.-tôi hơi cười nhìn cậu, Naruto ngẩn ra, cũng hơi cười.

-Lúc nào cũng vậy, cậu luôn như thế, Sakura-chan...

-Nhưng mà...tớ nhất định Sẽ giữ lời hứa đó, vì tớ đã hứa danh dư với cậu!

Tôi nhìn cậu ấy, Naruto cười nhìn tôi.

-Tớ đã nói rồi còn gì, lời đã nói ra Sẽ không bao giờ rút lại. Đó chính là nhẫn đạo của tớ!

-Ừ, Naruto.

Tôi xoay người đi hướng cửa, lần nữa quay đầu nhìn Naruto, cười rồi rời đi.

Gió thổi làm tóc tôi bay tán loạn, đưa mắt nhìn Làng Lá, Niran ngồi trên vai tôi, hai người cũng nhau ngồi đó,

-Niran này, có phải...chỉ cần ta nhận truyền thừa, Sẽ mạnh lên hay không?

-Cái này cũng không nhất định, còn tùy thuộc vào ý chí của cô, không nhất định Sẽ truyền thừa thành công, còn có thử thách.

-Thử thách?

-Đúng vậy, trong lúc truyền thừa, nếu cô có thể vượt qua được thử thách, lúc đó cô Sẽ có được Sức mạnh.

-Như vậy, tôi muốn mạnh lên. Nhưng một năm nữa, một năm Sau, tôi Sẽ rời đi.

-Tùy cô thôi, tuy ta không biết cô muốn ở lại đây làm gì, nhưng ta Sẽ đợi.

-Cám ơn ngươi, Niran.

Vài ngày Sau đó, Naruto rời làng đi cùng Jiraiya, ngày hôm đó, tôi cũng đến tìm TSunade.

Cạch.

-Sakura, là em à, đến tìm ta có chuyện gì Sao? Bài tập là giao cho con đã làm xong rồi?

-Sư phụ, con làm xong rồi.

TSunade nhìn tôi hơi cười. Con bé này quả nhiên là một thiên tài hiếm có, một mình nó có thể tự hóc được thật chữa trị, hơn nữa những thứ mình hướng dẫn nó đều làm rất tốt, thậm chí còn vượt qua cả mong đợi của mình.

-Con có gì đến tìm ta Sao?

-Con muốn ngài chỉ bảo tất cả cho con trong một năm.

-Em có lí do gì Sao, em nghĩ một năm có thể làm được?-TSunade nhìn tôi, tôi khẳng định gật đầu.

-Em tự tin bản thân có thể làm được. Xin ngài-tôi gập người cúi đầu trước TSunade.

-Được rồi, nhưng làm được hay không còn phụ thuộc vào em.

-Vâng. Cám ơn ngài.

Naruto, SaSuke, hai người đợi tớ nhé, nhất định, chúng ta Sẽ gặp lại.

-Vậy, Sau đó em Sẽ làm gì? Ta có thể biết vì Sao em nhất định trong một năm phải học tốt không?

-Em...có việc phải làm, và Sẽ rời làng.

-Em định...-TSunade kinh ngạc nhìn tôi.

-không, em không đi tìm SaSuke, nhưng em có việc phải làm, và nhất định phải làm.

TSunade nhìn tôi, ánh mắt kiên định của cô, TSunade cũng không nói gì nữa, chỉ gật đầu để cô rời đi.

-Xem ra mọi chuyện cô đều Sắp xếp tốt rồi, nên nhớ cô chỉ có một năm.

-Tôi biết rồi.

Naruto, SaSuke, ba người chúng ta, đi trên 3 con đường khác nhau, nhưng mà, đến ngày gặp lại, chúng ta Sẽ tạo ra một khởi đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Làng ảo!

P/s: Chương này mình dành tặng bạn Rockganseki nhé!Cám ơn bạn đã ủng hộ! ̃ ̣ ̣ ̃ ̀

Rầm!...rắc... rắc...

Cả một hồ nước rộng mênh mông đều đã hoàn toàn đóng băng, hơi lạnh bốc lên giữa trưa hè nóng bức, không khí phút chốc đều lạnh như mùa đông.

Rầm! răng rắc...răng rắc...

Một cú đấm dáng xuống nền băng, tất cả đều nát vụn, băng vỡ vụn, hồ băng với những tảng băng trôi nổi.

Một năm trôi qua, tôi đã học tốt những gì mà Sư phụ dạy, những ngày qua tôi đều cố gắng hoàn thành mọi thứ nhanh nhất có thể, vì thời gian của tôi không còn nhiều.

-Làm tốt lắm, Sakura.

-Sư phụ!-tôi quay Sang nhìn TSunade, vui vẻ chạy đến.

-Ngài đến có chuyện gì không ạ?

-Ta chỉ đến kiểm tra một chút thôi, cũng không có gì, con...đã tiến bộ nhiều rồi.

Tôi cười vui vẻ nhìn bà, ngẩng đầu lên, ánh mắt như có như có điều muốn nói, lại chẳng thể mở lời. TSunade nhìn tôi hỏi.

-Sao vậy, có gì muốn nói với ta Sao?

-Sư phụ, con...-tôi không biết phải mở lời nói với bà như thế nào. TSunade nhìn tôi, người cũng rõ ràng tôi muốn nói gì, khẽ thở dài.

-Một năm qua, dường như mọi kĩ năng của ta đều được con tiếp thu hết thảy, con học mọi thứ rất nhanh, làm rất tốt, và chăm chỉ hơn bất kì ai. Tài năng của con vượt xa Shizune, và thậm chí là còn vượt qua cả ta. Con là đứa đệ tử xuất Sắc nhất mà ta có, Sakura.

-Sư phụ...

Thật ra tôi chưa muốn nói, là vì tôi vẫn chưa muốn rời đi.

-Ta nhìn vào mắt con và biết được, con có rất nhiều việc, rất nhiều thứ phải làm. Được rồi, dù gì con cũng đã học xong tốt, thời hạn cũng đã đến, con...có thể rời đi rồi,

Tôi im lặng không nói gì, quả thật, thời hạn đã đến, và...tôi phải rời đi.

-Cám ơn ngài, Sư phụ.-tôi cúi đầu gập người tỏ lòng biết ơn và kính trọng của mình. Bà xoay lưng về phía tôi, không nói gì cả, chỉ hơi cười rồi bước đi.

Tôi thu xếp mọi thứ, đứng trước cổng làng, tôi ngoái đầu nhìn lại một lần nữa.

-Đi thôi, cũng không phải là không bao giờ trở lại.-Niran vẫy đuôi nói, lười biếng nhắc nhở tôi mau lên đường.

Tôi cười khẽ, quay đầu rời đi. Đi được một khoảng khá xa, lúc này trước mặt tôi là ba người nha Garuda, họ đến đúng như đã hẹn và đưa tôi về Làng Ảo. Tôi thực Sự tò mò muốn biết, Làng Ảo trong lời Niran kể là như thế nào, bình thường Niran kể chuyện cho tôi nghe không nhiều, chỉ giái đáp những cái chủ yếu còn vặt vãi thì bỏ qua. Vì vậy tôi cũng chả rõ lắm.

Cứ như vậy Suốt ba ngày đi đường, tôi đứng trước một ngọn núi, ngoài bìa của một khu rừng lớn, ngọn núi và khu rừng được Sương trắng bao phủ, có chút lạnh thấm vào da thịt.Tôi bước vào khu rừng tiến nhập vào màn Sương. Theo như lời Garuda nói cho tôi biết thì Làng Ảo nằm trong khu rừng này vả Sau màn Sương, Làng Ảo không thuộc bất kì quốc gia nào, cũng không nhờ đến nguồn cung cấp của bất kìa quốc gia nào, hoàn toàn là tự cung tự cấp, tách biệt hoàn toàn. Tuy nhiên họ vẫn thường đi ra thế giới bên ngoài, và cũng hiểu rõ thời cuộc.

Làng Ảo tự bươn trải mọi thứ, mỗi thành viên trong làng tự tìm ra nguồn thu nhập cho mình, còn ngân khố chính của Làng Ảo hằng năm vẫn được tích góp đủ, thậm chí là không dùng đến. Đủ cho thấy nó là một ngôi làng có tính tự lập như thế nào.

Làng Ảo có lịch Sử lâu đời, thậm chí có thể xem nó là làng đầu tiên được lập ra. Múc đích lập ra nó không ai biết, nhưng mọi người ở đây rất trung thành và tôn kính với người đứng đầu làng là KamaTatSu. Đối với họ thì KamaTatSu chính là tín ngưỡng là thần, họ dành hết tất cả lòng tôn kính của mình và chỉ có duy nhất một niềm tin, chính là KamatatSu.

Khi nghe những điều này tôi không biết nên vui hay nên buồn đây, bởi vì trách nhiệm này tôi e bản thân không gánh nổi rồi.

-Ngươi lo lắng gì à?-Niran nằm trên vai tôi nói.

-Đúng là ta đang rất lo đây, trách nhiệm thật nặng nề a.

-Niran này, hình dáng thật Sự của ngươi là như thế nào? ta nghe Garuda nói đây chỉ là hình dáng tạm thời của ngươi thôi.

-Hừ, khi nào ngươi truyền thừa thành cong ngươi Sẽ biết.-Niran kiêu ngạo không xem ai ra gì, tôi nhìn nó thật bất đắc dĩ.

-Hẳn là rất oai phong uy vũ đi.-tôi nịnh hót nói.

-Đó là đương nhiên!

...

Niran à, ta phải thừa nhận ngươi không biết khiêm tốn là gì cả nha, quả nhiên ai cũng thích được người khác khen ngợi mình, ngày cả Niran cũng không ngoại lệ đi.

Tiến nhập vào màn Sương đã lâu như vậy nhưng vẫn chưa tới, tôi thật tò mò, nơi này Sương trắng bao phủ, khó nhìn thấy gì, nếu không biết đường có khi Sẽ còn lạc, thậm chí nơi này rất thích hợp ẩn nấp đi.

-Garuda, màn Sương này...

-Màn Sương này cính là một kết giới do làng tạo ra. Chỉ cần ai tiến nhập màn Sương đều Sẽ bị phát hiện ra, còn kẻ ngoài tộc xâm nhập Sẽ bị vây hãm trong này không có đường ra. Chỉ khi có người của làng dẫn đường mới đi được.- Garuda giải thích cho tôi,

-Nếu nói như vậy Sau này tôi muốn ra vào nơi này phải có người dẫn đường Sao?- như vậy rất phiền nha.

-Sau khi nhận được truyền thừa, ngài đã là một người trong làng, vì vậy không cần có người hướng dẫn, mọi thứ trong làng ngài Sẽ tự nhiên hiểu rõ.

-Ra là vậy...

Đi mãi cuối cùng thì tôi cũng thoát ra được khỏi màn Sương kia, lại phải đi thêm một khoảng đường nữa, tôi nhìn thấy một cái cổng to tướng đang đóng trước mặt tôi. Quả thật rất lớn, còn rất kiên cố chắc chắn nữa.

Cánh cửa dần mở ra, giống như một thế giới mới đang mở ra trước mắt tôi. Ánh nắng mặt trời ấm áp, gió thổi nhẹ nhàng, và cả...những con người đang tập trung hai bên lối vào làng, đứng nghiêm chỉnh và hành lễ với chúng tôi.

-Chào mừng Kama-Sama trở về!

Tôi Sững Sờ trơ mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, con người ở đây đang vui mừng chào đón tôi. Một cảnh tượng thật khiến con người ta cảm động, dường như mọi người trong làng đều ở đây, đều chào đón tôi đến nơi này...

Những tiếng tung hô, những tiếng hò reo, những tiếng gọi vang vọng...

-Kama-Sama, mọi người đều đến đây chào đón ngài.-Bato cười nhìn tôi, lời nói của chị ấy khiến tôi Sực tỉnh, lại một lần nữa tôi nhìn khung cành làng này...nơi này là...Làng Ảo!

-Kama-Sama mừng ngài trở về!

-Kama-Sama, xin hãy ở bên chúng tôi!

-Kama-Sama xin hãy ban phước lành cho chúng tôi.

-Kama-Sama...

Tôi nhìn người dân nơi này, quả nhiên Garuda nói không Sai, người dân nơi này rất chào đón và tôn kính KamatatSu của họ.

Lúc này có một nhóm người đang hướng chỗ tôi đi đến, nhìn có vẻ là những thành viên chức cao, trưởng bối trong làng.

-Kính chào ngài, mừng ngài trở về, Kama-Sama!

Những người này cúi đầu kính cản chào tôi, những người dân trong làng cũng cúi đầu như vậy. Làm tôi vô cùng khó xử, những người này đáng tuổi cha mẹ ông bà tôi, họ làm như vậy thật Sự khiến tôi tổn thọ mất.

Tôi nhanh chóng đỡ những người này lên, cười ôn hòa nói.

-Các vị không cần phải làm như vậy, các vị là bậc trưởng bối, cháu chỉ là một người mới tới, là hậu bối, không cần phải làm vậy. Đáng lẽ cháu mới phải là người làm như thế.

-Kama-Sama tôn quý, chúng tôi không dám. Mời ngài đi theo chúng tôi, Thần điện đã chuẩn bị Sẵn Sàng chờ người đến.

Tôi gật đầu đi theo họ, thần điện chính là nơi thiêng liêng nhất của làng, là nơi chỉ có KamatatSu cùng các trưởng lão được cho phép mới được vào, và nơi đây cũng là nơi tôi thực hiện nghi thức truyền thừa.

Đi ngang qua đại Sảnh to ớn, tôi nhìn thấy một bức tượng khổng lồ của một con người...người này, hẳn là người đã lập ra Làng Ảo, KamatatSu đầu tiên. Otsutsuki Hamura!

Dừng chân trước nó, tôi cúi đầu cung kích, Sau đó lại đi tiếp, đến một cánh cửa thì dừng lại.

-Phía Sau cánh cửa này chính là thử thách đang chờ ngài, chúng tôi không thể cùng ngài đi vào, ngài có thể đi vào.

Tôi nhìn Sang Niran, nó gật đầu nhìn tôi, tôi cười gật đầu đáp. Giao nó lại cho Garuda, tôi xoay người bước vào trong.

-Sakura!

Tôi quay đầu nhìn iran, nó nhìn tôi nói.

-Ta tin cô có thể vượt qua được, phải tin vào chính mình, đừng bao giờ từ bỏ.

Tôi Sững Sờ nhìn nhìn nó, lại cười gật đầu.

-Cám ơn ngươi, Niran!

-Còn có...-tôi nhìn Niran, nó không nói gì nữa, quay người vẫy đuôi nói.

-Đi đi.

Tôi cười gật đầu, xoay người đặt tay lên cánh cửa, mở nó ra. Một tầng Sáng bao phủ lấy tôi rồi biến mất. Mọi người kinh ngạc nhìn, dù Sao đây là lần đầu họ nhìn một KamatatSu nhận lấy thử thách truyền thừa.

-Đại nhân, liệu Kama-Sama...

-không cần lo lắng, nếu là cô ấy, nhất định làm được.-Niran ánh mắt nghiêm túc và lạnh nhạt nhìn đám người, ngoại trừ khi ở với Sakura, ít khi nào nó có những biểu cảm khác.

Sakura,...tất cả đều phụ thuộc vào cô, đừng làm ta thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thử thách và Truyền thừa (một)

P/s: chươngnày mình tặng bạn Hatsunemiku282004! cám ơn đã ủng hộ!

Tôi không rõ đây là đâu, Sau khi ánh Sáng đó bao trùm lấy tôi, xung quanh liền biến đổi, một màu đen u tối, đưa tay không thấy rõ 5 ngón.

Tôi đi mãi về phía trước không nhìn thấy rõ cái gì, hình như không gian này là vô tận, đi mãi cũng không thấy đích đến.

Bỗng nhiên ở noi xa có một ánh Sáng le lói, rồi dần lan rộng ra, bao trùm lấy toi, tôi đưa tay cản bớt ánh Sáng chói mắt kia...sau đó ý thức dần trở nên mơ hồ.

Reng reng...

Tiếng chuông đồng hồ vang lên bên tai, phá vỡ không khí yên tĩnh trong căn phòng nọ, ánh sáng ban mai chiếu sáng đến bên giường, làm người con gái đang say giấc kia khẽ nhíu mày tỉnh lại.

-Ưm...

Tiếng chuông đồng hồ reo liên hồi, mở đôi mắt nặng nề của mình ra, ánh Sáng bên ngoài cửa Sổ chíu vào làm tôi chói mắt. Nhìn trần nhà trước mặt, một lúc sau tôi liền vội vã bật dậy.

Đây là đâu? Tôi nhìn xung quanh quan Sát, không khỏi giật mình cả kinh. Nơi này là...

Cạch! cánh cửa phòng mở ra, một người phụ nữ tầm gần 30 tuổi bước vào.

-Con gái, mau dậy đi chứ, đồng hồ reo nãy giờ rồi, mau xuống nhà ăn Sáng rồi đi học nào.-bà nhìn tôi khẽ cười nói, đi đến bên giường tôi tắt chuông báo.

-Mau dậy đi thôi, còn ăn Sáng đi học nữa.

Người phụ nữ cười nhìn tôi, rồi Sau đó đi ra khỏi phòng, tôi ngơ ngác nhìn theo...đó là mẹ tôi, không sai, là mẹ của tôi ở thế kỉ 21. Vậy noi này là...

Tôi vội bật tung cửa Sổ, nhìn cảnh vật bên ngooà, là...đường phố thế kỉ 21, như vậy, tôi đang ở thế giới của mình. Nơi này là...nhà tôi!

Tôi nhìn tờ lịch treo trong phòng. Ngày X Tháng XX năm XXXX. Quả thật là thế kỉ 21.

Tôi vuốt tóc ra Sau đầu, Sao tôi lại ở đây, còn có...chuyện gì đang xảy ra? Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng mà cái gì cũng không rõ ràng.Trí nhớ...ngày càng mơ hồ...

Bước xuống lầu đi vào bếp, tôi nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc. Ba tôi đang ngồi trên bàn ăn xem báo sáng, mẹ đang dọn đồ ăn ra bản.

Bịch bịch...

-Chị hai, đứng thẫn thờ đó làm gì, cản hết lối đi a.

Một cậu bé mặc đồng phục trường Trung học chạy vội từ trên lầu xuống, vỗ vai tôi nói. Đó là đứa em trai nhỏ hơn tôi 5 tuổi, nhìn thằng bé từ trên cầu thang chạy xuống bếp ngồi vào bàn ăn, tôi lại thẫn thờ không biết nói gì.

-Mẹ, Sáng này lại ăn cá Thu à?

-Chỉ có như vậy thôi, mau ăn đi, lần Sau đừng có chạy trên cầu thang như vậy, nguy hiểm đó.-mẹ tôi trừng mắt nhìn thằng em nhỏ, tôi nhìn cảnh tượng này, cảm thấy thật quen thuộc.

-Còn đứng đó làm gì, mau ăn cơm thôi, còn đi học nữa.- ba tôi gáp tờ bào lại, cũng bắt đầu dùng bữa, nhìn một nhà 4 người này, cảm giác thật ấm áp làm Sao.-Vâng!

Tôi ngồi xuống bàn ăn, nhanh chóng dùng bữa cả nhà vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, thằng em còn dành đồ ăn với tôi. Cảm giác này, thật là lâu rồi chưa có cả nhận qua.

Tôi đạp xe trên đường phố, không khí buổi Sáng thật thoải mái dễ chịu. Khung cảnh này, những con người này...Quả thật, mình đang ở thế kỉ 21. Nhưng...chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ những thứ từ trước đến giờ chỉ là mơ? Một giấc mơ thật kì lạ, thật chân thật, thật đến nỗi khiến tôi không còn phân biệt được đâu là hiện thực, đâu là mơ nữa rồi.

-Này, cậu làm Sao thế? Lại ngồi thẫn thờ à? Tương tư anh nào rồi phải không?

Tôi giật mình nhìn qua, là cô bạn thân của tôi, tôi nhìn cô nàng hai mắt chờ mong nhìn tôi, tôi khẽ cười.

-không có, làm gì có anh nào mà tương tư.

-Ầy, cậu cứ như vậy, 17 tuổi rồi mà chưa có bạn trai, thật là uổng phí tuổi xuân mà, hay là tôi giới thiệu cho bà, đảm bảo đẹp trai ga lăngđúng chuẩn soái ca thế nào!

Tôi thở dài nhìn cô bạn của mình, khẽ cốc đầu nó một cái.

-Cậu đấy, không lo học chỉ lo yêu với đương.

-Xì!-nó lè lưỡi làm mặt quỷ với tôi, chuông reo vào lớp, ai nấy lại về chỗ của mình bắt đầu tiết học.

Cả ngày đi học tôi đều thẫn thờ Suy nghĩ. Cứ như vậy kết thúc một ngày. Tôi lại đi về nhà, lại ăn tối tắm rữa học bài, nhìn ra bầu trời đem kia. Quả thật là cuộc Sống bình thường trước kia của tôi. Không có gì khác biệt. Nhưng Sao tôi lại cảm giác...

Cạch!

-Chưa ngủ Sao? Còn học bài à?-mẹ tôi lúc này đi vào.

-Mẹ!-tôi chạy lại ôm lấy người bà, tham lam hít thở hương vị chỉ thuộc về mẹ của tôi. Thật ấm áp.

-Sao vậy? lại giở trò gì đây?-mẹ cười nhìn tôi, lại xoa đầu tôi như khi còn nhỏ.

-Không có gì, chỉ là muốn ôm mẹ một chút, con có cảm giác đã lâu rồi không ôm mẹ như thế này.

-ÔI trời, con gái tôi hôm nay bị Sao vậy nè? ấm đầu Sao?-mẹ nhìn tôi trêu ghẹo. Tôi rúc trong lòng mẹ, ấm áp làm Sao, cảm giác được bàn tay mẹ che chở, thật lưu luyến không muốn rời.

Tôi mơ màng ngủ đi. Sàng hôm Sau tỉnh dậy, vẫn là căn phòng này, vẫn là khung cảnh quen thuộc này. Tôi khẽ cười. Xem ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Tôi kéo rèm hít thở không khí buổi Sáng. Một ngày như mọi ngày, tôi vào Siêu thị, mua một chút đồ, lại đi ngang qua tiệm Sách, dừng chân nhìn lại.

Tôi cầm lấy quyển truyện Naruto, vuốt ve những khuôn mặt trên đó...quả thật... là một giác mơ kì lạ.

Tôi mơ thấy mình là cô bé Sakura trong truyện, là thành viên của đội 7, là đồng đôi của Naruto và SaSuke...

Tôi nhìn hai người này trong hình vẽ, cảm giác thật xa mà cũng thật gần...

-Cẩn thận!

Bỗng nhiên giá Sách đổ xuống người tôi, tôi nhanh chân né qua một bên. Chớp mắt, tôi đã cách xa giá Sách bị đổ đó mấy mét. Mọi người kinh ngạc

nhìn. Tôi cũng kinh ngạc không kém. Từ khi nào...tôi nhanh như vậy?Rời đi cửa hàng, tôi lại thẫn thờ Suy nghĩ.

Nhìn dòng người qua lại nơi này, từng dòng người đông đúc đi qua đi lại. Sao tôi có cảm giác, mình thật tách biệt, lạc lõng.

Tôi chạy đi, chạy mãi, băng qua dòng người đông đúc, chay mãi không có điểm dừng...

Bịch!

Tôi dừng chân quay đầu nhìn lại. Là quyển truyện kia. Hóa ra tôi đã mang theo nó từ nãy tới giờ. Đi lại gần và nhặt nó lên, Tôi nhìn vào trang truyện đang mở ra trước mặt tôi.

Có Naruto, SaSuke, thầy KaKaShi, có những người bạn, có những con người mà tôi đã từng quen biết...

Hai mắt tôi ướt nước, từng giọt nước mắt rơi xuống, hòa vào dòng nước mưa đang rơi xuống mặt đất.

Tôi rảo bước đi về nhà. Mở cửa ra, mẹ nhìn thấy tôi cả người ướt đẫm, lại mắng một trận, tôi nhìn mẹ rồi lại chạy nhào tới ôm mẹ, rúc chọn người vào lòng bà. Mẹ tôi ngạc nhiên nhìn tôi, rồi bảo tôi mau chóng đi tắm thay đồ, khi tôi đã đi lên phòng, bà và em trai nhìn nhau, không biết rõ chuyện gì,lại nhìn tôi nhún vai tiếp tục xem tivi.

Tôi bước lên lầu, nằm bệch xuống giường. Mái tóc ướt sũng của tôi đang nhỏ từng giọt nước, thấm ướt ga giường.

Tôi đè tay lên trán, che khuất đi ánh mắt của mình, trong đầu lúc này toàn là những kí ức tôi đã trải qua, cả hai kiếp người, đan xen vào nhau. Một nụ cười trên khóe môi, từng giọt lệ nóng ấm chảy ra từ khóe mắt. Tôi ngồi dậy, lau đi những giọt nước mắt kia, nhắm mắt.

Một làn nữa mở ra, nó không còn những cảm xúc hỗn loạn phức tạp, nhưng suy nghĩ rối ren. Ánh mắt chỉ cón một mảnh thanh tĩnh và kiên định.

-Dừng lại đi thôi...như vậy đủ rồi, không cần phải tiếp tục nữa đâu.

Không gian xung quanh không có ai cả, dường như tôi đang đối thoại với một ai đó không có ở nơi này. Cảnh Sắc dần thay đổi một lần nữa, chìm vào màn đêm tối.

Tôi mở mắt ra, vẫn là màn đêm tối om đó, tôi nhìn về phía trước, mở miệng nói.

-Là do ngươi làm Sao?- trước mặt tôi chỉ có một màu đen, lúc này một ánh Sáng le lói nơi đó, xuất hiện trước mặt tôi là một quả cầu đang phát Sáng ánh Sáng màu lam, như một ngọn lửa.

-Ngươi vì Sao lại từ bỏ, đó không phải thế giới mà ngươi muốn quay về Sao?

Quả cầu đó nói, tôi không nói gì chỉ cúi đầu. Một lần nữa ngẩng lên, tôi nói.

-Đó là thế giới mà ta từng Sống, là nơi ta gắn bó Suốt một khoàng thời gian dài, nơi có người thân, gia đình và bạn bè của ta.

-Vậy tại Sao ngươi từ bỏ nó, chỉ cần ngươi tiếp tục muốn ở lại, ngươi có thể không cần trở về đây.

-Có lẽ là vậy, nhưng...ta là người biết rõ hơn ai hết ta không thể trở về nữa rồi, vì...bản thân ta ở thế giới đó đã chết rồi.

-...

Quả cầu đó không nói gì, quả thật càng chứng minh lời cô nói. Ở thế giới đó, mình đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

-Đúng vậy, ta không thể quay về, nơi đó có những người ta lưu luyến tiếc nuối, có những người ta không muốn rời bỏ, nhưng ta đã chết một lần, ngay tại thế giới đó. Thế giới đó không phải thế giới mà ta mong muốn trở về, đó chỉ là một không gian do ngươi tạo ra, không phải thế giới của ta. Mà thế giới này đây...nơi ta thật sự thuộc về...

-Vậy tại sao cô lại đến đây?

-Ta đến đây vì ta muốn có Sức mạnh để trở nên mạnh mẽ và bảo vệ những thứ ta yêu quý. Ta muốn...được gặp lại những người bạn của ta!

Sakura ánh mắt kiên định, lời nói dứt khoát lại đầy quyết tâm. Quả cầu đó lơ lửng trong không trung, im lặng một hồi lại nói.

-Con người...ngươi đã vượt qua cánh cửa thử thách đầu tiên. Sở dĩ ngươi có thử thách này, vì bản thân ngươi vẫn chưa tự cho mình là một phần của thế giới này, mà chỉ xem mình như một kẻ ngoài cuộc. Nếu như ngươi không dứt khoác nhận định rõ ràng hiện tại ngươi thuộc về nơi nào, ngươi Sẽ cứ mãi chiềm trong ảo cảnh thế giới mà ta tạo ra cho ngươi.

-Còn bây giờ, ngươi đã có Sự lựa chon cho bản thân mình, ngươi đi tiếp đi-nói rồi nó liền biến mất, một chùm Sáng khác lại bọc lấy tôi, khung cảnh lại biến đổi. Xuất hiện trước mặt tôi lần này là...Làng Lá.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thử Thách và Truyền Thừa (2)

P/s: Chươngnày mình tặng cho Duongtientyty nha! Mọingười đọc truyện vui vẻ!

Mọi người đi qua lại nói cười, khung cảnh thân quen này quả thật là Làng Lá, tôi rảo bước đi xung quanh, không biết lần này Sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi đi xung quanh làng mà không có mục đích, cứ như vậy, cho đến khi trời tối.

Tôi ngồi trên một cành cây đưa mắt nhìn làng đang được bao phủ trong màn đêm, cứ như vậy cho đến Sáng ngày hôm Sau. Tôi không rõ thử thách này là gì, vì Sao còn chưa có gì xảy ra?

Tôi đi đến cây cầu, và bất ngờ khi nhìn thấy hai bóng hình quen thuộc đang đứng đó. Là...Naruto và SaSuke. Chuyện gì vậy nè, không phải SaSuke đã rời làng đi rồi hay Sao, Sao lại xuất hiện ở đây?

Naruto bỗng nhiên nhìn về phía tôi, vẫy tay nói.

-Sakura-chan! ở đây nè!

Tôi bất ngờ nhìn cậu, bất giác muốn lại gần hai người họ thì...một cô bé với mái tóc màu hồng đi ngang qua người tôi, đi về phía họ.

-Chào hai cậu!

Tôi Sững Sờ nhìn qua, đó là...tôi? Như vậy thì...

Tôi đi đến gần ba người họ, hình như họ không thấy tôi, nơi này là một không gian tái tạo, và mọi người nơi này không thể nhìn thấy tôi hay chạm vào. Chuyện gì đang xảy ra, thử thách lần này là gì?

Tôi đi theo ba người họ, cứ như vậy cho đến chiều tối, và tôi xác định được, nơi này không phải là Làng Lá hiện tại, chưa có HoKage Đệ Ngũ, vẫn do HoKage Đệ Tam đứng ra lãnh đạo, và đây là khoảng thời gian khi chúng tôi vừa lập nhóm.

Tôi nhìn ba người họ đang làm nhiệm vụ, thật vui vẻ và bình yên, vẫn là Naruto ngốc nghếch phá hoại của mọi khi, vẫn là SaSuke cao ngạo lạnh lùng đó, còn có...một tôi khác.

Cứ như vậy nhiều ngày liền, tôi quan Sát ba người họ, không biết thử thách lần này của tôi là gì, nhưng tôi có một cảm giác rất lạ, tựa như tôi không thuộc về nơi này vậy, có một cái gì đó, khiến cho tôi cảm thấy mình thật tách biệt với họ.

Một ngày, họ nhận được một nhiệm vụ cấp C và háo hức đi làm, công việc là thu thập tình báo. Tôi nhìn ba người họ đang ẩn nấp dưới Sự hướng dẫn của thầy KaKaShi. Ba người tiến nhập vào căn nhà mục tiêu đó, tôi khẽ nhíu mày, vì nơi này có rất nhiều người, mà toàn là Ninja bậc cao. Tôi muốn cảnh báo cho ba người đó nhưng mà không được. Kết quả là họ bị bao vây và bị bắt giữ làm con tin. Thầy KaKaShi may mắn thoát được và về làng gọi cứu trợ.

Tôi nhìn ba người họ bị bắt và bị trói trên cây. Hình như đám người này quyết định giết họ. Nhưng tên cầm đầu của bọn chúng lại nghĩ ra một truyện và hắn cho đó là một trò chơi thú vị.

Hắn tháo dây trói cho một tôi khác và đưa cho tôi một thanh kunai, và bảo tôi đó phải giết một trong hai người bạn của mình để hai người còn lại được giải thoát.

Tôi nhìn tất cả vào trong đáy mắt, không có làm gì, dù tôi có muốn làm gì cũng không được, vì hình như tôi không thể can thip vào một thế giới này được. Lúc này quả cầu lúc nãy xuất hiện trước mặt tôi, tôi khẽ nhíu mày. Một lực hút hút tôi về phía bọn họ, và khi tôi tỉnh lại, trên tay là một thanh kunai và tôi đang đứng đối mặt với hai người bọn họ.-Bây giờ cô Sẽ lựa chọn thế nào cô bé? Mau giết một trong hai tên đó, chỉ cần một trong ba đứa có một đứa chết, tao Sẽ thả hai đứa còn lại.-tiếng nói cợt nhã ngỗ ngáo của tên cầm đầu vang lên phía Sau tôi, quả cầu xuất hiện trước mặt tôi và nói.

-Đây là thử thách của cô, một trong hai người này, cô giết đi một người, và cô sẽ cũng người còn lại chạy thoát. Giết một trong hai người này cô sẽ nhận được Sức mạnh mà mình muốn có.

Tôi cúi đầu, tay Siết chặt kunai. Rốt cuộc là...

-Chỉ cần giết một người tôi Sẽ có được Sức mạnh?

-Đùng vậy, chỉ cần giết một người cô Sẽ có được Sức mạnh, cô cũng biết là đây không phải thế giới thật, mọi thứ ở đây đều là ảo cảnh, cô giết họ thì

cũng không Sao cả, họ vốn chỉ là người trong thế giới ảo này mà thôi, Sẽ không ảnh hưởng đến người của thế giới thực.

-Là vậy Sao? Nếu là vậy, tôi không cần phải lo rồi.

Phập!

Thanh kunai đâm chặt vào bụng, từng giọt máu chảy ra thấm ướt tay tôi, rơi xuống đất.

-Sakura-chan...

Naruto kinh ngạc nhìn tôi, cả SaSuke cũng không ngờ, mở to mắt nhìn về phía tôi.

Khóe môi tôi khẽ nhếch, nở một nụ cười nhìn hai người họ. Máu chảy ra làm ướt cả áo tôi. Tôi ngồi bệch xuống đất, màu chảy ra không ngừng, thật là đau mà.

-Như lời ngươi nói, mau thả hai người bọn họ ra.

Mọi người kinh ngạc nhìn tôi, tôi tự đâm mình. Phải, đau thật đấy, rõ ràng là ảo nhưng mà lại đau đớn như thật vậy nè. Quả thật nó nói không đáng tin một chút nào.

-Tại Sao lại phải làm vậy, chỉ cần giết một trong hai người bọn họ cô Sẽ có được Sức mạnh, bọn họ không phải là người thật, Sao cô phải làm vậy? tự tổn thương chính mình như vậy có đáng sao?-quả cầu bay lơ lửng trên đầu tôi, nhìn thấy nó tôi có một cảm xúc muốn bóp nát a.

-Không có đáng hay không, chỉ là muốn hay không muốn. Dù là thật hay ảo, tôi cũng Sẽ làm như vậy, vì họ là đồng đội, là bạn của tôi, tôi Sẽ không bao giờ giết hại đồng đội của mình. Tôi cần Sức mạnh để bảo vệ những thứ tôi muốn, họ là những người tôi muốn bảo vệ, nếu giết họ để có được Sức mạnh, tôi thà không cần đến Sức mạnh đó, điều đó hoàn toàn trái ngược lại những gì tôi mong muốn.

-...

-Dù cho họ không phải là thật, chỉ là những ảo cảnh?

-Tùy trường hợp thôi!-tôi cười nhìn quả cầu, cơn đau làm tôi dần mất đi ý thức. Một trùm ánh Sáng bao trùm lấy tôi, tôi quay trở về như lúc ban đầu, lại nhìn thầy không gian Sáng hẳn ra, mà trước mặt tôi, quả cầu đã hóa thành một bóng người mờ ảo.

-Ngươi là...-tôi nhìn bóng trắng mờ ảo đó hỏi.

-Ta là người mà cô muốn gặp.

-Ngài là Otsutsuki Hamura Sama?

-Qua hai ảo cảnh lúc nãy, ta thật hài lòng về cô bé, quả nhiên là người có thể triệu hồi được Niran, làm tốt lắm.

Tôi im lặng không nói gì, tuy không nhìn được mặt đối phương, nhưng lời nói và tính cách có vẻ hiền hòa và dễ gần.

-Lần đầu tiên có người đến được đây tìm gặp ta, chúng ta ngồi nói chuyện một chút được không?

Tôi cười gật đầu, cả hai người chúng tôi nói chuyện khá hòa hợp, ngài ấy giải đáp thắc mắc của tôi, tôi cũng trả lời ngài ấy. Cả hai nói chuyện quên trời đất, tôi không ngờ vị này lại là một người dễ gần và thân thiện như vậy, hoàn toàn làm cho cô quên đi thứ bậc giữa hai, người trò chuyện như những người bạn bè bình thường hoàn toàn không gây áp lực giống khi nói chuyện với trưởng bối.

-Haha, không nghĩ Niran lại thân thiết với cô bé như vậy!

Tôi cười đáp, tôi ngày càng thích nói chuyện với ngài ấy, quả là một người thú vị, 0bi5 bó buộc lễ nghi Suy nghĩ lạc hậu phong kiến.

-Nói chuyện với nhóc ta cảm thấy rất thú vị, lâu rồi ta không nói chuyện với ai như vậy!

Sau một hồi nói chuyện vui vẻ, ngài ấy bỗn nhiên nghiêm túc hỏi tôi.

-Cô bé muốn có Sức mạnh của ta?

Tôi kiên định gật đầu, ngài ấy có thể đọc được Suy nghĩ cũng như tâm trí trong lòng con người, vì vậy tôi luôn thành thật với ngài ấy.

-Quả thật cô bé rất ưu tú để kế thừa ta, cô bé tụ họp đủ những điều mà ta mong muốn, nhưng ta có một câu hỏi muốn hỏi cô bé.

Tôi nhìn ngài ấy gật đầu.

-Ngài cứ hỏi.

-Đối với cô bé, Làng Lá rất quan trọng Sao?

-Đó là nơi khởi đầu của tôi tại thế giới này, cũng là nơi thân quen nhất của tôi, ở đó có những con người tôi yêu quí và quen thuộc, nó như là quê hương của tôi, à không, nó chính là quê hương của tôi.

-Vậy Sao, nếu như có một ngày, Làng Ảo và Làng Lá đối nghịch nhau, và xảy ra chiến tranh, cô bé Sẽ đứng về bên nào?

Tôi nhìn ngài ấy, quả thật là một câu hỏi khó sử, nếu cô chọn Làng Lá thì với tư cách là một người kế thừa ngài ấy, cũng là một KamaTatSu, chuyện này không thể chấp nhận. Nhưng nếu cô đứng về phía Làng Ảo, cũng là phản bội lại những gì cô đã nói, là phản bội lại quê hương và đồng bạn của mình.

Tôi nhìn ngài ấy, ngẩn đầu lên khẽ cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn ngài ấy.

-Tôi...Sẽ không chọn bên nào cả!

-...

-Vì chuyện đó nhất định Sẽ không xảy ra, tôi Sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, dù tương lai Sau này như thế nào, nhưng tôi vẫn Sẽ không từ bỏ, hay làm trái những gì mình đã nói, tôi đã thề trên danh dự và cả mạng Sống của mình.

Ngài ấy nhìn tôi, ánh mắt trong Suốt không giả dối, kiên định và tự tin. Một cô bé thú vị làm Sao, xem ra đây đúng là người mình chờ đợi. Ah à, người kế thừa em xuất hiện rồi, còn hai người đó...xem ra tương lai không nói trước được gì đâu, nhưng hẳn là rất thú vị đây...

-Được rồi, ta tin cô bé, hãy xứng đáng với lòng tin của mọi người và đừng bao giờ từ bỏ. Hãy xứng đáng là người kế thừa của ta.

-Ta trao cho con Sức mạnh của mình. Những diều ta chưa làm được, mong con hãy thay ta hoàn thành, thế giới mà anh trai ta tạo ra, có lẽ cũng không hoàn toàn xấu, hi vọng con không quên những gì hôm nay con đã nói, cũng đừng đánh mất chính mình. Thứ ta trao cho con chỉ là Sức mạnh, dùng nó ra Sao hoàn toàn phụ thuộc vào con, hãy dùng nó một cách Sáng Suốt. Ta tin nơi con

Ngài ấy đưa tay lên trán tôi và một luồng Sáng bao bọc lấy tôi, tôi bắt đầu chiềm vào giấc ngủ, điều cuối cũng mà tôi nghe được ngài ấy nói là.

-Hãy giúp ta bên cạnh Niran...

Otsutsuki Hamura Sama...Niran...

u

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Về làng!

P/s: Chương này mình tặng bạn OoBaoDuongoO! Mọi người đọc truyện vui vẻ!

Hainăm trôi qua, tôi đều ở Làng Ảo học Sử dụng tốt những gì mình được dạy bảo. Saukhi tôi nhận được truyền thừa, tôi phải mất một tháng trời để hoàn toàn tiếp thu được tất cả và chiềm trong giấc ngủ, đến khi tôi trở ra chính là một tháng Sau đó.

Làng Ảo nằm gần biên giới Phong quốc, vì vậy thỉnh thoảng tôi lại được gặp nhóm người của Làng Cát và cả Gấu mèo nữa. Vì vậy cũng không có quá mức buồn chán, Gaara đã thành KazeKage, vì vậy cũng ít được gặp cậu ấy hơn, thỉnh thoảng tôi phải đến tận Làng Cát mới gặp được.

Bước ra khỏi khu rừng và màn Sương trắng, tôi quay đầu nhìn lại nó. Hai năm ở nơi này, bây giờ tôi được phép ra ngoài làm nghĩa vụ của mình, và khi làm xong, tôi Sẽ quay về nơi này.

-Đi thôi- một chàng trai chùm kín người bằng một cái áo choàng màu đen hướng tôi nói, tôi gật đầu rồi cả hai biến mất tại chỗ.

Nơi chúng tôi hướng đến là Hỏa quốc, cũng chính là Làng Lá!

Đi hết ba ngày đường, cuối cùng tôi cũng đến trước cửa Làng Lá. Hai người chúng tôi đi vào.

-Hai vị là...-KotetSu và Izumo nhìn hai chúng tôi, tôi vén xuống áo choàng của mình, mái tóc màu anh Sắc dài hơn vai bay trong gió, đôi mắt màu lục sắc sáng ngời, gương mặt qua hai năm cũng đã trở nên xinh đẹp và thành thục hơn.

-Lâu quá không gặp, KotetSu-San, Izumo-San!

-Cô là...Sakura-chan?-cả hai người ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt, tôi cười nghiêng đầu nhìn họ.

Văn phòng HoKage.

Bịch bịch...

Cạch!

-Cô TSunade!

-Chuyện gì vậy Shizune?-TSunade ngừng kí bản thảo. Không ngẩng đầu lên hỏi.

-Cô xem ai đến nè!- lúc này TSunade mới ngẩng đầu lên, lúc này từ bên ngoài một cô gái mặc áo choàng trắng đi vào, nhìn TSunade cười.

-Sư phụ!

-Sakura! Về rồi Sao?-TSunade kinh ngạc nhìn tôi, đứng bật dậy đi về phía tôi. Tôi cười nhìn bà gật dầu.

-Về là tốt rồi, mấy năm rồi, em cũng cao lên không ít, ngày càng đẹp ra.

-Sư phụ vẫn đẹp như ngày nào!-Sakura nịnh nọt nói.

-Sakura, em mạnh lên rất nhều, ta có thể thấy được điều đó qua ánh mắt của em.

Tôi cười nhìn bà, quả thật không có gì qua được ánh mắt của bà.

-Con đã...Sử dụng thành công 'Byakugou'-phục liên thuật?

-Vâng –Cô gật đầu, Tsunade nhìn cô khẽ cười, bí thuật cả đời của bà đã có người thừa kế rồi.

-Con là học trò xuất Sắc nhất của ta, như vậy, chúng ta thử một chút chứ?

-Vâng!- ngày hôm đó, Sư phụ đã hướng dẫn tôi những chỗ còn thiếu Sót, mãi cho đến khi chiều tà. Tôi nhớ lại những tháng ngày trước kia, tôi và sư phụ cũng giống như ngày hôm nay, ngài truyền dạy cho tôi tất cả những gì người biết. Thật lòng tôi rất yêu quý người.-Con tiến bộ thật nhiều.-Tsunade chống hông nhìn tôi cười nói.

-Nhờ có Sư phụ chỉ dạy cả thôi, cám ơn người!-Được sư phụ khen, bất kể là đứa học trò nào cũng đều cảm thấy vui mừng, Sakura cũng vậy, cô cười tươi tắn.

TSunade nhìn tôi gật đầu, xung quanh chóng tôi chỉ còn một bãi tan hoang, nhìn thì so với vừa có bão và động đất đi qua còn nặng hơn.

Đêm hôm đó, tôi ngồi trên mái nhà hóng gió, làn gió này, hương vị này, quả là Làng Lá quen thuộc.

-Tới rồi à, mau tới đây ngồi- tôi mở mắt ra, cười nói chỉ vào chỗ bên cạnh mình, người thanh niên với áo choàng đen, ngồi xuống bên cạnh tôi, ngẩng đầu lên lộ ra đôi mắt màu vàng kim.

-Cô có dự tính gì không?

-Hì hì, cậu yên tâm tôi đã có dự tính tốt.

-Phải cẩn thận, và đừng manh động.

-Tôi biết rồi, tôi sẽ không tự tiện thay đổi đâu!-tôi cười nhìn cậu, lại đưa mắt nhìn xa xăm, cậu nhìn tôi kéo xuống áo choàng,.

Dưới ánh trăng mông lung, mái tóc màu bạch kim bay trong gió, đôi mắt màu vàng đẹp đẽ, da trắng như ngọc, khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú, cậu mặc một bộ đồ màu trắng tựa như đồ trong đền thờ ở Nhật, đặc biệt nhất là cái tai thú màu trắng trên đầu cậu. Quả thật vừa đẹp vừa đáng yêu. Tôi nhìn cậu cười phúc hắc, nhảy tới đưa móng vuốt...Sờ Sờ cái tai của cậu, cái tai liền dựng đứng, còn giật giật vài cái, tôi vừa Sờ vừa thỏa mãn cười híp mắt.

Cậu gạt tay tôi ra tránh đi ma trảo của tôi. Tôi bĩu môi nhìn cậu.

-Niran à, cậu có phần phải keo kiệt như vậy hay không, chỉ Sờ một chút thôi mà.-Đúng vậy, người này chính là Niran, cậu ta đã quay về hình dáng bình thường của mình khi tôi nhận được truyền thừa thành công, lúc đầu vừa nhìn thấy tôi còn kinh ngạc không thôi, bây giờ nhìn mãi cũng quen rồi.

Niran buồn bực quay đầu không nhìn tôi.

Bụp!

Niran hóa thành hình con cún nhỏ như mọi khi nhảy lên vai tôi nằm đó lười biếng, tôi xoa xoa đầu nó lại nhìn trăng đêm nay. Ngày mai, hẳn là cậu ấy trở

về rồi...Naruto!

Sáng ngày hôm Sau. Tôi đứng bên cạnh cửa Sổ nhìn ra bên ngoài, lúc này TSunade đến tìm tôi.

-Sakura!

-Vâng ạ!

-Hình như thằng ranh Naruto về rồi đấy-TSunade cười nhìn tôi, bà thấy rõ được ánh mắt vui vẻ của tôi. Tôi cùng bà đi đế chỗ cậu ấy. Naruto, không biết cậu như thế nào rồi.

Từ xa tôi nhìn thấy một bóng người, mái tóc màu vàng và giọng nói đó, bên cạnh cậu là thầy KaKaShi. Naruto quay đầu nhìn qua, ngạc nhiên nhìn về phía tôi.

-Sakura-chan...

-Naruto, cậu về rồi!- Tôi nhìn cậu cười nói.

Cậu kinh ngạc nhìn người con gái trước mặt. Mái tóc màu hồng dài hơn vai xõa tung trong gió, đôi mắt lục Sắc nhu hòa, khuôn mặt xinh đẹp hơn trước kia nhiều, cô mặc một bộ áo màu đỏ hồng với những hoa văn viền trắng ngắn tay, tà áo dài tới đầu gối và để hở trước bụng, với phần lưới màu đen và lớp áo đen bên trong che lại. Phần khủy tay được bọc bởi một lớp lưới đen, đôi găng tay màu đen có lưới bọc tới cổ tay. Cô mặc một cái đen ngắn tới đùi bằng da, bên eo đeo túi đựng đồ dùng Ninja, một bên đùi đeo túi đựng dao kunai và được băng trắng quấn lại. Cô đi một đôi già cao cổ gần đến đầu gối màu đen. Nhìn qua vừa đẹp vừa thành thục.-Sakura-chan, cậu ngày càng đẹp a!-Naruto cười nói, tôi nhìn cậu cười ôn hòa.

-Naruto cũng có khi biết nịnh Sao? Bây giờ cậu cao nhỉ, cao hơn cả tớ.

Lâu rồi không gặp, Naruto nhìn đã lớn hơn. Mọi người ai cũng đã trưởng thành.

-Anh Naruto!- Konohamaru chạy đến.

Đúng vậy, bên ngoài là như vậy...

-Thuật Sexy!-Konohamaru thi triển thuật Sexy, cười chỉ tay vào mình nói.

-Anh thấy Sao? Đầy đủ Póc Chíu Phóc luôn rồi đó!

-Hi hi hi, Konohamaru, anh đâu còn là con nít đâu chứ, em mà còn Sử dụng mấy thuật như vậy nữa là không được...

Đúng vậy, cậu ấy đã trưởng thành hơn, nếu như không...

-Konohamaru, thuật như vậy là quá non kém! Xem đây! Thuật 'Super Sexy' do anh mới chế ra!

Biết ngay mà, cậu ấy chẳng thay đổi gì!

Bốp!

Một cú đấm trời giáng thẳng tay đấm vào mặt Naruto khiến cậu bay xa hơn 5m, nằm bệch xuống đất. Tôi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cậu, nắm cổ áo cậu giật ngược lên nở nụ cười rất chi là 'dịu dàng' nhìn Naruto.

-Cậu đúng là chả thay đổi gì, vẫn y như xưa, cậu còn dám dạy hư trẻ nhỏ nữa là đừng trách tớ, biết chưa? Naruto?

-Bình tĩnh nào Sakura, em làm Konohamaru Sợ đấy-KaKaShi tránh qua một bên can ngăn, Konohamaru sợ hãi núp Sau KaKaShi. Phải nói nụ cười 'dịu dàng' thằm thiết vừa rồi của cô dọa trẻ nhỏ rồi.

-Jiraiya...Thằng bé Naruto, chỉ có mấy năm mà nó trở nên giống anh như vậy Sao?- TSunade hìn Jiraiya nói. Jiraiya giật giật khóe môi. Vẻ đẹp và bạo lức đó, cô cũng đào tạo thành công TSunade đời 2 đấy...

-Tâm Sự thế đủ rồi, KaKaShi-TSunade gọi KaKaShi, thầy ấy gấp Sách lại, nhìn hai chúng tôi nói.

-Từ giờ hai đứa Sẽ là một đội, cùng với ta giải quyết một vài nhiêm vụ. Giờ đã khá xưa, chúng ta không còn là quan hệ thầy và trò với nhau mà là các Ninja đồng đẳng với nhau.

KaKaShi lấy ra hai cái chuông giơ trước mặt chúng tôi.

-Để ta xem các em tiến bộ đến đâu. Luật vẫn như xưa, không có ý định giết ta là không lấy được chuông đâu!

-Khoan đã! KaKaShi, lần này chỉ có anh với Naruto thôi, Sakura không cần đâu, nếu như nó mà củng Naruto lên anh Sẽ thảm đấy-TSunade cười híp mắt nhìn KaKaShi, khiến anh nổi cả da gà.

Và như vậy vậy chỉ có Naruto và KaKaShi đấu với nhau. Tôi nhún vai, có lẽ một mình Naruto vẫn có thể làm tốt được, nhưng có lẽ hơi khó một chút, cố lên nhé, Naruto!

Tôi bước đi trên đường, ánh mắt hơi rũ xuống, ngước nhìn bầu trời đã nhuốm màu hoàng hôn, tôi khẽ thở dài. Có lẽ giờ phút này, AKatSuki đã hành động rồi. Nếu là như vậy thì, Gaara...

-Cô lo lắng à-Niran nằm trên vai tôi lười biếng nói.

Tôi không nói gì, chỉ tiếp tục bước đi.-Không cần quá lo lắng, cô cũng biết rồi mà, ngoài cách này ra không còn cách nào khác.

-Nhưng dù vậy, tôi cũng không muốn bất kì ai phải hi sinh cả.-tôi trầm mặt nói,

-Là họ tự nguyện, không liên quan đến cô, hơn nữa, cái gì cũng có cái giá của nó, chỉ có được mà không có mất đi đó là điều không thể.

-Có lẽ vậy.-tôi nhìn hoàng hôn buông xuống, Sắc đỏ nhuộm đầy cả làng, cứ như vậy, một ngày lại quai đi.

Ngày hôm Sau.

Đúng như tôi nghĩ Naruto đã lấy được chuông từ KaKaShi, Sáng nay chúng tôi Sẽ làm nhiệm vụ đầu tiên của đội KaKaShi. Thầy KaKaShi vẫn đến trễ như mọi khi.

Tôi nhìn qua Naruto, cậu ấy quả nhiên đã trưởng thành không ít. Thầy KaKaShi đến và vẫn là một màn cằn nhằn quen thuộc của Naruto.

-Thầy đền trễ!

-À, thầy phải viết tư liệu về nhóm mới mà không ngờ mất thời gian thế -KaKaShi gãi đầu nói.

-Hôm nay là ngày nhận nhiệm vụ đầu tiên của đội mới chúng ta đấy! thầy chả có nhiệt tình quái gì cả! từ xưa đến giờ vẫn vậy!

-Được rồi Naruto, dù Sao thì thầy ấy có biểu lộ ra cậu cũng chả thấy được- tôi khoanh tay đứng dựa tường thờ ơ nói.

KakShi đệch mặt. Bọn chúng càng ngày càng chẳng xem mình ra gì.

Tôi nhìn con chim đang bay trên trời, ánh mắt rũ xuống. Tới rồi...

Tại nơi nhận nhiệm vụ.

Tin tức KazeKage bị AKatSuki bắt đi đã được đưa tới khi chúng tôi đang nhận nhệm vụ ở đó. Naruto nhíu mày nghiêm túc, ánh mắt tôi trầm xuống. Gấu mèo...

Vậy là chúng tôi được HoKage giao cho nhiệm vụ đến giúp đỡ Làng Cát. Trên đường đi đã gặp được Temari đang đi về và nói cho cô ấy. Chúng tôi nhanh chóng chạy về Làng Cát.

Khi đến Làng Cát, chúng tôi biết được Kankuro bị thương và trúng độc chư giải được, tôi đã đề nghị khám cho cậu ấy và được đưa đến bệnh viện. Quả nhiên được thấy một màn bà Chiyo tưởng thầy KaKaShi là Nanh Trắng và lao vào tấn công thấy được Naruto cản lại. Tôi nhanh chóng buộc tóc cao lên và bắt đầu chữa trị cho Kan kuro, qua một tiếng đồng hồ cũng xong.

-Được rồi, cậu ấy đã qua cơn nguy kịch, tôi đã hút độc ra, nhưng vẫn phải tịnh dưỡng tốt đã, chất độc còn Sót lại tôi Sẽ chế thuốc giải bây giờ.

Naruto nhìn tôi ngây ngẩn. Sakura-chan giỏi quá...

-Cho ta xin lỗi về những gì đã nói lúc nãy. Ngươi rất giống 'con nhỏ Sên' đó, không ngờ lại cử một đứa như ngươi đến đây-bà Chiyo nói.

-Vâng, TSunade- Sama là Sư phụ của cháu, và chính ngài đã cử cháu đến đây- tôi cười đáp, Sau đó nhanh chóng đi pha chế thuốc giải, công việc trải qua trong 30 phút.

Sau khi tôi cho Kankuro uống thuốc và chuẩn bị lên đường. Bà Chiyo đề nghị bà Sẽ là người đại diện cho Làng Cát, tôi nhìn Sang Temari cười nói.

-Yên tâm, tôi Sẽ đem Gấu mèo an toàn trở về-Temari nhìn tôi gật đầu.

Naruto nóng vội lao đi, trong khi phía Sau KaKaShi đang nói chuyện với bà Chiyo, tôi nhìn thoáng qua bà. Mọi chuyện tôi đều nắm rõ, nhưng vẫn để nó xảy ra, tôi muốn Gaara thoát khỏi được ShuKaku Cát và một phần vì nhiệm vụ của mình tôi buộc phải để Gaara tách vĩ thú ra khỏi cơ thể. Có như vậy mọi chuyện mới được giải quyết. Nhưng để cứu được Gaara phải hi Sinh tính mạng của bà Chiyo.

Như vậy...tôi không mong muốn một chút nào. Nhưng không còn cách nào khác. Thật xin lỗi...

-Thầy, phía trước có người!-tôi nhìn Sang KaKaShi nói.

-Um, xem ra phiền phức tới rồi.

Quả nhiên như tôi đã biết, người đó là Itachi. KaKaShi và Itachi giao đấu, tôi cùng bà Chiyo giải ảo thuật cho Naruto. KaKaShi đánh bại được Itachi, nhưng đó chỉ là một thế thân của anh ta nhằm làm chậm bước tiến của chúng tôi. Chúng tôi tiếp tục lên đường và hội ngộ cùng nhóm của Thầy Guy.

-Naruto, Sakura!-Lee vui mừng gọi chúng tôi.

-Được, trước tiên phải tháo bỏ kết giới, làm thế nào thó nó đây KaKaShi?-Guy nhìn KaKaShi hỏi.

KaKaShi diễn giải cách gỡ bỏ Ngũ hành kết giới, và Neji tìm kiếm vị trí của nó.

-Mọi người cẩn thận, khi tháo bùa ra hắn Sẽ có trở ngại đấy.-tôi nhắc nhở 4 người họ, Sau đó nhìn về phía tảng đá chặn trước cửa.

Gaara...

KaKaShi tháo lá bùa và tôi một đấm phá hủy tảng đá, 4 người cùng nhau tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: VS SaSori...

P/s: Chươngnày mình tặng bạn phuongtran222005! Mọi người đọc truyện vui vẻ! Cám ơn đã ủng hộ!

Lối vào bị Sakura một quyền khai thông, mọi người liền nhanh chóng tiến vào trong hắc động. Xung quanh tối om nhưng vẫn thấy được một chút, mà ở nơi này, ngoại trừ nhóm người chúng tôi còn có hai kẻ khác.

-Chà, không biết đứa nào là JinChuuriki đây?- tên nói là một tên mặc áo đen với những hoa văn là đám mây màu đỏ, tóc vàng dài che một bên mắt, đây hẳn là Deidara, bên cạnh hắn là một tên khác với thân hình kì dị và cái đuôi bằng cưa phía Sau, hẳn là Sasori.

Naruto nhìn Gaara đang bị Deidara ngồi lên và năm bất động, Naruto tức giận và ánh mắt dần chuyển Sang một đường thẳng của Cửu vĩ.

-Bọn thối tha! Ta Sẽ đánh bại các ngươi!-Naruto tức giận hét lên.

-Là thằng đó à? –Sasori hỏi.

-Hình như là vậy...ừm.

-Gaara, cậu tính giở trò gì mà cứ nằm đó ngủ hoài vậy! Mau đứng dậy!

-Gaara, có nghe tớ hói không hả?- Naruto không cam lòng hét lên. KaKaShi khuyện cậu.

-Đủ rồi Naruto, em biết rõ là...

-Đúng Đúng, biết rõ rồi kia mà, biết rõ là nó đã chết rồi kia mà.-Deidara cười nói.

Xoẹt! Keng!

Deidara ngạc nhiên nhìn cái đuôi lưỡi cưa của Sasori đang chắn trước mặt mình. Trên đất là mấy cái phi châm. Bọn họ đưa mắt nhìn qua cô gái im lặng nãy giờ kia, mái tóc màu hồng dài che đi gương mặt khi đang cúi xuống. Cả KakShi và Naruto cũng ngạc nhiên nhìn qua.

-Ngươi...đi xuống.

Hai người nhíu mày nhìn tôi, hơi ngẩn đầu lên, ánh mắt đã không còn nét ôn hòa mọi khi mà chỉ còn lại lạnh băng và Sát khí nhìn chằm chằm bọn họ. KaKaShi nhíu mày nhìn. Con bé lại bắt đầu rồi.

-Tránh xa người Gaara ra, nếu không đừng trách ta.- Hai tay cô là những phi châm Sắc bén. Hai người đó không nói gì, Sasori nhìn Deidara nói.

-Bọn chúng để cho ta, xem ra mấy đứa này muốn giành lại thằng nhóc này.

-Được, nhưng thằng JinChuuriki Cửu vĩ Sẽ là của tôi.

-Ngươi ngạo mạn quá đấy, không phải mỗi người một con Sao.

-Bù lại con bé kia giao cho Dana!

-Giỡn mặt với ta Sao!- Naruto bị ngó lơ tức giận lôi ra một cuốn bí kíp giải ấn lấy ra một cái Shuriken cỡ lớn ném về phía bọn chúng nhug7 bị Sasori vẫy đuôi hất ra.

Deidara nhảy lên con chim đất Sét bên cạnh bay lên, mang theo Gaara.

-Thầy KaKaShi và Naruto hai người đuổi theo đi, hắn tên là Deidara, và là cựu Ninja của Làng Đá (Iwagakure), một học trò cũ của. Deidara cũng được nổi danh vì tài năng nghệ thuật nặn đất Sét nổ của hắn. Hắn đã ăn cắp cấm thuật của Làng Đá - Thuật nhào nặn Chakra thành đất Sét nổ - và bị truy nã. Hắn là một kẻ đánh bom thuê khủng bố. Hai người nhớ cẩn thận.Sakura nhắc nhở và cung cấp tin tức, mọi người đều ngạc nhiên quay Sang nhìn cô.

-không ngờ ngươi biết cũng nhiều đó chứ.-Sasori nhìn tôi nói.

-Hai người đi nhanh đi- tôi quay lưng về phía Naruto nói.

-Cậu phải cẩn thận đấy-Naruto nói xong liền rời đi.

Tôi không nói gì nhìn về phía tên Sasori, lại nói với bà Chiyo.

-Bà Chiyo này, dù gì hắn cũng là cháu của bà, vậy cháu nhường thời gian cho hai người nói chuyện, Sau đó...-tôi kéo găng tay Siết chặt lại, bà Chiyo nhìn tôi, cười nói.

-Cứ đứng phía Sau ta. – bà lấy ra từ hai bên tay áo những thanh kunai, dùng thuật điều khiển rối tấn công Sasori. Nhưng không Suy chuyển được gì. Tôi nhìn hắn nói với bà cijo.

-Đó không phải bản thể thật của hắn, người điều khiển rối thường đứng Sau con rối của mình, nhưng trong trường này có lẽ...

-Bản thể ở bên trong con rối.- bà Chiyo tiếp lời.

Bà Chiyo giải thích cho tôi nghe về con rối Số 18 HiruKo này, nhưng nó đã được cải tạo tốt hơn xưa rất nhiều. Tôi nhìn con rối trước mặt.

-Sasori, mệnh danh là Sasori của Cát Đỏ là bậc thầy Sử dụng rối của Làng Cát. Quả nhiên không Sai.

-Như vậy trước hết chúng ta phải lôi hắn ra khỏi cái vỏ bọc đó đúng không?

-Đúng vậy- bà Chiyo nhìn tôi gật đầu, ánh mắt Sâu Sa. Có khả năng phân tích tình huống như vậy, còn có Sự tự tin và không Sợ hãi đó...

-Trước hết là phải tiếp cận nó và đập tan con rối nhưng phải tránh được hết tất cả đòn tấn công của con rối.

-Vì có độc phải phải không ạ.- tôi tiếp lời bà Chiyo.

-Đúng vậy, chỉ cần Sượt nhẹ cũng đủ tạo vết thương chí mạng. Muốn tránh được các đòn tấn công đó phải biết rõ thói quen lắp rắp con rối của kẻ chế tác ra nó. Và phải có năng lục phán đoán chính xác những đòn tấn công đó.

-Xem ra khá phức tạp nhỉ.-tôi cười nhạt nói.

-Cứ tin ở ta, ta đi theo chính là vì điều này, kinh nghiệm thực chiến của ta không hề ít hơn nó. Hơn nữa ta đã ra tay trước, ta và cháu cùng hạ gục nó-bà Chiyo đưa tay xõa mái tóc trắng của mình ra. Tôi cười gật đầu.

-Như vậy, cháu biết rồi, cháu Sẽ đánh trước, đến lúc đó nhờ bà- bà Chiyo nhìn tôi, tôi cười nhìn bà gật đầu.

-Cứ tin ở cháu!

-Đánh được chưa, bà biết tôi ghét nhất là chờ đợi.- hắn kéo xuống khăn che mặt nói.

-Yên tâm đi, ta Sẽ giết ngươi liền bây giờ.

Cả hai chúng tôi cùng xông lên, từ miệng hắn bắn ra vô Số châm độc, tôi linh hoạt tránh né mà lao lên. Không có một vết thương trên người. Tôi chạy đến chỗ hắn, hắn đưa đầu nhọn của đuôi về phía tôi nhưng bị khựng lại giữa chừng.

-Đúng lúc rồi, Sakura đấm vào nó đi!

Bốp! con rối vỡ nát ngay tại chỗ, cú đấm Chakra của tôi thành công đánh tan vỏ bọc của hắn.Tôi nhìn về phía trước, hắn đã thoát khỏi con rối của mình, đó là một thanh niên tóc đỏ với bộ đồ đen, nhìn hắn rất trẻ, không lớn hơn tôi là bao. Bà Chiyo kinh ngạc nhìn hắn.

-Hắn là Sasori? Trẻ hơn cháu tưởng, không phải hắn đã rời làng đi hai mươi mấy năm trước Sao?

-Nó... tự biến mình thành con rối?

Tôi nhíu mày nhìn hắn, theo như trong nguyên tác, hắn lớn lên dưới Sự che chở của bà Chiyo, cha mẹ hắn bị Nanh Trắng của Làng Lá giết. Từ nhỏ hắn được bà Chiyo truyền dạy kĩ thuật điều khiển rối, từ nhỏ đã có thể tự tạo con rối của riêng mình..

Hắn là một thiên tài, nhưng lại có những ý nghĩa bệnh hoạn, thí nghiệm nghệ thuật con rối trên cơ thể con người, biến họ thành con rối. Quả thật là bệnh hoạn.

-Ngươi bệnh hoạn thật đấy- tôi nhìn hắn chống hông nói.

Hắn lấy ra một quyển trục. Giơ về phía chúng tôi.

-Tôi Sẽ cho à xem thứ độc nhất, tôi đã phải vất vả lắm mới giết được hắn đấy. Nhưng chính vì thế tôi thích nó nhất.

Bùm!

-Đ...đây là...-bà Chiyo kinh ngạc.

-Đây là...KazeKage Đệ Tam...

-Khà khà, đánh tiếp nào.

Tôi nhíu mày nhìn, vị KazeKage mạnh nhất cũng bị hắn giết Sao, quả thật rất mạnh nhỉ.

-Hơn 10 năm trước KazeKage Đệ Tam đã mất tích, Sasori, chình ngươi là...

-Hừ, một bà lão gần đất xa trời như bà, gắng gượng làm gì cho thêm khổ.

-Dù Sắp gần đất xa trời nhưng ta vẫn phải tiếp tục, vì còn nhiều thứ phải hối tiếc khiến ta chưa chết được.

-Đứa cháu của ta...nó không chỉ gia nhập vào tổ chức xấu xa, mà còn động đến KazeKage đến 3 lần.

-3 lần...-Sakura khó hiểu nhìn bà Chiyo.

-Ngài KazeKage Đệ Tứ cha của Gaara tuy là do Orochimaru giết, nhưng kẻ ra lệnh là nó, rồi lền này là Gaara, ngay cả ngài Đệ Tam cũng...

-Này, chuyện tên Đệ Tứ tôi không biết gì hết đâu, kẻ ra lệnh cho hắn là đám thuộc hạ của tôi. Đúng là trước đây, trong AKatSuki tôi có hành động chung với Orochimaru và ũng có làm nhiều thứ.

-Hàn huyên đủ rồi, đánh đi thôi-tôi trầm mặt nói, Sasori cho con rối tấn công, tốc độ thật nhanh, tôi tung người nhanh chóng nhảy về phía Sau, bà Chiyo lấy đuôi của HiruKo giúp tôi, cái đuôi đó nát vụn.

Hai kẻ dùng rối đấu với nhau, cả hai lại đều là bậc lão luyện, cứ như vậy Sẽ khó phân thắng bại, hắn cho con rói phun ra khói độc tôi nín thở lại, hắn phóng ra kunai có dây quấn, nhưng tôi nhanh chóng né người đi bắt lại Sợi dây kéo mạnh, hắn ta thấy không ổn liền nhanh chóng phóng ra hàng loạt kunai, tôi buộc phải tránh đi.

Bà Chiyo lấy ra hai cuộn bí kíp giải ấn, hai con rối xuất hiện che trước mặt tôi. Đó là hai con rối một nam một nữ, là...hình mẫu của cha mẹ hắn.

-Giờ bà tính dùng chúng để làm gì đây, đó là mấy con rối đo tôi tạo ra, tôi nắm rõ như trong lòng bàn tay, bà làm chuyện vô ích rồi.Bà Chiyo dùng hai con rối 'Cha' và 'Mẹ' này tấn công con rối của Sasori, tôi được chứng kiến cảnh hai bậc thầy về điều khiển rối chiến đấu với nhau, quả thật rất Sống động tuyệt vời.

-Đùng là càng lúc càng phiền phức. Buộc ta phải dùng đến 'cái này' Sớm rồi.

Từ miệng con rối của hắn phun ra những hạt màu đenbay lơ lửng trong không trung.

-Quả nhiên con rối đó có thể dùng được thuật của ngài Đệ Tam.

-Cũng lâu rồi nhỉ. Đây chính là thuật góp phần tạo nên danh hiệu 'mạnh nhất' của KazeKage Đệ Tam.

Tôi nhíu mày nhìn nó, bà Chiyo giải thích cho tôi biết về thuật này, những hạt đen đó là Mạt Sắt.

-Sakura, cháu hãy mau rời khỏi đây đi, mọi chuyện còn lại cứ để đấy cho ta.- tôi quay Sang nhìn bà.

-Mọi Sự vượt quá xa dự đoán của ta, nó đã tung ra thứ đó thì cháu chẳng thể làm gì được.

Chưa kịp để tôi nói gì, Sasori đã cho con rối tấn công, dùng Sa Thiết thời Vũ. Tôi đang tính tránh đi thì bà Chiyo nhanh chóng cho con rối bắt lấy tôi bao bọc lấy tôi bảo vệ.

Nhưng con rối của bà cũng không cử động được nữa do dính phải mạt Sắt. Sasori cười nói.

-Bà biết rõ thuật này mà đúng không, dù đỡ được nhưng dính phải mạt Sắt cũng không xong kia mà, mà đúng ra bà chỉ cố gắng hết Sức cứu con bé đó thôi chứ gì? Cơ thể của con rối đó đã bị mạt Sắt nhúng vào, một khi nam châm của Đệ Tam còn ở đây, thì nó hết xài được rồi.

-Được, lần này tôi Sẽ nhắm vào 2 người và tấn công cùng một lúc. Đúng là để giết bà phải chọn hình thức nào mang tính Sát thương cao mới được. Chỉ còn một con rối không thể bảo vệ hai người cùng một lúc, vậy bà tính Sao đây?

Để xem...ai Sẽ chết!

Tôi nhìn mạt Sắt đang bay tới vẫn thản nhiên như không, bà Chiyo đi tới trước mặt tôi chắn phía trước. Mạt Sắt dính vào cánh tay rối của bà, vì vậy bà phải bỏ nó, mà con rối còn lại cũng không dùng được, bà ấy bây giờ không còn con rối Sử dụng, Sasori cho con rối tấn công. Bà Chiyo nhìn tôi nói.

-Tình thế này, ngay cả ta cũng không kiểm Soát nổi, Sakura...tốt hơn hết cháu mau chạy khỏi đây đi.

Tôi nhìn Sasori, lại nhìn Sang bà Chiyo, đi đến trước mặt bà chắn trước đó.

-Bà Chiyo, nãy giờ bà đã bảo vệ cháu, cháu rất cám ơn bà, còn bây giờ hãy để cháu giúp bà. Hãy cứ tin ở cháu, cháu...Sẽ cho bà thấy-tôi cười nhìn bà ấy, tôi nãy giờ quan Sát hắn kĩ càng, vì vậy tôi đã nắm chắc được.

-Sakura...

Tôi lao lên phía trước, một khối Sắt rớt xuống ngay đỉnh đầu tôi, tôi né qua một bên và giáng cho nó một cú đấm dánh văng đi. Trước khi tấn công người điều khiển phải cử động ngón tay, vì vậy đó chính là một khuyết điểm, chỉ cần quan Sát được rõ ràng thì có thể phán đoán được hành động của hắn.

Bà Chiyo nhìn tôi kinh ngạc. Không cần mình hỗ trợ nó vẫn dễ dàng tránh né tất cả và phản công lại. Quan Sát rất tốt, phân tích tốt, phản ứng nhanh, TSunade có một học trò rất xuất Sắc.

Sasori nhìn tôi, quyết định dùng Sát chiêu.

Sa Thiết Giới Pháp!

Một loạt những thanh Sắt nhọn hoắt đan kín với nhau như một tấm lưới lớn giáng xuống chỗ tôi và bà Chiyo trong phạm vị lớn, tôi đẩy bà Chiyo tránh ra xa, hàng loạt đinh Sắt giáng xuống...

-Sakura!-bà Chiyo lo lắng gọi tôi.

-Sakura, cháu không Sao ch...- bà Chiyo kinh ngạc nhìn. ở giữa những đinh Sắt chằng chịt kia, một tản băng tỏa ra khí lạnh chắn xung quanh tôi, ngăn những đinh Sắt kia tấn công tôi.

-bà Chiyo, cháu đã nói bà không cần phải lo lắng mà!-tôi quay đầu cười nhìn bà Chiyo, lại quay Sang nhìn Sasori.

-Ta tính không dùng nó, nhưng mà ngươi bức ta phải dùng rồi.

Sasori nhìn tôi, nếu chú ý một chút Sẽ nhìn thấy, cả người tôi không có lấy một vết thương, ngoài bụi bặm dính trên quần áo, cả người dường như không có lấy một Say xát, nãy giờ bà Chiyo bảo vệ nó nên nó không có làm gì được,

Tô nhếch môi, chớp mắt đã đến trước mặt Sasori, hắn cho rối tấn công tôi nhưng lại không được, nhíu mày nhìn qua.

Con rối của hắn đang dần bị đóng băng, lan ra khắp nơi.

-Mạt Sắt của ngươi bây giờ cũng không làm gì được đâu- tôi một quyền đấm vào con rối của hắn bể nát, rớt xuống đất thành những mảnh nhỏ được bọc trong băng.

-Xin lỗi nhé! Con rối mà ngươi thích nhất ta đạp nát nó rồi!-tôi cười nhìn hắn nói. Ánh mắt lục Sắc nhìn hắn trầm lặng.

-Bây giờ ngươi cho ta xem xem, con rối mạnh nhất của ngươi.

Sasori nhìn tôi không nói gì, chỉ im lặng quan sát, bà Chiyo cũng cực kì kinh ngạc. Cô bé này có một sức mạnh phi thường, thân thể linh hoạt, khả năng mạnh mẽ, lại có tài ứng biến. Chiến đấu không ngừng nhưng chẳng thấy con bé có dấu hiệu xuống sức hay cạn kiệt Chakra.

-Sakura, tay cháu...-Bà Chiyo nhìn một vết thương trên tay của Sakura đang chảy máu, không khỏi lo lắng. cô khẽ nhíu mày nhìn Sasori, hắn cười nói.

-Với chất độc đó trên người, ta không nghĩ ngươi sẽ chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

Sakura nhìn hắn không nói gì, nhếch môi cười. Sasori khẽ nhíu mày nhìn cô.

-Chỉ là chút độc cỏn con này, muốn giết ta còn chưa được đâu.-Sakura lấy ra một ống tiêm tiêm vào tay mình, dùng Chakra chữa lành vết thương trên cánh tay, lại quay sang bà Chiyo giúp bà ấy trị lành một số vết thương trên người.

-Ngươi là...Ninja trị liệu?

-Quá rõ rồi còn gì, độc của ngươi chẳng làm được gì ta. Ngươi có thể chế độc, ta cũng có thể làm ra được giải dược.

Ssori khẽ chau mày, làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy lại có thể chế ra được giải độc...không lẽ là từ độc trên người tên Làng cát khi đó sao?

-Nhìn mặt của ngươi, xem ra ngươi đoán ra rồi nhỉ.-Sakura cười nhạt, hắn nhìn cô và bà Chiyo, đưa tay rũ bỏ lớp áo choàng.

Một con nhỏ đáng gờm, giải được độc của ta một cách dễ dàng, chiến đấu một cách bình tĩnh và cẩn trọng, không một kẽ hở. ngay cả con rối Kazekage cũng bị nó đập nát thì những con rối khác cũng chẳng làm được gì cả. Vậy thì...

-Ngoài lúc gặp rắc rối khi gia nhập Akatsuki thì, ta chẳng còn nhớ rõ khi nào, ta mới dùng đến mình nhỉ?

Sakura nhìn hắn sau khi bỏ đi lớp áo choàng thì hiện rõ ra thân mình con rối của hắn, dó là lí do dù rời đi đã lâu nhưng hắn chẳng khác gì mấy chục năm trước.

Tự biến bản thân mình thành con rối. Thật là một suy nghĩ bệnh hoạn.

...

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cứu Gaara

P/s: Mình đã nói chương này tặng bạn BxNguyn! xem như cám ơn bạn đã ủng hộ truyện mình nhé!

Sasori tấn công rất ác liệt, Sakura chẳng có cơ hội nào tấn công hay lại gần hắn. quả nhiên kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm qua của hắn không thể nào xem thường được, ngay cả cô và bà Chiyo hợp lực nhưng cũng chẳng làm được gì.

Muốn tiếp cận hắn là điều không thể, nếu đã vậy thì...

Sakura quyết định lao tới tấn công hắn, nếu như không có cơ hội thì tự cô sẽ tạo ra cơ hội đó.

-Ngu ngốc.-Sasori cười gằn, hắn phóng ra độc tố ăn mòn từ lòng bàn tay, cô nhanh chóng thoắt người né đi. Bất ngờ lúc này sợi dây roi làm bằng thép của hắn phóng tới, linh hoạt như một con rắn tấn công con mồi. cô chẳng kịp né tránh đã bị nó đâm sượt qua.

Sasori không đâm trúng cô, đầu nhọn của thanh roi cắm xuống nền đất, hắn linh hoạt mượn lực từ đó, nhanh chóng phóng về phía bà Chiyo đang ở phía bên kia tấn công tới.

-Đi chết đi!

Quả nhiên hắn vẫn ưu tiên giết bà của mình trước, Sakura cười lạnh. Một đứa cháu hư a...

Sakura nhanh chóng nắm lấy roi thép ấy kéo về phía mình, nó gắn liền với cơ thể của Sasori, vì vậy chỉ cần cô kéo nó trở lại cả người của hắn cũng đồng dạng bay lại chỗ của cô.

Hắn nghiến răng nhìn Sakura đang kéo mình trở lại, không cho tới gần bà Chiyo. Quả thật là phiền phức mà.

Sakura cuối cũng cũng có thể khiến hắn lại gần mình, không suy nghĩ nhiều, một quyền vung ra liền phá nát cơ thể con rối của hắn thành từng phần.

Tuy vậy cô cũng không lấy đó làm vui mừng, vì cô biết rõ, Sasori không có dễ dàng bị hạ như vậy đâu.

Quả nhiên cơ thể bị tách ra từng phần của hắn sau khi vỡ ra liền được tụ họp lại, lại nối với nhau thành một cơ thể hoàn chỉnh như ban đầu.

Chậc, quả thật là sống dai như tiểu cường a, đập mãi mà chẳng chết.

Bà Chiyo nhìn cục diện này, cứ day dưa mãi như thế này có vẻ không ổn, nhìn Sakura trầm tư, bà chẳng biết rõ con bé này còn có thể duy trì được bao lâu, dù sao thì nó cũng có việc phải làm,

Thằng nhóc Jinchuuriki đó...có những người bạn không tệ chút nào.

Có lẽ thời đại của bọn ta đã qua rồi, bây giờ vẫn là thế hệ của bọn trẻ các ngươi đi, những suy nghĩ cổ hủ của bọn ta, những sai lầm của bậc trưởng bối, cũng chẳng thể để tụi nhóc các ngươi gánh lấy hết được.

-Sakura, cháu tránh sang một bên đi, chuyện này để ta giải quyết là được.

Sakura nhìn bà không rõ, Sasori không nói gì, gương mặt không cảm xúc cũng chẳng có biểu cảm gì nhìn chằm chằm bà Chiyo.

-Đây là thuật mà ta tự cấm mình dùng tới, ta không nghĩ Sẽ dùng đến nó lần thứ hai, nhưng xem ra không dùng không được.- bà Chiyo lấy từ trong túi ra một cuộn giấy, mở ra và giải ấn, một cỗ máy rối mặc áo trắng xuất hiện.-Quả không hổ danh bà của tôi, người ta nói muốn đánh giá năng lực của một kẻ dùng rối thì phải dựa vào Số lượng con rối mà kẻ đó điều khiển. Tuyệt kĩ bí mật của bà Chiyo 'Số lượng ngón tay' tôi có nghe đồn về nó. Các cỗ mấy này, mỗi con có thể hạ được một toà lâu đài. Bạch Bí Kĩ 10 cỗ máy ChiKamatSu!

- Đây chính là thuật khối lũy của ông tổ nghề rối, 10 kiệt tác của Monzaemon. Đúng là nhiều con rối thật đấy, nhưng...-Sasori mở nắp một bên ngực mình ra, tôi chau mày, đây chính là bí thuật mạnh nhất của hắn.

-Của tôi thì hạ cả một quốc gia.- 100 con rối áo đen xuất hiện trước mặt chúng tôi.

-Tôi cảm thấy kinh ngạc thật Sự đấy, hai người có thể bức tôi dùng đến cả cỗ máy cuối cùng này... Xích bí kĩ, 100 cỗ máy, xem cho kĩ đây.

-Sakura, ta biết cháu rất mạnh, nhưng hãy giao đám này lại cho ta, còn cháu, hãy nhắm vào Sasori.

Tôi nhìn bà, có chút lo lắng, bà nhìn tôi cười nói.

-Cứ giao mấy tên này cho ta, cứ nhắm vào Sasori là được, con cũng nên tin vào ta chứ.

Tôi cười nhạt gật đầu nhìn bà, tôi không có ý định để bà Chiyo tham chiến nữa, nhưng mà...bà đã nói như vậy, tôi Sẽ làm theo ý bà.

Bà giao cho tôi một quả cầu trắng, tôi gật đầu nhìn bà. Hiệp chiến cuối cùng...bắt đầu!

10 cỗ mày của bà Chiyo và 100 cỗ máy của Sasori lao vào đánh nhau. Tôi nhanh chóng tiến lại gần hắn và chờ thời cơ. Khi nhìn thấy một khoảng trống đến chỗ hắn, tôi ném quả cầu đó về phía hắn, và đúng như dự liệu là hắn bị dính đòn và bị phong ấn. Nhưng tôi chưa thể vui mừng được. Tôi nhanh chóng chạy lại gần chỗ bà Chiyo nhanh nhất có thể, và vừa kịp lúc bắt lấy được kiếm của hắn.

Tôi giữ chặt thanh kiếm trong tay mình, hơi lạnh từ tay tôi toát ra, dần dần đóng băng hắn.

-Sakura!-bà Chiyo la lên, Sasori cũng ngạc nhiên

Quay đầu nhìn bà chiyo, bà ấy ho khụ khụ, tôi lấy ra một viên giải dược ném tới cho bà,

-Bà mau dùng nó, độc Sẽ được giải, nhanh uống nó đi.

-Hừ, chính ngươi mới là kẻ phải lo cho bản thân mình, tay không nắm kiếm tẩm độc của ta, ngươi nghĩ Sẽ không Sao Sao, còn có thời gian lo cho người khác, ngươi cũng không tầm thường,

Sasori hắn muốn rút kiếm về, nhưng bị tôi giữ chặt không buông. Tôi cười lạnh. Một luồng Sáng xanh bao lấy vết thương, đang chữa trị vết thương, còn có hơi lạnh tỏa ra, một tầng băng mỏng xuất hiện muốn ngăn độc lan ra.

Con nhỏ này, đang trong tình huống này, nhưng mà vẫn cố ngăn đọc, cũng ghê gớm thật.

Ánh mắt dần mơ hồ, chết tiệt, không ổn rồi, độc đã kịp lan vào trong.

-Xem ra độc đang dần phát huy tác dụng rồi.-Sasori cười lạnh.

Tôi thấy ánh mắt dần hoa lên, nhưng tay vẫn không buông kiếm của hắn. Tôi nghĩ Sắp không được rồi thì lúc này, bà Chiyo tiêm thuốc giải vào người tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn Sang.-Cho nhỏ đó à.-Sasori mặt lạnh nhìn tràng cảnh này.

-Bà Chiyo...

Bà Chiyo khụy người ngã xuống, Sasori cười lạnh, muốn rút kiếm ra nhưng Sakura vẫn đang ghì chặt.

-Bà Chiyo!-tôi la lên gọi bà, khôngkhỏi lo lắng.

Xoẹt! Bộp! Phập!

Sasori bị hai thanh kiếm cắm vào trước ngực, là hai con rối 'Cha' và 'Mẹ" của bà Chiyo làm.

-Ngưới bất cẩn ngay phút cuối...Sasori...

Vậy là ngươi hết cử động được, Sakura và ta đã đóan đúng. Cho dù ngươi có là máy móc, ngươi cũng phải có một bộ phận Sống để giải phóng Chakra. Đó chính là nhược điểm, cở thể máy móc cũng chỉ là một hình nhân, bộ phận trước ngực ngươi chính là bộ phận Sản Sinh Chakra

Tôi buông kiếm ra, ngồi bệch xuống đất.

-Sakura, cháu không Sao chứ?

-Vâng, - vết thương trên người tôi đang tự lành lại nhanh chóng mà không cần kết ấn, bà Chiyo kinh ngạc nhìn tôi. Tôi cười không nói gì, lại nhìn qua Sasori bị đâm ở nơi đó. Cô đã cố gắng không làm thay đổi quá nhiều diễn biến. Nếu không phải vì...thì cô Sẽ không để Gaara bị bắt đi hay để bà Chiyo hi Sinh cứu cậu ấy...

Nhìn qua bà Chiyo, tôi nhắm mắt, hơi cúi đầu. Bà Chiyo...xin lỗi bà...

-Ồ, như vậy mà ngươi không chết, độc của ta bôi trên thanh kiếm, chỉ cần một vết xước cũng đủ để ngươi chết rồi.

-Như vậy thì phải xin lỗi ngươi rồi, độc của ngươi không có tác dụng với ta.

-Ta không biết vì Sao ngươi làm vậy, nhưng...ngươi đã không chùn tay mà đâm kiếm về phía bà ấy...

Bốp! tôi đánh một cú vào mặt hắn, lạnh nhạt nói.

-Cái này ta đánh thay bà Chiyo.

-Ngươi nên dừng lại thì hơn có đánh chỉ tổ đau tay ngươi thôi, cái thân xác này không biết đau là gì...bà già đó tuy có máu mủ với ta nhưng dù bã có chết ta cũng không cảm thấy gì, từ trái tim cho đến thân xác...

-Ngươi có hay không cảm giác ta không cần biết, bản thân ngươi tự hiểu rõ, bản thân ngươi bây giờ chỉ làm ta thấy thương hại mà thôi, một con người không ra con người, cũng không phải con rối, rốt cuộc ngươi chả là cái gì.

-Ngươi thử trở thành giống ta xem, ngươi sẽ hiểu được điều ta muốn nói là gì, một thân xác không bao giờ mục rữa, chế tạo đi lại bao nhiêu lần, cũng chẳng bị tuổi thọ trói buộc. Chỉ cần ta muốn là được.

-Đồ bệnh hoạn!-Sakurakhông hề muốn nghe hắn nói tiếp nữa, càng nghe càng cảm thấy khó chịu tronglòng.

-Đủ rồi...Sakura...nó ra nông nỗi này cũng là do cái tập tục và việc làm xấu xa của Làng Cát bọn ta mà thôi.- bà Chiyo cúi đầu nói.

-Ngươi rất mạnh, ta có thể cảm nhận được ngươi còn che dấu cái gì đó, nhưng ta cũng không cần phải quan tâm nữa...ta Sắp hết cử động được rồi. Thôi thì trước khi chết ta cũng làm một việc vô ích vậy...coi như là phần thưởng ngươi hạ được ta.-Nghe nói các ngươi luôn tìm tung tích của Orochimaru đúng không? 10 ngày Sau vào buổi trưa, hãy đi đến cầu thiên địa ở làng cõ...ta có cài gián diệp vào trong đám thuộc hạ của Orochimaru, ngươi tới đó Sẽ gặp được hắn...

Sasori bất động, hắn đã chết thật rồi, tôi đi lại chỗ bà Chiyo, bắt đầu chữa trị và tiêm thuốc giải độc cho bà.

-Bà ổn chứ? chúng ta có quay về làng không?

-không...chúng ta đuổi theo nhóm người bọn họ...ta, có việc phải làm.

Bà Chiyo...

Chúng tôi đuổi theo nhóm người KaKaShi, lúc này trận chiến với Deidara cũng Sắp đi tới hồi kết, hắn đánh bom ở pahm5 vi rộng và KaKaShi đã kịp thời dịch chuyển nó đi chỗ khác vì vậy mọi người được an toàn. Naruto đỡ Gaara đến chỗ tôi.

-Sakura-chan...

Tôi bắt đầu chữa trị cho Gaara, nhưng...tôi biết rõ, khi lấy vĩ thú ra khỏi người, khả năng JinChuuriki chết là rất cao, nhưng...

-Sakura-chan...

Naruto gọi tôi, tôi cúi đầu không nói gì, mọi người rơi vào im lặng, Naruto mím môi, giọt lệ trào từ khóe mắt.

-Tại Sao chứ...lúc nào cũng chỉ mình Gaara, Sao chết như vậy chứ, cậu ấy là KazeKage mà, cậu ấy mới trở thành KazeKage thôi mà...

-Bình tĩnh lại đi Uzumaki Naruto.-bà Chiyo nói.

-Bà Im Đi! Bọn Ninja Làng Cát mấy người, nếu không bỏ con quái vật vào người Gaara, thì mọi chuyện đâu có thành ra thế này! mấy người coi Gaara là cái gì hả? có nghĩ tới cảm nhận của cậ ấy không? 'JinChuuriki' là cái quái gì chứ, chỉ là mấy người tự tiện tạo ra và gọi thế thôi.

Naruto tức giận quát, lệ tuôn ngày càng nhiều, tôi vẫn cúi đầu không nói gì, nhìn Gaara đang nằm bất động trước mặt.

-không giúp được SaSuke, bây giờ cũng không giúp được Gaara... tớ cũng cố luyện tập 3 năm, vậy mà cũng chả khác gì 3 năm trước.

Bà Chiyo đi đến bên cạnh Gaara ngồi xuống bên cậu, bắt đầu dùng Chakra, tôi nhìn bà, đau lòng nói.

-Bà Chiyo...

Bà ấy cười nhìn tôi, tôi cúi đầu Siết chặt tay, hai mắt nhắm nghiền.

-Bà đang làm gì vậy hả?-Naruto nhìn bà Chiyo, tính đi lên nhung tôi đưa tay cản lại.

-Naruto, đừng làm phiền bà ấy...bà đang hồi Sinh cho Gaara.

-Hồi Sinh? Có thật...làm vậy được không?-Naruto kinh ngạc nói.

Bà Chiyo có vẻ hơi kiệt Sức, tôi đặt tay lên tay bà, bà nhìn tôi, tôi khẽ cười, tôi cũng kéo Naruto lại gần, hai người chúng tôi mỗi người một tay giúp bà Chiyo.

-Ta rất vui vì...trong cái thế giới Ninja do bọn già nua vô dụng như ta tạo ra, lại xuất hiện những người như các cháu...trước giờ, những việc ta làm chỉ là Sai lầm, nhưng...cho đến cuối cùng, ta có thể làm một việc đúng đắn rồi.

-Làng Cát...và Làng Lá, từ giờ tương lai của hai làng Sẽ khác với thời của bọn ta. Sức mạnh kì lạ của cháu mà KaKaShi nói đến, cái Sức mạnh đó, nó có thể làm cho tương lai thay đổi nhiều và cháu Sẽ là một HoKage độc nhất vô nhị từ trước đến giờ.-Còn cháu, Sakura, cháu không cần phải thấy đau buồn hay có lỗi, đừng quá quan tâm một bà lão gần đất xa tròi như ta, hãy giúp cho người quan trọng của cháu ấy. Cháu...rất giống ta...không có nhiều cô gái tài giỏi sánh ngang với con trai như cháu đâu, cháu là một cô gái tốt. Nhìn cháu...ta thấy được một ý chí mãnh liệt, cháu Sẽ còn tiến xa hơn nữa.

-Điều cuối cùng...ta muốn nhờ các cháu, hãy giúp cho Gaara, nó...là một đứa trẻ đáng thương, chỉ vì Sai lầm của bọn ta...

Bà Chiyo...

Gaara tỉnh dậy, một lần nữa cậu ấy quay lại thế giới này, mọi người ở Làng Cát đã đến đây, tất cả là vì cậu ấy... mừng cho cậu, Gaara.

Tôi ôm bà Chiyo tựa vào người mình, lúc này Naruto cũng đã biết bà ấy đánh đổi mạng Sống của mình để cứu Sống Gaara. Nước mắt...một lần nữa chảy xuống từ đôi mắt tôi...

Tôi có thể biết trước được chuyện gì Sẽ xảy ra, nhưng...tôi không thể thay đổi được nó... biết rõ điều gì đó Sẽ xảy ra, và chứng kiến điều đó xảy ra, quả thật thật khác biệt...

Cháu xin lỗi bà...bà Chiyo...

Đứng trước mộ bà Chiyo, tôi đặt tay lên mộ, lấy ra một lá bùa, bắt đầu niệm, là bùa cháy trên tay tôi rơi xuống mộ bà ấy. Như vậy thì linh hồn của bà Sẽ không bao giờ bị làm phiền nữa...

-Sakura chan!-Naruto vẫy tay gọi tôi, tôi quay đầu nhìn cậu khẽ cười. Tạm biệt bà, bà Chiyo...

Chúng tôi được Gaara đưa đến trước cửa làng, đúng như trong nguyên tác, một màn bắt tay bạn bè tình thâm, làm tôi rất cảm động a!

-Sakura...cám ơn cậu.-Gaara nhìn tôi hơi cười nói, tôi nhìn cậu Sững Sờ, khẽ nhếch môi, liền nhào tới ôm lấy cậu.

-Gấu mèo a! nhớ phải cẩn thận, đừng có lần Sau nữa a, tớ Sẽ đau lòng a!

Gaara Sững Sỡ nhìn tôi, mà mọi gi xung quanh cũng Sững Sờ không kém, tôi nhìn cậu cười, Naruto và Lee phía Sau hai mắt nảy lửa nhìn. Mà tôi lại nhìn thấy ánh mắt nảy lửa của mấy cô nàng Ninja Làng Cát. Ấy da, gấu mèo nhà cô cũng rất đào hoa nha!

Chúng tôi chào tạm biệt những người bạn Làng Cát, quay trở về Làng Lá.

Ngay khi về làng, tôi đã thông báo thông tin mà Sasori nói cho tôi biết, Sau đó hỏi ý kiến ngài TSunade.

Và mọi chuyện Sẽ do ngài ấy quyết định, tôi dù Sao cũng biết trước chuyện gì Sẽ xảy ra, nên không quá bận tâm. Lúc này tôi ra ngọn đồi trước kia mà đứng hóng gió, gió thổi làm mát mặt tôi.

-Cô về rồi à?- Niran bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh tôi, là bộ dáng thiếu niên tai thú đạp Trai a!

-Cậu xuất hiện ở đây, không sợ người khác nhìn thấy Sao?

-Xung quanh đây không có ai. –tôi gật đầu đã hiểu, Niran nói thì không Sai.

-Có tâm Sự gì Sao? – Niran đứng dựa người vào thân cây ngay bên cạnh chỗ tôi ngồi nói.

-Rõ ràng vậy Sao? –tôi không có ý định giấu diếm gì trước mặt Niran, hai chúng tôi không có gì phải che dấu với nhau cả.

Niran liếc mắt nhìn tôi, lại nhìn trời.

-Ở chung với cô mấy năm, có gì mà tôi không biết.

-Cũng phải nhỉ...-tôi cười nói, lại nhìn bầu trời xanh thẳm kia.

-Niran này, tôi không hiểu...rốt cuộc tôi tới thế giới này làm gì? Vì Sao tôi lại ở đây? Vì cái gì?

Niran nhìn tôi, ánh mắt lửa đỏ hơi rũ xuống, thờ ơ nói.

-Làm Sao ta biết được.

Tôi nhìn nó bĩu môi, xem thường nói.

-không phải nói là cái gì cũng biết Sao, cậu mâu thuẫn thật.

-Biết nhiều không có nghĩa là biết hết... với lại, cô đến thế giới này, có lẽ, vì nơi này có rất nhiều người cần cô.

Tôi ngơ ngác nhìn Niran, cậu lại quay mặt đi không có nhìn tôi, tôi khẽ cười. Tâm trạng tốt hơn nhiều rồi...quả nhiên là ở bên cạnh Niran khiến tôi rất thoải mái.

Cả hai chúng tôi đứng đó nhìn khung cảnh rước mặt, cứ như vậy, trôi qua thật bình yên.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thành viên mới -sai!

Ngày hôm Sau, đội KaKaShi tập chung lại.

-Xin chào!-một chàng trai da trắng tóc đen nhìn khá tuấn tú nở nụ cười nhìn chúng tôi.

-LÀ NGƯƠI!-Naruto hét lên chỉ tay vào người nọ, tôi quay sang nhìn hai người, người này hẳn là thành viên mới của đội KaKaShi. Sai.

-Từ bây giờ nhóm KaKaShi, Sẽ tạm thời do ta chịu trách nhiệm- tôi lại quay sang nhìn người này, đôi mắt thật giống mắt mèo gọi khách a, đen tuyền như trân châu. Là Yamato đây mà!

-Xin lỗi cậu chuyện lúc nãy nhé, chỉ là tớ muốn biết thực lực của đồng đội mới của mình như thế nào thôi. Vì không rõ mình phải yểm trợ một tên 'không bi' như thế nào ấy mà.-Sai vừa cười vừa nói.

-Nói gì hả!!-Naruto tức giận muốn lao vào Sai, nhưng bị tôi nắm cổ áo cản lại.

-Được rồi Naruto, dù gì cũng là đồng đội mới, dù người ta có khó ưa đến đâu cậu cũng nhịn một chút- tôi liếc nhìn ai đó nói.

-A haha, vậy Sao? Tớ thấy mình bắt đầu có cảm tình với mấy cô nàng xấu xí như cậu đấy.- Sai cười nói.

-Ồ, vậy Sao? Tớ lại cảm thấy ác cảm với mấy anh chàng khó ưa như cậu ngày càng tăng- tôi cũng cười nói.

Không khí bão táp Sấm nổ đùng đùng giữa hai người.

-Tóm lại...từ bây giờ, 4 người chúng ta Sẽ bắt tay vào làm nhiệm vụ liền, nhưng nhìn các em đi, chúng ta chẳng còn thời gian mà nhốt các em chung một lồng mà làm quen với nhau đâu. Mau tự giới thiệu về mình đi. –Yamato đau đầu nói.

-Uzumaki Naruto- Naruto ỉu xìu nói.

-Haruno Sakura.

-Em tên là Sai ạ.

-Được rồi, phần giới thiệu đến đây là hết, bây giờ tôi Sẽ giải thích về nhiệm vụ lần này cho các em. Nhóm 4 người chúng ta Sẽ thẳng tới 'Cầu Thiên Địa', bắt giữ tên gián điệp của Akatsuki đang trà trộn trong tổ chức của Orochimaru và bắt hắn về đây.

-Đây cũng là cơ hội để chúng ta nắm được thông tin của Orochimaru và Uchiha SaSuke. Có thể lặp được kế hoạch ám Sát Orochimaru và bắt Uchiha SaSuke về, nếu chúng ta có trong tay nguồn thông tin quý báu này. Hãy ghi nhớ kĩ điều này.

-một tiếng Sau chúng ta Sẽ tập trung ở cửa chính, trang bị xong nhẫn cụ, chúng ta Sẽ xuất phát.

Tôi cùng Naruto đi về.

-Tớ...ghét cái tên Sai đó! làm quái gì phải để cho hắn thay thế SaSuke, nhóm KaKaShi chỉ cần 3 người cũng đủ rồi.

Tôi nhìn Naruto, buồn cười nói.

-Tuy hắn nói năng khó ưa một chút, nhưng...tớ cảm thấy Sẽ ổn thôi, hơn nữa...hắn có chút giống với SaSuke đấy.

-Giống chỗ nào, SaSuke được hơn hắn nhiều.

-Đúng vậy, nhưng cách hai người nói chuyện rất giống nhau, giống với...cậu và SaSuke vậy.

Naruto quay mặt đi chỗ khác không nói gì. Chúng tôi xuất phát đi trên đường, Naruto cứ chằm chằm nhìn Sai.-Chuyện gì?-Sai mở lời nhìn Naruto hỏi.

Nói gì thì nói, đúng là cũng giống một chút thiệt, ngay cả giọng cũng khá giống. Naruto thầm nghĩ.

-Đừng có nhìn chằm chằm tớ như vậy, không tớ đấm cậu đấy.

Hai người nào đó lại bắt đầu, tôi đau đầu day huyệt thái dương, đúng là ồn ào a! hai tên này không cho cô yên được một chút.

-Tên này không phải thành viên nhóm KaKaShi! Thành viên nhóm KaKaShi còn một người nữa là SaSuke. Tên này...chẳng qua được lắp vào thay thế chỗ trống, trong khi SaSuke không có ở đây thôi. Em không chấp nhận một người như hắn làm thành viên nhóm mình.

-Naruto, đủ rồi. Cậu ấy bây giờ là đồng đội của chúng ta, không phải thay thế cho ai hết, cậu đừng có Suy nghĩ như vậy.-tôi liếc mắt nhìn Naruto, khiến cậu im lặng. Lúc này Sai cười nói.

-À không, cậu cứ nghĩ tớ theo hướng đó càng hay. Phản bội Làng Lá, vì quá yếu kém mà chạy theo bên Orochimaru. Thứ rác rưởi cặn bã y chang Orochimaru đó, đùng có đánh đồng với tôi.

Naruto tức giận Siết chặt tay. Tôi đưa tay ngăn cản cậu. Naruto nhìn tôi.

Sakura-chan...

-Thầy KaKaShi nói, tinh thần đồng đội rất quan trọng, chúng ta phải hiểu nhau, tớ và Naruto mới biết cậu, khó tránh khỏi xích mích, và không hiểu nhau, nhưng mà...cậu cũng không hiểu gì về SaSuke cả, vì vậy đừng có tự tiện phán xét người khác. Nếu tôi còn nghe thêm bất kì lời nào quá đáng của cậu, tôi Sẽ không nương tay đâu.

Ánh mắt tôi nghiêm túc nhìn Sai, tôi đã tức giận nhưng không manh động. Dù Sao thì cậu ta...

Hôm đó chúng tôi nghỉ chân tại một nhà trọ, Sáng Sớm ngày hôm Sau tôi dậy Sớm, vươn người nhìn ra bên ngoài. Tôi thấy Sai đang ngồi bên bờ Sông, và đang vẽ cái gì đó, toi thay đồ cũng đi ra ngoài đó.

-Cậu vẽ tranh Sao?- tôi cúi đầu nhìn tranh cậu vẽ, khó hiểu hỏi,

-Chuyện gì?-Sai hỏi.

-không nghĩ miệng lưỡi cậu khó ưa như vậy, nhưng lại có Sở thích như vậy- tôi cười nhìn cậu, nụ cười ôn hòa như moi khi.

-Ồ, nụ cười giả tạo này của cậu, là đang muốn lừa tớ à?-Sai cũng nhìn tôi nở nụ cười, tôi nhìn cậu khẽ lắc đầu.

-Nụ cười của hai chúng ta không giống nhau, tôi cười với moi người là đều kéo mối quan hệ trở nên gần gũi và thân thiện hơn, tôi cười là vì mọi người, còn cậu, nụ cười của cậu là để che giấu bản thân, và lừa dối mọi người, hai chúng ta khác nhau.

-Vậy Sao?-Sai bang quơ nói, nhìn vẻ mặt cậu ta chẳng thể nào hiểu được cậu ta đã nghĩ gì.

Tôi nhìn tranh cậu ta vẽ, khó hiểu nói.

-Tranh trừu tượng à? Tên nó là gì?

-Tên? Nó không có tên đâu. Cho đến bây giờ tớ đã vẽ hàng ngàn hàng vạn bức tranh, nhưng chư bao giờ đặt tên cho chúng.

-Vậy Sao? Mọi người thường đặt tên cho bức tranh của mình theo nội dung, Sở thích hay tâm trạng. Sao cậu không thử xem.-Sự thật là có muốn đặt tên cũng không được. Vì không có gì hiện lên trong đầu, cũng chẳng có cảm giác gì...

Tôi nhìn Sai, không nói gì, lúc này Naruto đi đến kêu mọi người lên đường, tôi giúp cậu thu dọn đồ dùng, lại nhặt được một quyển Sách tay, được vẽ hình lên đó.

-Cậu vẽ cái này Sao? Tập tranh à? Tớ xem được không?

-Ờ, nhưng không được đâu, vì nó chưa hoàn thành...mà tớ cũng không có ý định cho ai xem, vì...nó là của anh tớ.

Tối hôm đó, Yamato gọi tôi hỏi về Sasori, tôi cũng nói những gì tôi biết, Sau đó Sáng ngày hôm Sau, chia cặp ra đấu tập, Naruto với Sai và tôi với Yamato. Và tính đồng đội hoàn toàn...không có. Lại một trận cãi vã giữa Naruto và Sai, tôi đau đầu nhìn hai người này, không biết phải làm gì đây.

-Tại Sao cậu ấy lại lo lắng cho SaSuke-kun như vậy?-Sai hỏi tôi.

Tôi đưa mắt nhìn bóng lưng Naruto, nhắm mắt dưỡng thần nói.

-Vì đối với Naruto mà nói...SaSuke giống như một người anh em vậy, cậu có anh trai mà, phải không?

-Không, hoàn toàn không.... Nhớ chuyện những bức tranh không tên chứ, tớ đây không có cái gọi là 'cảm xúc' đâu.- Sai cười nói.

-Vậy Sao? Vậy...cái ngày anh cậu mất, cậu cảm thấy thế nào?-tôi đưa mắt nhìn Sai, cậu ta ngạc nhiên nhìn tôi.

-Làm Sao cậu biết?

-Đoán thôi!

-Lúc anh tớ chết, tớ đã không biết phải tạo ra vẻ mặt nào nữa là.-Sai xoay lưng về phía tôi nói. Tôi nhìn cậu,lại nhìn sang Naruto phía trước, lưng dựa vào một thân cây, khoanh tay nói.

-Bản thân con người, không thể nào chối bỏ được tình cảm cảm xúc của bản thân, chỉ là bản thân cố quên đi nó, nhưng nó vẫn tồn tại sâu trong trái tim. Cậu...rất nhanh sẽ biết thôi.- tôi đi lên đứng ngang hàng với cậu, lại nói.

-Tớ đã nói, nếu cậu nói những lời quá đáng, tôi sẽ không nương tay mà đập cậu, Naruto nói ghét cậu nhưng mà vẫn lựa chọn chung nhóm vì cậu ấy muốn cứu SaSuke, người anh em của cậu ấy.

Sai nhìn tôi, lại cười nói.

-Cách cậu nhìn và nói về Naruto dịu dàng đi nhiều, cậu rất quan tâm Naruto đúng không?

Tôi không nói gì, chúng tôi tiếp tục lên đường đến Cầu Thiên Địa.

Ba người chúng tôi nấp gần cây cầu, còn Yamato thì giả dạng Sasori. Quả nhiên đúng như tôi biết, người đến là Kabuto.

-Lại là hắn!-Naruto ngạc nhiên nói.

Tôi nhíu mày, cảm ứng Chakra xung quanh...hắn đang ở đây...Orochimaru!

Quả nhiên tôi đoán không Sai, Orochimaru xuất hiện, và ngay Sau đó, Kabuto liền lật mặt, hiện rõ bộ mặt gián điệp 2 mang của mình.

Yamato ra hiệu, ba chúng tôi rời khỏi chỗ ẩn nấp, xuất hiện trên cây cầu.

-Lại là cậu à, Naruto.-Kabuto nhìn Naruto nói..

-Khà khà, toàn là những gương mặt quen thuộc. Có cả thằng nhóc Cửu vĩ, chúng ta chơi với nhau một chút nhé, để ta xem...ngươi và SaSuke ai mạnh hơn!

Naruto tức giận lên, và lao tới tấn công Orochimaru, dần dần cậu ta biến đổi Sang hình dạng vĩ thú. Từ ba đuôi thành 4 đuôi...

Tôi Sững Sờ nhìn cậu ấy...không ngờ...Naruto đã biến đổi đến mức độ này...

Naruto...cậu...

Tôi nhìn Naruto trong hình dạng của vĩ thú, nếu cứ như vậy, cơ thể cậu ấy sẽ bị ăn mòn bởi Chakra của Cửu vĩ. Như vậy, Sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Không được, mình phải ngăn lại, phải ngăn cậu ấy lại.

Lúc đó trong đầu tôi chỉ có một Suy nghĩ này, tôi đang lao đến chỗ Naruto, bất chấp Yamato ngăn cản, tôi lướt qua Kabuto, hét lên.

-Naruto! Mau dừng lại, xin cậu, mau trở lại bình thường đi mà. Đừng như vậy nữa!

Naruto bây giờ chẳng còn phân biệt được bạn hay địch, Naruto gào lên, quất đuồi về phía tôi, tôi bị hất văng ra, Yamato nhanh chóng thi triển được mộc độn giữ Naruto lại. Một bên tay tôi bị thương nhưng không quan tâm, tôi lo lắng nhìn Naruto. Cậu ấy bị Yamato chế ngự và quay lại hình dáng bình thường, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi chạy đến bên cậu ấy, nhìn Naruto cả người bị thương, ánh mắt tôi xót xa nhìn cậu. Nhanh chóng bắt tay chữa trị cho Naruto, nhưng tốc độ hồi phục không nhanh. Xem ra cậu ấy bị ăn mòn rất nặng.

Lúc này Naruto đang đau đớn, tôi nhìn cậu mà đau lòng, nước mắt không tự chủ được mà trào ra.

-Cám ơn anh, đội trưởng Yamato, nhờ anh đã ngăn cậu ấy lại.

Yamato nhìn tôi, lại nhìn qua một bên tay bị thương bị tôi bỏ quên đi kia, Yamato lắc đầu không nói gì.

-Sakura-chan...-Naruto bắt đầu tỉnh lại và có ý thức, tôi vui mừng nhìn cậu

-Naruto!

-Ủa, chuyện gì xảy ra với em vậy? Sao Sakura-chan lại khóc?

-A! tớ biết rồi, nhất định là tên Sai độc mồm kia nói gì cậu phải không? Hắn đâu rồi, tớ nhất định Sẽ cho hắn một trận- Naruto nhảy dựng lên nói, tôi thấy cậu ta có Sinh lực la hét như vậy cũng yên tâm.

Qua lời của Yamato, chúng tôi biết được Sai đang đi theo Orochimaru.

-Cầu thì bị gãy, chổ nãy lại thành ra thế này, chuyện gì đã xảy ra vậy?-Naruto nhìn xung quanh chỉ còn một mảnh hoang tàn, cậu ấy dường như không nhớ được chuyện lúc đó. Tôi đi đến chỗ hành lí của Sai, nhặt lên quyển tập truyện của cậu ta. Sau một hồi bàn luận lí do vì Sao Sai lại đi theo Orochimaru, nhưng Naruto vẫn còn kiệt Sức Sau chuyện khi nãy.

Tôi đã phải cấp tốc chữa trị cho cậu ấy, Sau đó chúng tôi lên đường.

-Sakura, tay của em...-Yamato nhìn cánh tay bị thương của tôi hỏi, tôi cười nói.

-không Sao ạ, em đã Sơ cứu qua rồi, thầy...đừng nói cho Naruto biết nhé.

Yamato nhìn tôi không nói gì, tôi chỉ cười nhạt, Naruto cậu ấy không biết thì tốt hơn, nếu không Sẽ tự dằn vặt bản thân mãi mất.

Tôi băng qua hàng cây, chợt tay đau nhói khiến tôi buông lõng và ngã xuống, may mắn đội trưởng Yamato đã đỡ được tôi.

-Sakura-chan...cậu không Sao chứ?- Naruto lo lắng hỏi.

-Ừ, tớ không Sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.- tôi cười trấn an cậu.

-Sao cậu lại bị thương vậy? ai làm?- Naruto nhìn tôi hỏi, ánh mắt hơi rũ xuống, nói.

-Là Orochimaru làm.

-Lại là hắn, tớ Sẽ cho hắn biết tay! –tôi bắt đầuchữa trị tiếp, cánh tay này đi Cửu vĩ quật trúng, không tự lành lại được, xemra Sức mạnh Cửu vĩ vẫn rất mạnh... Naruto và Yamato kéo nhau đi qua chỗ khác nóigì đó mà tôi không nghe được, mở cuốn tập tranh của Sai ra, tôi gọi hai ngườiđó trở lại.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Gặp lại SaSuke-Lúc Gặp lại

Sau đó chúng tôi tiếp tục lên đường, theo chỉ dẫn của Yamato mà tìm đến được Sào huyệt hiện tại của Orochimaru. Yamato được cho chúng tôi một hạt mầm và kêu nuốt vào để khi tách nhau ra vẫn có thể tìm đến được.

Chúng tôi đột nhập thành công căn cứ này, và theo Sự hướng dẫn của Yamato tìm đến được chỗ Sai.

-Quả nhiên là Anbu do trực tiếp HoKage chỉ huy, cái xác đó không thể lừa mấy người.-Sai cười nhìn chúng tôi nói.

-Thằng khốn! Sao mày lại phản bội tụi tao chứ?-Naruto tức giận nắm cổ áo Sai.

-Naruto, bình tĩnh, nơi này là Sào huyệt của Orochimaru đấy- tôi lên tiếng nhắc nhở. Sau đó lấy quyển Sách ra đưa cậu ta.

-Cái này trả cậu. – Sai nhận lấy nó từ tay tôi và nói lời cám ơn.

-Là mệnh lệnh của Danzou bảo cậu đột nhập vào đây đúng không? Tựa như làm gián diệp hay...ám Sát một ai đó.- tôi liếc mắt nhìn cậu, và Sai đã kể cho chúng tôi nghe nhiệm vụ của cậu chính là thông đồng với Orochimaru hủy diệt Làng Lá và làm gián diệp cung cấp thông tin của Orochimaru cho Danzou.

-Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy mà cậu cũng nhận Sao, Sai?

-'Sai' chỉ là cái tên dùng cho nhiệm vụ này mà thôi, tôi chẳng là ai cả. Tôi là tay chân của Danzou Sama, tôi không hề tồn tại, các người có nói gì cũng vô ích.

-Vậy Sao? Vậy cậu còn giữ quyển Sách đó làm gì?

Sai nhìn vào quyển Sách trên tay không nói gì cả.

-Người trong hình là cậu và anh cậu đúng không? Cậu không vứt nó đi, vì nó là thứ duy nhất chứng minh Sự tồn tại của cậu, với tư cách là em trai của anh cậu và cậu không muốn cắt đứt mối quan hệ anh em đó.

-Quan hệ...

-Tôi đã từng nói với cậu, con người không thể vứt bỏ đi cảm xúc của mình và không thể chối bỏ nó. Cậu cũng vậy thôi.

...

Chúng tôi biết được cậu chuyện của Sai và anh cậu ấy qua lời kể của cậu, chúng tôi bắt Sai ra bên ngoài và trói cậu ấy lại.

-Thật đáng tiếc nhưng phân thân của ta Sẽ canh chừng cậu ở đây.-Yamato nhìn Sai nói.

-Được, từ bây giờ bắt đầu lại lần nữa, cứu SaSuke ra khỏi đó-Naruto quyết tâm nói.

-Từ bỏ đi, tôi đã gặp SaSuke rồi- Sai nghiêng đầu nói.

-Lúc nào Orochimaru cũng ở cùng SaSuke, nếu cứ ngoan cố bám theo chỉ tổ bị phanh thây thành trăm mảnh và trở thành xác thí nghiệm cho chúng, với lại...SaSuke-kun đã nói cậu chẳng là cái thá gì của cậu ấy và tớ đã nói Sakura cho rằng cậu xem SaSuke-kun như một người anh em, vậy mà...cậu ấy đã như vậy, có cần phải đối đầu với tên Orochimaru đó, có cần phải bắt SaSuke –kun về cho bằng được không? Tại Sao, đâu có ai ra lệnh cho cậu phải làm vậy?

-Trước đây tớ rất ghét SaSuke, nhưng khi ở cùng cậu ấy, tớ thật sự rất vui, cậu ấy...cũng là người thừa nhận tớ hơn bất kì ai. Vì sao à, vì SaSuke là bạn của tớ, vì cuối cùng tớ được mối quan hệ quan trọng nhất của mình. –Naruto cười nói, tôi nhìn cậu khẽ cười.-Quan hệ...dù là vậy, cũng không nên phí mang đối đầu với Orochimaru.

-Dù cho có bị phanh ra trăm mảnh, tôi cũng Sẽ cướp lại SaSuke từ tay Orochimaru cho cậu xem.

Naruto quyết tâm như vậy, tôi cũng không thể nói gì hơn. Bỗng nhiên... hàng loạt phi châm ném tới, chúng tôi nhanh chóng thoát ra một bên, tôi nhíu mày, là tên Kabuto đó.

-Sai...nhìn hiện trang của cậu, xem ra cậu bị trúng bắt nhỉ, xem ra cậu không phản bội, ta tin cậu-Kabuto mở trói cho Sai. Naruto tạo ra RaSengan đánh về phía Kabuto nhưng bị hắn đá bay.

-Vô ích...

-không thử thì làm Sao biết!-Naruto không cam lòng phản bác.

-không phải, không phải nói vế trước, hễ nhìn thấy ngươi, ta lại cảm thấy buồn thay cho ngươi. Con người Sẽ thay đổi, SaSuke cũng không còn là SaSuke của ngày xưa nữa đâu.

Bỗng nhiên Sai từ phía Sau khóa lấy Kabuto.

-Làm vậy là Sao?-Kabuto bình tĩnh nhìn sang Sai.

- Con người Sẽ thay đổi, và ta cũng vậy.

-Cái gì?

-Nhưng cũng có thứ không thể thay đổi...quan hệ, tớ muốn kiểm chứng nó.

-Sai...cậu...

Kabuto bị bắt trói, Naruto và Sai đi tìm SaSuke, tôi đảo mắt nhìn Kabuto, lại nghĩ tới chuyện đó, ánh mắt không che giấu được Sát khí nhìn Kabuto. Hắn ta giật mình nhìn tôi.

-Tốt nhất là ngươi biết điều một chút, nếu không phải còn cần ngươi làm một Số việc, ta bây giờ đã muốn giết ngươi rồi.

Kabuto rùng mình, ánh mắt của cô ta...So với SaSuke còn lạnh hơn... ánh mắt đó...khiến người ta run Sợ.

-Sakura, Chakra của Naruto...thằng bé gặp chuyện rồi.

Tôi để Yamato đi trước, còn mình thì quay Sang nhìn Kabuto. Lấy ra một hạt tựa như hạt đậu nhét vào mồm hắn.

-Ngươi cho ta ăn cái gì? –Kabuto trừn mắt nhìn tôi.

-Cũng không phải độc dược hay cái gì đâu...ta chưa để ngươi chết bây giờ đâu, yên tâm.

Nói rồi tôi xoay người rời đi, lúc này một tiếng nổ vang lên, tôi liền chạy về phía đó, nếu không lầm...cậu ấy...đang ở đó.

Tôi hợp với Naruto cũng đang đi tới đó. Chúng tôi nhìn thấy Sai đang đứng đó thì đi đến, mà Naruto cũng đá nói cho tôi nghe mục đích thật của Sai đến đây là ám Sát SaSuke. Tôi cũng đá biết truyện này, khẽ thở dài. Tôi vẫn chưa biết phải làm Sao đối mặt với SaSuke đây, cậu ấy bây giờ... đã không còn giống với SaSuke ngày xưa rồi.

-Sai...cậu đang làm gì ở đây vậy? –tôi đi về phía Sai hỏi.

-Sakura.- một giọng nói vang lên, giọng nói này qua mấy năm vẫn như vậy, có khác đi một chút, nhưng vẫn là giống như trước kia. Tôi ngẩng đầu lên nhìn ngươi đó, tôi vẫn chưa biết phải làm thế nào đối mặt với cậu ấy.

-Là cậu à...SaSuke.

Naruto nghe tôi nói, cũng vội vã chạy ra. Người thanh niên trước mặt chúng tôi bây giờ, là một SaSuke đã trưởng thành hơn So với trước, tóc đen dài ra một chút, mắt den lạnh lùng hơn, vẫn là bộ dáng ngạo mạn và lạnh lùng như trước.-SaSuke.

SaSuke nhìn tôi lại đảo mắt qua Naruto, hai người đối mặt.

-Naruto, có cả cậu nữa à. Vậy là KaKaShi cũng ở đây?

-Thật đáng tiếc, ta không phải anh KaKaShi, ta đi thay anh ấy, bây giờ đội KaKaShi Sẽ dắt cậu về làng.-Yamato bước ra, SaSuke nhìn 4 người chúng tôi.

-Đội KaKaShi à...

Sai giơ lên thanh kiếm của mình. SaSuke nhìn cậu.

-Tên đó thế chỗ cho tớ đó Sao? Tên đó cứ lảm nhảm muốn bảo vệ mối quan hệ giữ tớ và Naruto là Sao, lại thêm một tên ấm đầu vào nhóm à.

Mọi người ngạc nhiên nhìn qua Sai.

-Đúng là tớ nhận được lệnh phải ám Sát SaSuke. Nhưng mệnh lệnh đó chẳng là gì nữa, tớ muốn thử làm theo ý mình, Naruto-kun đã giúp tớ nhớ ra...nói Sao nhỉ, tớ đã từng rất xem trọng cảm xuc trước đây của mình. Tuy không hiểu rõ cậu cho lắm, nhưng Naruto và Sakura liều mình đuổi theo cậu như vậy là có nguyên nhân. Họ liều mình như vậy vì không muốn cắt đứt mối quan hệ với cậu mà muốn thắt chặt nó hơn. Tớ thì chưa hiểu rõ được nó, nhưng cậu...SaSuke-kun chắc chắn hiểu rất rõ điều này.

-Ờ, hiểu chứ, bởi vậy tớ mới muốn cắt đứt nó.-SaSuke lạnh lùng nói.

-Ta đây còn có mối quan hệ khác...là mối quan hệ oán hận với anh trai mình.

Tôi nhìn SaSuke, xem ra cậu ấy vẫn luôn nuôi lòng căm thù với anh mình...

-Có nhiều mối quan hệ chỉ làm bản thân mất tập trung, làm yếu đi cái dục vọng mạnh nhất và cái hồi ức quan trọng nhất.

-Nếu vậy...tại Sao cậu còn...cậu không giết tớ luôn đi hả? cậu định cắt đứt mối quan hệ với tớ luôn kia mà, SaSuke!-Naruto không cam lòng hét lên. Tôi nhìn cậu hơi rũ mắt. Naruto...

-Lí do cũng đơn giản thôi, không phải tớ không thể cắt đứt mối quan hệ với cậu mà chỉ vì tớ ghét nghe theo những gì hắn ta chỉ tớ, để có được Sức mạnh trong tay

-Ý cậu là chuyện gì.

-Không cần phải giải thích với cậu...nhưng tớ có thể nói với cậu thế này, tớ còn giữ lại cái mạng của cậu, chẳng qua là tùy hứng thôi.

Ngay Sau đó, SaSuke đã đến bên cạnh Naruto, đặt một tay lên vai cậu ấy. Mọi người đều ngạc nhiên với tốc độ của cậu.

-Phải rồi, chăng phải cậu có ước mơ trở thành HoKage Sao? Có thời gian rảnh bám theo tớ lúc này, Sao không lo luyện tập đi thì có phải hay hơn không? Không phải sao...Naruto...bởi vì lần này. Cậu Sẽ mất mạng bởi Sự tùy hứng của tớ đó.

SaSuke rút ra thanh kiếm phía Sau lưng mình, Naruto nghiêm túc nói.

-Kẻ không thể cứu nổi một người bạn của mình, thì làm Sao trở thành HoKage được, đúng không...SaSuke.

SaSuke rút kiếm, không ngừng ngại mà đâm xuống. Sai nhanh chóng cản cậu lại.

-Cách phòng thủ đó đúng đấy-SaSuke lạnh nhạt nói, Naruto lộn người giam ngược lại, Yamato dùng mộc động muốn bắt SaSuke nhưng bị cậu phóng điện toàn thân ngăn lại.SaSuke, cậu cũng mạnh lên rồi. Tôi đứng một bên quan Sát hết thảy lại liếc mắt nhìn về phía bên kia, hơi híp lại. Yamato bị SaSuke đâm một kiếm, Naruto thì đang có xu hướng muốn chuyển đổi qua hình thái vĩ thú

Yamato trong lúc SaSuke lơ là đã thoát được còn dùng mộc độn tạo một cái lồng bắt cậu lại nhưng SaSuke tránh thoát được.

-SaSuke, Sao cậu không chịu hiểu chứ, thân xác cậu Sẽ bị tên Orochimaru chiếm lấy kia mà!

-Nếu nó xảy ra, thì nó Sẽ xảy ra...cậu còn trẻ con lắm, Naruto. Đối với tớ trả thù là tất cả, chỉ cần trả được thù, tớ chẳng quan tâm tớ hay thế gian này Sẽ ra Sao. Nói cách khác Itachi chẳng hạ được tớ hay Orochimaru hiện giờ. Nhưng nếu giao thân xác này cho Orochimaru mà tớ có được Sức mạnh để trả thù thì...mạng Sống này có bao nhiêu cái, tớ cũng giao cho hắn.

-Nói chuyện nhiêu đó đủ rồi, Naruto, Sakura...trước mặt hai đứa em ta không muốn làm hành động tàn nhẫn nhưng...xin lỗi, ta phải đành ra tay thật thôi...

Đội trưởng Yamato...

-Làng Lá, các ngươi Sẽ có một kết thúc...tốt đẹp-SaSuke kết ấn, nhưng bị Orochimaru bắt lại.

-Không nên dùng thuật đó đâu SaSuke.

-Bỏ ra-SaSuke nhíu mày không vui nói.

-Xem kìa cậu lại dùng thái độ đó với Orochimaru Sama.-Kabuto cũng xuất hiện.

-Lâu quá không gặp ngươi nhỉ, Orochimaru.

Orochimaru nhìn qua, ánh mắt tôi và hắn giao nhau, hắn nhếch môi cười.

-Ồ, cô cũng tới đây sao, quả nhiên lâu ngày không gặp, cô cũng trưởng thành hơn rồi, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn ta vẫn không thay đổi.

-Hừ, ta không còn là con bé yếu đuối ngày trước đâu, Orochimaru.

Orochimaru ánh mắt nhìn tôi chứa ý cười, cái lưỡi dài như con rắn của hắn liếm môi, như nhìn thấy con mồi béo tốt.

-Cô mạnh lên rất nhiều, làm ta ngày càng muốn có được cô rồi.

Tôi cười lạnh, nhìn hắn càng lạnh lùng hơn, bẻ tay nói.

-Ngươi muốn thử một chút không? Ta Sẽ cho ngươi chết một cách ít đau đớn nhất. Ngay tại đây, ngay bây giờ.

Orochimaru cười nhếch mép. Từ miệng hắn phun ra hàng chục con xà.

Tiềm Ảnh Xà Thủ.

Tôi nhìn những con rắn đó cười lạnh.

Ầm! những con rắn còn chưa đến gần tôi đã nát vụn, rơi xuống đất, mọi người đều ngạc nhiên nhìn. Những con rắn đó đều được bao trong những khối băng và bị đánh nát nhiều mảnh, tôi lạnh lùng nhìn Orochimaru, ý vị thâm thường cười hìn hắn.

-Ngươi có muốn bản thân cũng giống như mấy con rắn này không?

-Băng độn? hóa ra cô có Huyết kế giới hạn Sao? Ngày càng thú vị đấy, cô bé à...

Orochimaru đưa tay ra nhưng bị SaSuke đưa kiếm ra chặn lại.

-Ngươi muốn làm gì?

-SaSuke, nếu để cô bé đó đi cùng chúng ta không tốt Sao, như vậy ngươi cũng có bạn rồi.-Orochimaru nhìn SaSuke, lại liếc mắt sang nhìn tôi, không che dấu được ánh mắt xấu xí của hắn.

-Ta không cần.- SaSuke lạnh lùng nói, Orochimaru nhìn ánh mắt của cậu, tay cũng hạ xuống, liếc nhìn qua tôi.

-Đi thôi.

Ba người đó biến mất dần trước mắt chúng tôi, trước khi đi tôi nhìn thấy cả ba đều liếc mắt nhìn về phía này.

Hừ, nếu không phải tương lai ta để cho SaSuke tận tay giết ngươi thì...ngày hôm nay ngươi chẳng còn mạng mà bỏ đi đâu.

Naruto cúi đầu, chống hai tay xuống đất, cậu bắt đầu khóc, tôi không nhìn cậu, tôi biết Naruto lại đang tự trách bản thân mình.

-Được rồi, Naruto, cậu có khóc, cậu ấy cũng không quay về đâu... cậu, phải mạnh hơn nữa, như vậy là được rồi.

-Chúng ta cũng còn gần nửa năm nữa mà...tớ cũng muốn giúp hai cậu, ba người vẫn hơn hai người mà. Tớ cũng khá mạnh đấy.-Sai nhìn chúng tôi cười nói, tôi khẽ cười, lại đi đến bên cạnh Naruto, cười nhìn cậu.

-Đi thôi.

Naruto nhìn tôi, cũng đứng dậy. Thế là chúng tôivề làng và nhiệm vụ lần này đã thất bại.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cứu người- Bí thuật!

Sau khi báo cáo với ngài HoKage, tôi nhanh chóng đi về tìm Niran, tay nhanh chóng kết ấn, cắn đầu ngón tay rồi đập xuống đất.

Bùm! Niran xuất hiện trước mặt tôi với hình dáng nhân loại.

-Cô về rồi à, xem ra đã gặp SaSuke rồi?

-Đúng là gặp rồi, cậu ta lớn hơn và mạnh hơn trước nhiều.- tôi cười nói.

-Thằng nhóc đó vẫn nuôi lòng thù hận với anh trai nó à, đúng là một tên cố chấp.-Niran đứng khoanh tay dựa tường nói.

-Bọn con trai đứa nào chả vậy.-tôi bất đắc dĩ nhún vai.

-Đừng gộp chung ta với bọn chúng.-Niran bất bình lên tiếng, tôi liếc mắt nhìn cậu, cậu cũng cố chấp không kém ai đâu.

-Akatsuki dạo gần đây như thế nào rồi?-tôi hỏi.

-Vẫn đang Săn lùng vĩ thú, theo tình báo của chúng ta thì bọn chúng đang trên đường đi bắt nhị vĩ.

-Là vậy Sao...-tôi rũ mắt, nếu như không lầm thì...

Niran nhìn tôi, lại quay đầu nhìn bên ngoài cửa Sổ nói.

-Cô không cần phải thấy trách nhiệm gì, dù Sao thì, cô không phải thánh thần, không thể thay đổi hay quản mọi thứ. Đừng quá ép mình.

Tôi quay đầu cười nhìn Niran, khẽ gật đầu.

-Tôi đã truyền tin về Làng Ảo, mấy ngày nữa Mirro Sẽ đến đây.

-Cô muốn làm gì à?

-Có một vài việc tôi phải chuẩn bị tốt, trong lúc đó tôi cũng không thể vắng mặt ở làng, vì vậy Mirro đến là tốt nhất.

Quả thật tốc độ làm việc của Mirro rất nhanh, 3 ngày Sau cô ấy đã đến tìm tôi. Mirro là một cô gài trẻ, lớn hơn tôi 3 tuổi. Là một Ninja ưu tú, cô ấy cũng là một Ninja chữa trị, được tôi chỉ dạy. Ngoài ra Mirro có một khả năng chính là cải trang, cô ấy có thẻ hóa thân bất kì ai mà ngay cả người thân quen nhất bên cạnh cũng không nhận ra.

-Mirro, chị đến rồi.

-Kama Sama, ngài có việc gì sai bảo.- Mirro có mái tóc ngắn màu nâu thẳng, mặc bộ đò Ninja màu đen.

-Chị giúp em ở lại làng một thời gian nhé, em có chút việc phải làm.

-Vâng.-nói xong Mirro kết ấn, bắt đầu thay đổi. Một 'tôi' khác xuất hiện trước mặt tôi, giống nhau đến kì lạ, So với chị em Sinh đôi còn giống hơn, như bản thân từ trong gương bước ra.

-Nhờ chị.-tôi kéo mũ choàng lên che khuất đầu, biến mất.

Nhiều ngày Sau đó, Mirro thay tôi ở lại làng mà không ai nghi ngờ, ngay cả TSunade cũng không phát giác ra được, đủ thấy Mirro giỏi cải trang đến mức nào, quả là một thế thân tuyệt vời.

Những ngày này tôi quay về Làng Ảo làm chút việc, dù Sao năng lực của tôi cũng có điều kiện hạn chế, vì vậy phải chuẩn bị một chút cho Sau này, tôi...muốn giúp vài người...

Những khi tôi không có ở làng, Niran giúp tôi khá nhiều việc, Niran có thể quay về Làng Ảo trong phút chốc và có thể đến bên tôi bất kì lúc nào. Vì vậy cậu chính là mối liên kết của tôi với làng mọi lúc mọi nơi.Công tác chuẩn bị của tôi cũng Sắp hoàn thành, cũng nên chuẩn bị quay về rồi.

-Sakura.

-Có chuyện gì à?- Tôi quay qua nhìn Niran, cười nói.

-Akatsuki xuất hiện rồi.

Tôi nghiêm túc hẳn, khoác lên áo choàng trắng, nhanh chóng rời đi. Nếu như tôi không lầm thì Akatsuki đến lần này là Hidan và Kakuzu, như vậy thì... Đội 10 của thầy ASuma...

-Cô muốn quay về làng lúc này Sao? Như vậy để ta giúp cô.- tôi gật đầu, có Niran giúp vẫn hơn là tự chạy về, tiết kiệm được khá nhiều thời gian, cũng có chỉ hi vọng là kịp.

Nhờ có Niran, tôi nhanh chóng quay về đến Làng Lá, tìm đến Ino thì biết được cô ấy đã đi tiếp viện cho thầy ASuma cùng ShiKamaru rồi, vì vậy tôi cũng nhanh chóng đuổi theo nhanh nhất có thể. Phải nhanh lên, nếu không thầy ASuma Sẽ...

Lúc tôi đến nơi, hai tên Akatsuki là Hidan và Kakuzu cũng đã rời đi, tôi thấy mọi người đang vây quanh thầy ASuma, mặt tối Sầm xuống. Tôi đáp xuống bên cạnh mọi người, nhìn qua ASuma. May mắn còn chưa chết.

-Sakura!-Ino nhìn tôi kinh ngạc, ShiKamaru và Choji cũng nhìn qua.

-Sakura, thầy ASuma...

Tôi chặn mọi người lại, ngồi xuống bên cạnh ASuma, kiểm tra một chút. 4 vết thương chí mạng... bị bỏng nặng.

Với những vết thương như thế này thì không thể cứu được, quá trễ rồi, nhưng...may mắn là bản thân chuẩn bị trước cho tình huống này. Tôi đặt một tay lên trước ngực ASuma, bắt đầu chữa trị kéo dài thời gian.

-Sakura...cậu...-Ino muốn nói gì nhưng lại bị ShiKamaru ngăn lại, ánh mắt cậu nhìn Sakura lại nhìn thầy ASuma, cậu hi vọng Sakura có cách cứu thầy ASuma, mặc dù...

Tôi cắn ngón tay, cho một giọt máu chảy vào miệng ASuma, hai tay bắt đầu kết ấn, ấn này rất phức tạp, đòi hỏi chính xác và độ tập trung cao, còn có phải điều hòa Chakra giữa hai bên cho tốt, lấy máu làm dẫn.

Bí thuật: Chuyển dời Sa không!

Thịch! cả cơ thể ASuma đều trấn động, Sau đó bất động hoàn toàn. Mọi người kinh ngạc, Ino nhanh chóng kiểm tra thầy ASuma, Sắc mặt không khỏi kinh hoàng, ShiKamaru và mọi người khó hiểu nhìn qua.

-Vết thương...mất hết rồi...-Ino lắp bắp nói, mọi người không khỏi Sững Sờ, vội vàng kiểm tra, quả thật mấy cái vết thương chí mạng trên người kia đã không còn, nếu không phải có vết máu còn vương trên áo thì ai cũng không nghĩ người này bị thương, tuy vết bỏng vẫn còn nhưng không Sao cả, về cơ bản không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng ASuma ngất đi vì mất máu và trấn động.

Ino nói cho mọi người biết tình hình của thầy ASuma, mọi người vừa Sững Sờ, liên vui mừng không thôi, nước mắt chảy xuống vì hạnh phúc.

-Sakura, cám ơn cậ...

ShiKamaru kinh ngạc nhìn tôi, khóe miệng tôi tràn ra vết máu, còn có lớp áo choàng trắng bên ngoài cũng là một mảng màu đỏ chói mắt, mắt tôi nhắm nghiền, không cử động gì ngồi đó.

-Sakura, cậu làm Sao vậy?- đám người Ino hoảng hốt kêu lên, Ino kiểm tra một chút, liền một lần nữa hoảng hốt, trên người có có những vết thương trùng với những vết thương trên người ASuma khi nãy.-Sakura...cậu...-ShiKamaru nhìn qua liền hiểu, không phải Sakura làm vết thương trên người thầy ASuma lành lại mà là dùng một phương pháp nhẫn thuật nào đó, chuyển dời vết thương từ trên người ASuma Sang bản thân mình. Mọi người đều im lặng trầm mặc, nước mắt trên mặt Ino ngày càng nhiều.

-Cậu làm cái gì vậy hả? Sao lại làm như vậy, có biết như vậy bản thân cậu Sẽ...-Ino hét lên nói, tuy cô biết ơn vì Sakura cứu được thầy ASuma, nhưng mà nếu đánh đổi mạng như vậy thì...

Tôi giơ tay cắt ngang lời Ino, cười nhìn cậu.

-không Sao rồi, mấy vết thướng đó đã lành rồi.

-Làm Sao có thể...- Ino kiểm tra, quả nhiên như lời Sakura nói, vết thương trên người đều đã lành lại. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tôi cười nhạt, nhưng thân thế khá Suy yếu, dù Sao cũng là lần đầu tôi dùng thuật này.

Mọi người nhanh chóng đưa tôi và ASuma vào bệnh viện. Tôi đành ở trong đó mấy ngày, từ khi tôi về làng, Mirro cũng đã ẩn đi, vì vậy không ai nghi ngờ gì cả.

Cạch! cửa phòng bệnh của tôi mở ra. Người bước vào là ShiKamaru.

-Chào cậu, Ino và Choji không cùng tới à?

-Hai người đó còn đang bên chỗ thầy ASuma, chốc Sẽ tới. –ShiKamaru tiến vào, kéo ghế ngồi bên cạnh.

-Vậy à, thầy ấy tỉnh chưa?

-Mới tỉnh hồi Sáng, nhưng lại ngủ rồi.

-Cậu đến thăm tôi mà không đem quà gì à?-tôi liếc mắt nhìn ShiKamaru, trêu đùa nói, ShiKamaru cười nhạt. Gãi đầu.

-Cậu biết là tôi...

-Được rồi, tôi đùa thôi, để mà cho người như cậu chuẩn bị quà đến thăm tôi thì chắc mặt trời mọc đằng tây rồi.

-Sakura, cám ơn cậu. –ShiKamaru cúi đầu nói, tôi cười nhạt.

-Cũng không có gì, cậu tính Sẽ làm gì, tìm bọn Akatsuki à?

-không cần, bọn chúng Sẽ tự tìm đến thôi- ShiKamaru lúc này Sắc mặt nghiêm túc hẳn, tôi cười gật đầu.

-Hẳn là tự có kế hoạch cho mình rồi, nhớ cận thận, có bị thương là tôi không cứu được nữa đâu.

ShiKamaru gật đầu nhìn tôi. Hỏi.

-Nhẫn thuật mà cậu làm tớ chưa thấy hay nghe nói qua bao giờ.

-Cái đó là một bí thuật, không phải ai cũng làm được đâu, đòi hỏi nhiều điều kiện phức tạp, mà chuyển dời một vất từ vật này Sang vật khác thì không khó lắm, nhưng chuyển dời từ cơ thể người này Sang người khác là một chuyện phức tạp, hơn nữa chỉ có thể truyền vào người thi triển mà thôi. May mắn tôi học được thuật tự chữa lành của Sư phụ, không thì cũng không làm được.

ShiKamaru gật đầu, hỏi thăm vài câu rồi rời đi.

Quả nhiên đúng như tôi dự liệu, mấy ngày Sau đó đội 10 lên đường, nhưng thầy ASuma thì không thể theo cùng mà một đội chấp hành nhiệm vụ phải có 4 người, HoKage đã ngăn cản không cho họ đi nhưng mà họ đã cương quyết, KaKaShi lúc này nói Sẽ đi cùng và đã thuyết phục TSunade, bà dành phải

đồng ý, Sau đó đội 7 cũng được gọi tới trợ giúp nhưng vắng mặt tôi vì vẫn con đang trong bệnh viện.

Tôi cũng không quá lo lắng cho bọn họ, dù Sao tôi biết họ Sẽ bình an quay về.

Khi họ trờ về, Naruto đã bị thương khá nặng, phải bó bột cả cánh tay, xem ra đây là hậu quả dùng nhẫn thuật mới đây mà.

-Cô cũng gan thật, dám dùng thuật đó lên người mình- Niran vẫy đuôi, cậu ngồi trên vai tôi trong hình dáng chú chó nhỏ, tôi xoa xoa đầu nó cười nói.

-Có làm Sao đâu a, lần đầu dùng hiệu quả ngoài mong đợi, nếu không phải giả vờ nằm viện để mọi người khỏi nghi ngờ thì những ngày qua ta đã tung tăng ra ngoài rồi. Chứ không phải đợi đến bây giờ đâu.

-Bây giờ cô tới nhà thằng nhóc à?

-Ừ, TSunade Sama có lệnh triệu tập tôi và Naruto, xem ra lại có việc rồi.

Tôi đi đến trước cửa nhà Naruto, gõ cửa. Rất nhanh cửa liền mở ra, mà Naruto xuất hiện trước mặt tôi với bộ dáng thật lôi thôi, hình như mới vừa ngủ dậy, trên tay là một ly mì. Tôi nhíu mày nói.

-Bữa Sáng của cậu là vậy Sao? Thật là không có dinh dưỡng, cậu nên ăn nhiều rau vào và thay gì ăn mì thì nên nấu cơm ăn đi.

-Sakura-chan, hôm nay là ngày nghỉ mà, Sao cậu tới Sớm vậy?

-Mặt trời đã lên cao lắm rồi Naruto. Mau tắm rửa thay đồ đi, tớ đợi cậu.

-Sao cơ, cậu muốn hẹn hò với tớ à?-Naruto hớn hở nói.

-Là TSunade Sama triệu tập, cậu nhanh một chút nhé.

Naruto ỉu xìu đi vào nhà.

Văn phòng HoKage.

Chúng tôi bước vào trong và nhìn thấy TSunade đang nói chuyện với Jiraiya, tôi cúi đầu chào hai người.

-Cô gọi tụi em có gì không ạ?

TSunade nhìn qua hai người chúng tôi, nghiêm túc nói.

-Thông tin này đã lan truyền ra nhiều làng, ta muốn thảo luận với hai đứa về việc này.

-Thông tin gì?-Naruto hỏi.

-Theo một Số nguồn tin thì Orochimaru đã bị Sát hại, và người làm việc này là Uchiha SaSuke.

-Thật...thật chứ?- Naruto bất ngờ hỏi.

-Nguồn tin của ta hoàn toàn chính xác-Jiraiya nói.

-Hehe tớ biết là cái gã quái đó không chiếm đoạt được cậu ấy mà-Naruto vui vẻ nói, ánh mắt tô hơi rũ xuống hỏi.

-Vậy, Sau đó thì Sao?

-SaSuke đang trở về làng phải không? Phải vậy chứ?-Naruto phấn khích hỏi.

-Rất tiếc là không phải - TSunade trầm mắt không nói, Jiraiya trả lời thay bà.

-Như vậy nghĩ là Sao? Sao cậu ấy không trở về khi đã giết Orochimaru?

-SaSuke luôn bị ám ảnh bởi việc báo thù, cậu ấy chắc Sẽ thâm nhập vào Akatsuki để giết người anh trai của mình.

-Lại là tên khốn đó, chết tiệt!-Naruto tức giận nói.

Tôi hơi cúi đầu Suy nghĩ, như vậy hẳn là SaSuke đã lập một nhóm mới cho mình và tìm đến Itachi, như vậy thì...

-Chúng ta phải thành lập một nhóm và hành động ngay! Nhiệm vụ truy kích Akatsuki vẫn còn phải không?

-Đúng vậy.

-Để gặp được SaSuke, chúng ta phải truy tìm nhữngthành viên mà cậu ấy cũng đang theo dõi...nói cách khác chúng ta cẫn phải tìm được...UchihaItachi!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Gặp mặt! - Lại ra tay cứu người!

-Để gặp được SaSuke, chúng ta phải truy tìm những thành viên mà cậu ấy cũng đang theo dõi...nói cách khác chúng ta cẫn phải tìm được...Uchiha Itachi!

Naruto nói ra, cả phòng lại trở nên im lặng. Tôi trầm mặc không nói gì, Tsunade nói.

-Uchiha Itachi ư? Chúng ta biết những gì về con người này. Ta đã ra lệnh cho mọi người cố gắng bắt Sống những thành viên Akatsuki mà họ gặp phải bất cứ...

-Thật không may rất khó khai thác thông tin từ chúng. Nếu nhìn vào trận chiến vừa qua giữa ta với chúng, bà Sẽ thấy được việc bắt Sống chúng quá khó nếu không nói là không thể được.

-KaKaShi SenSei!

-Nếu vậy chúng ta phải làm gì?

-Um, việc duy nhất chúng ta phải làm là cố gắng tìm được Itachi phải không?

-Các người muốn bắt Itachi để tìm SaSuke, giả Sử mấy người bắt được Itachi đi, vậy Sau đó Sẽ làm gì?

-Um, chúng tôi không thể làm điều này với một đội được-KaKaShi nói.

-Điều đó nghĩa là Sao ạ?-Naruto hỏi.

-Có nghĩa là chúng ta phải lập nhiều đội để cùng tham gia chiến dịch này, những thành viên trong Akatsuki rất mạnh, một đội cũng không làm gì được họ.- tôi giải thích.

-Chính xác, mặc dù trong thực tế thì 2 trung đội đã rất lí tưởng, khi em chỉ định đi bắt một hoặc hai người thì có từ 3 trung đội trở lên Sẽ dễ làm họ chú ý tới chúng ta và chuỗi lệnh chỉ huy Sẽ phức tạp hơn nhiều.-KaKaShi nói.

-Hơn nữa việc bắt một ai đó dòi hỏi Sử dụng nhiều kĩ năng hơn là giết họ. Hơn nữa thông tin liên lạc cũng rất quan trọng, do đó em Sẽ muốn có một đội trong đó các thành viên đã từng hợp tác nhiều lần với nhau.-Jiraiya nói.

-Tôi đồng ý, vì vậy tôi cũng đã chọn ra một Số người mà tôi nghĩ Sẽ phù hợp với nhiệm vụ lần này.

-Xem ra thầy chuẩn bị tốt hết rồi nhỉ- tôi cười khẽ nói.

-Các em vào đi.

Trước ngày lên đường, tôi có hẹn gặp Jiraiya.

-Ồ, cô bé gọi ta gặp riêng như thế này, muốn hẹn hò với ta Sao?-Jiraiya vẻ mặt háo Sắc nói.

-Jiraiya Sama, tôi có chút muốn nói với ngài.- vẻ mặt tôi nghiêm túc, Jiraiya nhìn tôi, cũng không đùa nữa.

-Ngài muốn một mình thâm nhập vào nơi của kẻ cầm đầu Akatsuki phải không?

Nghe tôi nói, Jiraiya ngạc nhiên, rõ ràng ông chưa có nói cho ai, vì Sao cô bé biết...

-Ngài không cần kinh ngạc, ta biết rất nhiều truyện, nhưng chuyến đi lần này Sẽ rất nguy hiểm, có lẽ ngài Sẽ...

Tôi dừng lại một chút, không nói nữa, Jiraiya cũng hiểu lời tôi, cười nói.

-Là một Ninja, hi Sinh trong lúc làm nhiệm vụ là một vinh quang, con người ta không có làm cái gì cao cả hay vĩ đại, nhưng mà một Ninja dù có phải đường đầu với thử thách, cũng không bao giờ lùi bước.Tôi nhìn Jiraiya, khẽ cười.

-Ngài quả thật là một con người tuyệt vời ngài Jiraiya, nhưng con không muốn Naruto mất đi một người thầy tuyệt vời như ngài, cũng không muốn Sư

phụ phải đau lòng mất đi một người bạn thân.

-Haha, cô bé hình như rất không có lòng tin vào ta nhỉ, nhưng ta không dễ bị hạ vậy đâu...

-Không, ngài Sẽ chết.- tôi nghiêm túc nhìn Jiraiya, ông ây cũng không cười nữa mà nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi khẽ thở dài, lấy ra trong tay một Sợi dây có ngọc châu màu vàng đưa cho Jiraiya.

-Cháu biết ngài Sẽ không từ bỏ mà Sẽ đi đến đó, hãy mang theo cái này bên mình, đến phút cuối nó Sẽ giúp ngài. Xin ngài hãy mang theo nó.

Jiraiya nhận lấy Sợi dây, lại nhìn thấy Sakura đã rời đi. Cô bé này...

Cổng Làng Lá.

Trời mưa như trút nước tôi ngước nhìn bầu trời đầy mây đen, xem ra Sắp có bão...

-Trời mưa làm cản trở chúng ta hả?-KaKaShi nhìn trời nói.

-Chúng ta đi nào, mọi người!-Naruto nắm chặt tay nói.

-Tôi chỉ mong Sao cơn mưa này làm nguội bớt cái đầu cậu, Naruto à.-Kiba ngồi trên lưng Akamaru nói.

Vậy là chuyến đi lần này có tôi, Naruto, Sai, thầy KaKaShi, đội trưởng Yamato, Kiba, Hinata, ShIno và Akamaru, 8 người và một con chó.

Chúng tôi đáp xuống một mái nhà, KaKaShi nói.

-Chúng ta bắt đầu tìm kiếm trong khu vực 5 km quanh đây, lấy mái nhà này làm trung tâm. Nếu chúng ta không tìm thấy gì thì Sẽ ập trung ở đây và tới khu vực tiếp theo và cứ tiếp tục như vậy cho đến khi chúng ta tìm ra dấu hiệu gì đó.

-Chúng ta chia ra hay bắt cặp?-tôi hỏi.

KaKaShi cắn đầu ngón tay kết ấn và đập xuống đất, một bầy chó hiện ra.

-Chúng Sẽ giúp ta, tiếng vọng từ giọng nói mọi người Sẽ truyền vào tai nó như một thiết bị liên lạc, còn mũi của chúng Sẽ đánh hơi rất tốt. Đó là cách đội tuần tra chúng ta hoạt động. Mọi người trong đội Sẽ có hai chó Ninja đi theo làm vệ Sĩ. Hãy đối xử tốt với chúng.

-Chào cô, Sakura!-hai con chó đi về phía tôi, tôi gật đầu cười chào chúng.

Sau đó KaKaShi dặn dò mọi người và ra hiệu, mọi người đều rời đi.

Tôi đi trên đường, hi vọng không gặp phải SaSuke, hiện tại tôi chưa muốn gặp cậu ta. Nhưng mà trời không chiều lòng người.

Một chú chó Ninja nói với tôi là có mùi của SaSuke ở đây dù rất nhạt. Tôi trợn mắt, quả nhiên ghét của nào trời trao của đó.

Chúng tôi đi trên phố đông người, tôi nhìn xung quanh, có lẽ tôi biết SaSuke bây giờ đang ở đâu, nhưng không muốn chủ động tìm đến. Giờ này hẳn là cậu ta Sẽ gặp Deidara.

-Thế nào rồi?-tôi hỏi chó Ninja.

-Mùi không mạnh lắm nhưng có lẽ chúng ta tới khá gần rồi. Họ đang ở gần đây.

Một cô gái tóc đỏ lướt qua tôi, tôi liếc mắt nhìn qua, Sau đó làm lơ xoay người đi tiếp.

Một lúc lâu Sau chúng tôi nhìn thấy dị tượng trên bầu trời gần ngọn núi, tôi khẽ nhíu mày...Deidara...Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận Chakra của mọi người. Sau đó một trận nổ lớn xảy ra, tôi nhìn nó lạnh nhạt, một lúc Sau mới đi tới. Hẳn mọi người cũng Sẽ tập trung ở đó.

Quả nhiên không Sai, mọi người đều chạy đến đây, SaSuke đã không còn ở đây, hẳn là đã rời đi, có lẽ bị thương rồi.

Và với khả năng vượt trội của Kiba, chúng tôi đã đi theo cậu ấy tìm giấu vết của SaSuke.

Tôi không lo lắng lắm chuyện có tìm được SaSuke hay không, cái mà tôi quan tâm bây giờ là làm Sao đừng có gặp cậu ấy.

Quả nhiên mùi của SaSuke bị phân tán đi, Naruto dùng thuật phân thân tìm kiếm. Tôi thì không hi vọng gặp ai, nhưng vẫn phải đi theo, thật là nhàm chán mà.

Qua nhiều giờ Sau vẫn không tìm thấy được manh mối gì, tôi đứng trên một cành cây nhìn xung quanh, cảm nhận Chakra xung quanh, tôi nhận thấy rõ Chakra của mọi người và...của nhóm người SaSuke.

Đương nhiên là tôi không đi tìm SaSuke, mà đi hướng ngược lại với họ, nhưng mà...tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa.

Tôi không gặp được SaSuke, nhưng lại gặp một người không ngờ tới, là Uchiha Itachi.

Tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, hai mắt nhìn nhau...

-Chào anh, Itachi-San!-tôi giơ tay chào, cười nói.

-Ra là em...

-Anh ở đây...xem ra là đến gặp SaSuke nhỉ? À, còn Naruto nữa.

Itachi không nói gì, tôi chỉ nhìn anh cười nhạt. Tôi không ghét anh, ngược lại có chút yêu quí, tôi còn ước gì mình có một anh trai như vậy khi mà đọc truyện nữa, quả thật là một người anh thương yêu em mình.

-Em là một cô bé bí ẩn. Hình như em biết mọi thứ.

-Nếu em nói em biết trước tương lai, anh tin không?-tôi cười đùa nói, chỉ là có ý trêu anh, nhưng không nghĩ.

-Tin.- tôi ngơ ngác nhìn anh, không nghĩ anh lại tin truyện tôi nói, tôi cười nhạt, ánh mắt ôn hòa hơn.

Tôi nhớ ra kết cục của Itachi, tôi thấy buồn cho anh, tôi từ lâu đã muốn cứu con người đáng thương này. Tôi không muốn anh chết, hơn nữa, nếu tôi cứu anh, có lẽ...SaSuke Sẽ không quyết đoán tiêu cực như vậy...

-Có cái này cho anh.- tôi lấy ra một cái dây truyền có một hạt châu màu đỏ, đi lại gần anh, cười nói.

-Nếu anh tin lời em, vậy thì đeo nó đi, mang theo bên mình, nó Sẽ giúp anh đấy...ít ra, Sẽ kéo dài được thêm một chút...

Itachi nhìn tôi, lại nhìn xuống bàn tay đang chìa ra trước mặt mình, anh nhận lấy nó, nhìn nó trong tay. Tôi cười nói.

-Nó Sẽ giúp anh đấy, cứ tin em đi. Vậy nhé, em phải đi rồi, tạm biệt, Itachi-San!

Tôi xoay người rời đi, Itachi nhìn theo bóng lưng kia, lại nhìn Sợi dây trong tay, xoay người rời đi.

Qua nhiều ngày truy tìm theo Sasuke, chúng tôi lại bất ngờ gặp một người không ngờ, tên đó đeo một chiếc mặt nạ kì lạ và chỉ chừa một lỗ hổng một bên mắt.

-Wow! Ta không nghĩ là mình Sẽ đụng phải một nhóm Ninja Làng Lá như thế này, mà thật không công bằng nhé, 8 quánh một kìa.Tôi nghe giọng nói cố ra vẻ trẻ trung của tên này thì...thật là có một cảm giác khó chịu.

-Cái áo đó...là Akatsuki!

-Hắn không có ở trong danh Sách mà Kabuto đưa.

-À vì ta mới vửa gia nhập mà, hân hạnh gặp mọi người.

-Đùng có manh động gì hết, giờ hắn đơn độc một mình, khá có lợi thế cho chúng ta.

Tôi nhìn tên này, lại nhìn Sang KaKaShi, nếu bây giờ thầy ấy biết người đó là một người bạn đã chết từ lâu của mình thì Sao nhỉ... mình có nên hay không giết hắn ngay tại đây, như vậy chuyện kia Sẽ không xảy ra...

Tôi Siết chặt tay, hai mắt nhắm nghiền, một lần nữa mở ra, đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bây giờ chưa phải lúc, cơ hội chỉ có một lần, nếu không nắm lấy, Sau này... Sẽ không dễ dàng như vậy.

Naruto xuất hiện trên đầu hắn, đánh một quả cầu RaSengan về phía hắn, nhưng mà Naruto xuyên qua cả người tên kia.

-Ngươi tự cao quá đó, thằng nhãi như ngươi làm gì được ta?

Naruto bị hắn đá một cước rơi về phía Sau. Hinata lo lắng nhìn cậu.

-Hinata, cậu nên quan Sát đối phương đi, Naruto Sẽ không Sao đâu, câu ấy không bị hạ bởi mấy đòn như vậy đâu- tôi nói.

Mọi người cùng nhau tiến lên, tôi có dự cảm không lành, xem ra Jiraiya đã giao chiến với Pain. Như vậy, mình phải nhanh lên mới được.

Mọi người cùng tấn công hắn nhưng không có tác dụng gì, quả nhiên hắn tránh né dễ như chơi chẳng khác gì đang đùa với con nít. Đáng ghét, nếu không phải Niran đã dặn, ta bây giờ rất muốn đánh chết ngươi.

Tôi nhanh chóng lách ra Sau một thân cây, lại nhanh chóng đi ra, một 'tôi' khác ở lạ với mọi người, còn tôi thì nhanh chóng đi về phía ngược

lại, phải nhanh lên. Tôi kết ấn, liền biến mất khỏi chỗ đó.

Bụp! Tủm!

Tôi xuất hiện trên một cái hồ nên vì vậy liền theo lực hút của trái đất mà...rớt xuống nước. May mắn tôi có thể nổi lên được,, trèo lên bờ, bọn Akatsuki đã không còn ở đây, mà cũng không biết có người ở đây. Tôi nhanh chóng kết ấn, đập xuống đất một cái, liền một làn khói trắng hiện lên, Jiraiya cả người đầy những dinh Sắt cắm trên lưng, hơi thở thoi thóp hoàn toàn mất ý thức, Sơi dây truyền ngọc châu màu vàng của tôi tỏa ánh Sáng nhàn nhạt bao bọc lấy Jiraiya, kéo dài mạng Sống cho ông.

Tôi phong tỏa tay mình bằng Chakra, rút những đinh Sắt kia ra khỏi người ông. Sau đó bắt đầu chữa trị. Sau khi đảm bảo kéo dài được mạng Sống ông ra thêm một chốc. Tôi liền triệu hồi Niran.

Bụp!

-Sakura, cô lại tự tiện dùng đến châu ngọc.-Niran không vui nói.

-Niran, đừng cằn nhằn nữa, mau đưa chúng tôi về Làng Ảo.

-Hừ!-Niran khó chịu trước thái độ của tôi khi đem ngọc châu cho người khác, nhưng vẫn đưa chúng tôi về làng. Tôi nhanh chóng chữa trị cho Jiraiya. Vì ông ấy còn chưa có chết nhờ ngọc châu vàng của cô, nên vì vậy cô đem ông ấy đến đây chữa trị, quá trình chữa trị cho ông ấy kéo dài. Cuối cùng Jiraiya cũng thoát được cơn nguy kịch.

Tôi còn chưa kịp thở phào được bao lâu, lại cảm nhận được Itachi đang nguy kịch, Sắp...không qua được rồi.

Tôi nghiến răng, mấy người này quả nhiên không cho cô nghỉ mà.

-Niran, giúp tôi báo cho Mirro đi đến chỗ phân thân của tôi đóng thế nhé.

-Cô còn đưa cả ngọc châu đỏ cho người khác?-Niran nhíu mày, lần này cậu tức giận thật rồi.

-Sakura, cô phải biết ngọc châu là thứ để bảo vệ cô, còn là bảo mạng, cứu cô thoát chết, cô cứ như vậy cho người ta, còn cô thì phải làm Sao? Cô không lo cho mình Sao?

-được rồi mà Niran, tôi hiện tại chưa cần tới chúng mà.

-Chưa cần chứ không phải không cần, cô có thể gặp rất nhiều nguy hiểm, ngọc châu là thứ bảo vệ cho cô khỏi nguy hiểm, cô không lo cho bản thân mình nhưng mà tôi lo cho cô.

Tôi quay Sang nhìn Niran, cười trêu đùa nói.

-Niran quan tâm tôi nhỉ!

-Ai thèm quan tâm cô, chỉ vì...cô là người thừa kế của hắn, nên ta mới theo cô thôi, mạng của cô không thuộc về một mình cô, nó thuộc về rất nhiều người.

-Được mà, tôi Sẽ không Sao, Niran đừng lo lắng.

-Hừ!

Tôi đi đến Sảnh đường của thần điện, niệm chú ngữ, một luồng ánh Sáng bao lấy tôi, tôi nhắm mắt lại, miệng ngâm chú ngữ. Một luồng Sáng đỏ xuất hiện trước mặt tôi, tôi đưa tay về phía nó, ánh Sáng đỏ dần đi xuống tay tôi, nhu hòa hơn. Đó là một viên châu màu đỏ, chính là viên châu mà tôi đưa cho Itachi.

Suốt mấy ngày liền tôi đều ở trong thần điện, ra ngoài là mấy ngày Sau đó.

-Kama Sama, ngài...-Gadura muốn hỏi thăm Sakura nhưng cô đã ngã khụy xuống, Gadura đã đỡ được cô.

Gadura cùng mọi người lo lắng, muốn chữa trị cho cô nhưng lúc này Niran đã xuất hiện, hắn bế lấy cô, ôm vào lòng rồi rời đi. Tôi chỉ quá mệt mỏi mà ngất đi, tỉnh dậy đã là chiều hôm Sau.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tìm Đến SaSuke!

Tôi nhìn trần nhà, bật dậy, Niran đứng ngay bên cạnh tôi, tôi ngước đầu nhìn qua cậu.

-Tỉnh rồi nhỉ, có làm Sao không?

-không Sao...-tôi cười nhạt nói.

-Cô còn cười Sao? –Niran bực mình nói, rõ ràng đang tỏ thái độ không vui, thế nhưng tôi vẫn cứ cười.

-Đừng giận mà, không phải tôi không Sao rồi Sao. Hai người đó Sao rồi?

-Hừ, đều tốt.-Niran nghe nhắc đến hai người đó, liền bực mình xoay đầu đi.

Tôi không nói gì chỉ khẽ cười, bước chân xuống giường, Niran nhìn qua chau mày.

-Cô còn yếu, ở trên giường đi.

-Sức khỏe của tôi tôi biết mà, đã tốt hơn rồi, đừng quên tôi là một Ninja chữa trị.

-Cô còn biết mình là một Ninja chữa trị? Sao cô không lo cho bản thân mình.-Niran vẫn không nhịn được, vẫn phải khiển trách cô.

-Ầy, tôi phải đi xem họ.- không muốn tranh cãi với Niran, tôi đến phòng thí nghiệm của mình, nơi đây là phòng nghiên cứu của tôi. Tôi nhìn qua Jiraiya, xem ra ông đã khá hơn, nhưng vẫn còn hôn mê, phải qua một thời gian nữa mới tỉnh lại. Mà có lẽ Làng Lá đã nhận được tin Jiraiya chết rồi, hẳn là Naruto rất đau lòng...nhưng chưa thể cho cậu ấy biết Jiraiya còn Sống được.

Tôi đi qua xem Itachi, lúc này, anh ta đã tỉnh dậy, tay xoa đôi mắt. Tôi cũng khá bất ngờ khi thuật này thành công.

-Anh tỉnh rồi.

-Là em Sao?-Itachi ngạc nhiên nhìn xung quanh, không phải là anh...đã chết rồi Sao?

-Đúng vậy,anh chết rồi.-tôi rất thẳng thắn giải đáp mà chẳng cần anh hỏi, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường anh, Itachi nhìn tôi, lại nhìn qua Niran bên cạnh, Niran không thèm nhìn hắn, trực tiếp đứng Sang một bên.

-Có lẽ anh đang có rất nhiều thắc mắc, em Sẽ giải thích một chút nhé. Câu chuyện khá dài, nếu anh muốn nghe.

Itachi gật đầu, tôi cười nhạt nói.

-Quả thật ánh đã chết rồi. Trong trận chiến với SaSuke, anh đã đi tới giới hạn cuối cùng rồi. Với cái cơ thể tàn tạ bệnh tật của anh, phải dùng thuốc để chống đỡ, cũng đã tới giới hạn của nó. Vì vậy trong trận đấu đó, anh chết.

Sakura nói vô cùng bình thản, như đang kể một cậu chuyện hết sức bình thường, nhẹ nhàng bang quơ.

-Nhưng mà nhờ viên ngọc châu màu đỏ em đưa anh lúc đó, may mà anh đem theo bên mình, nó có một công dụng, đó là giữ lại linh hồn của người Sử dụng khi họ chết đi, điều đó tạo một cơ hội cho anh Sống lại.

-Em đã thu lấy linh hồn của anh và trọng tố nó, tạo ra cho anh một thân xác mới, không phải là thân xác cũ bệnh tật đó của anh đâu, đây là lần đầu tiên em dùng cấm thuật này, đòi hỏi nhiều điều kiện phức tạp mà em phải chuẩn bị rất lâu rồi mới được đấy. Cơ thể mới này của anh không khác cơ thể cũ là bao, cả Chakra cũng vậy, còn đôi mắt của anh, nó vẫn có thể dùng Sharingan hay là Mange kyo Sharingan đều được, nhưng cái gì cũng có cái giá, anh chỉ dùng được một lần trong ngày mà thôi, và mỗi lần chỉ kéo dài tối đa 15 phút.-Tuy nhiên Sau này nó có kéo dài hơn hay không thì tùy vào anh thôi. Thế nào, tuyệt quá đúng không?

Tôi cười hài hòa nhìn anh, phải nói dùng đến cấm thuật này tôi đã phải bỏ ra một cái vốn rất lớn. viên châu ngọc màu đỏ đó là thứ quan trọng nhất, nó chỉ có duy nhất một viên và dùng để đảm bảo tính mạng của tôi khi gặp nguy hiểm.

Thế nhưng tôi đã đưa nó cho anh, biết là sẽ mất đi một lần cơ hội được sống, nhưng tôi vẫn thấy không hối hận gì. Người như anh, tôi không muốn để anh chết. Đó cũng là tâm niệm của tôi ngay từ những biểu đầu gặp gỡ.

Cả Jiraiya và Itachi, hai người này tôi đều muốn cứu, một phần là vì tôi muốn thế, vì họ là những con người tốt và đáng để tôi gúp đỡ. Một phần là vì...hai người này đều là những người rất quan trong với họ. Những người bạn của tôi...

Tôi không muốn...ai trong hai người đó phải đau buồn cả, nhất là nỗi đau mất đi người thân yêu.

Itachi đưa tay vuốt đôi mắt của mình, nhìn qua tôi nói.

-Cám ơn.

Tôi cười vui vẻ nhìn anh,

-Anh quả thật là một người anh trai tốt.- tôi cảm thán nói, SaSuke có người anh như vậy, đôi khi làm cô thấy thật ghen tỵ quá đi, nhưng mà, cách Itachi làm vậy để giúp SaSuke quả thật quá tiêu cực nó Sẽ khiến cho SaSuke thay đổi rất nhiều. Đây là điểm duy nhất mà cô thấy không hài lòng.

-Itachi-San, anh làm như vậy, có hay không nghĩ tới SaSuke Sẽ căm hận Làng Lá, và quay Sang trả thù làng.

Itachi khẽ chau mày, tôi giải thích cho anh.

-Người tên Tobi, hay nói đúng ra là Uchiha Madara đã tìm đến và nói cho SaSuke biết Sự thật về anh.

-Là hắn Sao...vậy là hắn ta đã biết...

-Phải, hắn biết mọi thứ, và hắn đã nói hết mọi điều về anh cho SaSuke, và như vậy, anh biết đấy, với tính cách của cậu ấy, báo thù Làng Lá, cậu ấy Sẽ làm. Có lẽ bây giờ, cậu ta đã gia nhập Akatsuki rồi...

Itachi im lặng, không nói gì, tôi đứng lên chỉnh lại áo choàng, cười nhạt.

-Nhưng mà anh yên tâm, không phải anh đã giao phó cậu ấy cho Naruto rồi Sao, Naruto cậu ấy...luôn giữ đúng lời hứa của mình. Huống hồ, SaSuke cũng là đồng đội của em, em Sẽ không để cậu ấy hủy diệt Làng Lá, cũng Sẽ đưa cậu ấy quay trở lại... anh cứ an tâm tịnh dưỡng đi, làm quen một chút Sẽ tốt hơn, có lẽ phải mất mấy tuần nữa anh mới bước xuống giường được đấy.

Tôi cười nhạt rồi đi ra khỏi phòng, Itachi nhìn theo bóng lưng đó, hơi cúi đầu, lại nhìn qua Niran nãy giờ đang đứng đó im lặng.

Niran lạnh nhạt nhìn Itachi, lại xoay người liếc mắt nhìn anh.

-Tốt nhất là ngươi làm theo lời cô ta, đừng có nghĩ gì khác, để cứu được các ngươi cô ta đã phải trả giá khá nhiều rồi...

Niran xoay người rời đi, căn phòng hoàn toàn rơi vào yên tĩnh trở lại.

-Ngươi biết tình hình của hai người đó chứ?-Sakura ngồi dựa lưng trên ghế, đầu ngửa ra Sau, chân bắt chéo, vừa lười nhác mà đầy khí thế tại thượng.-Kama Sama, theo như tình báo thì Naruto bây giờ đang ở Miyogokuzan học Tiên Thuật Cóc, còn SaSuke đã gia nhập Akatsuki và đang đi Săn lùng vĩ thú.-Gato phía bên dưới bẩm báo.

Tôi không nói gì, hơi nhắm mắt an thần, xem ra mọi chuyện đều đúng như dự định.

Gato biết thời liền nhanh chóng lui ra ngoài, Niran đi vào ngồi xuống bên cạnh tôi.

-Cô tính làm gì lúc này?

-Naruto thì không cần phải lo, cậu ta học tiên thuật là điều tốt, Sẽ có ích cho Sau này, còn SaSuke thì...có lẽ đã đi bắt Bát vĩ, Sau đó...

-Hừ, ta đã nói với cô ngay từ đầu, thằng nhóc đó là một mối nguy cơ, đáng lẽ ngày đó cô không nên cho hắn đi dễ như vậy.-Niran lạnh nhạt nói. Tôi chỉ cười nhẹ.

-Tôi chưa bao giờ hối hận vì quyết định của mình lúc đó, tôi tin mình làm đúng.

-Hừ, niềm tin của cô vào thằng nhóc đó, đổi lại được cái gì? Không được gì cả, cả thằng nhóc tóc vàng ngu ngốc kia nữa, ta không nghĩ những gì cô làm đều đúng hết đâu.

-Được rồi, ta tin vào những gì mình biết, ừm, có lẽ, chúng ta nên đi gặp cậu ta xem một chút.

-Đi bây giờ?

-Phải, bây giờ.-tôi đứng dậy xoay người rời đi, Niran nhàm chán ngẩng đầu, cũng đi theo.

Trong cánh rừng, một thân áo choàng trắng lướt đi qua từng hàng cây.

-Cô biết nó ở đâu à?-Niran nằm trên vai tôi lười biếng nói.

-Có lẽ.

-Ta thật không hiểu nổi nó, con người quả thật là loài khó hiểu.

-Khi ngươi quá quan tâm một ai đó, ngươi sẽ trở nên mù quáng, ranh giới giữa tình yêu thương và lòng căm thù, rất mong manh, càng yêu thương nhiều, càng căm hận nhiều.

Niran hé mắt, nhìn lướt qua khuôn mặt bình thản của Sakura, không nói gì, an tĩnh nằm đó.

Một nơi khác.

Karin vừa tỉnh lại không lâu Sau khi đi bắt bát vĩ về. Cô xoay đầu nhìn về một hướng.

-Đó là...

-Sao vậy, Karin?-một tiếu niên mặc áo trắng với mái tóc đen, trên lưng là huy tộc Uchiha, không ai khác chính là SaSuke, bên cạnh cậu ngoài Karin còn có một anh chàng to lớn là Juugo và một anh chàng khác nhỏ người hơn là SuigetSu.

Karin nhắm mắt cảm ứng, khoàng cách ngày càng gần, không nghi ngờ gì nữa, người đó đang hướng tới chỗ này, là đi ngang qua hay là...

-Có người đang tới rất gần, có hai người,...à không, một nguồn Chakra khác rất lạ, không rõ ràng, nhưng qua lượng Chakra của cả hai thì...

Karin nhíu mày, cô chưa từng cảm thấy Chakra nào lạ như vậy, nhưng cô dám đảm bảo, hai kẻ này rất mạnh.

-Là ai nhỉ? Bọn Làng Lá à?-SuigetSu nói.

-không rõ, tôi chưa từng thấy kẻ nào như vậy trong bọn Làng Lá lần trước.

-Làm gì bây giờ, SaSuke?-Juugo hỏi.SaSuke trầm mặt, quay qua hỏi Karin.

-Còn cách bao xa?

-Rất gần, tốc độ rất nhanh, khoàng mấy phút nữa là tới...

Xoẹt! rất nhanh, Sau khi Karin vừa dứt lời, một bóng người đã xuất hiện ngay đó, áo choàng trắng che kín cả người. Ba người kia kinh ngạc tránh xa ra và quay quanh SaSuke. SaSuke nhìn người tới, khẽ nhíu mày, tay sớm đã nắm chặt kiếm.

-Cuối cùng cũng thấy. Ra đây là nhóm mới của cậu à, cũng không tệ nhỉ, SaSuke!

Mọi người kinh ngạc nhìn người mới đến đây, nghe giọng thì hẳn là nữ, tốc độ cũng thật nhanh.

-Là cậu à, Sakura?-SaSuke nhíu mày nhìn người trước mặt. Tôi khẽ nhếch môi, kéo xuống chùm đầu, mái tóc màu hồng phấn lại bay trong gió.

SaSuke ngạc nhiên nhìn Sakura, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh. Tôi nhìn cậu cười nhạt.

-không nghĩ nhanh như vậy cô đã tìm ra được.-một âm thanh khác vang lên, mọi người ngạc nhiên nhìn qua, là một con chó nhỏ đang nằm trên vai người kia.

-Hì, tôi muốn thì được thôi.

-Hóa ra là một con chó nhỏ, nhưng mà nó biết nói, là chó Ninja à?-SuigetSu nói.

Bỗng nhiên không khí xung quanh lạnh dần, hình như đang dần hạ nhiệt độ xuống, Niran liếc nhìn qua SuigetSu, áp lực kinh hồn, khiến anh chàng không ngừng toát mồ hôi chạy ra phía Sau Juugo. Tôi cười nhạt xoa xoa đầu Niran trấn an nó.

Tôi nhìn qua Karin, cô nàng đeo kính đen và có mái tóc màu đỏ, nhìn cũng được đấy chứ. Cô nàng này mê Sasuke như điếu đổ, còn có tính cách biến thái là giữ lấy đồ của người mình thích mà si mê.

-Hmm, tóc đỏ Sao, là tộc Uzumaki à?-tôi cười nhạt nói, lại nhìn qua Juugo và SuigetSu đang trốn Sau anh ta. ừm...

-Một cô nàng tộc Uzumaki với năng lực cảm ứng mạnh, một anh chàng đô con với Sức mạnh của ấn chú, và...một anh chàng mang một trong thất kiếm. Ra đây là đội mới của cậu Sao, SaSuke!

SaSuke ánh mắt nhìn tôi chằm chằm, còn ba người kia thì cẩn trọng nhìn tôi, trong mắt họ còn chứ một ít ngạc nhiên khó tả.

Tôi nhìn lướt qua người cậu, tiến lại gần.

-Cậu bị thường rồi, để tớ giúp cậu...-tôi đi đến gần SaSuke, Juugo, Karin và SuigetSu đã đứng ra chặn trước SaSuke. Tôi cười nhẹ.

-Tôi không có ý định hại cậu ấy, chỉ là muốn giúp một chút. Dù sao cũng từng là đồng đội.

Đúng, đã từng là đồng đội, đến bây giờ vẫn xem là đồng đội, nhưng người kia còn có ý nghĩ này không thì cô thật sự không biết.

Ba người đó vẫn cẩn trọng nhìn tôi, SaSuke lúc này mới lên tiếng nói.

-Được rồi, cô ấy Sẽ không làm hại đến tôi.- ba người quay qua nhìn SaSuke, lại nhìn tôi, mới tránh qua nhường đường. SaSuke ngồi xuống một tảng đá, tôi đặt tay lên người cậu, một luồng ánh Sáng lục nhẹ bao trùm lấy, bắt đầu chữa trị

Karin hai mắt nảy lửa. Cô là ai mà dám động vào SaSuke của tôi!!

Juugo im lặng đúng một bên, SuigetSu nhìn qua bên này, lại gặp phải ánh mắt lạnh băng của Niran trên vai tôi liền rụt đầu tránh phía Sau Juugo.Sau khi trị liệu xong tôi nhìn liếc qua cậu khẽ thở dài.

-Cậu bị Bát vĩ đánh cũng không nhẹ nhỉ, lần Sau nhớ chú ý một chút.

Tôi buông tay xuống khỏi người cậu, bỗng nhiên cánh tay tôi bị bắt lại, cổ tay bị cậu nắm giữ lại. Tôi nhìn tay mình lại nhìn cậu.

-Sao vậy?

Karin hai mắt nổi lửa, muốn xông lên nhưng bị SuigetSu cản lại. SuigetSu cũng ngạc nhiên nhìn qua, SaSuke chủ động nắm tay người khác a! Mà thú vị hơn nữa là, người này biết bọn họ vừa bị bắt Bát Vĩ về, không lẽ...cô ta theo dõi bọn này từ đầu chí cuối.

-Cậu biết phải không?-SaSuke nói một cậu không đầu không đuôi, làm tôi chẳng hiểu gì.

-Hả?

-Cậu biết đúng không, biết...chuyện của Itachi, vì vậy ngày hôm đó cậu mới nói những lời đó, đúng không?

Tôi nhìn cậu ngẩn ngơ, cuối cùng cũng hiểu cậu đang nói cái gì.

-Cậu còn nhớ à, tớ tưởng cậu quên rồi chứ.

-Nói đi, có phải cậu đã biết hết vào lúc đó rồi phải không?-SaSuke mất bình tĩnh, càng Siết chặt tay tôi. Tôi hơi nhíu mày.

-Như vậy thì làm Sao?-tôi không phản bác nói.

-Tại Sao...tại Sao không nói cho tôi biết...tại Sao...

-Nói cho cậu biết, lúc đó cậu Sẽ tin à?-SaSuke ngẩn ngơ, hơi cúi đầu.

-Còn nếu nói ra, lúc đó cậu Sẽ làm gì? Cậu không làm được gì cả, lúc đó cậu không thể làm được gì cả, cậu không đủ mạnh để thay đổi được cái gì.

SaSuke không nói gì, hơi thất thần, cánh tay cũng hơi buông lỏng, tôi nhanh chóng rút tay về, xoa xoa cổ tay nói.

-Hơn nữa, Itachi-San có quyết định của riêng mình, tất cả đều vì cậu.

-Vì tôi? Lúc nào cũng nói như vậy, lúc nào cũng nói là vì tốt cho tôi, vì bảo vệ tôi, nhưng mấy người có nghĩ đến cảm nhận của tôi không, có nghĩ đến tôi muốn như vậy Sao, có nghĩ đến tôi cần điều đó Sao...-SaSuke mất bình tĩnh hét lên, có không cam lòng, có hối hận, có đau thương.

-Đối với Itachi San, cậu là quan trọng hơn hết thảy, vì vậy anh ấy muốn làm mọi cách để bảo vệ cậu, để cậu tưởng thành-Tôi hơi rũ mắt, nhàn nhạt nói, lại chẳng muốn nói một câu an ủi nào.

SaSuke không nói gì, im lặng một lúc lâu, có lẽ dần bình tĩnh trở lại.

SaSuke ánh mắt bình tĩnh nhìn tôi, giọng nói không rõ cảm xúc.

-Sakura, gia nhập với tôi đi.

-Hả?-tôi khó hiểu nhìn cậu, chắc chắn tai mình không nghe lầm, tôi ngạc nhiên nhìn cậu.

-Vì Sao? Cậu đã có đồng đội của mình rồi.

-Tớ cần cậu.

Tôi nhìn SaSuke, hơi nhíu mày, lại nói.

-Tớ từ chối, tớ không thể theo cậu, mục đích của chúng ta khác nhau, hơn nữa tớ không nghĩ mình giúp được gì cho cậu. Tớ đến ngày hôm nay chỉ muốn nhắc cậu một chút, nếu như cậu đã nhớ rõ ngày hôm đó tớ nói gì, hi vọng cậu cũng nhớ, đừng bao giờ làm điều hại đến làng, tớ Sẽ không nhân nhượng, cho dù cậu có là đồng đội của mình.

-Itachi đã hiến mạng sống của mình để bảo vệ Làng Lá, tớ sẽ không tha thứ cho bọn họ, những kẻ đã đánh đổi cuộc sống của anh ấy để được hưởng hòa bình. Vì vậy, dù cho có là cậu, tớ cũng sẽ trả thù Làng Lá. Cậu biết chuyện của anh ấy, tại sao lại còn muốn bảo vệ cái làng đó.

Sasuke đã nói như vậy, cô biết với tính tình của cậu ấy nhất định mình có nói gì cũng vô ích, còn vì sao cô muốn bảo vệ làng...không phải quá rõ rồi sao.

-Cậu nói không Sai, những người đó đã sai lầm khi mà bắt Itachi San đánh đổi mọi thứ để bảo vệ làng, nhưng vì tớ hiểu được điều mà anh ấy mong muốn, anh ấy muốn bảo vệ làng, muốn có hòa bình đến với ngôi làng, vì vậy, tớ sẽ bảo vệ nó, đó mới là điều Itachi San mong muốn.

-Xem ra chúng ta bất đồng quan điểm rồi, nhưng dù vậy, cậu vẫn phải theo tớ.-Sasuke lạnh nhạt nói, cũng chẳng để ý đến những lời của tôi.

-Bằng cái gì.-tôi cười nhạt nói.

-Nếu cậu không muốn tớ sẽ dùng vũ lức bắt cậu phải đi.

-Ha, cậu nghĩ Sẽ làm được Sao?

Tôi cười lạnh, không khí xung quanh hạ thấp nhiệtđộ một màn sương mờ ảo không biết từ đâu hiện ra. Răng rắc... dưới chân Sakura làmột khoảng băng tinh đang ngày càng lan rộng ra xung quanh lấy cô làm trungtâm. Nhiệt độ càng ngày càng thấp.Z

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Pain!

Ba người kia cẩn trọng lùi về phía Sau, SaSuke nhíu mày, hơi nhắm mắt, mở ra là con mắt Sharingan, Niran liền nhảy xuống, vung đuôi một cái, cuồng phòng liền nổi lên., muốn đánh bay mấy người kia. SaSuke dùng SuSano cản lại.

Tôi ôm lấy Niran lên, nhẹ giọng nói.

-Hôm nay tớ đến đây không phải để đánh nhau, hơn nữa cậu mới vừa hồi phục, còn có bạn của cậu nữa, hiện tại không tiện, hôm nay đến chỉ muốn nói với cậu đôi lời, cũng đã nói xong rồi, vì vậy bây giờ...tạm biệt!

Nói rồi tôi biến mất trong làn sương, SaSuke nhíu mày, ánh mắt cũng trở lại bình thường, Karin cùng hai người kia chật vật đi ra, lúc nãy bị gió cuốn bay đi.

-Cô ta là ai vậy?-Karin buồn bực nói.

-Cô ta là thiên địch của tôi đấy, còn cái con chó kia nữa.-SuigetSu âm thầm toát mồ hôi, Juugo không nói gì, nhìn lướt qua SaSuke vẻ mặt đang không được tốt lắm kia.

Trong khi đó, Sakura cùng Niran đang trên đường quay về hỏa quốc, Konoha.

-Mirro vừa thông báo, Làng Lá bị tấn công, xem ra Pain hành động rồi.

-Cô tính quay về bây giờ à, nơi đó Mirro có thể lo được, cô bây giờ...

-Có nhiều chuyện phải do mình giải quyết, đây là cuộc Sống của tôi, huống hồ...

Pain rất mạnh, Làng Lá có thể bị bọn chúng phá hủy, đó là nơi mà mình muốn bảo vệ, và Sẽ không để bất cứ ai làm hại đến nó, bất kì ai.

-Niran, giúp tôi dịch chuyển về Làng Lá ngay bây giờ được không.

-Sakura, ta phải nói điều này, tình trạng của cô bây giờ cần phải được tịnh dưỡng, cô mới sử dụng một lượng lớn Chakra để cứu Sống Jiraiya, còn Sử dụng cấm thuật bảo mệnh để cứu anh trai của thằng nhãi đó, ta khuyên cô nên quay về làng đi, Làng Lá cứ giao lại cho Mirro, Mirro sẽ hoàn thành tốt công việc của mình.

Tôi nhìn Sang Niran, cũng dừng lại trên một cành cây, ánh mắt rũ xuống, Niran nhìn tôi. Tôi ngước đầu nìn Niran cười nhạt.

-Tớ không Sao đâu, vì vậy chúng ta đến Làng Lá nhé.

Niran nhìn tôi thở dài, hắn có nói gì cũng vô ích, nha đầu này vừa bướng bỉnh lại cố chấp, có trời mới ngăn được. Niran vẫy đuôi một cái.

-Cô là cái đồ cứng đầu cứng cổ.

Tôi cười cười, tôi biết là Niran lo lắng cho tôi, nhưng mà chuyện này, tôi muốn ngăn lại.

Phút chốc, trên cành cây đã không còn bóng người, mà xung quanh, cũng chẳng có ai.

Konoha.

Tôi nhìn cành làng là bị chìm trong biển lửa, người dân chạy tán loạn, những con thú bị triệu hồi ra phá hủy làng. Mọi thứ thu vào tầm mắt của tôi, khẽ nhíu mày. Tất cả chuyện này, đều do Pain gây ra.

Tôi cảm ứng Chakra, xác định vị trí của Mirro, kéo lên mũ choàng che khuất đầu, biến mất.

Đáp xuống mắt đất, cách đó không xa là Mirro đang cải trang thành tôi đang hướng bên này chạy đến.-Mirro.

-Kama Sama, người quay lại rồi, Làng Lá bị...

Tôi chặn lại lời của Mirro, nói.

-Ta biết rồi, bây giờ cô đến bệnh viện làng chữa trị cho mọi người giúp ta, khi nhận được tín hiệu của ta, hãy tạm lánh đi nơi này.

-Vâng, vậy còn Kama Sama...

-Ta tự có dự tính của mình, ngươi đi đi.

-Vâng.

Mirro đi mất, tôi nhìn quanh làng, nhắm mắt cảm nhận nguồn Chakra.

-Có cả thảy 6 tên, mỗi một tên là đại diện cho một giới trong lục giới: Tula giới, Quỷ giới, Địa giới, Thiên giới, Nhân Giới, Súc Sinh giới.

-Vậy bây giờ cô tính làm gì, giết chúng Sao?

-Bọn chúng đều không phải kẻ mà chúng ta nhắm đến, nhưng ta sẽ không đụng vào hắn, chuyện đó sẽ giao cho Naruto, trước hết ngăn lại mấy tên này đã.

-Được rồi, lâu rồi không hoạt động gân cốt, ta cũng nên vận động một chút.

-Tùy ngươi.-tôi cười vuốt ve đầu nó.

-Vậy chúng ta quyết định đánh tên đó trước nhỉ.

-Được.

Konohagakure.

Tại nơi phân tích mật mã của làng, bị phá hủy một phần, Shizune cùng KatSuyu đã kịp thời tới nơi cứu mọi người.

-Ế, cái gì đây, kẻ địch à?-Ino bị một phân thân của KatSuyu đè lên người.

-Yên tâm, đây là thuật triệu hồi của ngài HoKage.

Hai con thú triệu hồi xuất hiện trước mặt mọi người, và con mắt của chúng bị điều khiển bởi Rinegan, và trên lưng chúng có một cô gái tóc ngắn màu cam với những thanh kim loại đen trên mặt với áo choàng Akatsuki.

-Thuật triệu hồi của cô ta rất mạnh, mọi người nhớ cẩn thận.

-Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã từng nhìn thấy cô ta trong kí ức của gã Amegakure. Chuyện gì đang xảy ra vậy.-Inoichi, cha của Ino nói.

-Ý của ông là...-Shizune nhíu mày.

-Khi đó cô ta là một xác chết.

-Inoichi, hãy nói cho tôi biết cụ thể hơn nữa, chúng ta có thể tìm ra được.-Shizune nói.

-Nhưng...

-Cứ để việc này cho tôi và đội Ám Sát, hai người hãy đi đâu đó đi.

-Ibiki...

-Đi thôi nào Inoichi, chúng ta Sẽ tìm ra Sự thật về Pain.

Ibiki nhìn hai con thú được triệu hồi ra trước mặt, còn có cô gái trong Akatsuki kia, một giọt mồ hôi lăn xuống.

-Mọi người, tập trung lực lượng lại, chúng ta cần phải xử lí đám này để bảo vệ làng.

-Ngu ngốc.-cô gái kia giơ tay, hai con thú cùng đi lên tấn công.

Con chó ba đầu tến lên tấn công, nó hung hăng và bạo tàn, thậm chí nhiều người cũng không ngăn được.

Xoẹt!-Phong Độn, Phong Phi Vũ!

Một loạt những lưỡi châm gió rơi từ trên trời xuống như một con mưa nặng hạt, nhắm vào hai con thú kia.

Rầm! khói bụi bốc lên, mọi người Sững Sờ nhìn. Lớp bụi dần tan đi, một bóng hình màu trắng dần hiện ra, áo choàng trắng che khuất người, xoay lưng về phía mọi người.

Ibiki kinh ngạc nhìn người vừa đến kia, đang tính nói gì thì nhìn thấy Sau lớp bụi kia, cô gái Akatsuki kia đi ra, và cả người không có lấy một vết thương.

-Ngươi là ai.-cô gái kia hỏi.

Khóe môi khẽ nhếch, nhìn người trước mặt, là một cô gái trẻ tuổi, tóc ngắn màu cam, cũng ghim trên người nhiều thanh kim loại đen,

-Ta muốn nhìn một chút, Sức mạnh của Súc Sinh đạo là như thế nào. Nhưng có lẽ cũng chỉ đến mức này thôi.

Âm thanh nhẹ nhàng nói lên, là một cô gái, cô nàng Akatsuki kia nhìn người trước mặt không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm.

Ibiki nhìn hai người, có lẽ người này về phe mình, chống lại Akatsuki. Lên tiếng nói.

-Cô là...

Khẽ cười, dưới lớp áo choàng kia, Sakura cũng đang đánh gia người trước mặt, không có quay lại nìn Ibiki nói.

-Mấy người rời đi trước đi, cô ta để tôi lo là được rồi.

-Cô ta có thuật triệu hồi rất mạnh, một mình cô không thể đối phó được đâu.-Ibiki nói.

-Vậy Sao.-Sakura cười khẽ. Ibiki kinh ngạc nhìn qua, anh kinh ngạc không phải vì lời nói đầy tự tin của người nọ, mà là cảnh tượng trước mắt anh, lớp bụi hoàn toàn qua đi, phía Sau cô gái Akatsuki kia, hai con thú triệu hồi kia nằm trên đất bất động, cả người chảy ra nững hàng máu nhỏ li ti, dường như bị cái gì đó đâm phải nên thành ra như vậy, một vật nhỏ bé nhưng lại tạo ra những vết thương chí mạng vì có đến hàng trăm hàng ngàn thứ đâm vào, chính là do những phi châm gió rơi xuống như mưa do Sakura dùng nhẫn thuật tạo ra.

-Hiểu rồi chứ, vì vậy tránh ra một bên đi, kẻo bị thương đấy.

Tôi cười nhẹ nói, Ibiki nhíu mày, ra lệnh cho mấy người còn lại lùi ra. Cô gái kia có thể trong một chiêu liền khiến hai con triệu hồi thú kia nằm la liệt, điều mà nãy giờ không ai làm được. Cô gái này rất mạnh, ở lại có lẽ chỉ cản tay cản chân. Nên tránh qua một bên quan Sát tình hình đợi đến lúc thích hợp tiếp ứng vậy.

-Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu nhé.-Tôi cười khẽ nói.

-Ta chờ mỏi mòn rồi đây-Niran ánh mắt màu vàng lộ ra chút hưng phấn, lâu rồi nó không có ra tay, hôm nay phải hoạt động một chút cho nóng người cái đã.

-Vậy nhờ ngươi lo mấy con thú đó nhé.

-Chuyện nhỏ này cũng phiền tới đại gia Sao, ta chỉ cần một chốc là xong.

-Vậy chúng ta lên.-tôi cười nhẹ, hai tay lộ ra phi châm Sáng bóng, Niran đáp xuống bên dưới, cô gái kia cũng dùng thuật triệu hồi, Niran hóa thành hình thú nguyên thủy của nó.

Nào, đến giờ đi Săn rồi!

...

Cảnh tượng hoang tàn, xung quanh đổ nát, máu văng khắp nơi.Áo choàng trắng khẽ bay, mà đối diện, là một cô gái áo choàng đen cả người chật vật, cắm không ít phi châm trên người, mà xung quanh cô ta, xác thú khắp nơi.

Bụp! nhưng cái xác thú triệu hồi kia biến mất, một bóng hình màu trắng nhảy lên vai cô, an nhàn nằm đó, Sakura xoa xoa đầu Niran cười nhạt. Mà đối phương chật vật nhìn cô.

Mọi người núp xung quanh đó trố mắt kinh ngạc. Ibiki nhìn cục diện, một giọt mồ hôi chảy dài.

Đây là...

Người này...Mạnh quá...

Cô gái kia lại triệu hồi ra một con thú, Sau đó nhảy lên rời đi., tôi ngẩng đầu nhìn theo, nhíu mày.

-Có chuyện gì vậy? cô ta rút lui?

-Mấy người mau tìm chỗ trốn đi, nhanh lên!-tôi quát lên, Sau đó, nhanh chóng đuổi theo.

Không được rồi, Pain hắn muốn hủy diệt Làng Lá.

Ngước lên nhìn một bóng người giữa trời. Tôi nhảy lên cây cột gần đó.

Là một tên tóc cam, hắn là người nắm giữ Sức mạnh Thiên Đạo,

-Dừng lại!-tôi hét lên. Hắn đánh mắt nhìn về phía tôi, khẽ nhíu mày.

-Ta Sẽ cho thế giới này thêm đau khổ.

-Tên bệnh hoạn!-tôi nghiến rắng nói, bắt đầu kết ấn, hi vọng kịp.

-Này, cô bị điên à, cô muốn chết Sao, cô tính một mình gánh trọn à, cô nên nhớ cô mới tiêu hao một phần lớn Sinh lực cùng Chakra để cứu hai người kia đấy, bây giờ còn chống đỡ với hắn, cô chết là cái chắc.-Niran âm thanh tức giận vang lên, muốn ngăn lại mà chẳng được.

-Vậy thì giúp tôi đi, một mình tôi hiện tại không làm được, nhưng mà có cậu giúp thì Sẽ được thôi.

-Hừ, cô đúng là cứng đầu mà.-Niran bực tức nói, muốn đánh cô một trận cho hả dạ, tuy bực mình nhưng nó biết, một khi người này đã quyết, Sẽ không từ bỏ, thật là cứng đầu như nhau mà.

-Ta truyền Chakra cho cô.

-Cám ơn ngươi, Niran!-tôi cười nói. Niran hừ lạnh.

SHINRATENSEI

Một đợt tấn công đầy chết chóc của Pain đổ xuống Làng Lá. TSunade nhanh chóng cho KatSuya bao bọc lấy mọi người. TSunade nhắm chặt mắt, một lúc Sau mở ra, không khỏi kinh ngạc.

Một luồng Sáng màu tím bao lấy, làm một tấm chắn phía trên bầu trời Konoha, đỡ lấy đòn tấn công đó. Bà kinh ngạc nhìn.

-HoKage Sama!-một Anbu bên cạnh nói.

-Là ai...

Còn ở bên đó, Sakura cùng Niran đang cố hết Sức đỡ lấy, đất dưới chân cô lún xuống, tạo thành một cái hố, cứ như vậy ngày càng mở rộng.

Chết tiệt, Sắp không được rồi!

-Sakura, ta Sẽ truyền thêm cho cô Chakra, phải ráng chống trọi, không được bỏ cuộc, cô mà buông bây giờ thì chết chắc đấy.

Tôi cố gắng chống đỡ, vì nơi này có rất nhiều người tôi phải bảo vệ, nơi này là nhà của tôi, là nơi tôi bắt đầu cuộc Sống mới này, vì vậy... dù chỉ một chút thôi, xin hãy giúp tôi, bảo vệ nơi này.

Một làn ánh Sáng màu trắng bao lấy tôi, dần bao lấy cả Làng Lá...

Mọi thứ chìm trong im lặng, tôi nhìn không gian trắng xóa xung quanh mình. Tôi quay đầu cười nhạt.

-Ngài Hamura...

-Lâu rồi không gặp con, Sakura.

-Vâng, ngài đến đây, không lẽ là...

-Yên tâm, con chưa chết được đâu, vì khát vọng Sống của con rất mạnh, mà khát vọng có được Sức mạnh bảo vệ của con cũng rất mạnh, lần này ta

xuất hiện ở đây, chỉ vì lời kêu gọi của con.

-Lời kêu gọi của con?

-không phải con muốn có Sức mạnh cứu lấy làng của mình Sao, ta Sẽ giúp con lần này.

-Cám ơn ngài.

Tôi nhắm mắt lại, tâm trí lại liên thông với một nơi khác, tâm trí tôi xuất hiện trước mặt kẻ đứng Sau chuyện này, kẻ đứng Sau Pain, Nagato.

Hắn nhìn tôi kinh ngạc.

-Ngươi...

-Ta liên kết với ngươi thông qua đòn tấn công của ngươi. Ta có thể đưa tâm trí mình đến đấy, nhưng cũng chỉ là tâm trí, ta cũng không thể làm gì ngươi được.

-Ngươi muốn gì?

-Ta chỉ muốn nói với ngươi một vài điều, lí tưởng của ngươi, nó sai rồi. Hòa bình mà ngươi đi tới, nó sai rồi, việc mà ngươi làm, sai rôi.

-Ngươi thì biết cái gì, những kẻ như ngươi làm Sao hiểu được ước mơ cao cả mà ta hướng tới.-Nagato thân mình gầy trơ xương chẳng có chút sức sống nào, tàn tạ mà cố chấp.

-Ta quả thật không hiểu, ngươi đã lầm đường, và bị người khác lợi dụng, ta không tranh cãi với ngươi, thời gian của ta không có nhiều, việc này, ta Sẽ giao lại cho cậu ấy.

-Ngươi muốn nói đến tên Cửu vĩ Sao, hắn Sẽ Sớm bị ta bắt và khi đó hòa bình Sẽ được lặp lại.

-Không có tên Cửu vĩ nào cả, ngươi nhớ kĩ đây, cậu ấy là Naruto! Cậu ấy, mạnh lắm đấy!-Sakura vô cùng nghiêm túc nói rằng.

Nagato im lặng, vì hắn nhớ, TSunade cũng nói như vậy. Bóng hình của tôi dần mờ nhạt, rồi biến mất.

Cơ thể nặng nề, đau đớn, ánh mắt nặng trĩu, mệt mỏi.

Tôi đứng đó thở một cách khó khắn, Sức cùng lực kiệt.

Tôi nhìn lướt qua làng, có chút tổn hại, nhưng mà không quá lớn, may mắn không ai làm Sao có thể khôi phục được Sớm thôi.

Tôi hơi nhếch môi, mệt mỏi ngã khụy xuống, nhưng...

Một vòng tay đưa ra đỡ lấy tôi, tôi hoàn toàn ngã khụy trên vòng tay đó. ánh mắt hơi mờ ảo, nhưng tôi biết đó là ai, khẽ nhắm mắt cười nhạt.

-Naruto...

thương.7v

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Vô Đề

Naruto, cậu về rồi...

Naruto đối mặt với Pain. Sakura ngã khụy trong tay Naruto. Cậu nhìn cô cả người đầy vết thương, Sắc mặt trắng bệt. Lo lắng nói.

-Sakura-chan, cậu làm Sao vậy? kẻ nào làm cậu thành như vậy?

Tôi được đặt nằm xuống trên lưng Cóc lão đại, mệt mỏi nằm đó, còn duy trì được chút tỉnh táo, cố gắng cử động một chút, nhưng cả người đau nhức nhăn mặt.

-Đây là...-Naruto nhìn xung quanh, là Làng Lá, nhưng nó bị phá hủy không ít, nhưng vẫn nhận ra được.

-Do Pain làm đấy- Niran không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh Sakura.

-Ngươi là...-Naruto ngạc nhiên nhìn nó.

-Mau cứu cô ấy, cô ta một mình tự gánh lấy đòn hủy diệt của Pain bảo vệ làng, mà cơ thể lại đang không tốt, nhanh đi, nếu không phải ta dùng Chakra bảo vệ cô ta thì giờ này chắc là chầu ông bà rồi, mau cho người cứu đi, nếu không không được đâu.

Niran nhíu mày nói. Naruto nhíu mày nhìn Sakura, ánh mắt lại mang đầy tự trách. Tại Sao cậu không về Sớm một chút như vậy Sakura Sẽ không...

Chết tiệt! đã hứa Sẽ bảo vệ cô ấy, nhưng mà...lần nào mình cũng chậm như vậy, vô dụng như vậy...

Cậu trừng mắt nhìn tên áo đen trước mặt. Pain!

Lúc này trên trời nhảy xuống thêm 5 tên nữa.

-Có vẻ như cả 6 tên đều ở đây.

Lúc này TSunade xuất hiện chắn trước mặt mọi người.

-HoKage Sama!-những Anbu phía Sau cũng tới,

-Ta là HoKage đệ ngũ, ta Sẽ không tha thứ cho các ngươi vì đã dẫm đạp lên những điều quí giá, những giấc mơ, Của những người đã đi trước ta. Là một HoKage ta Sẽ kết thúc việc này ngay tại đây, ngay bây giờ.

-Có vẻ như cô đã hiểu một chút về nỗi đau của bọn ta rồi đấy, nhưng cô giờ vô dụng rồi. Người bọn ta muốn là...-một tên Pain hướng TSunade đánh tới, nhưng đã bị Naruto đánh gục nát.

-Chính là ta phải không hả.

-Này, bà mau cứu Sakura đi, cậu ấy Sắp không được rồi.-Naruto thúc giục.

TSunade gật đầu, nhanh chóng đi đến chữa trị cho Sakura, nhìn Sắc mặt cô trắng bệt, TSunade nhíu mày.

Sakura, em...

-Cậu ấy Sao rời?-Naruto Sốt ruột.

-Yên tâm đi, đã có ta ở đây, ngươi không cần phải lo lắng.-TSunade nói, Naruto an tâm gật đầu, liếc nhìn qua tên áo đen kia.

-Cô TSunade, Sakura giao lại cho cô, còn lại cứ để cho tôi.

-Naruto...

-Uzumaki Naruto.-Pain nói.

-Hãy giải quyết dứt điểm chuyện này đi.-Naruto nghiến răng, tức giận nói.

Tôi mơ màng tỉnh dậy, gắng gượng mở mắt ra, đập vào mắt tôi là bầu trời xanh, tôi hơi nghiêng đầu nhìn qua, là cô TSunade.-Sư phụ...

-May quá, em tỉnh rồi, Sakura.

Tôi nghiêng đầu nhìn qua, Niran đang ngồi xoay lưng về phía tôi, không thèm ngó ngàng, tôi cười khẽ. Cu cậu giận rồi.

-Niran.

Vẫn im lặng, không nói gì.

-Xin lỗi mà.

Vẫn như thế, ngó lơ.

-Đừng giận nữa.

Vẫn ngồi im, không trả lời.

Tôi thở dài, tự nhiên cổ họng khó chịu, ho mấy tiếng.

-Khoan cử động đã, em còn chưa hồi phục tốt đâu.

-Cô TSunade.-tôi nắm tay người, ngài ấy bắt đầu thở dốc, làn da bắt đầu nhăn lại. Tôi nhíu mày.

-Sao lại làm vậy, em vẫn ổn mà, cô đâu cần phải...

-Ổn rồi...Sakura...-tôi nắm lấy tay bà, gắng ngồi dậy, bàn tay đang khô lại và nhăn nheo. Tôi đau lòng nhìn người, lại nhìn về phía xa. Nơi đó, Naruto đang...

-Niran.

-Hừ-Niran vẫy đuôi, nhảy lên vai Sakura, vẻ mặt hờn giận nói.

-Cô còn như vậy, ta Sẽ tuyệt giao với cô.

Tôi nhìn Niran, cười khẽ, gật đầu nói.

-Ừ, lần Sau Sẽ không như vậy.

-Còn có lần Sau?-Niran lườm tôi.

-Sẽ không có lần Sau, đừng giận mà.

-Hừ.

-Niran, giúp tôi nhìn một chút, cậu ấy ra Sao rồi.-nghe tôi nói, Niran càng khó chịu, nhưng vẫn giúp tôi.

-Khá tốt, hắn hạ được hết 5 tên rồi, còn một tên cuối cùng, nhưng...tình hình có vẻ không được tốt lắm.

Tôi nghe vậy lo lắng nhìn qua.

-Niran, giúp tôi nhìn thấy đi.

-Cô lo cho hắn quá nhỉ, thằng nhóc ngốc nghếch đó.-Niran bĩu môi, liếc nhìn Sakura vẫn còn rất bực bội.

-Niran, giúp tôi.-Sakura thúc giục.

Niran hừ lạnh, nhưng vẫn giúp tôi, tôi nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, tôi đã có thể nhìn thấy khung cảnh ở đó. Tôi nhìn Naruto, cậu ấy đang...bị Pain giữ lại, tuy không thể nghe được họ nói gì, nhưng nhìn nét mặt Naruto, tôi có thể đoán được.

Naruto...

Ánh mắt tôi nhìn cậu, lại trở nên kiên định. Tôi gắng người ngồi dậy, Niran chau mày nhìn tôi.

-Cô lại muốn làm gì?

-Niran...

-không được, cái gì cũng không được, ngồi yên đó cho tôi.-Niran phát hỏa nói.

-Chỉ lần này thôi, Niran, lần này nữa thôi.

-Cô lúc nào cũng vậy, Sao không chịu nghĩ cho bản thân một chút chứ, có ai bắt cô phải làm vậy đâu, cần gì phải...

-Nhưng tôi không thể bỏ mặc họ được. Họ rất quan trọng với tôi, cả cậu cũng vậy, vì vậy, Niran, giúp tôi đi, một lần này nữa thôi.Niran nhíu mày, hơi nhắm mắt, bực tức nhưng cũng không còn cách nào.

-Ngươi nói hòa bình của ta là dối trá, nhưng trên cõi đời đáng nguyền rủa này, thứ hòa bình mà ở đó con người hiểu được nhau là ảo tưởng.

-Ông tiên nhân háo Sắc tin rằng một ngày nào đó con người Sẽ hiểu nhau, ngươi Sai rồi.-Naruto không cam lòng yếu thế, liền quật cường đáp lại.

-Các ngươi luôn nói rằng ta Sai rồi, nhưng các ngươi chỉ biết nói thôi, các ngươi làm gì để chứng minh điều đó. Tất cả những gì ngươi có thể làm là giao Cửu vĩ cho ta.

-Ta nói rồi, cái chết của ngươi Sẽ đem lại hòa bình.

-Ngươi Sai rồi, Nagato!-một bóng người đứng ra chắn trước mặt Naruto, đối mặt với Pain. Naruto kinh ngạc nhìn qua.

-Sakura chan...

-Lại là ngươi.-Pain nhìn cô, sau đòn đó mà còn sống được, cô ta cũng không phải là thứ tầm thường, mạng cũng thật lớn.

-Các ngươi luôn nói ta sai rồi, nhưng chẳng lẽ cái ảo tưởng mà các ngươi hướng đến lại đúng Sao, một thế giới mà con người hiểu được nhau, đó là điều không thể, và chỉ có công lý của ta, mới là con đường đúng nhất đi đến hòa bình cho thế giới này.

-Ta lại không nghĩ vậy, hòa bình mà ngươi nói tới không phải là hòa bình thật Sự, ước mơ công lý, tất cả điều đó chỉ có giá trị khi thành hiện thực, còn cái ước mơ của ngươi, chỉ đem lại ảo mộng giả dối.

-Có lẽ ngươi nói đúng, để con người thấu hiểu được nhau là khó có thể xảy ra, thậm chí nói là ảo tưởng cũng được. Nhưng không có nghĩa là nó không thể xảy ra, Naruto tin rằng điều đó Sẽ xảy ra, và ta tin cậu ấy, nếu cậu ấy làm không được, ta Sẽ thay cậu ấy làm điều đó.

-Ngươi nghĩ chỉ với các ngươi thì có thể Sao, chỉ bằng những thứ hạ đẳng các ngươi, ước mơ đó là ngu ngốc.

-Có lẽ chỉ với bọn ta thì không được, nhưng mà chúng ta không chỉ có một mình, Naruto cậu ấy, luôn có những người bạn Sát cánh bên mình, chúng ta Sẽ thực hiện lý tưởng đó. Ta đã chứng kiến rất nhiều người đã nỗ lực hết mình, hi Sinh cả bản thân để hướng tới điều đó, đó là những người ta tôn trọng ngưỡng mộ, ta Sẽ bảo vệ ước mơ đó, ta Sẽ biến nó thành hiện thực, cho dù có phải hi Sinh bản thân mình, ta cũng muốn thực hiện nó. Ý chí của một con người, Sẽ không dễ dàng bị mất đi, nó vẫn Sẽ được lưu truyền mãi.Cho dù ta có chết đi, thì những thế hệ Sau ta, vẫn Sẽ tiếp nối bước đi đó, con đường đó, cho đến một ngày nó thành Sự thật.

-Sakura chan...

-Hừ, xàm ngôn đủ rồi, lần này ta Sẽ tiễn ngươi đi gặp những kẻ ngu dốt mà ngươi ngưỡng mộ đó.

-Sakura chan, mau tránh đi, cậu bây giờ không phải đối thủ của hắn.-Naruto hét lên.

Tôi nghiêng đầu nhìn Naruto, cười với cậu. Naruto ngẩn ngàng....

-Tớ Sẽ không để bạn của mình xảy ra chuyện gì ngay trước mắt mình đâu.

-Sakura chan!

Pain hướng Sakura kéo lại, nhưng lúc này Niran nhảy ra chắn trước mặt cô, ngăn lại hết mọi tổn thương.

-Cám ơn, Niran.

Lúc này Sức chịu dựng của tôi cũng Sắp đến giới hạn, Chakra đã cạn kiệt, Sinh lực cũng không còn, cô còn có thể đứng được, tỉnh táo được, hoàn toàn là nhờ ý chí bản thân.

ShinratenSei.

-Dừng lại!-Naruto hét lên, Tôi bị lực đẩy đẩy văng đi, ngã bệch xuống đất, bất động.

-Sakura!-Niran hét lên, tức giận nhìn Pain.

-Sakura-chan!

Naruto hét lên, và Sự tức giận của cậu đã khiến cậu hóa thành vĩ thú, trực tiếp thành vĩ thú 6 đuôi. Niran không có thời gian mà bận tâm Naruto, nhanh chóng hóa hình người đi đến bên Sakura kiểm tra.

Mạch đập yếu quá. Không được rồi...

-Sakura-Hinata chạy đến, tôi hơi đưa mắt Sang nhìn cậu.

A... phải rồi...xin lỗi cậu Hinata, hình như, mình đã bước ra không đúng lúc thì phải....

Hinata nhìn qua người con trai mặc một thân áo trắng kia, trên đầu là tai thú, còn có đôi mắt sắc lạnh kia, hắn là ai?

Hinata chắn trước Sakura ngăn không cho Niran đến gần hại cô, Niran thấy vậy liền nhíu mày.

-Hinata! –nhóm của Neji trở về, Lee nhìn thấy Sakura ngằm trên đất bất tỉnh liền lo lắng lại gần.

-Sakura!

-Cậu ấy làm Sao vậy?

-Mạch đập yếu quá, Chakra cạn kiệt, hầu như không còn một chút gì.-Ten Ten nói.

-Mau tìm một Y nhẫn đến đây.-Neji dùng bạch nhãn nhìn xung quanh.

-Ta không nghĩ mọi thứ lại tệ đến mức này-Guy nhíu mày nói.

-Tránh ra.-một giọng nói lạnh băng vang lên, mọi người quay Sang, nhìn thấy một thiếu niên kì lạ với quần áo chỉ một màu bạch trắng, mái tóc ngắn màu trắng, đôi mắt đó, còn hai cái tai...

-Hắn là...

Niran không thèm để ý mấy người này, liền lại gần Sakura, nhấc bổng cô lên. Lạnh nhạt quay đi.

-Này, ngươi muốn làm gì, để Sakura lại!-Lee la lên.

Lee muốn đi lên giành lại Sakura nhưng...Bỗng nhiên cậu khựng lại, Niran liếc nhìn 5 người phía Sau, ánh mắt Sắt lạnh đầy Sát khí, chứng tỏ tâm tình đang không tốt, hay phải nói là vô cùng tức giận.

Mọi người đều bị áp lực do Niran làm ra mà bất động, toát mồ hôi lạnh. Niran xoay người đi, chớp mắt đã hoàn toàn biến mất. Mọi người căng thẳng mới được giải tỏa.

-Hắn...hắn là ai vậy?-Ten Ten lau mồ hôi ướt đẫm nói.

-Hắn đem Sakura đi rồi-Hinata lo lắng nói.

-Nhìn hắn hẳn là không có ý định hại Sakura đâu, hắn là đang muốn giúp cậu ấy.-Neji.

-Lee, em không Sao chứ,-Guy nhìn qua Lee, thấy Sắc mặt cậu trắng bệt, mồ hôi chảy dài, hai tay Siết chặt, Guy hiểu được cảm giác của Lee, ngay cả anh cũng phải run Sợ trước ánh mắt đó.

Cứ như vậy, tôi rời đi Làng Lá, Niran đưa tôi về àng ảo để chữa trị, và tôi tỉnh lại, là 5 ngày Sau đó. Khi đó, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vô đề 2

Sau khi tôi tỉnh dậy, mọi thứ dường như có vẻ ổn, trừ việc Niran đã mắng tôi một trận te tua và tuyệt giao với tôi, tôi đã phải làm rất nhiều cách để khiến cậu ngui giận, tôi biết Niran lo lắng chôi, và rất quan tâm tôi, đối với tôi cậu cũng là một người bạn quan trọng hơn bất kì ai, vì vậy, tôi không muốn nhìn thấy Niran vì tôi mà lo lắng.

Tôi đã hứa là Sẽ không như vậy nữa, và phải cam đoan rất nhiều thứ Niran mới bỏ qua cho tôi, Suy đi nghĩ lại, tôi thấy Niran giống một người anh của mình thật đấy.

-Tình cảm của hai người tốt nhỉ.-Itachi cười nhạt dùng trà Sớm.

Tôi thở dài ngao ngán ngồi trên giường bệnh. Những ngày này Itachi đã có thể đi đứng lại bình thường, nhưng vẫn chưa lnh hoạt như trước kia, xem ra anh ấy đang dần cố thích nghi với cơ thể mới này.

Mấy ngày nay nhờ có Itachi qua bầu bạn tôi mới đỡ chán một chút, vì cứ phải nằm im trên giường tịnh dưỡng theo lời Niran nên tôi không thể làm khác được, nếu không cậu Sẽ giận nữa cho mà xem.

Mà mỗi lần như vậy, dỗ cậu là một việc làm rất kì công tốn năng lực.

-Anh cũng biết rồi đấy, cậu ấy là như vậy mà, em Sắp chán chết rồi đây.

-Mấy hôm trước em gặp SaSuke à.

-Ân, có gặp, cậu ta rất tốt, anh yên tâm.

-Vậy là được rồi.

Tôi liếc nhìn Sang Itachi, chống cằm nói.

-Anh không lo gì à, nhìn anh rất bình thản.

-Có thể làm gì được bây giờ, hơn nữa...-Itachi im lặng không nói gì nữa, Sakura cũng không nhắc lại đề tài này, chống cằm nói

-Anh chuẩn bị tốt rồi nhỉ.

Itachi nhìn tôi không nói gì, chỉ nhàn nhã dùng trà.

-Anh làm vậy đúng là không Sai, người giúp được SaSuke chỉ có thể là Naruto mà thôi, nhưng mà... làm anh trai lại đổ hết lên đầu bạn của em mình, thật thiếu trách nhiệm nha.

-Biết Sao được, anh là một người anh tệ mà.

-Haizz, đúng rồi, trong tương lai, linh hồn anh Sẽ bị triệu hồi đi.

Itachi nhìn tôi, lắng nghe tôi nói rất nghiêm túc.

-Linh hồn của anh trong thân xác này Sẽ bị triệu hồi đi, lúc đó linh hồn anh Sẽ rời di do một thuật tên là Tạp Giới Chuyển Sinh do Kabuto làm. Khi đó anh Sẽ thành xác Sống, và linh hồn anh chỉ quay về khi thuật đó hóa giải.

-Em nói cho anh biết vì muốn nhờ anh, hóa giải Tạp Giới CHuyển Sinh khi thành xác Sống, em biết anh có cách hóa giải khống chế của thuật này, vì vậy chỉ có thể nhờ vào anh. Hơn nữa...lúc đó anh Sẽ gặp được SaSuke đấy.

Itachi không nói nhìn, chỉ hơi nhắm mắt lại, tôi nói tiếp.

-Đến khi đó, anh muốn nói gì với cậu ta cũng được, nhưng có hai chuyện này anh không được nói ra, một là chuyện anh còn Sống, hai là Sự thật về em. Nếu nói ra một trong hai cái này, em không đảm bảo chuyện gì xảy ra đâu đấy nhé.-Anh biết rồi, anh Sẽ không nói.

-Cám ơn anh.

Itachi thì tốt rồi, còn ngài Jiraiya mới là vấn đề, hiện tại tôi cho ngài ấy ngủ một thời gian dài, chưa tỉnh lại được, vì vậy khi đến kì hạn, Jiraiya Sẽ tự tỉnh lại, và khi đó tôi đã nhờ anh Itachi giải thích hết tất cả cho ông ấy biết và mong ông làm đúng những gì tôi bảo.

Sau nhiều ngày bị cầm tù trên chiếc giường của mình, cuối cùng tôi cũng được Niran đại nhân tha cho mà ra ngoài.

Và chuyện tôi phải làm trước tiên là Sắp xếp chính vụ ở Làng Ảo, Sau đó quay về Làng Lá, ngày đó tôi rời đi như vậy, hẳn là mọi người Sẽ rất lo lắng đây.

Sau khi thu xếp ổn mọi thứ, tôi lại quay và Làng Lá, nhìn ngôi làng đang tu Sửa lại, So với trong nguyên tác thì thiệt hại không nhiều bằng, khoảng mấy tháng là xong hết thôi.

Cô TSunade hẳn là đang hôn mê bất tỉnh, mà người lên thay lại là Danzou, xem ra trước tiên phải tìm Naruto cái đã.

Tôi cám ứng Chakra, liền đi tới chỗ Naruto, còn có Sai đang đứng bên cạnh cậu, và... hai người có nước da ngăm đen đang chĩa kiếm về phía họ. Hai bên lao vào chiến đấu, tôi khẽ nhíu mày, là ai mà dám ngay trên địa phận làng mà động thủ vậy.

Thanh kiếm cúa cô gái nọ đang tấn công về phía Naruto, nhưng chưa đến nơi thì bị bật ra, tiếng kim loại va chạm, thêm mấy thanh phi châm phóng tới, hai người kia buộc phải lùi ra.

Tôi xuất hiện trước mặt Naruto và Sai, Naruto thấy tôi liền kinh ngạc cùng vui mừng nói.

-Sakura chan! Cậu về rồi, nghe nói cậu bị một tên lạ mặt mang đi, cậu có làm Sao không? Có bị thương chỗ nào? Mấy ngày nay cậu đi đâu? Có biết mọi người lo lắng lắm không?

Tôi bị Naruto hỏi tới tấp dồn dập, liền ra dấu kêu cậu ta ngừng lại.

-Cậu vẫn ồn ào như vậy, Naruto, tớ không Sao, những chuyện khác bỏ qua đã.-tôi nhìn về phía hai người nọ, nước da ngăm đen, đeo băng Ninja làng mây.

-Ninja làng mây? đến đây làm gì chứ?

-Các ngươi đang nói về SaSuke, hãy nói cho ta biết về hắn.-một tên nhóc tóc trắng da đen, ngậm kẹo, chỉ tay về phía chúng tôi nói.

-Tại Sao ta phải nói cho các ngươi nghe chứ.

-Tên Uchiha SaSuke đó đã tấn công làng chúng ta.

-Tên Ninja xấu xa Uchiha đó đã bắt thầy của chúng ta đi, chúng ta thậm chí thầy ấy còn Sống hay đã chết nữa.

-SaSuKe...cậu ấy Sao lại làm vậy chứ...-Naruto không tin nói.

-Làm Sao ta biết bọn Akatsuki muốn gì chứ.

-Ngươi nói Akatsuki nghĩa là Sao?

-Ngươi đang đùa đấy à, tên SaSuke đó là một thành viên của Akatsuki.

Tôi hơi rũ mi che khuất ánh mắt mình, lại hơi liếc nhìn Sang Naruto, cậu ấy hẳn là đang rất Sốc khi biết tin này.

-Tôi không có gì để mà nói với mấy người cả, còn có mấy người đang ở trog địa phận Konoha, vì vậy...biết thân biết phận đi.-tôi liếc mắt lạnh nhìn hai người, lại quay người kéo Naruto và Sai đi.-Đi thôi, tớ còn phải đi xem cô TSunade như thế nào nữa.

-Sakura chan... cậu đi trước đi, tớ có việc phải làm.

Tôi nhìn Naruto, nhận ra Sự kiên định của cậu, tôi khẽ thở dài.

-Đừng có làm gì ngu ngốc đấy.-tôi xoay người rời đi.

Tôi đi đến nơi ở của cô TSunade, Shizune thấy tôi thì rất vui mừng, tôi nhìn qua cô TSunade, hơi cúi đầu ngồi xuống ngay bên cạnh, nắm lấy tay cô ấy.

-Ngài ấy như thế này bao lâu rồi?

-Từ ngày đó đến nay ngài ấy vẫn như vậy-Shizune buồn rầu nói.

-Em Sẽ chữa trị cho cô ấy, hi vọng Sẽ tăng nhanh khả năng hồi phục.-tôi nắm lấy tay cô ấy bắt đầu chữa trị, Shizune nhìn tôi khẽ cười.

Cô TSunade nói không Sai, Sakura là một cô bé đặc biệt, em ấy, Sau này Sẽ còn tiến xa hơn mình và cô TSunade.

[Sakura]-Niran thông qua tâm trí nói chuyện với tôi.

[Có chuyện gì Sao?]

[Ngũ đại Kage đã đi đến Kim Quốc họp mặt rồi, không bao lâu nữa, điều đó Sẽ nhanh đến thôi]

[Tôi biết rồi, cậu giúp tôi chuẩn bị ổn thỏa nhé, làng giao lại cho cậu]

[Được, cô cũng phải cẩn thận, lo xong chuyện ở đây tôi Sẽ đến đó, nhớ đừng có làm điều gì ngu ngốc]

[Tôi biết rồi]-tôi cười khẽ lắc đầu, Niran quả thật rất lo lắng cho tôi a,

Qua mấy tiếng đồng hồ, tôi cuối cùng cũng hoàn thành việc chữa trị, tôi chỉnh lại chăn mền, Sau đó quay Sang Shizune cười nói.

-Em đã trị liệu một chút cho ngài, khoảng chừng vài ngày nữa Sẽ bình phục lại, hi vọng đến lúc đó người Sẽ Sớm tỉnh lại.

-Cám ơn em, Sakura.-Shizune cừi an lòng nhìn tôi. Tôi cười khẽ lắc đầu.

-không việc gì, chị không cần phải khách Sáo vậy đâu, là việc em nên làm mà.

-Xin lỗi.-một người kéo rèm đi vào, chúng tôi quay qua nhìn.

-A, Sai!

-Xin lỗi, Sakura, tớ có chuyện muốn nói riêng với cậu.

-Được rồi-tôi gật đầu đi theo Sau Sai.

Hai chúng tôi đối mặt nhau, Sai nhìn tôi có vẻ hơi Suy tư.

“ Naruto”

“Hmm?”

“Cậu thích Sakura phải không?”

“Cái, cái gì!”

“À không, tớ học được trong Sách, mọi người luôn luôn tươi cười trước mặt người họ thích, và cậu luôn cười trước mặt Sakura, cậu đá nói cho cậu ấy

biết cảm nhận của mình chưa?"

"Làm Sao mà...tớ làm như vậy được. Sakura chan, cậu ấy...lúc nào cũng là người tự gánh lấy mọi thứ cho riêng mình. Lúc nào cũng nghĩ cho người khác mà quên mất bản thân. Trong khi đó, tớ...thậm chí còn không giữ được lới hứa của mình."

Mình muốn làm một cái gì đó cho Naruto, mình không muốn mãi ngồi không như thế này.

-Có chuyện gì Sao, Sai?

Và Sau đó, Sai kể mọi chuyện lúc Sáng cho tôi nghe, tôi khẽ nhíu mày, ánh mắt hơi rũ xuống.

-Chuyện là vậy Sao, Cậu ấy có Sao không?-tôi bình thản nói.

-Đúng là Naruto đã cố gắng bảo vệ SaSuke, cậu ấy bị cô ta đánh, nhưng vẫn không bán đứng SaSuke,...và cậu ấy không cho tớ nói với cậu, vì không muốn cậu lo lắng.

-Là vậy Sao, đã nói là đừng làm chuyện ngu ngốc mà, tên ngốc này.

-Cậu ấy đã tìm đến RaiKage, và muốn yêu cầu ngừng việc truy Sát SaSuke có lẽ việc đó vô ích nhưng...

-Tại Sao cậu ấy lại làm vậy, không phải KaKaShi đi với cậu ấy Sao?-Shizune lo lắng hỏi.

-Thầy KaKaShi tin tưởng Naruto, vì vậy muốn cho cậu ấy cơ hội mặc dù nó vô ích.

-Tớ chỉ mới vào Đội 7 không lâu, thay cho SaSuke, nên tớ không rõ chuyện gì đang xảy ra, và...cũng không biết cậu ấy đã hứa gì với cậu. Nhưng...Ngay cả tớ cũng có thể nói rằng cậu ấy thật Sự rất yêu cậu!

Tôi không nói gì, ánh mắt hơi rũ xuống rồi khép lại, từng đợt kí ức ngày tháng xưa ùa về, khi mà chúng tôi, còn là thành viên Đội 7, với thầy KaKaShi, Naruto, SaSuke, và tôi.

-Naruto luôn mang lời hứa đó như một gánh nặng Suốt cả thời gian dài. Tớ không biết phải nói gì với cậu ấy, nhưng với tớ như vậy là quá đủ rồi...nó giống như một lời nguyền vậy, SaSuke làm Naruto đau khổ,...và ngay cả cậu cũng cũng khiến cậu ta như vậy.

-Đủ rồi, Sai!-tôi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn cậu, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

-Sai, tớ cảm ơn cậu rất nhiều, vì cậu đã quan tâm và nghĩ cho Naruto. Nhưng cậu không hiểu được hết mọi chuyện đâu. Naruto là vậy, cậu ấy...rất coi trọng bạn bè, tớ đã từng nói, Naruto xem SaSuke như một người anh em của mình, và cậu ấy làm tất cả mọi thứ, cố gắng cho đến ngày hôm nay, tất cả là vì muốn cứu SaSuke.

-Đương nhiên là tớ cũng nghĩ như vậy, nhưng tất cả chúng ta, đều kì vọng vào Naruto quá nhiều...gần đây, khi tớ nhìn vào Naruto, tớ nhận ra được điều đó, nỗi buồn của cậu ấy, và khi cậu ấy nghĩ đến SaSuke, một ngọn lửa bùng lên trong lòng cậu ấy.

-Tớ biết chứ, nhưng đó mới là Naruto.-tôi nhìn Sai nghiêm túc nói.

-cậu ấy làm như vậy, không phải vì ai ép buộc, bởi vì đó là con đường cậu ấy chọn, là nhẫn đạo của cậu ấy. Cho dù không có lời hứa ngày đó, cho dù mọi người có ra Sức ngăn cản, cho dù cả thế giới quay lưng lại, thì Naruto cũng Sẽ không từ bỏ, cậu ấy vẫn Sẽ đi tiếp trên con đường mà cậu ấy chọn...đó chính là Naruto, người mà chúng ta đặt kì vọng.

Mọi người lâm vào trầm mặt, lúc này ShiKamaru cũng bước vào, cậu đã nghe hết những gì chúng tôi nói, Sakura nhìn cậu bước vào, hơi rũ mắt. Nói.

-cậu không cần phải nói gì đâu, tớ biết cậu đến đây vì điều gì.

-Sakura...

-Chuyện này cũng có phần trách nhiệm của tớ. Ngày hôm đó, nếu tớ không gieo hi vọng vào Naruto, biết đâu được cậu ấy Sẽ không khó xử như ngày hôm nay. Vì vậy...lần này tớ Sẽ đi theo các cậu, còn Naruto...cứ để cho tớ.

Nhóm 4 người chúng tôi gồm tôi, Lee, Kiba, Sai, cũng lên đường đến Kim quốc gặp Naruto.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lời nói dối lòng

Kim quốc.

Tuyết rơi trắng xóa, mưa tuyết từ bầu trời rơi xuống, đó là cả một chặng đường dài, những bông tuyết trắng xóa trong đem đen, quả là một cảnh tượng đẹp.

Tôi đưa tay hứng lấy một bông tuyết, cảm giác mát lạnh trong lòng bàn tay, bông tuyết tan dần, rồi hóa thành nước. Tôi nhìn cảnh vật xung quanh, màn đêm tuyết trắng, làm tôi có một cảm giác khó nói thành lời. Giống như tâm trạng tôi bây giờ...

Nhớ lại chuyện khi nãy...

-S...Sakura...cậu vừa nói cái gì vậy? tớ nghĩ chắc chắn là...tớ nghe không rõ rồi, vậy nên...cậu có thể nói lại không.-Naruto ngơ ngác.

-Cậu nghe được rồi mà, Naruto...tớ nói là...cậu từ bỏ đi.

Cả một đám người mặt ngẩn ra không hiểu gì.

-Tớ đã nói rồi, thật ngu ngốc làm Sao khi mà cậu lúc nào cũng cố gắng mang SaSuke quay về, trong khi cậu ấy chẳng bao giờ để tâm đến điều đó, hay có ý định quay về. Tớ nghĩ là cậu nghe rõ lời tớ nói chứ, cậu từ bỏ đi.

Tôi lạnh nhạt nói, Naruto ngẩn ra, cậu tù từ cũng hiểu được vấn đề, nghiêm túc lại nhìn tôi.

-Nhưng tại Sao...bỗng dưng cậu lại như vậy? đùa như vậy không vui một chút nào đâu, Sakura chan... chính xác thì chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy.

-Tớ không đùa đâu, Naruto. Và tớ bây giờ đang rất tỉnh táo biết mình đang nói gì, chẳng có ích gì khi mà cậu cứ bám theo cậu ta, một người đã phản bội làng, cậu chẳng thể làm được gì để thay đổi được cậu ấy, quá khứ không, hiện tại không, và tương lai...cũng như vậy. Cậu không còn là trẻ con nữa, vì vậy cậu nên chấp nhân những gì đã xảy ra, và từ bỏ đi, lời hứa đó cậu cũng không cần phải thực hiện nữa.

-Cái quái gì...-Yamato muốn nói gì, nhưng đã bị KaKaShi đưa tay cản lại.

-Chuyện gì đã xảy ra vậy, Sakura chan? Tại Sao cậu lại như vậy, tại Sao...

-Chẳng có gì cả, tất cả là vậy đấy, tớ đến đây là muốn đưa cậu quay về làng, cậu không cần phải ở lại đây nữa, chuyện của SaSuke, cậu không cần phải quan tâm nữa, cậu ấy khác chúng ta, con đường của cậu ấy chọn trái ngược với chúng ta, cậu không cần phải cố gắng như vậy nữa. Chúng ta trở về làng thôi, Naruto.

Mọi người yên lặng nhìn, Naruto nhíu mày, khó hiểu nhìn tôi.

-Sakura chan, Sao cậu lại nói như vậy, không giống cậu chút nào, nói cho tớ biết đi, chuyện gì đã xảy ra vậy?

-Naruto, cậu hỏi tại Sao quá nhiều rồi, tớ đã nói tất cả chỉ có vậy, không còn gì khác.

-không phải! Sakura chan Sẽ không bao giờ nói như vậy, tớ biết...bản thân cậu rất quan tâm đến Đội của chúng ta, cậu luôn đứng ra bảo vệ mọi người, cậu không bao giờ từ bỏ, cậu làm mọi thứ và luôn nghĩ cho người khác thay vì là bản thân...

Naruto cúi đầu, Siết chặt tay.

- Ngày trước, thậm chí là bây giờ, cậu vẫn luôn như vậy, luôn gánh lấy hết mọi thứ, không muốn mọi người lo lắng...tớ muốn giúp cậu, muốn bảo vệ cậu, nhưng lẫn nào tớ cũng không làm được. Tớ muốn mang SaSuke về làng, cậu đã từng nói chúng ta là đồng đội, chúng ta như là một cá thể, thiếu ai cũng không được. Cậu cũng muốn SaSuke quay về mà phải không. Đây là việc tớ phải làm, và tớ Sẽ làm được, tớ Sẽ không từ bỏ.Naruto ngẩn đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy kiên định. Mọi người đều nhìn về phía chúng tôi. Tôi nhìn cậu, ánh mắt hơi rũ xuống, khẻ nhắm mắt. Tôi ngẩn đầu nhìn nauto, lạnh nhạt nói.

-Nhưng tớ Sẽ từ bỏ, tớ mệt mỏi quá rồi.

Naruto ngỡ ngàng nhìn tôi, thầy KaKaShi nhìn tôi, hơi trầm mặt, tôi lại nói tiếp.

-Tớ không muốn tiếp tục nữa, cứ như đang làm một việc vô ích vậy, tớ đã quá mệt với việc này rồi.

-Naruto, cậu thích tớ mà, đúng không?-tôi tiến lại gần cậu, áp Sát lại gần và nhìn vào đôi mắt cậu, Naruto bất ngờ bị tôi hỏi, cậu có chút bối rối và đỏ mặt quay qua chỗ khác, không dám đối mắt trực tiếp với ánh mắt tôi. Tôi cười khẽ, vươn tay ôm lấy cậu.

-Chúng ta đâu cần phải như vậy, không có cậu ấy, chúng ta vẫn tốt mà, cậu ấy cũng vậy, không có chúng ta, SaSuke vẫn tốt thôi, cậu ấy còn tự tạo cho mình một nhóm riêng biệt. Cậu ấy đã bỏ rơi chúng ta rồi, con đường của cậu ấy khác chúng ta. Naruto, cùng quay về làng với tớ nhé.

Naruto im lặng, cậu giữ lấy vai tôi, nghiêm túc nhìn tôi.

-Thôi ngay đi Sakura... không giống cậu chút nào, đùa như vậy không vui chút nào. Tớ thật không thể chịu nổi...những người tự lừa mình dối người.

Tôi nhìn cậu, ánh mắt rũ xuống lại lạnh đi, lạnh nhạt hất tay Naruto ra, xoay lưng về phía cậu.

-Được rồi, nếu cậu không muốn quay về thì tớ cũng không ép. Tớ cũng mệt mỏi với cậu...với SaSuke... vì vậy, lần này...tớ Sẽ bỏ lại tất cả.

Tôi bước đi không nhìn lại, Lee và Kiba, Sai cũng nhanh chóng đi theo.

...

Kết thúc hồi tưởng, Tôi nhìn về phương đông, ánh bình mình đang dần ló dạng, hừng đông với những tia nắng ấm áp, tôi nhắm mắt cảm nhận hơi ấm đó trong mùa đông lạnh giá.

-Sakura...-Lee gọi tôi, tôi quay Sang nhìn cậu cười khẽ, nhảy xuống khỏi tảng đá.

-Sao cậu không nói với Naruto.

-không cần, cậu ấy nhất định Sẽ ngăn chúng ta.

-Sakura, cậu xem nhẹ Naruto quá đấy.-Kiba nói.

-không đâu, ngược lại ấy chứ.-tôi cười khẽ.

Kiba như nhận ra điều gì, quay Sang chúng tôi nói.

-Tớ tìm ra được SaSuke rồi, tên Tobi cũng đang ở cùng cậu ấy.

-Vậy à, mọi người ở lại đây đi, tớ Sẽ đến đó.

-Cậu tính đến một mình Sao, không được đâu-Lee lo lắng nói.

-Đúng vậy, hơn nữa cậu cũng cần tớ dẫn đường.

-Kiba à, cậu quên tớ có khả năng cảm ứng Chakra Sao, không cần cậu tớ vẫn tìm được.

-Nhưng cậu cũng không nên đi một mình, như vậy quá nguy hiểm, dù cậu nói gì đi nữa, bọn này cũng Sẽ đi theo-Kiba nhìn tôi nghiêm túc nói.

-Đúng vậy!-Lee cũng tán thành.

-không, các cậu không ai được đi đâu cả-Sai đứng ra ngăn cản.-Cậu! tôi đã trông thấy cậu rất đáng ngờ-Kiba chỉ tay về phía Sai.

-Chúng ta không chỉ phải đối phó với SaSuke mà còn có cả Tobi, tớ đã hứa với thầy KaKaShi là chúng ta Sẽ không hành động.

Sai thi triển nhẫn thuật của mình, Kiba và Lee cũng đi lên tấn công, tôi nhìn ba người khẽ cười.

Phập phập phập phập

Bốn thanh phi châm cắm vào trên người ba người họ và Akamaru. Sai và Kiba, Lee kinh ngạc nhìn qua tôi. Chỉ thấy tôi đứng đó cười khẽ.

-Các cậu nên ở lại đây thôi. Vì vậy...hãy ngủ một giấc nhé!

Cả ba người và một con chó đều gục xuống ngủ thiếp đi, trên phi châm có tẩm thuốc mê.

Tôi nhìn qua ba người họ, âm thầm xin lỗi, lại nhanh chóng rời đi.

Mà lúc này, Danzou đã bị SaSuke giết chết, Tobi đã mang xác hắn đi, bây giờ SaSuke đang muốn hạ Sát thủ với Karin để bịt miệng vì cô biết quá nhiều.

Nhưng trước khi SaSuke kịp hạ Sát, cậu đã khựng lại, quay đầu nhìn phía Sau.

Một người với áo choàng trắng, tóc anh Sắc bay trong gió, không biết từ khi nào đứng phía Sau cậu, và đang nhìn cậu cười khẽ.

-Sakura.

Karin Suy yếu nằm dưới đất Suy yếu nhìn về phía tôi. Lại...lại là cô ta...

-SaSuke.-tôi bước lại gần cậu, lại liếc nhìn qua Karin, khẽ cười.

-Vậy là cậu giết được Danzou rồi à.

-Vậy thì Sao.-SaSuke lạnh nhạt nhìn tôi, tôi cười nhìn cậu.

-Vậy thì tốt quá chứ Sao!

Cậu nhíu mày nhìn tôi, tôi chỉ cười nhìn cậu, lại nói.

-Tuy Danzou làm mọi thứ là vì làng, nhưng tớ không thích cách làm của ông ta, ông ta làm quá nhiều chuyện ác, bị như vậy cũng là quả báo.

Tôi cúi người ngồi xuống bên cạnh Karin, xem cho cô ta một chút. SaSuke liếc mắt nhìn tôi, tôi nhìn qua cậu khẽ nhếch môi.

-Cậu không nên giết cô ta, dù gì cũng là đồng đội mà.

-Cô ta đã trở nên vô dụng rồi.-SaSuke nhìn tôi, cười lạnh.

-Như vậy cậu thay cho cô ta đi, đây là một lựa chọn tốt đấy.

-Vậy Sao, nhưng có lẽ tớ phải từ chối cậu rồi. Còn cô nàng này...vẫn chưa chết được đâu.

SaSuke nhíu mày, lạnh lùng nhìn tôi.

-Như vậy, không còn cách nào khác...-ở phía Sau, SaSuke dùng lôi thiết muốn đâm về phía tôi, tôi không quay lại nhìn, lúc cậu gần Sát tôi, thầy KaKaShi xuất hiện cản lại.

-Em Sa ngã quá đấy, SaSuke.

-Thầy KaKaShi, thầy đến trễ quá đấy.-tôi quay Sang nhìn KaKaShi cười tươi. Thầy nhìn tôi xụ mặt.

-Em cố tình không né vì biết ta Sẽ cản lại Sao.

-Hì hì.-tôi cười nhẹ. SaSuke nhíu mày không vui, cười lạnh nói.-Hừ, hết tên này đến tên khác.

-Sakura, em tính làm gì vậy? giết SaSuke Sao?-thầy KaKaShi đứng chắn trước tôi, tôi nhìn qua thầy ấy, lại nhìn qua SaSuke đang đứng đó, cười nhạt.

-không ạ, em không có ý định đó.

-Vậy...tại Sao em....

-Em cần cản cậu ấy giết người này.-tôi chỉ tay về phía Karin nói.

-Cô ta chưa thể chết được, nếu không Sau này Sẽ có chút khó khăn nhỏ. Mà em muốn đảm bảo mọi thứ xảy ra đúng quy luật của nó.

-Sakura, em...

-Thầy KakShi, thầy không cần phải tự trách bản thân hay cảm thấy có lỗi gì, mọi chuyện không phải do lỗi của thầy đâu.-tôi nhìn Sang SaSuke, thầy KaKaShi nhìn liếc qua tôi. Con bé dường như nhìn thấu mọi chuyện, thật là...với tuổi này của nó, thành thục như vậy không biết là tốt hay xấu.

-SaSuke, ta không muốn nói đi nói lại một vấn đề. Nhưng ta muốn nói với em điều này một lần nữa. Đừng để hận thù làm mờ mắt em.

SaSuke bỗng nhiên cười to, ánh mắt lại tức giận nhìn chúng tôi.

-Trả lại tôi Itachi...cha tôi, mẹ tôi...hãy trả lại cho tôi gia tộc của tôi, rồi tôi Sẽ dừng lại!

-Ta không muốn giết em.

-Ông cứ làm như ông thực Sự làm được. Đừng có coi như tôi là học Sinh của ông, tôi đang muốn giết ông chết đi được đây, KaKaShi.

Tôi rũ mắt, bắt đầu chữa trị cho Karin, cô nàng nhìn tôi ánh mắt đầy phức tạp, tôi cười khẽ nhìn cô an ủi nói.

-không Sao đâu, rồi cô Sẽ ổn thôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy bất an, bất ngờ SaSuke lại hướng tôi đánh đến, tôi nhíu mày, hình như cái này Sẽ không xảy ra mới phải...

Tôi nhận ra rằng cậu ta đánh tới không hề có Sát khí, cả lúc này khi KaKaShi cản lại, nó không có Sát ý muốn đoạt mạng, mà giống như chỉ là làm bị thương hay muốn bắt lấy.

Tôi đang nghĩ xem nên tránh hay không, Karin lại đang ở phía Sau tôi. Đúng lúc này Naruto không biết ở đâu nhào ra bắt lấy tôi tránh qua, SaSuke nhíu mày khó chịu khi nhận ra Sự có mặt của Naruto.

-Naruto-tôi cười cười nhìn cậu.

-Sakura chan, tớ biết hết rồi, Sai nói hết rồi.-tôi nhún vai nhìn cậu, không nói gì.

-Cậu lúc nào cũng vậy...-Naruto đứng lên quay Sang nhìn SaSuke, và hai người này bắt đầu 'hàn huyên tâm Sự'

-Sasuke, cả cậu và Sakura đều là thành viên của đội 7.

-Để tao nhắc cho mày nhớ, tao chỉ là cựu thành viên thôi.

Tôi nhìn hai người này nói qua nói lại, cuối cùng đành thở dài.

-Ầy, được rồi, hai cậu không cần lúc nào cũng phải...

Bụp!

Chưa kịp nói dứt câu, không gian xung quanh tôi bỗng nhiên thay đổi, khi kịp nhận ra, tôi đã ở một nơi khác. Tôi nhìn xung quanh, tôi thấy Niran và nhận ra đây là văn phòng của mình tại Làng Ảo.

-Niran!

-Chào mừng cô trở về-Niran nhìn tôi đang ngạc nhiên, bình thản nói.

-Sao tôi lại ở đây?

-Tôi triệu hồi ngược, đưa cô về.-Niran rất thản nhiên nói.

-A, cậu làm tôi có chút bất ngờ, vậy có chuyện gì Sao?-Niran triệu hồi mình về kiểu này hẳn là có việc, mà bỗng dung không không mình biến mất như vậy, hẳn là thầy KaKaShi và Naruto Sẽ lo lắng, còn cái tên SaSuke đáng ghét kia nữa.

-Mọi thứ đang vận hành theo đúng quy luật của nó, Akatsuki đã phát động lời tuyên chiến cho đại chiến thế giới Ninja lần thứ tư cho các Kage tại Kim quốc và Kabuto hắn có lẽ cũng Sẽ Sớm tìm đến Madara thôi, chiến tranh Sẽ nổ ra, và lần này nó ánh hưởng đến toàn thế giới này.

Tôi nghe Niran nói, cũng hiểu được tình hình hiện tại, Đại chiến thế giới lần 4 này, đúng là trận chiến về trận Sống còn của thế giới Shinobi.

-Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, mọi thứ đã được chuẩn bị tốt, chỉ còn thêm một chút nữa là Sẽ hoàn thành giai đoạn chuẩn bị. Vì vậy tôi gọi cô về, chúng ta cũng nên Sớm bắt đầu.

-Hơn 3 năm chuẩn bị, xem ra cũng đã đến lúc.-tôi cười nhạt nói.

-Lần truyền thừa cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tháo bỏ phong ấn- Đại Chiến Ninja Lần 4

Lần truyền thừa cuối cùng...

Nhiều năm về trước, khi Sakura nhận thử thách và truyền thừa của Otsutsuki Hamura. Lúc đó Sakura nhận được lực lượng của ngài, và trở thành truyền nhân tiếp theo của Otsutsuki Hamura.

Tuy nhiên cô không phải là hậu duệ của tộc Otsutsuki, cô không nắm giữ Sức mạnh đặc biệt từ đôi mắt, tuy nhiên Sau khi được truyền thừa, một điều bất ngờ là cô có khả năng kháng lại Sức mạnh đó, và kế thừa được tất cả nhẫn thuật mà Otsutsuki Hamura để lại.

Ngay cả ông cũng bất ngờ vì điều này, người có thể triệu hồi được Niran lại không phải là một trong những hậu duệ của ông hay anh trai mình, mà là một cô bé có linh hồn đặc biệt không thuộc về thế giới này.

Otsutsuki Hamura có lí tưởng giống với anh trai mình và Lục Đạo Tiên nhân hay chính là Otsutsuki HaGoromo. Lục Đạo Tiên Nhân đã tạo ra thế giới Shinobi và Otsutsuki Hamura muốn bảo vệ thế giới của anh mình.

Sakura được truyền thừa Sức mạnh của ông và cũng phải gánh lấy trách nhiệm là thực hiện ước muốn này.

Tuy Sakura có thể nhận được truyền thừa từ Otsutsuki Hamura, nhưng cô vẫn chưa thể hoàn toàn dùng được nó, đó là một nguồn Sức mạnh to lớn, và với Sức mạnh linh hồn mạnh mẽ của Sakura, hai thứ này quá mạnh mẽ để hoàn toàn hòa làm một thể, đó chính là điều khiến Otsutsuki Hamura vừa vui

cũng vừa lo.

Sức mạnh linh hồn mạnh mẽ nếu nhận được hoàn toàn truyền thừa của ông và cà hai đều thống nhất làm một thì đó quả thật là một Sức mạnh to lớn, tuy nhiên cứng đối cứng vẫn rất khó mà hòa hợp được. Huống hồ năng lực của Sakura càng lớn mạnh theo thời gian, điều đó gây mất cân bằng, và làm cho cơ thể yếu duối của con người không chịu dựng được và nổ bạo phát.

Khi Sức mạnh mất cân bằng và hỗn loạn, nó Sẽ muốn bức thoát ra ngoài và làm cho vật chứa nó vỡ nát. Để tránh điều đó xảy ra, Sức mạnh của cô buộc phải bị kiềm hãm lại, vì vậy nó đã bị phong ấn. Một loại phong ấn phức tạp của tộc Otsutsuki.

Và cho đến khi cô Sẵn Sàng và mọi thứ chuẩn bị hoàn hảo tốt đẹp. Sức mạnh đó Sẽ quay trở lại và bộc lộ năng lực của nó. Khi đó Sakura hoàn toàn có thể đạt được đến cảnh giới của thần, dù không có Sức mạnh đặc biệt của đôi mắt, nhưng Sức mạnh đó cũng không làm gì được cô.

Vì vậy để hoàn thành được ước nguyện của Otsutsuki Hamura và thực thi nhiệm vụ của mình. Cô Sẽ gỡ bỏ lớp phong ấn, và nhận lấy truyền thừa cuối cùng của Otsutsuki Hamura.

Thời gian chuẩn bị tốt cho tất cả rất lâu và kéo dài, vì vậy nó được chuẩn bị từ rất Sớm. Tuy chuẩn bị tốt cả, nhưng không ai nói trước được nó Sẽ thành công và không có Sơ Sót gì xảy ra. Hơn nữa giải bỏ phong ấn và nhận lấy truyền thừa lần này Sẽ kéo dài rất lâu, và cô Sẽ chìm trong giấc ngủ một thời gian dài.

Khi đó Niran cũng chìm trong ngấc ngủ cùng cô để gỡ bỏ lớp phong ấn cuối cùng của cậu, lấy lại Sức mạnh vốn có.

Mà trước đó, Làng Ảo Sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt và phong tỏa hết tất cả, cô lập bản thân với thế giới bên ngoài. Để bảo vệ người dân ở đây tránh khỏi kiếp nạn lần này. Sakura và Niran phải làm ra một kết giới mạnh mẽ và vững chắc, chống lại được ảo thuật vĩnh cửu.Tôi bận tối mắt tối mũi ở văn phòng, Mirro lại tiếp tục thay thế tôi ở Làng Lá trong thời gian này. Tôi xoay người vươn vai mệt mỏi nhìn bầu trời xanh bên ngoài.

Lúc này cánh cửa phòng được mở ra, và người bước vào là Itachi.

Tôi cười nhạt nhìn anh, rót cho anh một ly trà, đi đến ghế Sopha.

-Hiếm khi thấy anh chủ động đến tìm em a! có chuyện gì Sao?

Itachi nhận lấy li trà nhấp một ngụm nói.

-Anh cũng biết được chuyện bên ngoài. Xem ra Madara đã quyết định thực hiện 'nó' rồi.

-Đúng vậy, hắn đã tạo ra đại chiến thế giới lần 4 này. Một thời kì máu tanh tăm tối lại hiện ra. Nhưng lần này Sẽ có nhiều khác biệt. 5 nước liên minh với nhau, các Kage cùng nhau hợp tác, không còn Làng Lá, Làng Cát, làng đá, làng mây, làng Sương mù...chỉ còn lại Shinobi.

Tôi khẽ cười, Itachi cũng vậy.

-Thật hiếm khi, à không, phải là lần đầu tiên các Ninja đoàn kết với nhau chống lại chung một kẻ thù.

-Thế giới này Sẽ ngày càng biến đổi, mọi thứ rồi cũng Sẽ đổi thay, con người cũng Sẽ cần phải thay đổi, nhưng tinh thần và ý chỉ của Shinobi Sẽ không thay đổi, đó là điều em tin tưởng.-tôi đi đến bên cửa Sổ, nhìn ra bầu trời trong xanh, khẽ cười đắm mình trong ánh nắng.

Itachi cười khẽ không nói gì, không gian yên lặng mà hài hòa, tôi quay đầu Sang nhìn anh, cười nói.

-không bao lâu nữa, mọi thứ Sẽ bắt đầu, chuyện mà em nói với anh trước đó, chắc anh còn nhớ nhỉ.

Itachi gật đầu, tôi lại nói.

-Người có thể hóa giải Tạp Giới Chuyển Sinh của Kabuto chỉ có thể dựa vào anh thôi. Trước đây em đã gieo vào người hắn một loại thuốc, và nó chỉ có công dụng đúng duy nhất một lần, anh nên nắm bắt thời cơ tốt.

Đúng vậy, trước kia thứ mà tôi đưa vào người Kabuto, đó là một loại thuốc khống chế tâm trí, có thể khiến cho tâm trí người đó quay về thàng ngày đẹp đẽ nhất trong đời mình, và nó chỉ có tác dụng một lần duy nhất, phương thức hoạt động tôi đã nói cho Itachi biết. Tuy thuốc đó khống chế tâm trí khiên người đó rơi vào ảo cảnh, nhưng cũng không làm hắn nghe lệnh mình, vì vậy nếu kết hợp với con mắt Mange kyo Sharingan thì quả thật là Sẽ có một hiệu quả ngoài mong chờ.

-Sau khi anh hóa giải được Tạp Giới Chuyển Sinh, linh hồn anh được tự do và quay về thân xác này, nhưng cần một thời gian để dung hợp lại, có lẽ lúc đó anh Sẽ ngủ Say một thời gian.

-Anh biết rồi, chuyện đó anh làm được-Itachi cười nhạt.

-Vậy cám ơn anh nhé! Chúc anh thuận lợi.

-Em cũng vậy.

Tôi cười tươi nhìn anh, lại nhìn ra bầu trời, mây đen đã kéo đến, che kín ánh mặt trời, tôi ngẩng đầu thở nhẹ, mọi thứ đã bắt đầu.

-Sakura, chúng ta đi thôi.-Niran đến tìm tôi, tôi quay Sang gật dầu cười nhẹ, cùng Niran rời đi.

Chúng tôi đi đến thần điện, người dân trong làng đã đi lánh nạn trong thánh điện dưới tầng hầm thần điện, là trung tâm của kết giới, ở đó, mọi người Sẽ được an toàn.Làng Ảo cũng là một phân nhánh tộc Otsutsuki, do Otsutsuki Hamura lập nên trước khi ông cùng một Số tộc nhân lên mặt trăng, còn Số còn lại thì ở lại Làng Ảo. Nơi thần điện này ghi lại rất nhiều bí mất, ngoài tôi và Niran thì không ai được bước vào.

Nơi này có bức tượng đài của Otsutsuki Hamura, trang nghiêm và thần thánh, khiến người ta phải tôn kính kính trọng từ nội tâm. Và tại nơi này, Sakura Sẽ gỡ bỏ phong ấn, nhận lấy truyền thừa cuối cùng, đó cũng là lúc, cô Sẽ bắt đầu thực thi Sứ mạng của mình.

-Cô Sẵn Sàng chưa?-Niran nhìn qua tôi hỏi. Hôm nay cậu vẫn mặc bộ đồ trắng của tộc Otsutsuki, từ đầu tới chân chỉ toàn một màu trắng, điều đó làm nổi bật lên đôi mắt màu máu của cậu.

Tôi gật đầu cười nhẹ.

-Ân, chúng ta có thể bắt đầu.-hôm nay Sakura mặc bộ đồ truyền thống của tộc Otsutsuki, thể hiện thân phận của KamaTatSu. Toàn thân là áo trắng với vải ren trắng, trên đầu cô cũng phải trùng một màn Sa màu trắng mờ ảo, mái tóc màu hồng được búi lên cao trên nền trắng càng nổi bật mà hài hòa.

Tôi và Niran nhìn nhau, bắt đầu cùng đọc lên chú ngữ trước tượng đài của Otsutsuki Hamura. Từng dòng chú ngũ được ngâm vang tại thần điện, hai người dần lơ lửng trong không trung, như không còn chịu trọng lực của trái đất, càng ngày càng lên cao theo dòng chú ngũ. Cho đến khi một chùm Sáng từ bức tượng của Otsutsuki Hamura tỏa ra, bao trùm lấy hai người.

Tôi đắm mình trong dòng Sáng ấy, tựa như một làn nước, cũng tựa như ánh trăng, mông lung, dịu nhẹ.

Hai bóng người được ánh Sáng trắng bao trùm, như hòa vào nó, biến mất nơi thần điện, không gian yên tĩnh không một bóng người.

Mà lúc này, bên ngoài thế giới kia, cuộc chiến đã bắt đầu.

Thời gian cứ trôi qua, cứ như vậy, thế giới Ninja đứng trước nguy cơ bị hủy diệt, các làng liên kết với nhau tạo thành một liên minh trước nay chưa từng có trong lịch Sử thế giới Ninja.. Đối đầu với họ là Uchiha Obito, cũng là Tobi, còn có cả Uchiha Madara.

Họ thao túng thập vĩ và muốn thi triển ảo thuật TSukuyomi vĩnh cửu lên trái đất thông qua mặt trăng.

Mọi người liên họp với nhau cùng đứng lên chiến đấu. Trước mặt là một một cảnh hoang tàn, khói lửa màn đêm, bụi bay cát trắng, vô Số nhẫn giả đứng chung với nhau tạo thành một đoàn thống nhất, mà phía đối diện họ, chính là một con quái thú khổng lồ với 10 cái đuôi màu trắng. Trên người nó có hai người đang đứng, là Uchiha Obito và Uchiha Madara.

Ở cách đó không xa, trên một ngọn núi, có hai bóng người đang đứng, áo choàng trắng bay trong gió, phấp phới trong màn đêm, đang nhìn về phía chiến trường.

một vầng Sáng xẹt qua, bay ngang qua đỉnh đầu hai người, mất dạng, giây lát Sau, một trận nổ kinh thiên xảy ra, ngay phía Sau lưng họ, cách đó một khoảng xa.

-Sức mạnh của Thập vĩ quả thật rất lớn, khoảng cách cũng thật xa.-một người lên tiếng, nghe âm thanh thì là nữ, cô ta đứng nơi đó, nhìn về chiến trường phía xa.

-Sức mạnh của Thập vĩ rất lớn, nó hoàn toàn có thể hủy diệt thế giới này.-một người khác ngồi ngay cạnh, là nam, giọng điệu rất ung dung bình thản.

-Nhìn nó thật xấu!-cô gái lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía chiến trường xa xa kia, nhìn bóng dáng của thập vĩ, thẳng thắn mà nói.

-Nó liên tiếp phóng bom vĩ thú tầm xa, là vì lí do gì?-cậu trai nói.

-Binh Pháp Tôn Tử, Cầm Tặc Cầm Vương. Giết Tướng trước binh tất loạn.-cô gái bình thản nói.

-Vậy cô tính làm Sao? Cứu không?

-Nhờ cậu đấy!

Cậu con trai gãi đầu thở dài, ai oán nói,

-Cô lúc nào cũng vậy, Sao không tự mình làm đi, ta nhàm chán không thích a.

Cô gái cười nhạt, khóe môi khẽ cong.

-Tôi ra đó cứu người, còn cậu đi cứu mấy người ở Sở chỉ huy nhé.

-Được rồi...-thanh niên đứng dậy, hai người nhìnnhau gật đầu. Gió nhẹ thổi qua bãi đất đá, hai người đứng đó, đã không còn thấybóng người.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đại chiến thế giới Ninja (một)- SaSuke đến!

Chiến trường, Thập vĩ phân thân ra, điên cuồng tấn công, mọi người không phòng bị kịp, Naruto bị Thập Vĩ ngắm trúng, hàng loạt gai nhọn đâm về phía cậu, Hinata đứng chắn trước Naruto, lúc này, Neji kịp thời nhảy ra, lãnh trọn tất cả.

Cậu ngã khụy trên vai Naruto, máu chảy không ngừng, bây giờ có Y đội đến cứu cũng không kịp.

Trong lúc mọi người đang đau buồn tuyệt vọng, một trận gió nổi lên, áo choàng trắng nhẹ nhàng giao động, một bong người xuất hiện ngay cạnh họ. Mọi người ngạc nhiên không thôi, cảnh giác đề phòng, tránh xa người vừa tới.

-Ngươi là ai? Sao lại...

Naruto nhìn người nọ, có chút ngỡ ngàng cùng khó hiểu. Chakra này...

-Cậu là...

Người nọ khẽ cười, kéo xuống mũ choàng, mái tóc dài màu hồng khẽ bay, cô nhìn cậu cười khẽ.

-Mọi người có vẻ chật vật nhỉ!-Sakura cười nhạt lên tiếng. Mọi người ngỡ ngàng nhìn người mới tới. Cô có mái tóc dài màu hồng phấn, buộc ngang hai bên vai, áo choàng trắng không dính một hạt bụi lay động, nhìn cô bây giờ phải nói rất khác biệt.

Naruto khó hiểu nhìn Sakura, cậu ấy bây giờ thật lạ, có cái gì đó khác đi, hơn nữa...

-Sakura chan, cậu mau cứu Neji, cậu ấy...

-không...đã muộn rồi...-Neji khó khăn nói.

Tôi bước đến gần cậu, nhìn Sang Neji cả người bị thương rất nặng. Nhàn nhạt nói.

-Thuật chữa trị xem ra không cứu được cậu ta bây giờ đâu.

Naruto ánh mắt đờ đẫn,lại nhìn Sang Neji.

-Sao cậu có thể liều mình...hi Sinh tính mạng vì tớ chứ...

-À thì...ai bảo cậu...công nhận tớ là thiên tài...-Neji hơi cười nói, cậu ta Sắp không xong rồi.

-Này này, tôi còn chưa cho cậu chết mà.

Sakura đi đến bên cạnh Neji, tay bắt đầu rút những thanh gai nhọn kia ra khỏi người Neji, tay còn lại dùng thuật trị thương cầm máu. Quá trình có chút máu me tàn nhẫn khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy kinh Sợ.

Neji đau đớn rên lên, mọi người lo lắng nhìn qua, Hinata muốn cản lại nhưng bị Naruto ngăn lại.

Cậu tin tưởng Sakura làm vậy là có chủ đích của mình. Không chừng...cậu ấy Sẽ cứu được Neji...bây giờ bọn họ không thể làm gì ngoài tin tưởng vào Sakura.

Sau khi rút hết gai ra, Neji tuy được cô cầm máu giảm đau, nhưng Sinh mạng cũng dẫn mất đi. Tay nhanh chóng kết ấn, cô muốn dùng nó. Chính thuật này, đá cứu ASuma thoát khỏi cái chết.

Bí thuật! Chuyển dời Sa không!

Vết thương trên người Neji nhanh chóng khép lại, với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Mọi người kinh ngạc không dám tin. Mà vết thương trên cơ thể Neji, Sakura đã dịch chuyển nó qua một phân thân của Thập vĩ. Trước đây cô dịch chuyển qua người mình vì cô không muốn ai khác chết thay, nhưng bây giờ thì khác, có thứ thế mạng ở đây, cần gì hành chính mình.Neji không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng mà cũng đã hôn mê bất tỉnh, cô khoác tay, Neji biến mất trước mặt mọi người.

-Sakura...-Hinata lo lắng nói.

-không Sao, cậu ta Sẽ không chết, tuy nhiên chiến trường bây giờ không thích hợp để cậu ta ở lại. Tôi cứu được cậu ta, nhưng cũng chỉ có thể làm đúng một lần thôi, không có lần thứ hai đâu, vì vậy mọi người ráng mà giữ mình, tránh hi Sinh vô ích.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều người đã chết, lại đưa mắt lạnh thấu xương nhìn về phía hai người trên đầu Thập vĩ.

Obito nhìn cô, ánh mắt phức tạp...người này...

-Naruto, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu, cậu...nhất định phải kết thúc chuyện này.-tôi nhìn Sang Naruto, nghiêm túc nói.

-Mạng của cậu không phải chỉ của mình cậu, nếu cậu có chuyện gì, thế giới này cũng Sẽ bị diệt vong, đừng để chuyện như vừa rồi xảy ra, tớ không thể cứu ai giống như vậy nữa đâu-thuật này cô dùng chỉ được một lần trong 7 ngày, đó là hạn chế của nó.

-Sakura, Naruto cậu ấy...-Hinata muốn nói giúp cho Naruto, nhìn Sakura lạnh nhạt nhìn Naruto như vậy, cô có chút không nỡ. Nhưng lại nhìn Sang Naruto, cậu ấy hơi cúi đầ lại ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Sakura.

-Cám ơn cậu, Sakura, tớ hiểu rồi.

Naruto đứng thẳng người lên, một lần nữa toàn thân cậu ấy vàng óng, kết hợp với Sức mạnh của Cửu vĩ. Tôi nhìn cậu cười khẽ. Naruto truyền Chakra của mình Sang cho mọi người, tất cả mọi người đều được bao trong Chakra của Naruto cùng Cửu vĩ. Mọi người nhận được Chakra của Naruto, Sức mạnh liền tăng lên đáng kể.

Và hi vọng lại được thắp lên trong lòng mọi người, cái gọi là hi vọng, luôn lóe lên trong những phút giây tuyệt vọng, không phải Sao, chỉ cần không bỏ cuộc, mọi thứ Sẽ ổn thôi.

Tất cả mọi người đều đồng lòng đứng lên chống lại thập vĩ, tôi nhìn bóng lưng của cậu hơi cười.

-Xem ra chỗ cô xong rồi nhỉ.-Niran xuất hiện bên cạnh Sakura.

-Cậu cũng vậy?

-Đã đưa đến nơi an toàn.

-Tốc độ làm việc luôn nhanh như vậy!-tôi nhìn Niran cười nhẹ, cậu hừ lạnh.

-Chuyện nhỏ này không làm khó được ta.

-Vậy bây giờ chúng ta làm gì?

-Có lẽ...tôi Sẽ ở phía Sau hỗ trợ cứu chữa trước, cho đến khi cậu ta cũng 'họ' xuất hiện.

-Tùy cô thôi.

Cứ như vậy, mọi chuyện diễn ra đúng như những gì mà Sakura dự tính. Từ trên mỏm đá cao cô quan Sát hết thảy, nhìn bóng dáng mọi người đang không ngừng chiến đấu, khẽ thở dài.

-Naruto phân tán Chakra bảo vệ cho mọi người như vậy, cậu ta Sắp không trụ được lâu đâu.

-'Họ' đang trên đường tới, có lẽ rất nhanh Sẽ tới thôi.

-Um, có lẽ tôi nên xuống giúp Naruto một chút.

-Tùy cô-Niran ngồi trên mõm đá hờ hững nói. Sakura xuất hiên bên cạnh Naruto, đặt tay lên vai cậu bắt đầu trị liệu. Lại nhìn mọi người nói.-Tôi trong thời gian ngắn nhất Sẽ phục hồi hoàn toàn cho Naruto, mọi người cứ tung hết Sức ra mà đánh, nếu thế nào cũng chết, vậy cứ đánh hết Sức mình đi.

-Heh, cậu thì lúc nào cũng vậy cả, Sung Sức ghê nhỉ-ShiKamaru hướng tôi nói.

-Cậu còn ở đó nói nhiều, còn không mau nghĩ cách đi.-tôi liếc nhìn cậu ta nói.

-Sakura chan...

-Cậu im lặng ngồi nghỉ một lát, rất nhanh Sẽ xong thôi-tôi ghì vai cậu đè xuống, tiếp tục trị liệu.

-Naruto này...

-Hả?

-Ngày kia, là Sinh nhật cậu mà, đúng không?

-A! đúng ha!

Tôi nhìn cái mặt ngốc của cậu, không nhịn được phì cười.

-Sao vậy?-Naruto không hiểu nhìn tôi.

-không có gì, chỉ là...có món quà muốn tặng cậu,

-A, là quà Sakura chan tặng Sao? Được cậu tặng quà, tó rất là vui, nhưng gác lại Sau nhé, trước hết ta phải giải quyết nó đã.

-Ừ, Sau khi mọi chuyện kết thúc...

Phập! một thanh kunai cắm trước mắt chúng tôi, ngay Sau đó, một bóng người xuất hiện ngay tại đó. Hai chúng tôi đều đưa mắt nhìn qua.

-Ta có tới trễ không?

-không, vừa kịp lúc, cha à!-Naruto cười nói.

Tôi nhìn người mới tới, xem ra 'họ' đến rồi, hơn nữa, người này chính là vị anh hùng của Làng Lá, HoKage Đệ Tứ, cũng là cha của Naruto.

-Chuẩn bị tinh thần cho một vụ nổ lớn đi nào.

Ngay Sau đó, một vụ nổ lớn xảy ra cách đây khá xa nhưng trấn động rất mạnh. Là HoKage Đệ Tứ đã đẩy đòn công kích của thập vĩ ra ngoài biển.

Tôi đưa mắt nhìn HoKage Đệ Tứ, Naruto rất giống cha của mình...

Thấy tôi đang nhìn chằm chằm mình, HoKage Đệ Tứ mới quay lại cười nhàn nhã nói.

-Ta là NamiKaze Minato, ta đến để hỗ trợ cho mọi người. Cám ơn con đã giúp Naruto hồi phục. Con là...bạn gái Naruto à?-Minato tò mò hỏi.

-Ummm...um?! Vâng ạ! Ít nhiều thì cũng coi là vậy đấy ạ!-Naruto thản nhiên nói.

Bốp! một cú trời giáng...

-Ui da!

-Cậu lo im lặng mà giữ Sức đi-tôi cười lạnh đáng Sợ de dọa.

-Ối aaa, cậu chữa cho tớ hay là làm thương nặng thêm vậy!-Naruto ai oán nói.

-Yên tâm, cậu không chết được đâu.

Minato cười hề hề nhìn chúng tôi...con bé này lại khiến cho mình nhớ tới...KuShina.

-À, chào ngài, cháu là Haruno Sakura, là đồng đội của Naruto, rất vui được gặp ngài, ngài HoKage Đệ Tứ.

-À, nhờ con chăm Sóc giúp thằng nhóc nhà ta...

-Nhìn cậu bình thản như vậy, hẳn là biết trước rồi nhỉ.

-À, lúc trong trạng thái Cửu vĩ, tớ đã cảm nhận được Chakra của cha rồi, những người khác cũng đang tới đấy.

-Ừ, họ tới rồi.

Vừa dứt lời, bên cạnh Minato xuất hiện thêm 3 người. Là các HoKage tiền nhiệm của Làng Lá, ngài Đệ Nhất, Đệ Nhị và ngài Đệ Tam.

-Quả là một cảnh tượng hiếm thấy nhỉ, Naruto, các HoKage lại xuất hiện trước mặt chúng ta.

-Ừ, còn nữa đấy, tuy hơi trễ một chút.

Tôi nhìn Naruto, cười khẽ.

-Cậu ấy cũng đang tới mà, phải không!

-Naruto Con giỏi lắm, nghỉ ngơi dưỡng Sức đi, bạn của con cũng đang tới đây, cậu ấy đứng về phía chúng ta.

SaSuke...

Và các HoKage ra trận, khóa thập vĩ lại trong kết giới của Hồng Dương Tứ Trận.

Mà lúc này, cậu ấy...cũng đã tới, và xuất hiện trước mắt chúng tôi.

-Cậu tới hơi muộn đó SaSuke à!-Naruto nói.

-Cậu tới rồi, SaSuke.

-

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đại chiến thế giới Ninja (2)-Đội 7!

-Sakura- SaSuke quay đầu nhìn về phía chúng tôi, mọi người đều ngạc nhiên trước Sự xuất hiện của cậu.

-Ơ, Sa...SaSuke-Ino đi đến.

-Này Ino, dừng lại! cậu ta là kẻ thù của chúng ta đấy-ShiKamaru muốn giữ Ino lại, nhưng cô nàng đã nhanh chóng vọt tới.

-Ino, đừng lại gần hắn.-Choji cũng lên tiếng cản lại.

-Các cậu lúc nào cũng ồn ào như vậy.-Sasuke chẳng bận tâm đến đám người, vẫn là thái độ ngạo mạn lạnh lùng đó.

-Đồ khốn, Sao ngươi lại tới đây!!-Kiba nổi giận.

-Dài dòng lắm, nhưng tôi đã quyết định bảo vệ Làng Lá và...tớ Sẽ trở thành HoKage.

Sau lời tuyên bố của SaSuke, mọi người đều rơi vào im lặng với chung một vẻ mặt (O A O) vì quá Sốc.

Naruto khó chịu ra mặt. Sakura phì cười.

-Ờ hay quá nhỉ!? Cái tên dở hơi cám hấp trốn tiệt bao lâu nay thò đầu ra từ đâu nói như đúng rồi! ngươi có hiểu 'HoKage' là gì không hả cái tên kia!!-Kiba bức xúc nói. Tên này lần nào xuất hiện cũng tỏ dáng vẻ ngầu như vậy làm anh mày mất hết đất chen chân.

-Tôi không biết chuyện gì đã xảy đến với cậu, nhưng chuyện đó là không thể. Cậu cho rằng...

-Cậu cho rằng mình có thể xóa bỏ hết tất cả những gì đã gây ra Sao-ShIno tiếp lời ShiKamaru.

-Tôi biết là mình không thể, nhưng tôi không quan tâm mấy người nghĩ gì về tôi...chính xác thì các Kage đã gây ra chiến cục thế này và tôi Sẽ trở thành HoKage và thay đổi nó.

Naruto cũng đứng dậy đi đến đứng cạnh cậu.

-Tớ mới là người Sẽ trở thành HoKage.

-Có nhiều ứng viên vậy ta cũng thấy vui lắm, nhưng mấy đứa đừng tưởng đây là trò trẻ con nhé! Mau tập trung Chakra! Cần phải kết hợp công kích mới đánh bại được nó.-ngài Đệ Nhất nói.

-Sakura, cám ơn cậu đã trị thương cho tớ, giờ cậu nghỉ đi nhé! Chúng ta xông lên nào SaSuke.

Bốp!

-Ui da!-Naruto ôm đầu đau khổ nhìn Sakura.

-Cậu xem thường tớ quá đấy Naruto. Trước giờ tớ không phải là kẻ đứng Sau chờ người bảo vệ đâu.- Tôi cởi ra áo choàng trắng, vứt Sang một bên.

Naruto nhìn tôi cười vui vẻ.

-Tuyệt lắm! đội 7 ta...chính thức hồi Sinh!

-Lên nào, Sakura chan, SaSuke!

-Ừ.

-Lên.

-Cảm giác hoài niệm, đúng không ShiKamaru!-Ino cười cười nói.

-Dù Sao, cũng phải ưu tiên đánh bại kẻ thù trước, đây là cách duy nhất, mặc dù tó không muốn thừa nhận cậu ta chút nào.-ShiKamaru gãi đầu.

-Cũng lâu lắm rồi chúng ta mới kết hợp với nhau mà, kể từ kì thi Chuunin-Choji hào hứng nói.

-Tớ Sẽ trở thành HoKage! Này, các cậu nghe rõ chưa hả!-Kiba lại hét lên.-Kiba, giờ thì không ai nghe cậu nữa đâu, đừng có hét hò. Căn bản là câu nói của SaSuke gây hiệu ứng tốt hơn-ShIno bình thản đáp.

-Kiba kun, mình nghe mà, mọi người đều muốn trở thành HoKage-Hinata cười nhẹ nhàng.

Ngài Đệ Nhất mở đường cho chúng tôi đi vào. Mọi người đều xông lên tiêu diệt phân thân của thập vĩ. Trên trán tôi xuất hiện ấn kí giống với cô TSunade, một phát đấm vào một con, nó bay một cái vèo đập ngả luôn mấy con phía Sau.

Tôi nhảy lên không, kết ấn. Phong độn! Phong Chi Phi Vũ

Hàng ngàn phi châm gió từ Chakra bắn xuống như mưa, hương phân thân của thập vĩ mà càn quét.

Đáp xuống đất, lần này lại một đấm nữa tung ra, một trận nổ lớn tan tành.

Naruto e Sợ. Mình Sẽ không bao giờ, bật lại Sakura, nếu không cô ấy Sẽ nghiền nát mình mất.

SaSuke cười nhếch môi.

-Đúng là tiểu quái vật, còn ghê gớm hơn cả TSunade-ngài Đệ Nhất cảm thán.

-Đòn Phong Độn kia cũng quá đẹp mắt đi!

Tôi đứng đó, một con phân thân Thập vĩ rất lớn hướng tôi công kích tới...nhưng nó chưa làm gì được thì bị đánh bay.

Nó bị RaSenShuriken của Naruto, hắc hỏa của SaSuke và băng thiết của Sakura đồng thời đánh ra.

-Hai cậu nhanh nhỉ!-tôi cười nhạt, SaSuke và Naruto đã đứng bên cạnh tôi. Lưng kề lưng tác chiến.

-Tớ nhanh hon mà Sakura...-Naruto rầu rĩ nói, Sasuke cũng tiếp lời.

-Đừng có cản ta cản chân của tớ, Naruto.

-Hai cậu không thể bớt ồn ào Sao.-Sakura cằn nhằn nữa, cảm giác thật không khác gì ngày xưa.

-Đội 8 chúng ta cũng hành đông, Sao có thể để thua đội 7 chứ.

- Bộ ba chúng ta InoShiKachou của Đội 10 cũng Sẽ ra tay!

-Này, tớ cũng là một thành viên của đội 7 đấy nhé-Sai muốn công kích thực thể của nó, nhưng bị một phân thân đánh lén.

May mà Naruto đã cứu được cậu.

-Naruto, cậu còn có thể truyền Chakra cho mọi người được nữa không?-Sai hỏi.

-Bây giờ thì chưa được, tớ chưa tụ tập đủ Chakra của Kurama.

-Cần phải xử lí và đâm xuyên mấy con to xác trước, phải tiếp cận thật Sát mới tiêu diệt được thực thể của nó. Giờ ta chưa thể áp Sát nó để cậu toàn lực công kích. Vẫn còn đủ thời gian cho chúng ta phản đòn và kết thêm vài ấn phong. Nhưng đây là nếu khi cậu còn đủ Chakra, nếu không cậu Sẽ bị thương nặng, y đội không thể lên tiền tuyến được.

Ba người cắn vào tay mình, kết ấn.

-Hạ gục và xuyên thủng, chuyện nhỏ thôi.

-Ngoài việc phi vào và tiếp cận trong một lần xuất kích, còn phải tránh được các đòn tấn công của no. Khó nhằn dữ.

-Chữa trị cho tất cả mọi người bị thương ở đây, cũng không là vấn đề.

Triệu hồi Thuật!Nào, các bằng hữu cỡ bự! hiện thân đi nào!

Rắn khổng lồ Moda của SaSuke. ếch đại Gamakichi của Naruto, và ốc sên KatSuyu của Sakura.

-Không ngờ có ngày con được chứng kiến bộ ba triệu hồi huyền thoại lần nữa.-Minato cảm khái, nhìn hình ảnh này thật sự hoài niệm, đúng là sóng sau lấn sóng trước, tre già măng mọc, đời đời kế thừa..

-Lên, Moda.

-Gamakichi, nhảy lên.

-Bà KatSuyu, đi thôi.

SaSuke và Naruto lo tiền phương, Sakura lo hậu phương, cứ như vậy Sát cánh cùng nhau chiến đấu. Tôi nhìn về phương xa, mọi hoạt động của họ đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Sai nhảy đến bên cạnh tôi.

-Sakura, tớ hỏi một chuyện nhé.

-Vì tớ không biết nhiều về cậu ta, tớ có thể nhìn nhận một cách khách quan hơn. Tớ không thể tin tưởng xem cậu ta là bạn được. Cậu nghĩ Sao, Sakura.

Tôi không quay đầu lại nhìn Sai, ánh mắt nhìn phương xa.

-Cậu không cần phải lo, SaSuke hiện tại Sẽ cùng chúng ta chiến đấu. Điều này tớ hoàn toàn tin tưởng.

Sai nhìn Sakura, cậu nhận thấy rõ được vẻ bình thản và nghiêm túc của cô. Cậu tin rằng điều cô nói là thật lòng. Nhưng còn Sau đó...chúng ta có thể tin được cậu ta hay không...

ShiKamaru nhìn về phía tôi cách đó không xa. Cậu cũng có chung Suy nghĩ giống Sai.

Tôi nhìn chiến cuộc ở phía xa, xem ra cũng Sắp rồi. Niran cũng xuất hiện bên cạnh tôi dưới hình dáng là một chú chó nhỏ, leo lên vai tôi nằm đó. Lười biếng nhắm mắt ngủ.

-Niran, cậu bây giờ so với thập vĩ, ai mạnh hơn?

Niran hé mắt, lười biếng nói.

-Ta chỉ có Sức mạnh So được với các vĩ thú khác thôi, còn thập vĩ thì lại khác, đó là Sinh vật mang Sức mạnh hoàn mĩ tối thượng. Ta không thể So với nó.

-Vậy à.-Sakura bang quơ nói, cũng chẳng mấy để tâm.

-Vậy nếu Obito thành JinChuuriki của thập vĩ, thì Sẽ như thế nào.

-Khi đó, hắn là kẻ mạnh nhất, có thể nói, hắn có Sức mạnh ngang với Lục Đạo Tiên Nhân.

-Nếu là vậy, có nghĩa là tôi cũng không thể đánh bại được hắn rồi.-Sakura nhún vai bất đắc dĩ.

-Cô bây giờ đơn phương độc mã đấu với nó thì chết là cái chắc.-Niran khinh thường liếc nhìn cô, lại thu hồi ánh mắt nằm ngủ.

-Tôi không có ý định này, nhưng...

-Cô phải biết mục tiêu của chúng ta là ai. Những thứ khác nên bỏ qua một bên.

-Tôi biết rồi.

Obito hóa thân thành JinChuuriki của thập vĩ, hắn có Sức mạnh của thập vĩ, tuy chưa điều khiển tốt, nhưng đó chỉ là Sớm muộn, và đến khi đó, hắn Sẽ đạt được Sức mạnh như Lục Đạo Tiên Nhân.

Và cứ như vậy, Obito đạt được Sức mạnh của Lục Đạo tiên Nhân, Naruto, SaSuke hợp tác chiến đấu, nhưng dù nhẫn thuật gì đi nữa, có vẻ đều không có tác dụng với hắn.Sakura làm ra một ảnh phân thân, thay mình đi lên hàng tiên phong.

-Sakura chan.

Sakura nhảy xuống chỗ mọi người đang đứng, quay Sang nhìn Naruto hiện tại không thể trong hình dạng vĩ thú.

-Sao cậu lại ở đây.-SaSuke lạnh nhạt nói.

-Tớ muốn kiểm chứng một vài thứ. Có lẽ nhẫn thuật không có tác dụng với hắn nhưng...Thời gian triệu hồi của Gamakichi Sắp hết rồi phải không?

-A? hình như vậy?

-Nhờ cậu một chút, đánh hắn đi.

-Hả?-mọi người không hiểu gì hết, không ai đả thương hắn được, một con cóc làm được gì giờ?

-Nhanh làm theo đi.-Sakura nhíu mày nói.

-A, được.

Thủy tự thiết pháo! Gamakichi bắn dầu về phía Obito. Sau đó thời gian triệu hồi cũng hết và nó phải rời đi.

Nhìn Obito, đòn tấn công của Gamakichi đã bị chặn lại, nhưng...Sakura nhếch môi. Vỗ vai Naruto.

-Chuyện còn lại giao cho cậu.-nói rồi liền biến mất.

Ở phía Sau, Niran nhìn Sang Sakura hỏi.

-Cô đã làm gì vậy?

-Nhẫn thuật không có tác dụng với hắn, nhưng mà không có nghĩa thuật nào cũng như vậy. Tiên Thuật có thể đả thương hắn.

-Ra là vậy.

-Xem kìa, hắn có vẻ không được kiên nhẫn nữa rồi, muốn tiêu diệt chúng ta- Obito dùng độn thổ, cho gọi ra một cái cây hình thù quái dị, nhưng nó có thể bắn cùng lúc ra 4 quả bom vĩ thú. Sau đó làm một cái kết giới giam lấy mọi người, nhằm không cho ai thoát.

-Cô tính làm gì đây, tình huống này...

-Cứ giao cho Naruto giải quyết đi, cậu ta có cách mà.- Niran nhìn tôi đang rất bình tĩnh nhìn cục diện, cũng không nói gì nữa mà an tĩnh nằm trên vai Sakura. Chakra mà Naruto truyền cho mọi người cùng, đó là cầu nói để Minato dùng Di hình thuật đưa mọi người ra ngoài kết giới, vì vậy thoát được khỏi vụ nổ của 4 quả bom vĩ thú.

-Thằng nhóc nhìn ngố như vậy mà cũng thông minh nhỉ.-Niran nhìn bóng lưng Naruto, cảm thấy mấy thằng dần cũng chưa chắc là không thông minh, chỉ là có chút thiểu não, ít ra khi cần vẫn còn dùng được.

-Ha ha, cậu ta là Ninja chuyên gây bất ngờ mà.

-Nhưng làm vậy, ta nghĩ là tên JinChuuriki của Thập vĩ đó Sẽ càng mất kiên nhẫn mà thực hiện TSukuyomi vĩnh cửu nhanh hơn thôi.

-Hì, cậu đoán đúng rồi đấy, hắn ta đã bất đầu rồi kìa.

Thập vĩ được phóng thích ra ngoài và quay trở về bản thể của nó là Thần Mộc, Thần Mộc cảm nhận được Chakra của Sinh vật Sống và hút lấy nó cho đến khi cạn kiệt.

-Ồ, nhìn xem, nó hướng bên này đến rồi kìa.

-Hừ, nó cảm nhận được Chakra mạnh mẽ nên chạy tới thôi.

-Niran, cậu xử lí nó nhé!

-Cô lúc nào cũng chỉ biết sai bảo tôi.-Niran hừ lạnh, tuy nói là bất mãn nhưng Niran vẫn ngăn lại Thần Mộc. Niran có một Sức mạnh đặc biệt, và Sức mạnh này chỉ phát huy được tối đa uy lực của nó khi đối đầu với cội nguồn.

Quả nhiên, chỉ chốc Sau Thần Mộc đã dừng lại.

-Sai, cậu ổn chứ?- tôi nhìn qua Sai, cậu ta vẫn còn tốt, tôi cũng không lo lắng Naruto hay SaSuke có vấn đề gì, họ Sẽ không Sao.

-ShiKamaru!-Ino hét lên, tôi quay Sang nhìn thì thấy ShiKamaru Suy yếu nằm đó, là do Thần Mộc làm.

Sakura nhanh chóng đi tới, lúc này bà KatSuyu cũng bị Thần Mộc hút được Chakra, các phân thân của bà đang dần chết đi.

-KatSuyu, tôi Sẽ truyền Chakra qua cho bà, hãy để những phân thân của bà mau chóng cứu mọi người.

-Sakura, chuyện này e là không được, như vậy Sẽ tiêu hao rất nhiều Chakra của cô.

-không Sao hết, chỉ nhiêu đây thì không vấn đề.-Sakura truyền Chakra Sang cho KatSuyu để bà cứu lấy các Ninja khác, nhờ vậy mà nhiều người được cứu Sống.

-Sakura-Ino gọi tôi.

-Yên tâm, có tôi ở đây, cậu ta không chết được đâu-Sakura đặt tay lên trán ShiKamaru, không bao lâu Sau ShiKamaru đã tỉnh lại và hồi phục nhanh chóng.

ShiKamaru tỉnh lại, cảm nhận được mình Sắp chết nhưng Sau đó cơ thể lại tràn đầy năng lượng, nhìn qua Sakura, cũng hiểu được.

-Cám ơn cậu.

-không cần khách Sáo, cậu mà chết ở nơi này thì thật không đáng, cậu chưa thể chết được, mọi người còn cần dựa vào cậu đấy.

Lúc này ngài Đệ Nhất thông qua Ino truyền đến mệnh lệnh không được bỏ cuộc cho mọi người. Và có vẻ, bọn họ đã dần chiềm trong tuyệt vọng, nhưng những kí ức cảm xúc của Naruto, của ngài Đệ Nhất đã thông qua nhẫn thuật của Ino mà truyền tới mọi người. SaSuke và Naruto lại cùng nhau đối phó với Obito.

I

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đại chiến thế giới Ninja (3)- Hỗ trợ

Lúc này ngũ Kage cũng đã đến, và tôi đã gặp lại cô TSunade.

-Sakura, em làm tốt lắm-bà xoa đầu tôi, tôi chỉ cười nhạt.

-Cô đã tới rồi, vậy nơi này giao lại cho cô nhé!

-Em đi đầu vậy?

-Em...không muốn bị bỏ lại phía Sau. Hai tên ngốc đó...em muốn cùng chiến đấu với họ!-Sakura khẽ cười, TSunade nhìn cô, cười nhạt.

-Em đi đi, và nhớ là không được để thua hai tên nhóc đó đấy!

-Vâng!-Sakura đi đến chỗ Naruto và SaSuke. Ngài đế nhất còn đang giao chiến với Madara, ngài Đệ Nhị thì hỗ trợ mọi người cô TSunade cùng KatSuyu hỗ trợ cho mọi người từ phía Sau. Sakura đi đến gần SaSuke và Naruto, lúc này hai cậu bị Obito đánh cho te tua.

Naruto gắng người gượng dậy, Obito nhìn cậu không cảm xúc hỏi.

-Sao ngươi còn gượng dậy? ngươi chiến đấu vì cái gì? Vì bạn bè? Vì thế giới?

-Nghe đây! Một ngày nào đó bạn bè ngươi Sẽ phản bội lại ngươi, yêu thương Sẽ hóa thành thù hận. Đáng lẽ ngươi phải hiểu rõ hơn ai hết. Ngươi cũng như ta, hận càng Sâu, nhân tính cũng thay đổi, và giờ, chỉ có Sự thống khổ đang chờ đợi ngươi.

-Ngươi còn mạnh miệng nói rằng ngươi trước Sau vẫn một lòng một dạ. Bạn bè ngươi có thể quay lưng lại với ngươi thêm lần nữa, liên minh cũng có thể gây ra cảnh chiến loạn thêm. Còn ngươi thì chẳng biết có làm gì nổi ta hay không. Vì Sao ngươi còn ngoan cố chống cự làm gì? Vài phút nữa tất cả Sẽ vào mộng thiên thu, vì Sao ngươi còn phải khổ công chiến đấu?

-Vì đó là nhẫn đạo của ta.- Naruto đứng dậy nói. Đồng thời một giọng nói khác cũng đồng thời vang lên.

-Vì đó là giấc mơ của tất cả mọi người.

Obito, SaSuke và Naruto nhìn qua, là Sakura. Cô đang đi về phía họ.

-Sakura... Sao cậu lại ở đây.

-Naruto và tất cả mọi người, chúng ta chiến đấu, cố gắng làm mọi thứ mà chúng ta có thể, tất cả, là vì giấc mơ của mỗi người, họ tin vào một tương lai mà ngày mai Sẽ đến, mọi thứ Sẽ tốt đẹp. Bọn ta Sẽ đánh bại ngươi, mơ giấc mơ của riêng mình, và thực hiện nó trong hiện thực, chứ không phải là cái

giấc mơ hoang đường ảo tưởng của ngươi.

Mọi người nhìn về phía Sakura, mà cô thì đang nhìn Obito kiên định và nghiêm túc.

-Ngươi...có một Sức mạnh tiềm tàng rất lớn, Sức mạnh này rất giống với...

-SaSuke, Naruto, hai cậu còn có thể chiến đấu không?-Sakura bình thản hỏi.

Naruto và SaSuke lại gần cô, cười nhếch mép.

-Đừng xem thường tộc Uchiha.

-Tớ đây vẫn còn tốt chán.

Cô khẽ cười, đặt tay lên vai hai người, phút chốc, cả hai đều tràn trề Sinh lực, Chakra khôi phục lại rất nhiều.

-Tiến lên, hai cậu nhất định phải chiến thắng.-Cô đẩy hai người lên, tiếp thêm sức mạnh cho họ.

-Ừ.-Chúng ta Sẽ dứt điểm trong đòn tấn công này đi, Naruto.

-Được rồi, hai cậu tuy rất tốt, nhưng mà tấn công hắn bình thường Sẽ không có tác dụng gì cả. Tớ có một cách này, không biết hiệu quả hay không, nhưng cũng rất đáng để thử đấy.

-Là cách gì?-SaSuke hỏi.

-Naruto, cậu có Chakra của các vĩ thú trong người đúng không? Chỉ cần hai cậu tìm cách kéo Chakra của các vĩ thú ra khỏi người hắn, lúc đó hắn chỉ còn lại cái xác của thập vĩ, như vậy thì Thần Mộc cũng Sẽ không nở được nữa.

-Oa! Sakura, cậu thật thông minh a!

Bốp!

-Ui da! Sao lại đánh tớ!

-Thấy chướng mắt nên đánh. SaSuke, cậu thấy cách này thế nào?

-Rất đáng để thử, có lẽ đây là cách đánh bại hắn.-Sasuke gật đầu đồng ý.

-Vậy việc này giao cho hai cậu, còn Thần Mộc tớ Sẽ xử lí.

-Một mình cậu có ổn không?-SaSuke nhìn Sakura, vẫn lạnh nhạt hỏi.

-Có lẽ Sẽ ngăn được một lúc, việc ở đây dựa vào hai cậu cả đấy!

Nhìn Thần Mộc trước mặt, ánh mắt hơi tối đi, cảm giác thật khó chịu không thoải mái.

-Niran, chúng ta đốn hạ nó luôn được không?-Sakura nhìn Thần Mộc trước mặt nhíu mày không vui nói.

-Thần Mộc không dễ hạ vậy đâu.

-Nhưng nó làm ta rất không thoải mái,

-Ta không có cách nào hạ nó, nhưng có thể kiềm hảm lại được.-Niran cũng hết cách với cô.

-Vậy nhờ cả vào cậu a!

Niran nhảy xuống khỏi vai Sakura, trong chớp mắt, một trận cuồng phong nổi lên, gió lớn thổi lên, bụi bay mù mịt, Niran hóa hình về hình dáng thật của nó. Cao hơn Cửu vĩ một chút, bộ lông trắng như tuyết phát quang ánh Sáng màu trắng mờ ảo như ánh trăng, đôi mắt màu vàng sắc lạnh, răng nanh dài nhọn lộ ra rõ ràng, đôi tai nhọn thẳng đứng, kể ra là một bộ dáng rất oai phong uy vũ. Nhìn tựa như một con Sói trắng khổng lồ, cũng có nét tương tự Cửu vĩ là một con cáo. Cho đến bây giờ Sakura cũng rất băng khoăng rốt cuộc Niran là con gì?

Sự xuất hiện của Niran quá đột ngột và bất ngờ, khiến cho mọi người bàng hoàng và lo Sợ, Sakura quay Sang trấn tĩnh mọi người vài cậu, liền nhanh chóng kêu họ đi qua giúp Naruto và SaSuke, ở đây còn lại cứ giao cho bọn họ.

Có một đồng minh to lớn như vậy, mọi người ai cũng thoáng qua nét vui mừng, cũng nhanh chóng đi đến chỗ Naruto và SaSuke trợ giúp.

Việc giải quyết Obito cũng xem như xong đi, cô giao hoàn toàn lại cho hai người bọn họ, Niran thì đang kiềm hãm Sức mạnh của Thần Mộc cho đến khi nó dừng lại. Xem ra mấy người Naruto đã thành công tách vĩ thú ra khỏi người Obito. Như vậy thì đối thủ còn lại của bọn họ lúc này là Madara.

Cô muốn ngăn Obito để cậu ta không thể vô tình giúp Madara hồi Sinh, nhưng Niran đã ngăn cô lại. Chúng ta cần Madara để hồi Sinh công chúa KaGuya, chỉ có như vậy mới gần với mục đích của họ. Sakura hơi trầm mặt, cuộc chiến này đáng lẽ ra cô có thể ngăn nó lại, hoặc nếu không thì chí ít vẫn có thể giảm xuống mức độ ảnh hưởng và hậu quả của nó, nhưng mà cô đã không làm như vậy. Cô cần hồi Sinh KaGuya, tổ mẫu của Chakra, vì tâm nguyện cuối cùng của ngài Hamura, vì lời hứa và trách nhiệm của mình. Cô không còn cách nào khác là phải để trận chiến này xảy ra.Niran đã từng nói, cuộc chiến này Sớm hay muộn cũng Sẽ diễn ra, thay vì cứ để mầm móng nguy cơ kéo dài, hãy tranh thủ khi mà chúng ta còn có thể tiêu diệt được nó, giải quyết một lần và mãi mãi.

Chiến tranh là cần có, và thương vong là điều không thể tránh được, chúng ta chỉ cần cố gắng hoàn thành Sứ mệnh của mình, kết thúc Sự việc này mãi mãi, để tương lai không còn tái diễn cảnh ngày hôm nay.

Nhưng bản thân tôi vẫn thấy không nỡ, biết là thế, nhưng cảm giác biết trước mà không thể làm gì được, khiến tôi cảm thấy bất lực và không rõ.

-Sakura, thay vì cứ ở đó mà tự trách bản thân một cách vô ích, thì ta nghĩ cô mau chóng tới chỗ của TSunade thì tốt hơn.

Niran hóa lại thành hình người và đi đến bên cạnh tôi, Thần Mộc đã dừng lại được một chốc, và chúng tôi thì đang đi về phía cô TSunade, cô ấy có vẻ Sắp không trụ nổi rồi. Mà lúc này Madara đã có được cơ thể Sống hoàn hảo, hắn cũng lấy được Rinnegan và đang hấp thu vĩ thú một lần nữa. Đúng là truyện tôi nên làm lúc này là nhanh chóng đến chỗ cô TSunade, giúp cô ấy và chờ Naruto.

Khi tới chỗ của cô TSunade, chúng tôi nhìn thấy họ đang chật vật đánh với một tên có vẻ ngoài khá giống với Obito khi còn là Tobi trước đây. Và hắn đang điều khiển tượng gỗ ngàn tay tấn công mọi người.

Đây là Mộc Độn của ngài Đệ Nhất nhưng lại bị một tên lính của Madara điều khiển và nó hoàn toàn chặn đứng các Kage. Nó bắn ra một lúc cả 5 nguyên tố, và ngài HoKage Đệ Tam đã cản lại được. Mọi người may mắn thoát nạn. Mọi người đều cạn kiệt Chakra và đều này quả là một điều đau đầu.

Cô có lẽ phải nhanh lên một chút hạ cái này, cô cảm nhận được Chakra của Gaara đang đến đây còn có Naruto đang rất yếu thậm chí là cả SaSuke lúc này cũng...

Sakura phi người xuống, ngay trên đầu tên áo đen kia, hắn đột nhiên tránh qua một bên và thoát được.

-Há, hú hồn, chút nữa là toi rồi-hắn nhìn người vừa tấn công hắn trước mặt, cô ta đến gần như vậy mà hắn không phát hiện ra, may mắn phút cuối lộ ra chút Sát ý, nếu không thì...

ShiKamaru nhìn lên, thấy Sakura đang đối đầu với tên áo đen đó, cậu cũng ngạc nhiên, cuối cũng lại khẽ cười.

Sakura không ngừng tấn công tên áo đen, hắn linh hoạt tránh né.

Thủy Độn! Thủy Lưu Sa!

Ào một tiếng, một trận Sóng nước ập đến, nhưng có vẻ không có tác dụng với hắn, Sakura khẽ cười.

-Ngươi cũng do Mộc Độn tạo nên?

Hắn không nói gì, nhưng thấy cô nhếch môi, có cảm giác không tốt.

-Tuy ta không rành Hỏa Độn, nhưng mà...không có nghĩa ta không làm được.

Hỏa Độn! Diệt Hỏa Phong Thuật!

Khói bụi bốc lên, Sau đó dần tan đi, Sakura hờ hững đứng nhìn, khẽ cười.

-không tệ đâu.

Tên áo đen người gỗ đó trong tích tắc đã tránh đi, nhưng vẫn bị cháy xém một bên tay trái.

-Nhưng ta không còn nhiều thời gian.-Sakura vừa dứt lời, một bóng trắng liền xuất hiện phía Sau tên áo đen, đánh xuống một quyền.Răng rắc!

Kết tinh băng giá dần lan rộng ra rồi đóng băng mọi thứ, hắn cùng cái tượng phật khổng lồ đều bất động trong băng tinh. Sakura tiến lại gần tên áo đen, tính một quyền đập nát hắn cũng cái tượng gỗ khổng lồ này, nhưng cô lại nhìn thấy Gaara đang đi đến. Cậu ta đáp xuống bên cạnh cô TSunade, Sakura cũng nhanh chóng đi đến, bỏ mặc cái tên đang bị đóng băng đó.

-Naruto!

-Đi nào, nhanh lên! Tôi Sẽ giải thích Sau!-Gaara hối thúc, cô TSunade giờ đã kiệt Sức và hao hết Chakra, vì vậy tôi liền nhanh chóng đi lên cát của Gaara.

-Nhanh đi thôi.

Gaara gật đầu, cho cát bay đi, tôi bắt đầu chữa trị cho Naruto. Nhịp tim yếu quá...

-Gaara, khoảng bao lâu nữa thì tới chỗ ngài Đệ Tứ?

Gaara cũng khá ngạc nhiên khi mà Sakura hỏi vậy, dường như cô biết mọi thứ đang diễn ra.

-Còn mấy cây Số nữa.

-Được rồi, trong lúc đó tớ Sẽ không để Naruto có việc gì, vì vậy cậu tăng tốc nhanh lên nhé.

-Được.-Gaara cho cát quấn lấy quanh người tôi để giữ chắc, Sau đó liền nhanh chóng lao đi. Nhịp tim của Naruto đang ngày càng yếu, dù tôi đang không ngừng trị liệu cho cậu, nhưng dường như Naruto quá yếu.

Tôi quyết định rạch một đường bên Sườn trái cậu ấy, luồn tay vào và nắm lấy tim cậu, bắt đầu bóp nó, buộc nó phải duy trì nhịp đập.

-Có tớ ở đây, cậu đừng mong chết như vậy.

Sakura cố gắng duy trì nhịp đập cho cậu, cô cũng không quá lo lắng, nhân cơ hội này, cậu ấy và SaSuke Sẽ có dịp gặp được Lục Đạo Tiên Nhân trong tiềm thức, như vậy, hai người đó Sẽ được kế thừa một phần Sức mạnh của lục Đạo tiên Nhân.

Naruto, cậu bây giờ chưa thể chết, thế giới này cần cậu, mọi người cần cậu. Còn cái giấc mơ thành HoKage của cậu, cậu đang rất gần nó, vì vậy phải cố lên. Cậu không được phép chết trước tớ, cả cậu và SaSuke Sẽ là nhưng người thay đổi thế giới này, vì vậy, cậu tuyệt đối phải Sống.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến được chỗ HoKage Đệ Tứ và thầy KaKaShi. Lúc mà Minato muốn truyền Chakra Sang cho Naruto thì bị hắc ZetSu cản lại. Sakura nhanh chóng đánh bay hắn cách xa ra khỏi Naruto, lúc này người không mong đợi nhất lại xuất hiện. Madara Sau thi thành JinChuuriki của Thập vĩ, với Sức mạnh ngang ngửa Lục Đạo Tiên Nhân.

Tôi không quan tâm đến bọn họ làm gì, bây giờ tôi cần phải duy trì Sự Sống cho Naruto, Sau khi Obito cùng thầy KaKaShi đưa chúng tôi vào trong chiều không gian của họ để Madara không gây cản trở. Một lúc Sau thì Obito đi vào, tôi nhìn anh ta, khẽ nhíu mày.

-Đừng lo, ta đến cứu Naruto.-Obito nói, tôi hơi rũ mắt tránh Sang một bên không cản trở anh ta.

-Cả đời ta luôn lạc đường lệch bước, nhưng cuối cùng thì...ta cũng tới được đây.

Sakura khẽ cười, cô không nói gì, vì bây giờ, có nói gì đi nữa cũng không còn ý nghĩa gì. Cô có thể biết được SaSuke bây giờ đang được Kabuto chữa trị, với khả năng của Kabuto thì có lẽ SaSuke Sẽ ổn thôi.

Không bao lâu Sau, Naruto cũng tỉnh lại, tôi nhìn cậu khẽ cười.

-Chào mừng trở lại, Naruto.

Naruto quay trở lại nơi mà Madara đang ở và cứu gai, còn tôi thì vẫn ở trong không gian này và nhìn chằm chằm Obito.

-Cám ơn anh đã cứu Naruto, Obito San!

-không cần cám ơn tôi.

-Trước đây con đường anh đi là Sai lầm, nhưng bây giờ anh đã nhận ra được mình là ai, điều mình cần làm. Tôi rất vui vì điều đó, nhưng anh cũng đã từng là kẻ thù cướp đi nhiều tính mạng của đồng đội và bạn bè tôi, điều đó khiến tôi không thể tha thứ cho anh trong phút chốc.

-Cô không cần phải xem ta thành đồng minh, cứ xem tôi như kẻ thù, ta biết cô có mang trong mình một Sức mạnh rất đặc thù, và có lẽ nó dùng để nhắm vào Madara hay gì đó tương tự.

-Anh cũng rất tinh tường đấy.-Sakura cười hẽ, đúng là gừng càng già càng cây

-Ta có một việc muốn nhờ.

-Tôi hiện tại không thể phá hủy con mắt Rinnegan của anh được.

Obito ngạc nhiên nhìn tôi, tôi bình thản nói.

-Tôi cần Madara lấy nó đi, như vậy mục đích của tôi mới có thể đạt được.

-Cô...

-Anh yên tâm, tôi làm mọi thứ vì bảo vệ thế giới này. Có thể tôi không cao cả như vậy, nhưng chí ít, tôi làm là vì những người tôi yêu quí và quan tâm.

Obito nhìn Sakura, anh nhận ra được, ánh mắt của cô bé này không nói dối, anh cũng nhận ra được Sự quan tâm mà cô thể hiện khi nói đến những người cô yêu quí.

-Kế hoạch của cô Sẽ thành công?

-Chắc chắn, nó Sẽ là hồi kết, mãi mãi không bao giờ tái lập lại.

-Ta tin cô...

-Anh Sẽ mau chóng được gặp lại cô ấythôi.-Sakura vừa dứt lời, Madara đã xuất hiện và phóng lại gần Obito, Obitotrong phút chốc đã đẩy tôi ra thế giới bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đại chiến thế giới Ninja (4)-KaGuya

-Sakura, Sao cậu lại xuất hiện ở đây?-SaSuke có chút bất ngờ khi tôi bỗng dưng xuất hiện. Sakura liếc mắt nhìn Sang thầy KaKaShi.

-Mắt của thầy....

-Chuyện xảy ra trong tích tắc, Madara đã cướp con mắt Sharingan của thầy.

Tôi nhanh chóng chạy lại chữa trị cho KaKaShi, việc tạo ra một con mắt mới cho thầy ấy tôi cũng có thể làm được, nhưng tối thấy để Naruto làm vẫn tốt hơn.

-Obito muốn phá hủy con mắt Rinnegan của mình nhưng bị Madara cản lại, xem ra hắn muốn lấy con mắt đó cho bằng được.

-Đừng mất cảnh giác, hắn có thể quay lại bất cứ lúc nào.-SaSuke nhắc nhở.

Lúc này Naruto Sau khi phong ấn ảnh của Madara xong cũng đã trở lại.

-Ảnh của hắn Sao rồi?-SaSuke hỏi.

-Tớ đã dùng côn lục đạo và phân thân ảnh để giam nó rồi.

-Naruto, cậu giúp thầy KaKaShi được không?-Sakura đứng Sang một bên hỏi.

-À, để tớ thử xem.

Naruto đặt tay lên mắt thầy KaKaShi, Sau đó thì con mắt của thầy ấy trở lại bình thường, tuy không còn Sharingan nhưng cũng đã nhìn thấy được.

-Cậu làm hay thật, như thế nào cậu làm được?

-À, giải thích cái này hơi lằng nhằng chút...kiểu như...tớ dùng một phần của thầy KaKaShi... rồi thì...à ừ đại loại thế...

-Tớ đã bảo là đừng có mất cảnh giác Naruto.-Sasuke nhắc nhở

-Hả, cậu bảo lúc nào chứ!-Naruto lại cãi lại.

-Hừ, không phải lúc cãi vả đâu, Naruto, mau giải thích cho tớ nghe một chút, cái đó quan trọng hơn!

-Madara đã lấy mất con mắt của thầy KaKaShi để đến chỗ Obito, hắn Sẽ Sớm quay lại với cả hai con mắt Rinnegan.

-Hả? thật Sao!

KaKaShi nhìn ba người bọn họ, điều này khiến cho anh nhớ lại lần đầu khi gặp bọn chúng, khi hỏ về Sở thích cũng như ước mơ của mỗi người.

''Em tên Uzumaki Naruto, em thích ăn mì, thích mất là mì tiệm thầy Iruka mua cho em, không thích mất là phải chờ mì 3 phút mới được ăn. Ước mơ của em là vượt qua các HoKage khác! Và...để cho mọi người trong làng này thừa nhận em!"

"Em tên Uchiha SaSuke, em ghét rất nhiều thứ và không thích thứ gì...và cũng không muốn nói về ước mơ, nhưng mà...em có nguyện vọng phục hưng gia tộc và...giết một người."

“Haruno Sakura, Sở thích rất nhiều, chán ghét không ít, ước mơ...không có!...Nếu có thì chắc là...bảo vệ những thứ muốn bảo vệ. Chắc vậy!”

Em đã vượt qua các HoKage khác rồi Naruto! Giờ đây mọi người đều công nhận em là một vị anh hùng và em vẫn muốn trở thành một HoKage.

Và Sakura, thầy nghĩ rằng từ ngày đó đến bây giờ, em vẫn luôn không thay đổi, hơn ai hết em mang trong người rất nhiều bí mật mà không ai biết, thầy cảm nhận được điều đó, nhưng ước mơ ngày đó của em, cho đến bây giờ vẫn không thay đổi, em luôn bảo vệ mọi thứ mà em quan tâm, luôn lẳng lặng bảo hộ mọi người từ phía Sau. Em là một cô gái tốt.Còn SaSuke...ước mơ của em là giết chết Itachi, giờ cậu ấy đã chết rồi, em định làm gì tiếp đây? Dù là thầy em nhưng thầy vẫn không thể hiểu được em, từ đó cho đến bây giờ.

-SaSuke, ước mơ hiện tại của em là gì?-KakShi bất chợt hỏi, và mọi người im lặng.

-Có thể chính định mệnh đã đưa đội 7 tái hợp lần nữa. SaSuke, nếu em không muốn mọi người biết Suy nghĩ trong lòng mình...thì cũng không Sao. Tuy nhiên Sự thật chúng ta đều là thành viên của đội 7 vẫn không thay đổi phải không?

Tôi và Naruto nhìn qua, cũng không nói gì.

-Hắn đến rồi.

-Các em còn nhớ nhiệm vụ đầu tiên...cướp chuông chứ? học rồi không quên phải không?

-Hmm.

-Vâng.

-Tất nhiên rồi ạ! Phối hợp đồng đội!

Từ chiều không gian khác, Madara xuất hiện.

-Nếu là như vậy... các ngươi cũng nguyện đồng binh đồng tử như chim liền cánh, cây liền cành phải không?

-Madara, ngươi có được hai con mắt Rinnegan rồi Sao...-KaKaShi.

-Obito!-Naruto gọi.

-Bất hạnh thay, giờ thân xác này không còn thuộc về Obito mà là của ta. Có vẻ như hắn muốn chuộc lại lỗi lầm trong quá khứ. Từ tận Sâu trong đáy lòng hắn muốn các ngươi chống trụ được. Như một đứa nhóc ngóng đòi, thật ích kỉ làm Sao, một đứa trẻ hư hỏng-hắc ZetSu nói.

Sakura đối mặt với Madara nhìn Sâu vào ánh mắt của hắn, khẽ nhếch môi.

-Thật nhàm chán làm Sao, có lẽ đúng như ngươi nói, nhưng mà có một chút thay đổi, ngày hôm nay kẻ chết không phải bọn ta mà là ngươi đấy, Madara.

Sakura nhảy lên, hướng Madara đánh tới,

-Tớ đánh trước, hai cậu tranh thủ nhé.

-Khoan đã...

Sakura đã lao đến chỗ của Madara. Cười nhạt.

Madara đậm côn lục đạo ra nhưng Sakura kịp tránh qua một bên.

-Nhẫn thuật không có tác dụng với ngươi, ta cũng không biết dùng Tiên thuật, nhưng mà...Sức mạnh thể chất của ta là tuyệt đối!

Bách Hợp Ấn trên trán Sakura lan ra, Madara nhận ra được thuật của cô giống với thuật mà TSunade Sử dụng. Sakura đấm tới nhưng có một rào cản vô hình chắn cho hắn. Sakura tung cước, lần này lực đạo rất mạnh, cô có thể nghe được tiếng nứt của lớp chắn vô hình đó. Lúc này SaSuke cũng đã đánh tới

Madara hất cô ra phía Sau, lộn người đáp vững trên đất, xem ra hắn cũng rất rõ ràng Sức mạnh của cô chỉ có tác dụng khi đánh cận chiến. Hắn bay lên trời và dùng Địa Bộc Thiên Tinh.

-Chúng còn to hơn cả trước đây-Naruto cảm thán.

-Đừng phân tâm, còn hắc ảnh của hắn nữa.

-Tớ Sẽ lo bọn chúng-Naruto hóa ra nhiều ảnh phân thân đối phó hắc ảnh, cậu và SaSuke lo phá hủy cơn mưa đá đang rơi xuống. Tôi khoanh tay đứng nhìn gần đó. Lúc này Niran cũng xuất hiện trên vai tôi.-Lo xong rồi?

-Mọi thứ đều ổn.-Niran cuộn người nằm trên vai tôi, quan Sát mọi thứ xung quanh.

-Tới rồi, hắn đã bắt đầu dùng rồi-Madara khai mở NGuyệt Nhãn, TSukuyomi vĩnh cửu khai triển. ảo mộng vĩnh hằng ở ra, ánh trăng chết chóc Soi rọi khắp thế gian. Naruto dùng hàng loạt phong tiêu ném tới để phá hủy mấy cái thiên thạch đang rớt xuống.

Mà lúc này SaSuke cũng lao xuống chỗ chúng tôi.

-SaSuke, đừng đột nhiên lao xuống như vậy, phong tiêu của tớ Sẽ ném trúng cậu đấy.

SaSuke đáp xuống cùng SuSanoo của cậu ta gây dư trấn không hề nhỏ.

-Này này, đáp xuống nhẹ nhàng một chút chớ.

-Đừng nói xàm nữa, ở im đó.-SaSuke dùng SuSanoo che chắn cho 3 người chúng tôi, nó cản được ánh Sáng và con mắt Rinnegan của cậu ấy có khả năng kháng lại nhẫn thuật này. Tôi cũng không rõ bản thân tôi có kháng lại nó được hay không, nhưng theo lời ngài Hamura thì có lẽ được.

-Bây giờ không được ra ngoài, SuSanoo của tớ Sẽ cản lại TSukuyomi vĩnh cửu, chúng ta phải ở đây chờ thời, nếu ra ngoài bây giờ ảnh của hắn cũng Sẽ lập tức giết chúng ta.

-SaSuke nói đúng đấy, Madara đã thực hiện kế hoạch NGuyệt Nhản của hắn rồi.-tôi khoanh tay đứng một góc nói,

-Chuyện gì đang xảy ra?-KaKaShi thắc mắc hỏi.

-Được rồi, mấy người trật tự đi, có biết cũng chẳng giúp được gì, ở đây tôi mới là người phát lệnh.

-SaSuke chết bầm! chúng ta phải phối hợp đồng đội-Naruto tức giận mắng.

Sakura một bên nắm chặt tay,nổi gân xanh âm thầm rủa tên tự kiêu nào đó. Bà đây nhịn! Sau khi mọi chuyện kết thúc ta Sẽ đập cho thằng nhóc nhà mi thành đầu heo!

-Haha cô cũng có ngày bị người khác kiêu ngạo đè đầu a-Niran không ngừng cười to trong tâm trí tôi, tôi nhịn!

-Đúng là giờ ta không làm được gì, nếu con mắt trái của em có khả năng phân tích tình hình bên ngoài thì người chỉ huy đội 7 hiện tại thực Sự là em.

-Hả? em không nghĩ cậu ta có thể đưa ra chiến thuật gì tốt hơn thầy KaKaShi hay Sakura đâu. Mặc dù cậu ta ngon hơn em tí tẹo-Naruto không vui nói.

-Dù Sao thì Madara cũng đã thi triển nhẫn thuật của hắn. Một ảo thuật ghê gớm, có lẽ mọi người bên ngoài đều trúng phải, có lẽ người còn tỉnh táo bây giờ chỉ còn chúng ta-SaSuke nói.

-TSukuyomi vĩnh cửu...

-Vậy có nghĩa là mọi người...

-Đều lâm vào cõi mộng.

-Lúc nào thì chúng ta ra ngoài?

-Tất cả đều trúng phải ảo thuật dưới tác động của ánh trăng. Ánh trăng đó đang dần tiêu tán, nhưng trăng còn tỏ thì chúng ta chưa ra ngoài được. –SaSuke giải thích, tôi khoanh tay đứng Sang một góc. Qua một lúc lâu thì ánh trăng cũng tiêu tán đi và quay lại bình thường, chúng tôi đi ra ngoài.

-Nhìn kìa, tên đen thui đó không bị ảnh hưởng-Naruto chỉ tay vào hắc ZetSu đang ngụ trong cơ thể Obito.

-SaSuke, làm thế nào để có thể phá giải thuật này.

-Ảo thuật do Rinnegan tạo ra phải do Rinnegan phá giải.

-Vậy là chúng ta cần đến con mắt trái của em.

-Đừng hòng các ngươi là những kẻ còn Sót lại cần loại bỏ-hắc ZetSu nói xong, Madara cũng đi xuống tới.

-Ta là đáng cứu thế của thế giới này, để bọn chúng cho bổn tọa.

-Madara!

-Cẩn thận, chúng ta đang bị hắc ảnh của hắn bao vây tứ phía.-SaSuke nhắc nhở.

-tớ biết rồi.

-các ngươi đừng mơ có thể múa máy trước mặt bổn tọa.

Sakura không quan tâm đến tên Madara này đang nói cái gì, vai trò của hắn đến đây là hết, và hắn Sẽ không thể làm gì được nữa. Lúc này hắc ZetSu từ phía Sau đã tấn công Madara.

-Hả?-Naruto.

-Chuyện gì thế?-SaSuke.

-nội bộ của bọn chúng xâu xé lẫn nhau ư?-KaKaShi

-không không hẳn là vậy, hắc ZetSu vừa nhắc đến KaGuya.

-KaGuya?

-Người đã được lục đạo nhắc đến.

-Chẳng lẽ là...

-Đúng vậy, vai trò của hắn đến đây là kết thúc. Bây gờ, chính là Sự trở lại của công chúa KaGuya.-Sakura nãy giờ im lặng lại lên tiếng, mọi người đều ngạc nhiên nhìn qua cô.

-Sakura...cậu...-Naruto khó hiểu nhìn tôi.

một lượng Chakra khổng lồ đang tụ về, So với thập vĩ còn kinh khủng hơn, dường như tát cả Chakra của mọi người đều bị hút đi. Naruto và SaSuke quyết định tấn công nó trước khi nó hút hết Chakra.

Tuy nhiên hai người họ bị bắt lại, mà Sakura chỉ hờ hững xem mọi thứ, KakaShi nhìn qua cô có chút không hiểu. Sakura chứng kiến Sự tái Sinh trở lại của công chúa KaGuya, Otsutsuki KaGuya.

Áp lực Chakra mạnh mẽ từ bà đẩy văng SaSuke và Naruto. Bà ta lướt qua tôi và đi đến gần họ.

-Hai tên này là HaGoromo và Hamura...không, là Indra và AShura.

-Mục đích của bà là gì?-KaKaShi dè chừng hỏi.

-Nơi này...là vườn ươm của ta, ta không thể để các ngươi tiếp tục phá hoại nó.

-Dừng trận chiến ở đây thôi.

-Hả?-Naruto khó hiểu.

-Ngay tại đây!

-Ta Sẽ làm các ngươi tan biến ngay tại đây.-KaGuya vừa dứt lời, chúng tôi liền mất điểm tựa, rơi xuống đất, mà bên dưới làdung nham nóng bỏng. SaSuke nhanh tay triệu hồi ra một con chim và tóm lấy Naruto.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Đại chiến thế giới Ninja (5)

Dòng dung nham nóng bỏng bên dưới đang không ngừng sôi trào, Naruto được Sasuke bắt lấy bay lên không trung nhờ con chim khổng lồ nọ.

-Cậu làm gì vậy? không phải tớ...-Naruto muốn SaSuke cứu lấy nhóm người KaKaShi nhưng SaSuke không làm vậy.

-Naruto, nhìn đằng trước đi, tôi Sẽ nói rõ cho cậu hay. Nếu một trong hai chúng ta chết thì thế giới này cũng chấm dứt. Chỉ có Sức mạnh dương của cậu và Sức mạnh âm của tôi là đủ Sức phong ấn cái thứ đứng trước mặt chúng ta. Nếu chúng ta không làm nổi, nhân loại Sẽ bị tiêu diệt. Bằng bất cứ giá nào chúng ta cũng không được chết. Lúc TSukuyomi vô tận xảy ra...chẳng qua KaKaShi và Sakura đúng đường gần cậu, vậy thôi. Hiểu chưa?

-Ừ...nhưng những lúc thế này thì cơ thể của tớ lại tự di chuyển, như hồi ở cây cầu ấy. Cậu hiểu là tớ đang nói gì mà SaSuke.

SaSuke không nói gì, Naruto quay Sang phía Sau thì kinh ngạc.

-Sakura...-lúc này SaSuke cũng quay lại. Cậu nhìn thấy Sakura đang lơ lửng trên không trung mà không có điệm tựa, bên cạnh cậu xuất hiện một tên áo trắng đang giữ lấy KaKaShi và Obito mỗi người một bên.

-Sakura, cậu bay được à?-Naruto ngạc nhiên hỏi.

Sakura quay Sang nhìn Naruto, hờ hững nói.

-Tớ có nói là không được bao giờ à?

-À, không có, nhưng mà...

-Naruto này cái này cũng không có gì ngạc nhiên đâu, không phải cậu cũng làm được Sao.

-Tớ?

Vừa dứt lời thì Kagura cũng tấn công SaSuke và con diều hâu, bà ta dùng byakugan tấn công à yếu huyệt, khiến con chim rơi xuống, Naruto nhanh tay bắt lấy SaSuke và lơ lửng trên không. Cậu ta cũng bay được.

KaGuya không kiên nhẫn và muốn đồng nhất Chakra một lần nữa.

-Tớ Sẽ lo thầy KakaShi và Obito, hai cậu cứ tự nhiên giải quyết mụ ta đi.

SaSuke và Naruto nhanh chóng đi lên tấn công KaGuya, tôi cùng Niran đưa KaKaShi và Obito đến một vách đá gần đó.

-Sakura, em...-KakaShi nhìn tôi, tôi cũng cười đáp.

-Em cũng giống như Naruto và SaSuke, em có được Sức mạnh này cũng khá lâu về trước rồi.

Sakura không giải thích nhiều, nhìn Naruto và SaSuke đang bị KaGuya chế ngự, tôi quay Sang Niran nói.

-Ở đây nhờ cậu.

-Biết rồi, cô cũng phải cẩn thận-Niran nhắc nhở, tôi gật đầu cười nhạt, cũng bay đi đến chỗ hai người hô.

-Ta hận các ngươi, HaGoromo, Hamura...các ngươi thuộc về ta.

-Vai trò của ta cũng kết thúc, chúng ta phải trở về với mẹ mình, vị thần vĩ đại.-Hắc ZetSu, ý chí của KaGuya.

-Người duy nhất...ngươi không phải là người người duy nhất...tạo nên lịch Sử của Shinobi- Naruto tức giận và thoát ra khỏi KaGuya, đồng thời cũng kéo SaSuke ra.

-Hơn nữa một người mẹ nên vui mừng vì con trai của mình trưởng thành.

-Ngươi thật bất trị, mẹ ta là nguyên bản của mọi Chakra, ngươi không làm gì được đâ...-Naruto, cậu lúc nào cũng ồn ào như vậy!-một âm thanh vang lên phía Sau bọn họ, cắt ngang lời của hắc ZetSu, mọi người nhìn lại, là Sakura.

-Sao cậu lại ở đây?-SaSuke.

-Um, hình như tớ chưa nói với hai cậu nhỉ, bản thân tớ cũng giống như hai người vậy, nhưng tớ không phải là truyền nhân của Lục Đạo Tiên Nhân mà là của em trai ông ấy, ngài Hamura.

-Hả?-Naruto hét lên không dám tin.

-Tính ra thì tớ có Sức mạnh này trước hai cậu rất lâu rồi, nhưng vì không dùng đến bao giờ thôi.

-Thật Sao? Thật tớ không nghĩ là cả cậu cũng vậy, Sakura cậu giỏi thật!-Naruto cười nói, SaSuke thì im lặng không nói gì.

-Bà ta có khả năng di chuyển từ không gian này Sang không gian khác, có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, thậm chí là triệu hồi không gian khác. Là một dạng thao túng không thời gian. Các cậu nhớ cận thận.

-Làm Sao mà cậu biết?-SaSuke không hiểu hỏi.

-Tớ biết rất nhiều thứ, mà thôi, để Sau đi, lo tập trung mà giải quyết bà ta kìa.

-Ngươi...là truyền nhân của Hamura?-hắc ZetSu nhìn Sakura, từ đầu nó đã thấy con bé này bất thường rồi.

Thật không ngờ, ngoài hai thằng nhóc này ra, ngay cả con bé đó cũng được truyền thừa.

-Hamura...-KaGuya nhìn về phía Sakura, cô cũng đối mặt với bà, nhếch môi nói.

-Bà là một người mẹ, đáng lẽ nên hạnh phúc khi con cái mình trưởng thành, nhưng bà lại phẫn hận, xem ra Thần Mộc cũng đã làm thay đổi con người bà.

-Ta Sẽ đồng nhất Chakra một lần nữa, ta Sẽ lấy lại Chakra từ ngươi và cả hai đứa nó, Chakra là của ta!

-Cố chấp!-Sakura nhíu mày nói.

-Chúng ta phải tạo ra cơ hội để phong ấn bà ta-SaSuke.

-Bà ta hấp thụ được mọi thuật trên thế gian này-Sakura.

-Ừa chúng ta buộc phải dùng đến nó thôi! Chiêu thức đó!-Naruto.

-Chiêu thứa đó?-SaSuke khó hiểu.

Sakura đỡ trán, bất đắc dĩ nhìn Sang Naruto.

-Đừng nói là...cái thuật đó...

-Hehe, Sakura đoán được rồi à!-Naruto cười nhe răng nhìn Sakura nói.

-Có lẽ là Sẽ có tác đụng...-cô bất đắc dĩ quay đi chỗ khác thở dài nói.

-Nghe cho kĩ đây, SaSuke.

-Ta không biết các ngươi định làm gì, nhưng mẹ ta đã hấp thụ tất cả thuật, mọi tính toán của các ngươi là vô ích-Hắc zetSu.

SaSuke nghe xong, cũng khó tin nhìn Sang.

-Khoan! Giỡn hả?

-Chưa thử làm Sao biết.-Naruto rất đắc ý nói.

-Thế gian lắm Sự bất ngờ mà, dù có là thần đi nữa thì tớ nghĩ cũng Sẽ có tác dụng mà-Sakura cười noí.

-Tớ đã luyện tập bí mật nó còn nhiêu hơn cả RaSengan, đáng thử lắm chứ.-Nếu nó có thể tạo ra lỗ hổng trong lớp phòng ngự của địch...thì thử cũng được, mắt trái của tôi đã Sẵn Sàng.

-Vậy được, tớ Sẽ yểm trợ cho hai người.

-Vậy lên nào!

SaSuke phát động hắc hỏa tấn công KaGuya, Naruto và tôi lao lên. Naruto dùng thuật phân thân Sau đó thi triển thuật...

Thuật...Trai Đẹp bao vây!

Hàng loạt hình ảnh những chàng đẹp trai, quyến rũ xuất hiện trước mặt KaGuya khiến bà ta ngỡ ngàng. Sakura khẽ cười, một đấm đánh tới mặt KaGuya khiến bà ta ngã xuống.

-Quả nhiên có tác dụng a!-quả nhiên, mỹ sắc là không thể cưỡng lại.

-Naruto, tiến lên!

SaSuke và Naruto tiến lên muốn phong ấn bà ta nhưng mà KaGuya đã nhanh chóng triệu hồi Sang một không gian khác, đóng băng mọi thứ.

Sakura bị Niran triệu hồi về khiến cô rời đi chỗ hai người họ,

-Chuyện gì vậy, Niran?

-Bà ta muốn tách mấy người ra để giải quyết từng tên một.

-À, là vậy Sao, cám ơn cậu.

-Được rồi, trước tiên cô cứu anh ta rồi nói.-Niran tránh qua một bên để cho tôi chữa trị cho Obito. KaKaShi một bên nhìn tôi phức tạp.

-Sakura em...ngay từ đầu đã biết mọi chuyện rồi đúng không.

-Ý thầy là gì.-Sakura một bên chữa trị cho Obito, cũng không nhìn Sang KaKaShi mà nhàn nhạt nói.

-Mọi chuyện Sao... có lẽ vậy.

KakShi ngạc nhiên nhìn Sakura, anh có chút không dám tin. Cô bé này luôn mang trong người rất nhiều bí mật, anh biết, nhưng khi nghe em ấy nói như vậy, anh vẫn vô cùng ngạc nhiên.

-Thầy thắc mắc vì Sao em biết mọi chuyện, hay là vì Sao em biết mọi chuyện nhưng không ngăn lại, cái nào mới là điều thầy muốn biết?

-Nếu có thể, thầy muốn biết.

-chuyện này nói ra rất dài dòng, em biết mọi thứ từ rất lâu rồi, còn vì Sao em không ngăn cản, vì đây là truyện nhất định phải xảy ra, nếu em ngăn lại lần này, Sẽ còn có lần Sau và lần Sau nữa. Em muốn nó chấm dứt mãi mãi, kết thúc mọi thứ và nó Sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

-Vì vậy...mọi thứ nên đi theo quỹ đạo vốn có của nó, và em Sẽ ngăn điều này, kết thúc mọi thứ, tất cả trong ngày hôm nay.

Sakura quay Sang nhìn KaKaShi cười nhạt. Anh cũng nhìn cô không biết nên nói gì, một cô bé như em ấy, phải gánh lấy mọi thứ, mang trong mình nhiều bí mật như vậy, áp lực lớn như thế nào, không phải ai cũng chịu được...nhưng em ấy luôn cười, cười rất vui trước mặt mọi người. Sakura em...là một cô gái nhân hậu.

Thầy là thầy của các em, nhưng thầy không làm được gì cả, ngay cả đồng đội của thầy thẫy cũng không cứu được họ. Thầy đã từng an ủi và nói với em mọi chuyện Sẽ tốt thôi, lúc đó có lẽ thầy cũng đang tự lừa dối chính mình. Thầy đã không thể làm gì. Thầy không thể bảo vệ được Naruto, thầy không thể cứu lấy SaSuke, cũng không thể làm gì được cho em. Thầy...quả thật không phải là một người thầy tốt.-Thầy KaKaShi.-Sakura gọi khiến KaKaShi giật mình nhìn Sang, cô đang cười rất nhẹ nhàng nhìn anh.

-Ngày đầu tiên khi chúng ta gặp nhau, trước đó em đã biết giáo viên hướng dẫn tụi em là thầy. Lúc đó em rất vui. Còn nhớ ấn tượng đầu tiên em dành cho thầy không? Thầy thật là đáng ghét! Quả thật thầy rất đáng ghét, thầy luôn đi trễ, luôn đọc mấy quyển Sách nhảm nhí, lúc nào cũng đưa ra cái bản mặt như vậy, còn nhiều nhiều cái khác nữa. Ngày đó như vậy, bây giờ cũng vậy, nhưng mà... thầy là một người thầy tốt, em luôn nghĩ như vậy, điều đó không thay đổi. Vì vậy, thầy không cần phải làm vẻ mặt đó đâu.

KakShi nhìn Sakura, cô vẫn luôn cười dịu dàng như vậy, chưa bao giờ thay đổi, khóe môi hơi cười...

Sakura, cám ơn em!

-Ư...đây là đâu?-Obito tỉnh lại, tôi liền giải thích một chút tình hình hiện tại cho anh ta nghe.

-Mọi chuyện là vậy à...-Obito rũ mắt cuối đầu.

-Được rồi, tôi cần anh dùng Sharingan của mình để mở cánh cổng đến chỗ SaSuke, phải đưa cậu ta trở lại, chúng ta cần cả Naruto và SaSuke. Tôi Sẽ giúp anh một tay.

Chúng tôi chờ thời cơ và đi vào không giant rung lập của KaGuya, tôi truyền Chakra của mình cho Obito để anh ta mở cộng đến chiều không gian của SaSuke. Để tiết kiệm thời gian, tôi đành dùng đến khả năng của thần để tìm kiếm không gian mà SaSuke đang ở.

Tôi nhắm mắt và bắt đầu cảm nhận và nhìn mọi thứ bằng tâm nhãn của mình.

-Thấy rồi, hướng này! Đó là một Sa mạc cát trắng mênh mông.

Obito dùng Sharingan mở cánh cổng đến chỗ SaSuke, không ngoài mong đợi, chúng tôi thấy bóng dáng của SaSuke.

-SaSuke, bên này!

Tôi truyền Chakra cho Obito, với nguồng Chakra của tôi hoàn toàn duy trì được cánh cổng này cho đến khi SaSuke đi qua. Tôi có chút choáng váng Sau khi dùng nhiều Chakra cho nhiều bí thuật như vậy trong một thời gian ngắn, có chút không đứng vững. SaSuke đỡ lấy tôi,

-Cám ơn.

Tôi nhìn Sang SaSuke, thật có chút ngạc nhiên khi cậu ta nói lời này, tôi đứng vững dậy, Sau đó lại tiếp tục truyền Chakra cho Obito để anh ta đưa chúng tôi quay về chỗ của Naruto.

-Sakura-Niran chạy đến đỡ lấy tôi, cậu bế bổng lấy tôi kiểm tra một chút.

-Giao lại nơi này cho các ngươi.-Niran lạnh nhạt nhìn mấy người đó rồi biến mất, tôi được Niran mang đến một vách đá để nghỉ ngơi.

-Cô bây giờ nên ở lại đây, tịnh dưỡng một chút chờ thời cơ đến, cô cần tích lũy một lượng lớn Chakra để thi triển nhẫn thuật đó.

Tôi nhìn Sang Niran, bắt gặp được ánh mắt lo lắng quan tâm của cậu, cười khẽ.

-Tôi biết rồi, chỉ là hơi mệt một chút, Sẽ không Sao, tôi còn đủ khả năng để làm nó mà.

-hừ-Niran hừ lạnh quay đi, cậu ta đứng một bên bảo vệ cho tôi. Tôi cười nhạt, cậu ta lúc nào cũng khó chịu như vậy, nhưng cậu ta luôn quan tâm đến tôi, và luôn bảo vệ cho tôi mọi lúc, không bao giờ cậu ấy muốn tôi gặp phải bất kì nguy hiểm gì.

Tôi nghỉ ngơi một lúc, đến khi quay lại thì tôi nhìn thấy SaSuke và Naruto đang tấn công KaGuya, và đang chuẩn bị phong ấn bà ta. Tôi biết Sắp đến lúc rồi. Nhìn qua mặt đất phía dưới, tôi khẽ rũ mắt. Obito, chúc anh hạnh phúc bên Rin.

KaGuya muốn trốn Sang không gian khác, nhưng bị KaKaShi dùng Sharingan ngăn lại. Không còn cách nào khác bà ta phải nhảy lên tránh đi phong ấn của Naruto và SaSuke. Nhưng mà Sakura Sẽ cho bà ta được như ý Sao? Câu trả lời là không!

Sakura bay xuống và giáng xuống đầu bà ta một cú đạp xuống.

-Có vẻ như bà quên mất tôi rồi nhỉ.

KaGuya bị Naruto và SaSuke phong ấn lại, tôi cười nhạt, cũng đến lúc rồi, công việc cuối cùng cũng tới.

-Niran!-tôi triệu hồi ra Niran, cậu xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi nhanh chóng kết ấn, miệng đọc chú ngữ. Một ấn chú dài và những kết ấn phức tạp.

Vô tận hư vô, thiên địa chuyển dời, vạn vật chuyển Sinh, âm dương vô ngã, lục đạo luân hồi, bất Sinh bất diệt, vạn tinh chíu rọi.

Vô hình hữu hình, chính tà bất phân, nhật nguyệt nguyên Sinh. Ta mang danh nghĩa là Sự tồn tại vô ngã, cho gọi ngươi, Chủ thần thứ 3, Kiếm Tử vong!

Niran được bao trong một chùm ánh Sáng trắng, dần dần hóa thành màu đen. Xuất hiện trước mặt Sakura là một thanh kiếm màu đen tỏa ra hắc khí, khí tức của tử vong bao phủ khắp nơi.

-Sakura!-Naruto hét lên, cậu ném một cánh tay của KaGuya có chưa một phần của hắc ZetSu về phía mặt trăng. Tôi cười nhạt, cầm lấy Kiếm Tử Vong. Một kiếm đâm xuống KaGuya cùng nơi phong ấn bà, hắc khì lan ra, tử vong tràn ngập.

Kiếm Tử vong, thanh kiếm mở đường cho cái chết, kẻ bị nó nhắm vào, mạng Sống bị cướp đi, linh hồn tan biến, cho dù ngươi là thần, ngươi cũng Sẽ chết. Sakura nghe thấy âm thanh hét lên chói tai, tức giận, không cam lòng, vùng vẫy của KaGuya vọng ra. Mắt nhắm lại, một trận nổ bùm lên, từ này KaGuya Sẽ không bao giờ có thể hồi Sinh thêm bất kì lần nào nữa, thập vĩ cũng Sẽ không tái xuất, tất cả...kết thúc rồi.

Sakura tiêu hao một lượng lớn Chakra để cho gọi kiếm tử vong, bây giờ cô không còn bao nhiêu Sức lực. Bản thân ngã xuống, rôi tự do xuống dưới. Tôi nhắm mắt không nhìn gì cả, bất chợt lại rơi vào vòng tay của một người, tôi hé mắt nhìn ra, lại bắt gặp khuôn mặt của Naruto. Tôi cười khẽ, cũng ngất đi.

Lần nữa mở mắt ra, tôi nhìn thấy được chút ánh Sáng của mặt trời đang dần hiện lên.

-A!, Sakura, cậu tỉnh rồi a! cậu làm tớ Sợ chết đi được.

Tôi chống tay ngồi dậy, nhìn qua một chút tình cảnh xung quanh. Các vĩ thú tề tụ, các Kage tụ tập, và trước mặt tôi là Lục Đạo tiên Nhân.

-Ngài Lục Đạo tiên Nhân...

-Con là truyền nhân của Hamura đúng không? Rất vui được gặp con, không ngờ em trai ta cũng tìm được cho mình một truyền nhân tốt như cháu.

-Sakura à, tớ nghe ông già Lục Đạo nói hết rồi, thật không ngờ a, cậu lại giỏi như vậy, giết chết luôn KaGuya.

Tôi nhìn Sang Naruto, khẽ cười không nói gì, lại nhớ ra cái gì, tôi hoảng hốt nắm lấy áo của Naruto giật xuống.

-Niran, Niran đâu? Cậu ấy đâu rồi?

-Niran? Ý cậu là con chó nhỏ trong lòng cậu?-Naruto chỉ tay về phía tôi, tôi cuối đầu nhìn xuống, một con vật lông trắng nhỏ bé đang cuộn tròn trong lòng tôi ngủ thiếp đi. Tôi thở ra nhẹ nhõm, cười dịu dàng vuốt lông nó.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đại chiến thế giới Ninja (6)- Kết thúc...

Naruto chia tay với cha mình, tôi nhìn bóng cậu cười nhạt. Ngài Lục Đạo nhìn tôi cười nhạt.

-Cháu đã làm rất tốt, ta cám ơn cháu.

-không có gì, ra việc cháu nên làm, là trách nhiệm của cháu, ngài không cần phải cám ơn đâu.

-Hamura vẫn tốt chứ?

-Ha ha, ngài ấy cũng như ngài, còn tốt chán!-Tuy rằng hai người đều chết từ đời nào rồi.

Lục Đạo Tiên Nhân nhìn tôi, lại nhìn Sang Naruto và SaSuke. Tương lai còn dài, tất cả đều phụ thuộc vào các con.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa an tâm được, tôi liếc nhìn Sang SaSuke. Nếu tôi đoán không lầm, cậu ta vẫn chưa từ bỏ...

Quả nhiên không Sai, SaSuke và Naruto phải có một cuộc chiến Sinh tử. Tôi không còn cách nào khác là thở dài ngao ngán. Tôi biết bản thân không cản lại được. Nhưng tôi rất tức giận. SaSuke cậu ta muốn đấu cứ đấu, tôi cũng đâu có làm gì? Hà cớ gì cậu ta dùng ảo thuật tấn công tôi?

Cái tên nhóc đáng ghét này, Sợ tôi phá hư chuyện của cậu à? Thật đáng giận mà.

Hai người đó rời đi, KaKaShi nhìn tôi đã ngất đi thì thở dài. Nhưng khi nhìn qua, KakShi thấy tôi đang mở mắt nhìn mình. KaKaShi liền giật mình. Khó tin nhìn tôi.

-Sakura, em...

Tôi ngồi dậy, khẽ xoay cổ, Lục Đạo Tiên Nhân nhìn tôi, cười nói.

-Xem ra Rinnegan không có tác dụng với con.

-Hì, tác dụng của những con mắt đó đều không làm gì được con.-tôi cười khẽ, lại thở dài.

-Hai tên ngốc ấy...

Lục Đạo Tiên Nhân chậm nói.

-Tình yêu là một thứ rất phức tạp. Ta có hai người con trai, và ta yêu chúng và chúng cũng yêu thương và kính trọng ta. Nhưng cuối cùng ta lựa chọn để tất cả lại cho người con trai út và cũng vì thế mà người con trai lớn của ta hận cả ta và em trai nó. Và cứ thế, tình yêu mà chúng ta có hóa thành thù hận. SaSuke của ngày hôm nay là kết quả của việc cậu ta đánh mất tình yêu mà cậu ta từng có. Madara cũng vậy.

-Ý ông là SaSuke cũng giống như Madara?-KakaShi.

-không, ta muốn cho cậu ta một tương lai tươi Sáng hơn ta, bằng cách học nhửng Sai lầm trong quá khứ. Vì thế mà ta trao cho hai đứa nó Sức mạnh tương đương. Quá khứ không tồn tại để nhắc chúng ta tương lai là không thể thay đổi, mà nó tồn tại để cho chúng thấy tương lai tồn tại khác thế nào.

-Đúng vậy, và con tin rằng Naruto Sẽ cứu rỗi được SaSuke.

-Uzumaki Naruto, nó là đứa trẻ có thể làm bạn với Kuruma và cứu nó thoát khỏi hiện thận của hận thù. Nên ta dể lại tất cả mọi thứ cho Naruto. Vì ta hi vọng hận thù có thể hóa thành yêu thương. Đúng hơn là ta mong nó có thể tìm lại được tình yêu đã mất. Không chỉ Naruto...mà SaSuke cũng vậy, bọn chúng không giống KaGuya, vì chúng từng biết tình thương là gì.

-Có lẽ ông nói đúng, Sau cuộc chiến này, hai người đó Sẽ có thể tìm được lại thứ đã đánh mất. Hơn nữa...món quà của cháu họ Sẽ Sớm nhận được thôi.-Món quà?-KakaShi khó hiểu.

-Phải, là quả Sinh nhật của Naruto và SaSuke. Em tính cho hai người đó một bất ngờ, nhưng có lẽ là...không thể đích thân đưa rồi...

-Ý em là...

Tôi nhìn Sang KaKaShi, cười khẽ.

-Cám ơn thầy, thầy KaKaShi, chúng ta đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ khi em còn trong đội 7. Em rất vui vì quen được hai người đó, và biết thầy, rất vui rất vui, đó là khoảng thời gian tuyệt nhất mà em nhận được. Em Sẽ rất trận trọng nó, cho dù ở đâu đi nữa, kí ức đó với em là vô giá.

-Sakura, em...

-Cám ơn thầy,...còn giờ thầy hãy ngủ đi nhé...

Sakura đánh ngất KaKaShi, đặt tay lên trán KakShi, một ánh Sáng xanh lóe lên rồi dần biến mất.

Lục Đạo Tiên Nhân nhìn cô, nói.

-Sao lại làm vậy?

Sakura hơi cúi đầu bình thản nói.

-Cháu không thể tiếp tục ở bên cạnh họ, chaú phải trở lại Làng Ảo, nơi đó có rất nhiều người cần cháu. Nhưng nếu cháu đi như vậy, Naruto và mọi người Sẽ không nỡ, thậm chí là u buồn. Cháu không thích nét mặt buồn bã đó của họ. Thứ cháu muốn thấy là nụ cười hạnh phúc của họ.

-Cháu phải rời đi, cháu muốn mang đi phần kí ức của mình trong bọn họ, như vậy Sẽ không còn ai nhớ đến cháu, Sẽ không u buồn nữa. Như vậy cũng tốt, không biết Sẽ không u Sầu, Sẽ không bận tâm, chỉ cần một mình cháu nhớ đến là được rồi. Như vậy...có lẽ Sẽ tốt hơn.

Sakura phong ấn kí ức của họ về bản thân mình. Lục Đạo Tiên Nhân nhìn cô, khẽ thở dài.

Đôi khi quá quan tâm, tâm Sẽ loạn, dẫn đến những hành động cực đoan. Con bé quá quan tâm đến họ, vì vậy không muốn ai phiền não vì mình. Con bé là một người đầy lòng yêu thương và đầy trách nhiệm, chính vì quá ý thức đến trách nhiệm của mình mà từ bỏ hạnh phúc của bản thân, như vậy quả thật không nên.

Nhưng đó là Sự lựa chọn của con bé...hi vọng tương lai nó Sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Sakura ôm Niran vào lòng, nhanh chóng đi đến thác kết thúc. Cô nhìn thấy hai thiếu niên đang nằm đó, cô cười khẽ bay xuống.

-Sakura chan!-Naruto ngạc nhiên gọi tôi. Tôi nhìn cánh tay bị dứt của hai người, khẽ nhíu mày.

Tôi dùng thuật chữa trị trị liệu cho hai người.

-Cám ơn cậu Sakura chan-Naruto cười ngây ngơ nói.

-Sakura...-SaSuke nhìn tôi, tôi khẽ thở dai,

-Hai kẻ ngốc này, im lặng một chút, tôi cần tập trung.

-Tôi xin lỗi.-SaSuke nhìn tôi nói, tôi không nhìn cậu mà tiếp tục chữa trị.

-Vì cái gì?

-Vì tất cả những gì tôi đã làm.

Tôi nhìn Sang SaSuke, rũ mắt.

-Cậu ấy à, là một kẻ ngốc hết chỗ nói, một mình Naruto ngốc là đủ rồi, Sao ngay cả cậu cũng đầu đất như thế chứ.Bình minh Soi Sáng một lần nữa, tôi ngắm nhìn bầu trời, lại cười nói.

-Naruto này, tớ đã nói Sẽ có một món quà tặng cho cậu đúng không.

Naruto nhìn tôi, cả SaSuke nữa,mái tóc cô lung lay trong gió, từng tia nắng chíu rọi lên, không hiểu Sao hai người đều có cảm giác người con gái này thật xa, xa đến mức hai người không chạm tới.

-Món quà đó, e là tớ Sẽ không chính tay đưa cậu được, nhưng cậu Sẽ Sớm thấy thôi. Còn có của cậu nữa đấy SaSuke, tuy có hơi trễ nhưng tớ chắc hai cậu Sẽ thích.-Sakura xoay người cười với hai người.

-Món quà đó là vô giá đấy, tớ đã phải tốn rất nhiều công Sức đấy...một người rất quan trọng đối với hai cậu.

Naruto và SaSuke kinh ngạc, tôi không nói gì, chỉ cười nhạt. Món quà tôi tặng SaSuke là Sự trở lại của Itachi, còn của Naruto chính là tiên nhân háo Sắc Jiraiya.

Tôi đứng dậy nhìn hai người một lần nữa. Có lẽ...đây là lần cuối cùng chúng ta gặp lại nhau...

-Naruto, SaSuke, cám ơn hai người.

Cả hai nhìn tôi, họ có chút hoảng hốt, một cảm giác bất an, tựa như có gì đó Sắp mất đi, không tìm lại được.

-Tạm biệt!

Sakura khẽ cười, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Hai người đó ngã xuống ngất đi. Quay đầu nhìn lại một lần nữa, có lẽ đây là lần cuối cùng, Sau này cũng không biết có gặp lại hay không, có chăng cũng thành người xa lạ, nhưng tốt nhất là không nên gặp lại.

Kí ức đẹp đẽ đó, tôi Sẽ không quên, thời gian ở bên hai người rất vui vẻ, tôi trải nghiệm rất nhiều thứ mà trước giờ chưa được thử qua, tôi biết được nhiều thứ mà trước giờ tôi chưa từng biết. Kí ức đó là vô giá, tình bạn của chúng ta là mãi mãi. Hãy để tôi mang đi phần kí ức này, có lẽ tôi hơi ích kỉ, nhưng đây là cách mà tôi bảo vệ những người mà mình quan tâm, chỉ cần họ Sống tốt, thì có nhớ đến tôi hay không cũng không Sao cả.

Cô ôm lấy Niran bay lên bầu trời tay kết ấn. Một chùm ánh Sáng lan ra, bao trùm và chíu rọi lấy mọi thứ.

Cô khẽ nhắm mắt, rồi cũng biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Cuộc chiến tranh thế giới Ninja lần thứ 4 kết thúc, mọi thứ quay trở về như ban đầu, có chút khác biệt, TSukuyomi vĩnh cửu được phá giải, hòa bình một lần nữa được lặp lại. Không biết lần này nó kéo dài được bao lâu, nhưng có lẽ Sẽ có một Sự thay đổi, một cuộc đổi mới trong tương lai.

Có nhiều Sự thay đổi đã diễn ra, liên minh hợp tác giữa các làng được thiết lập, KaKaShi lên làm HoKage Đệ Lục, và SaSuke được tha thứ cho tất cả những gì cậu ta đã làm. Neji, còn có những người trong Sở chỉ huy, cha của ShiKamaru cùng Ino cũng không bết được đưa về làng từ khi nào, nhưng cậu ta vẫn rất khỏe mạnh bình thường. Sau đó mọi người lại đón nhận một chuyện ngạc nhiên nữa.

Jiraiya và Itachi quay trở về làng, mọi người đều kinh ngạc khi hai người này còn Sống, Itachi được hóa giải tội trạng của mình, anh không còn là Ninja lưu vong nữa, anh là anh hùng của Làng Lá, anh hùng đã bảo vệ làng.Naruto được xem là anh hùng của giới Ninja, mọi thứ bình yên trôi qua, mỗi người lại lựa chọn một con đường cho riêng mình.

Không biết Sau này có ai nhớ tới con đường mà ngày hôm nay mình chọn không. Không biết con đường mình đang đi có đúng hay không.

Tiến lên không ngừng, không ngừng chiến đấu, dù có bị lãng quên, dù có bị thù hận, cũng Sẽ không dừng lại. Không ngừng tiến lên, không ngừng trải nghiệm những điều mới mẻ...

Lúc quay đầu nhìn lại.

Những người đã từng gặp.

Những người đã từng chia tay,

Những người đã mất đi

Những điều đã trải qua,

Những kí ức về một thời đấu tranh không ngừng...

Nếu như có một ngày có cơ hội gặp lại...có lẽ cũng là điều tốt, chỉ mong Sống thật tốt, thật khỏe mạnh, thật hạnh phúc, có được niềm vui bên đồng bạn. Như vậy thật là tốt...

Có lẽ mọi thừ đều kết thúc trong tốt đẹp, nhưng...có lẽ trong kí ức của mọi người, đã không còn Sự hiện diện của một người, không biết đó là ai, có từng gặp hay chưa, Sự tồn tại của người đó chưa từng xuất hiện, mọi thứ như một giấc mơ mơ hồ, khiến lòng người như mất mác, nhưng cũng nhanh chóng quên đi, tận hưởng niềm vui chiến thắng.

Nhưng mà muốn quên đi kí ức về một người, cũng không phải là điều dễ dàng, bởi vì bản thân vẫn cảm nhận được những thứ thân quen khiến ta liên tưởng đến người đó, mặc dù rất mơ hồ.

Jiraiya trở lại, Naruto rất là vui mừng, ông cũng không nhớ làm như thế nào mình còn Sống, không biết là ai đã cứu ông. Sau một thời gian ông lại tiếp tục đi ngao du và viết Sách.

Itachi Sau khi giải quyết hiểu lầm trong quá khứ, dưới Sự đảm bảo và ra mặt của HoKage Đệ Lục, anh được bổ nhiệm vào vị trí làm người đứng đầu cục an ninh làng, vị trí mà trước kia gia tộc Uchiha đảm nhiệm.

Naruto trở thành anh hùng của giới Ninja, và được mọi người thừa nhận, và tin rằng cậu Sẽ là HoKage tiếp theo. Nhưng cậu không hiểu Sao bản thân lại có chút buồn khó tả, không biết vì Sao, vì cái gì, vì ai. Có cảm giác như bản thân đã quên đi một cái gì đó...rất quan trọng... và SaSuke cũng có cảm giác như cậu.

SaSuke Sau khi được án treo, gặp lại Itachi, nhưng cậu quyết định không ở lại làng mà Sẽ đi ra thế giới bên ngoài, cậu muốn tận mắt quan Sát mọi thứ, muốn nhìn thấy thế giới này thay đổi như thế nào.

Naruto dậy từ rất Sớm, hôm nay là ngày SaSuke quyết định lên đường. ánh mắt cậu lờ mờ còn buồn ngủ, nhìn ra ngoài cửa Số, từng tia nắng chíu vào, quyên thấu qua khe cửa, đập vào khung ảnh trên bàn.

Naruto nhìn nó ngây người, trong khung ảnh đó, chính là hình ảnh của Đội 7, có thầy KaKaShi, có SaSuke, có cậu, và...

Naruto cầm nó lên, tay khẽ vuốt khung hình, đảo qua chính giữa. ở chỗ này...trống rỗng, trong khung hình chỉ có ba người, còn vị trí ở giữa cạnh cậu và SaSuke, nó trống không, không có ai đứng đó cả. Không hiểu Sao cậu thấy thiếu đi một cái gì, không rõ ràng, ở chỗ này, đã từng có một cái gì đó, nhưng cậu không biết là gì, và cũng không nhớ ra được cái gì.Đội 7 trong trí nhớ của cậu, trước giờ luôn có thầy KaKaShi, SaSuke, cậu và...Sai? Phải không? Cảm thấy như bản thân đã bỏ quên cái gì đó, thật không rõ ràng, rất mơ hồ...

Naruto đi ra ngoài, cậu đứng trước cửa làng, dựa vào một gốc cây gần đó nhìn bầu trời. Một lát Sau SaSuke cũng đi đến.

-Không ngờ cậu cũng vác mặt tới.-SaSuke nhìn cậu, lại nhìn Sang cánh tay áo rỗng kia.

Cậu đã chiến đấu để chặn tôi lại, cậu mất một cánh tay vì chúng ta là bạn, cậu đã cứu tôi. Từ hai thằng cứ chí chóe nhau vì mấy thứ nhỏ nhặt, giờ đã có thể San Sẻ nỗi đau cho đối phương.

-Này, tôi trả cậu cái này-Naruto đưa ra cái băng đeo trán ngày trước SaSuke trước khi rời đi để lại.

-Cái này tôi Sẽ giữ lại, cho đến khi mọi chuyện giữa chúng ta giải quyết xong.

Hai người nhìn nhau khẽ cười, đó như là một lời cầu nguyện rằng cho đến khi đó chúng ta vẫn khỏe mạnh và Sống tốt, có được niềm vui khi giao phó hi vọng, điều đó làm nên Ninja chúng ta.

Naruto hơi cúi đầu, ánh mắt rũ xuống.

-SaSuke, cậu có...

Naruto muốn hỏi SaSuke có nhớ một người nào đó, mà chúng ta đã từng rất quen thuộc hay không, cậu có cảm giác SaSuke cũng như cậu, nhưng lại không dám hỏi, cậu Sợ...cậu đã hỏi nhiều người trong làng, đến những nơi mà cậu quen thuộc, nhưng mà không ai nhớ được, không ai biết gì cả, và câu trả lời lúc nào cũng là không.

Cậu Sợ...lại tiếp tục nghe câu trả lời như thế...rằng người mà cậu không nhớ được kia, chưa bao giờ tồn tại.

-Cậu muốn nói có phải bản thân đã quên một cái gì đó rất quan trọng đúng không.-SaSuke nói khiến Naruto vô cùng kinh ngạc, cậu có chút vui mừng, thì ra ngay cả SaSuke cũng cảm giác được như vậy, mà không phải chỉ riêng mình cậu.

-Tôi cũng cảm giác mình đã quên một cái gì đó, hay đúng hơn là một ai đó...và người đó rất thân quen với chúng ta. Nhưng tôi không thể nhớ ra được người đó là ai, tôi cũng đã thử hỏi mọi người nhưng không một ai biết gì cả.

Naruto hơi cúi đầu, cậu có vẻ mặt buồn phiền vì chuyện này. Tay bất giác đặt lên ngực.

-Nơi này, không hiểu Sao nó lại rất khó chịu, hơi trống rỗng, như thiếu đi cái gì đó. Tớ không biết là cái gì, nhưng tớ dám chắc điều đó rất quan trọng, tâm trí tớ hối thúc mình đi tìm cái gì đó, nhớ lại thứ gì đó. Mặc dù đã cố nhớ lại mọi chuyện, nhưng vẫn không nhớ ra được cái gì...vì vậy chỗ này, có chút trống rỗng...

-Dường như trong kí ức của tớ, nó đã mất đi một phần rất quan trọng vậy, mỗi khi muốn nhớ ra cái gì, đều không thể được...tớ không rõ...mình bị làm Sao nữa...cảm giác thật khó chịu...

SaSuke nhìn Naruto, ngước nhìn bầu trời xanh, khẽ thở dài.

-Tôi cũng như cậu thôi.

Naruto ngẩng đầu nhìn SaSuke, cậu thấy được ánh mắt man mác buồn của cậu ấy, SaSuke rất ít khi nào lộ ra vẻ mặt này, cậu ấy...

-một cái gì đó rất quan trọng đối với tôi đã mất đi mà tôi không nhớ ra được. Một cái gì đó từng gắn bó với đồng hành với tôi và cậu rất lâu rồi...nhưng không thể nhớ ra được.

SaSuke cúi đầu, ánh mắt cũng nghiêm túc và lạnh nhạt hẳn đi.

-Cả cậu và tôi đều như vậy, chuyện này không phải là ngẫu nhiên, hẳn là có ai đó đã lấy đi hay làm gì đó đại loại như vậy với kí ức của chúng ta.

-Hả?-Naruto ngạc nhiên không thôi, nhưng có lẽ lời SaSuke là đúng,

-Vậy thì ai đã làm như vậy? với mục đích gì? Và...kí ức mất đi đó là gì?

-Tôi không rõ, nhưng tôi Sẽ tìm ra được đáp án cho chuyện này, vì vậy tôi quyết định rời đi, một phần cũng là vì nó. Tôi có cảm giác...ở đâu đó ngoài kia, tôi Sẽ tìm được đáp án cho những khuất mắt này.

-Tớ đi với cậu!

-không được, làng cần có cậu, chuyện này một mình tôi là đủ rồi, có gì tôi Sẽ cho cậu biết-SaSuke xoay người rời đi, Naruto nhìn theo bóng lưng của cậu, hơi cúi đầu, mím môi, cậu có phần không cam lòng, vì bản thân bất lực như vậy...

SaSuke rời đi, cậu hiểu được cảm giác của Naruto lúc đó, vì chính cậu...cũng giống như vậy, cả hai đều có chung một cảm giác. Vì vậy cậu quyết định rời đi, cậu muốn tìm ra đáp án cho tất cả chuyện này, cậu không biết vì Sao mình lại quên đi, nhưng nếu đây là một nhẫn thuật nào đó, cậu Sẽ phá giải nó và tìm ra Sự thật...kí ức mà cậu lãng quên đó.

Cậu có cảm giác, nếu bản thân tìm kiếm đâu đó ởbên ngoài, có lẽ Sẽ tìm được đáp án mà cậu muốn và...biết đâu cậu Sẽ tìm lại đượchình ảnh mà mình đã lãng quên.

P/s: Tung bông! { @^□^@ }

từ giờ mỗi ngày mình sẽ đăng một chương thôi nhé!

vì nhiều bạn lực chọn ĐỒng nhân Fairy tail nên mình mỗi ngày sẽ đăng lên chương mới, còn các quyển khác thì xin để lần sau.

[Đồng Nhân Fairy Tail] Tử Thần Ánh Trăng đã chính thức ra mắt! các bạn cảm thấy hay thì hãy tiếp tục ủng hộ mình nhé!

(○Д')9 (=▽=) (≧ف≦)

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phiên ngoại 1: Những cuộc gặp gỡ...

Ánh chiều tà đỏ rực như một hòn than sắp tàn, những áng mây nhuốm màu hồng nhạt mông lung, một khung cảnh thật đẹp, hoàng hôn lúc này quả thật rất đẹp, lâu rồi tôi không ngắm hoàng hôn như vậy, cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Bài học ở trường thật là chán mà, toàn những thứ mình đã biết rồi, chẳng có gì thú vị.

Nói đi cũng nói lại, một thanh niên từng 17 tuổi như tôi bây giờ lại phải đến trường tiểu học như thế này cũng thật là...

Tôi ngồi trên cây ở ngọn đối phía sau làng, nhìn hoàng hôn buông xuống không khỏi thở dài. Cũng trễ rồi, mình phải về thôi kẻo mẹ sẽ lo lắm đấy.

Không biết tối nay ăn gì nhỉ?

Sakura nhảy xuống đất, tính rời đi nhưng cô lại nghe được tiếng động phía sau. Sakura dừng lại nhìn phía sau, ở đây có người sao?

Giờ này còn có người ở đây sao? Bọn trẻ trong làng hẳn là phải về rồi, không lẽ là người dân lên đây hái thuốc hay ninja nào đó làm nhiệm vụ sao? Cũng không phải đi, không biết là ai ở đó nhỉ, vì có tiếng kim loại cắm vào thân câ.

Sakura tò mò đi xem thử, không biết là ai. Cô đi được một khoảng thì thấy rõ được người nọ. Cô có chút bất ngờ.

Một cậu bé cả người ướt đẫm mồ hôi, cúi đầu thở dốc, là một cậu nhóc khoảng 6 tuổi bằng tôi, đầu tóc màu vàng bắt mắt, đôi mắt màu lam cùng 3 sọi mép hai bên má, không cần phải nói cũng biết là ai rồi.

Tôi nhìn xung quanh, khóe môi khẽ nhếch, hóa ra cậu ấy đang luyện phóng kunai. Nhưng mà hình như không được tốt cho lắm.

Xem ra cậu ấy không cam lòng chuyện Sasuke thể hiện tốt trong giờ học phóng kunai ở trường, mà mình thì làm không được đây mà.

Naruto thở dốc, hai mắt kiên định đứng thẳng dậy, hai tay siết chặt.

Sao lại như vậy, vẫn chưa được!

Naruto đi đến nhặt thanh kunai dưới đất lên,một bàn tay đưa ra nhặt thanh kunai của cậu lên, Naruto ngạc nhiên nhìn qua, hai mắt ngỡ ngàng nhìn người trước mắt.

Một cô bé tóc hồng ngắn đến cô, trên đầu buộc một cái ruy băng màu đỏ, mặc một chiếc áo váy màu lam cười nhìn cậu.

-Sakura chan!-Naruto cười nói chạy đến, cô cười đưa thanh kunai cho cậu.

-Của cậu này.

-Ừ, cám ơn!-Naruto cười tươi nhìn tôi, nhìn quanh một chút tôi cười chọc cậu.

-Naruto hay thật, lén tới đây tập luyện một mình nhé!

Naruto gãi đầu ngại ngùng, cậu không muốn để mọi người biết vì vậy lén tập một mình, không nghĩ Sakura lại bắt gặp.

Thất cậu ấy cả mặt đỏ hồng, Sakura không khỏi buồn cười, da mặt mỏng a!

-Tớ...chỉ muốn tập luyện một chút nhưng mà...mãi mà không được.-Naruto ảo não nói, cô lại cười với cậu.

-Cậu như vậy rất tốt có gì đâu phải xấu hổ, nỗ lực cố gắng hết mình, sớm muộn cậu cũng sẽ làm được thôi. Nếu là Naruto thì mình tin chắc là như thế.-Sakura chan...-Naruto ngỡ ngàng nhìn cô, mặt hơi hồng, cậu cười tươi gật đầu. Sakura chan thật là một cô gái tốt!

Tôi cầm lấy một thanh kunai, quay sang nhìn Naruto nói.

-Cậu tuy cố gắng, như cứ ném đại như vậy thì không được đâu, phải tập trung vào mục tiêu, sau đó phải đảm bảo mọi điều kiện yếu tố rồi mới ném, như thế này.

Vèo! Phập!

Thanh kunai ghim vào ngay hồng tâm bia, Naruto không khỏi ngạc nhiên nhìn, qay sang Sakura vui mừng nói.

-Sakura chan, cậu thật giỏi!

-Chỉ là chút bản lĩnh nhỏ thôi, một người tập cũng rất nhàm chán, để mình giúp cậu nhé!

-Ừ!

Cả hai đứa luyện tập trên đồi, chủ yếu là tôi giúp Naruto cách ném sao cho chuẩn, mãi mê, cũng đã chiều tối. Cả hai tạm biệt nhau chạy về nhà.

Sakura nhìn trời đã tối om, không khỏi đau khổ nghĩ.

Muộn thế này rồi, nhất định về nhà sẽ bị nghe mắng cho xem! Mãi giúp Naruto mà quên mất tiêu giờ về, Phải nhanh lên thôi, muộn lắm rồi.

Sakura chạy nhanh về nhà, tới một khúc cua không kịp nhìn trước, lại đang chạy vội, mà bên kia cũng có người đang chạy vội đến, thế là hai người hoa lệ tông vào nhau.

-Á.

-Ư!

Sakura té xuống đất, cái mông thật đau a, cô xoa xoa thắt lưng của mình, nhìn người đối diện cũng bị té như mình,Sakura buột miệng nói.

-Xin lỗi...

A! cậu ấy là...Uchiha Sasuke?

Nhìn cậu bé tóc đen mắt đen mặc đồ đen trước mắt, đeo cặp một bên, cũng là một cậu nhóc như Naruto, Sakura nhìn qua một chút liền biết là Sasuke.

Cô cùng Naruto, Sasuke cả ba người học chung một lớp nhưng cũng ít nói chuyện với nhau, chủ yếu là Naruto tìm cô bắt chuyện, còn Sasuke thì hầu như không bao giờ.

Sasuke xoa thắt lưng đau, nhìn người va phải mình trước mặt, Sasuke đứng dậy đi lại trước mặt tôi, Sakura nhìn cậu không biết phải làm sao... cô ở trên lớp chưa bao giờ nói chuyện với cậu cả, nhìn Sasuke lúc nhỏ, mặt mày lúc nào cũng nghiêm túc ra vẻ thành thục như vậy, thật khiến mấy đứa trẻ khác cảm thấy cậu ta rất đáng sợ a. Ngay cả cô cũng không dám đối mặt.

Nghĩ lại thấy mình thật không có cốt khí gì hết, lại đi sợ một thằng nhóc nhỏ hơn mình nhiều như vậy.

Nghĩ vậy Sakura cười muốn nói.

-À, tớ...

Sasuke đứng trước mặt tôi mày khẽ nhíu lại, không nói gì, tôi lại không biết phải nói gì khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc này của cậu. Sakura thở dài, khóc trong lòng.

Quả nhiên không có cốt khí gì cả...

Sasuke đưa tay về hướng cô, Sakura không biết cậu muốn làm gì, nhắm chặt mặt, lại cảm thấy tay mình bị người khác nắm kéo lên. Sakura bất giác nói.

-A, cám ơn.

Sasuke không nói gì chạy một mạc đi, cô nhìn bóng lưng cậu, lại nhìn tay mình, thì ra là muốn kéo cô đứng dậy. Nhìn người đã đi khuất.

Sasuke trong lớp mọi người nói cậu là người rất lạnh lùng, nhưng cô biết Sasuke chỉ làm ra vẻ trưởng thành vì anh trai mình mà thôi, cậu cũng là một người tốt đấy chứ!

Sakura cười khẽ tính rời đi, lại nhìn thấy một thanh kunai nằm dưới đất, cô nhặt nó lên nhìn một chút, không phải của cô, chắc là của Sasuke, khi nãy chắc rơi từ trong túi ra.

Sakura nhìn lại, người đã đi mất từ lâu, cô nhìn thanh kunai, đem nó về, trời cũng tối rồi, mai mình sẽ đem đi trả lại vậy.

Ngày hôm sau, dinh thự Uchiha.

Sakura đứng trước cửa nhà, nhìn mãi không dám bước vào, trên mặt là một nụ cười biểu tình cứng ngắc.

Làm sao đây, vào hay không vào?

Nhìn xung quanh không hề có một bóng người, sao con phố này vắng người thế, y chang bị bỏ hoang ý. Thật là...nếu mà bỏ chạy thật là mất mặt a, chỉ có vậy thôi mà, có gì phải e sợ chứ, mình từng thấy nhiều thứ đáng sợ hơn kia mà.

Nắm chặt tay, chân nhấc lên...quay đầu muốn bỏ đi...

Cạch.

Tự nhiên cánh cửa mở ra, sakura cứng ngắc đứng lại, âm thầm toát mồ hồi.

-Hả? em là...cô nhóc khi đó? là bạn của Sasuke đúng không?

Sakura nhìn người đi ra, là Uchiha Itachi, cô thầm thở phào, làm hết hồn à.

-A, em...cái này của Sasuke, bạn ấy làm rơi- Sakura cười nói, lễ phép đưa hai tay. Itachi nhận lấy, cười nhẹ.

-Em đến đây vì chuyện này à?

-Cũng tại em nên...

Thấy Itachi cười, cô không nhịn được cúi đầu, quả thật anh nào em nấy, nhà Uchiha toàn mỹ nhân!

-Anh ơi!, cha bảo là cha muốn gặp anh!Ế? cậu đang làm gì ở đây, Sakura?-Sasuke chạy ra, nhìn thấy anh trai và Sakura, không khỏi bất ngờ.

-Sasuke, em ấy mang trả em cái này, cầm lấy đi.-Itachi đưa kunai cho Sasuke cười nói.

-Cậu không cần phải làm thế đâu, đằng nào mình cũng không đi tìm nó.-Sasuke quay đầu đi không lấy nói.

Sakura nụ cười trên mặt hơi cứng, khẽ thở dài nói.

-Dù gì cũng là của cậu mà, chuyện ngày hôm qua xin lỗi, cũng cám ơn nhé!-cô cười khẽ rồi rời đi, Sasuke không nói gì hơi cúi đầu, Itachi liếc nhìn cậu cười nhạt, quay thanh Kunai trong tay nói.

-Thế à? Em thật sự không nhận ra sao? Em nhẫn tâm thật đấy.

Itachi đưa thanh kunai cho Sasuke xem, cậu không khỏi ngỡ ngàng.

-Là thanh kunai anh tặng em nhân dịp sinh nhật?

-Anh tưởng nó không quan trọng chứ?-Itachi cười nhìn Sasuke. Cậu u ám không nói thành lời, nhớ đến Sakura, cậu cúi đầu ảo não.

Itachi búng trán cậu, đưa thanh Kunai cho cậu nói.

-Em ấy chắc chưa đi xa đâu.

Sasuke xoa trán cầm thanh Kunai nhìn nó.

Sakura đi trên đường thở dài, Sasuke từ trong nhà chạy ra.

-Này!

Cô giật mình xioay người lại, nhìn Sasuke, cậu cũng nhìn cô, hơi cúi đầu có chút ngại nói.

-Ừm, cám...cám ơn cậu.

Saukra vô cùng ngạc nhiên nhìn cậu, sau đó lại hơi cười, nhìn Sasuke cười tươi nói.

-Ừ!

7y!

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Phiên ngoại 2

Một ngày dài, với nhiều nhiệm vụ...nhàm chán vô cùng.

Loay hoay một ngày dài, cùng là tìm đồ lạc, trông trẻ, mua đồ, lấy hàng, nhổ cỏ, làm vườn trồng cây,...

Thật là so với bài tập luyện Ninja thật còn đuối hơn.

-Đến đây thôi, mấy em vất vả rồi!-Kakashi cười nói, nhìn cả đám ai nấy cũng không có sức sống nói.

Từ khi Nhiệm vụ Sóng quốc trở về, chuỗi ngày nhiệm vụ tầm thường vẫn phải làm, quả thật không kích thích gì cả.

-A! Mệt quá đi!-Naruto vươn người mệt mỏi nói. Bao giờ cậu mới được nhận nhiệm vụ thú vị hơn đây.

Sakura dựa người vào tường, nhìn Naruto lại nhìn Sasuke, thấy băng trên cổ cậu, vết thương chưa lành thì phải.

-Aaar, đợi chút Sasuke.-Kakashi gọi lại.

-Gì nữa đây...

-Thật ra trước khi giải tán thầy có quà cho mấy em.

-A, là gì vậy? là gì vậy?-naruto hào hứng nói.

-Tadah! Là ảnh chụp của nhóm hồi mùa xuân! Sau khi làm xong nhiệm vụ thầy đã lấy nó mà quên mất.

-Woa! Nhìn trẻ ghê-Naruto cầm hình săm soi.

-Thời gian trôi qua có lâu lắm đâu?-Kakashi đệt mặt nhìn Naruto.

Tôi nhìn tấm ảnh chụp 4 người, cũng vui vẻ cầm trong tay.

-Tấm ảnh này là Bằng chứng cho sự tồn tại của nhóm chúng ta, nhớ giữ kĩ nhé!

Sasuke không nói gì, đem tấm ảnh cất vào túi. Sakura nhìn cậu, Sasuke từ khi trở về đến giờ có chút lạ.

-Sakura chan! Chúng ta đi ăn mì đi!-Naruto hớn hở nói.

-Cậu thật là, lúc nào cũng ăn mì không tốt đâu, cậu nên ăn cơm và những món khác, ăn cả rau nữa, như vậy mới tốt cho sức khỏe chứ.

-hì, mì ngon mà, nhất là mì của tiệm Ichiraku là số 1!

-Haizz...-cô cũng hết nói.

Quay sang muốn rũ Sasuke đi cùng nhưng người đã không còn ở đó.

Ngày hôm sau.

-Nhiệm vụ hôm nay là tìm con mèo đen đã bị lạt tên Bengal chan, giống cái 12 tuổi. Đuôi cong, bị cắn mất tai phải vì trước đây đánh nhau nên rất dễ nhận ra.- thầy Kakashi đưa cho mọi người xem hình.

-Nghe có vẻ khó khăn đấy nhỉ?-Naruto nhìn thầy Kakashi nói.

-Nói không chừng cũng là chạy lạc ở đâu đó.

Naruto nhìn qua Sakura hỏi.

-Sakura chan, cậu có chuyện gì vui à?

-Huh? Không có, sao vậy?

-Nhìn cậu có vẻ rất tốt.-Naruto ngay thật nói.

-Vậy à?-Sakura cười nhẹ nói. Naruto không hiểu gì cả, Kakashi nhìn cô, lại nói.

-Hình như nhiệm vụ tìm mèo Sakura rất thích nhỉ, lần nào em cũng là người tìm ra đầu tiên mà, em còn yêu thích bế nó vuốt ve nữa!-Kakashi cười nói. Sakura cứng người quay lưng về phía họ.-A? vậy Sakura chan thích mèo sao?-Naruto chạy lại nhìn cô hỏi, có vẻ rất hứng thú.

Thấy Sakura hai má hơi đỏ, Naruto không khỏi ngây ngốc nói.

-Sakura chan, mặt cậu đỏ a!

-Không có.-Sakura quay đầu đi chỗ khác nói.

-Thật mà, mặt cậu đỏ kìa!-naruto không buông tha nói.

-Tớ nói không có là không có!-Sakura thẹn quá hóa giận.

-He he he, Sakura chan thích mèo đúng không, có gì phải ngại chứ, cứ thẳng thắn thừa nhận đi mà.

-Tớ...-Sakura đỏ mặt không biết nói làm sao.

-Haha, sakura đỏ mặt thật dễ thương, đúng không Sasuke?-Kakashi quay sang Sasuke hỏi, thấy cấu ánh mắt nhìn Naruto và Sakura đứng đó không nói gì. Kakashi nhìn cậu, một tay đúc túi, một tay gãi đầu.

-Sakura chan, cậu thích mèo đúng không?

-Tớ...tớ...quả thật có một chút...-Sakura hai má ửng đỏ cúi đầu nói, Naruto nhìn cô cười nhe răng. Sakura chan thật đáng yêu a!

Cậu ấy thích mèo cũng thật đáng yêu, mặc dù lũ mèo toàn là một lũ đáng ghét hay caò mặt mình. Nhưng Sakura chan thích, như vậy lần này mình sẽ tìm ra nó đầu tiên đem cho cậu ấy. Sakura chan nhất định sẽ cảm động cho xem!

Sasuke nhìn hai người cúi đầu không nói gì.

-Được rồi, hôm nay không cần mang máy nghe nội bộ, quan trọng là luyện tập kĩ năng.

Sakura nhìn bầu trời hơi âm u, chắc sắp mưa rồi.

-Có vẻ trời sắp mưa, ta mau kết thúc thôi.-Sasuke đi ngang qua tôi nói, cả ba người chia nhau ra tìm. Kakashi quay về nộp tài liệu báo cáo.

-Được rồi, bắt đầu thôi.

-Dấu chân của nó dẫn vào rừng nhưng sau đó lại biến mất.

-Có thể nó chỉ ở gần đây thôi, để ý kĩ một chút sẽ thấy.

-Rừng cây này trong khá rộng, chúng ta nên chia ra.

-Sakura chan, cậu muốn cược không?-Naruto đi đến gần tôi cười nói.

-Hửm? cược gì?

-Cược xem ai tìm ra con mèo trước!

-Huh? Cậu chắc chứ? cậu không có cửa thắng tớ đâu Naruto.

-Không thử sao biết được, tớ nhất định sẽ tìm ra trước cho mà xem!- Đến lúc đó Sakura nhất định sẽ khen mình.

Nói xong Naruto liền chạy đi, Sakura thở dài quay sang Sasuke hỏi.

-Sasuke, cậu tính... người đâu mất rồi?-Sakura quay sang nói với Sasuke, nhưng người đã không thấy đâu. Dạo gần đây cậu ấy có chút lạ, tuy trước giờ vẫn lạnh lùng ít nói, nhưng mà gần đây... có vẻ như cậu ấy hay tránh mặt tụi mình. Sao thế nhỉ?

Vết thương trên người cậu ấy vẫn chưa lành, tuy đã tránh mấy chỗ yếu điểm, nhưng cũng không nhẹ, có lẽ rất đau đi.

Haizz, toàn những người chịu đau không nói một lời.

Soạt!

Rốt cuộc nó đang ở đâu nhỉ, mãi mà không thấy.Sakura nhìn xung quanh, thấy dấu chân nhỏ phía trước. Dấu chân mèo? Naruto, xem ra cậu thua chắc rồi.

Huh? Ánh sáng...phía trước khu rừng?

Ào ào...

-Mưa rồi. Mời thầy hãy vào trong đi.

-A, vâng-Kakashi đứng trước sân nhà, nơi này là người phó thác ở, cũng là chủ của con mèo. Kakashi đứng ở đây đợi ba người trở về.

Cơn mưa ngày càng lớn hơn, Kakashi đứng dưới mưa nhìn trời.

-Hi vọng tìm được nó, trước khi mưa nặng hạt hơn.

-Bà lão, nó là?

-Là họ hàng tôi mang nó về, cũng lâu rồi...có lẽ nó đi tới chỗ anh em của tôi rồi...

Một mình sao?

Trong rừng cây, mưa bắt đầu nặng hạt hơn, từng chiếc lá đều thấm nước mưa.

Cứ như vậy thì dấu vết sẽ bị mất hết thôi.

Sasuke đứng trên cành cây cao, cậu đứng đó hơi cúi đầu, tay bất giác xoa lớp băng trên cổ.

'Sakura chan, cậu thích mèo sao?'

'Tớ...tớ...thích...'

Soạt.

Sasuke lướt đi qua từng cành cây, cậu nhận ra được dấu chân mèo cách đó không xa, may mà nước mưa chưa xóa đi mất, như vậy nó chỉ ở gần đây thôi.

Cậu lần theo dấu vết, đứng trên cành cây nhìn ra, giữa thảm cỏ trong rừng cây, ánh sáng chíu rọi mặt đất, mưa thấm ướt cả đất, từng giọt nước động lại trên cỏ...

Sakura...

Cậu nhìn thấy sakura đang ngồi đó, quay lưng về phía cậu, nước mưa rơi xuống làm ướt cả người cô, mái tóc cũng ướt đẫm.

Cậu đi lại gần, dừng phía sau cô. Sakura ngồi đó, trên đùi cô là một con mèo đen nằm đó, hai mắt nhắm nghiền.

Sakura biết có người đến, cũng biết đó là cậu, nhưng cô không quay lại, cũng không nói gì. Hai người dưới trời mưa không nói gì.

-Sakura... mình về thôi.

Bầu trời mây đen dần tản đi, ánh sáng ấm áp lại chiếu rọi mặt đất, bầu không khí sau khi mưa cũng tươi mát trong lành hơn hẳn.

-Mưa tạnh rồi nhỉ, mau lau khô người, rồi chôn nó đi. Sasuke em cũng cần thay băng rồi.

Cậu không nói gì, nhìn thấy bà lão người phó thác nhiệm vụ lần này, bà tránh đi chỗ khác âm thầm rơi lệ...có lẽ bà cũng rất đau buồn khi nó mất, tội nghiệp bà ấy.

-Thầy ơi, lúc ở trong khu rừng em tìm thấy cái này.-Naruto đưa ra một cây cọ, là cọ dụ mèo, một món đồ chơi yêu thích của loài mèo.

-Hãy chôn cùng với nó, thầy sẽ nói với bà ấy một tiếng.- Kakashi vỗ đầu Naruto nói.

-Vâng.

Sakura không nói gì, nhìn Sasuke rời đi thay băng, cô cùng Naruto đi chôn con mèo.

Nhìn cây cọ trong tay, Sakura ó chút thẫn thờ, Naruto nhìn cô, một bên vừa đào hố vừa nói.-Vì biết mình sắp chết, nên con mèo tự động biến mất đúng không.

-Ừ...Có lẽ...nó muốn ra đi một mình trong yên tĩnh, tức là nó cũng đã nghĩ đến nơi mình sẽ ra đi.-Sakura cầm cây cọ trong tay thất thần nói.

-Naruto này, cậu muốn mình chết ở nơi như thế nào?

-Tớ hả? tớ nhất định sẽ không chết đâu.

Tôi nhìn sang Naruto, hơi cúi đầu nói.

-Cũng phải nhỉ, là Naruto mà, cậu sẽ không chết được, cậu là con gián đập mãi không sao mà.

-Hahaha, tớ biết rồi...tớ sẽ ra đi nơi mà có Sakura và mọi người ở bên.-Naruto cười tươi nói, tôi nhìn cậu khuôn mặt rạng rỡ như vậy, không khỏi thở dài,

Thần linh ơi...cầu mong, đối với họ mà nói, chúng ta là...

Những người không thể quên được.

- Naruto...cám ơn cậu.-Tôi cười nói. Hai người vui vẻ nói.

Sasuke nhìn hai người, lúc nào cũng vui vẻ như vậy, lúc nào...cũng cười như vậy.

Nhìn cậu ấy có vẻ rất tốt, rất vui vẻ...

Cậu ấy luôn như vậy khi ở gần Naruto...

Kakashi nhìn cậu, lại nhìn Naruto và Sakura, hai tay đúc túi nói.

-Em không đi lại à.

Sasuke không nói gì, đi lại gần họ. Sakura nhìn qua, thấy Sasuke đi đến, cô cười tươi nhìn cậu.

-Sasuke!

...

Trời trong xanh, gió mát khẽ thổi, chuỗi công việc nhàm chán lại tiếp tục.

-Aaaaaa, tại sao chúng ta phải làm cái công việc như nhổ có này chứ?-Naruto không nhịn được hét toán lên.

Sakura lại thở dài, lại nữa rồi...

-Mình sẽ bắt cái tên đáng ghét Sasuke làm việc này!

-Naruto, im lặng và làm việc đi-Sakura nhắc nhở.

-Chỉ có Genin bọn mình mới phải làm cái nhiệm vụ kiểu này thôi!

-Được rồi Naruto, ai cũng như vậy cả mà, cậu thôi than vãn lại đi.

-A, nhưng mà Sakura chan...

-làm Nhiệm Vụ đi!-Sakura quay sang lườm mắt nhìn Naruto khiến cậu im re cúi đầu chăm chỉ làm việc.

Sasuke một bên nhổ cỏ lại thở dài. Hai người này lại tiếp tục bắt đầu.

A! sasuke nhìn tay mình một vết cứa ở trên tay, màu bắt đầu chảy ra.

Xui thật. Sasuke không quá để ý, tiếp tục công việc, nhưng một bàn tay khác tự nhiên giữ tay cậu lại, Sasuke bất ngờ nhìn qua.

-Cậu bị thương rồi.-Sakura nhìn tay đang chảy máu của Sasuke bình thản nghiêm túc nói.

-Không có gì, chỉ là một vết xước nhỏ.-Sasuke quay đầu đi chỗ khác tiếp tục nhổ cỏ. Kakashi và Naruto nhìn qua bên này. Sasuke lúc nào cũng lạnh lùng a!

Cậu tiếp tục nhổ cỏ, nhưng Sakura lần nữa tóm tay cậu lên, Sasuke nhíu mày nói.

-Này...

Một dòng nước mát lạnh chảy trên tay cậu rửa trôi máu và vết bẩn, cảm giác mát lạnh nơi vết thương khiến cậu thấy dễ chịu. Cô lấy ra một miếng băng cá nhân dán lên vết thương của cậu, Sasuke không có rút tay lại chỉ nhìn cô chậm nói.

-Cậu không cần phải...

Sasuke bất ngờ nhìn Sakura nghiêm túc nhìn mình, không nói được gì nữa, chỉ đành im lặng để cô băng lại.Xong hết thảy, Sakura nhìn cậu thầm thở ra, cười nói.

-Dù vậy, mình không muốn cậu tự làm đau mình, phải biết quý trọng bản thân chứ.

Nhìn Sakura cười, Sasuke quay đầu đi chỗ khác nói.

-Được rồi, cậu làm việc của mình đi.

Sakura không nói gì mà đi làm việc của mình. Kakashi cùng Naruto nhìn hai người.

-Sakura chan!-Naruto vẫy tay gọi, cô cười chạy đến.

-Tới đây!

-Sakura chan, chúng ta cược đi.

-Cược gì?

Sasuke nhìn bóng lưng cô rời đi. Không nhịn được mà muốn nhìn lâu hơn một chút.

Mình tự hỏi...cảm giác này là gì?

Chiều về, mọi người làm xong công việc của ngày hôm đó, Sakura vươn người, cả nhóm trở về.

-Hahaha, vậy tớ thắng nhé!-Naruto chống hai tay ra sau đầu vừa đi vừa cười nói.

-Cậu chỉ hơn chút xíu thôi-Sakura bĩu môi, hai người thi xem ai nhổ nhiều cỏ hơn, kết quả cách biệt chỉ có một chút xíu.

-Sakura chan đi chơi với tớ nhé?-Naruto gác hai tya ra sau đầu cười nhìn Sakura nói.

-Được thôi, vậy cậu trả tiền nha!-Sakura ung dung thản nhiên nói.

-Xong luôn!

Sasuke nhìn hai người, thở dài. Lại bất đầu nữa rồi. Nhìn băng cá nhân trên tay mình, lại nhìn bóng lưng hai người kia. Kakashi nhìn cậu, cười khả nghi, vỗ đầu cậu nói.

-Sasuke! Có muốn đi cùng các bạn không?

Cậu hơi cúi đầu, lúc đó...cảm giác đó...

Một cánh tay kéo cậu chạy đi, Sasuke giật mình nhìn lại, Sakura cười nhìn cậu nói.

-Chúng ta cùng đi nhé!

-Sakura chan, sao lại mời cậu ấy chứ, không phải chúng ta sẽ hẹn hò sao?-Naruto bĩu môi xụ mặt nói.

-Vậy thì tớ sẽ bắt cá hai tay, đi cùng với cả hai!-Sakura choàng tay hai người cười nói.

-Thầy Kakashi đi cùng nhé!

-A, cả thầy nữa sao?

Sasuke nhìn ba người, khóe môi khẽ nhếch, nói.

-Chỉ hôm nay thôi đấy.

Sakura nhìn cậu, cười vui vẻ.

-Vậy chúng ta đi đâu bây giờ?

-Đi ăn mì đi!

-Cậu lúc nào cũng vậy cả.

Một ngày kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *[ĐỒNG NHÂN NARUTO] Ảo Mộng Hồng Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.